Giới thiệu Đoạt Xá Thành Thê

Số chương: 198

Editor: Voicoi08

Nội dung: Xuyên qua thời không thời đại kì duyên

Nhân vật chính: Trương Xảo Phương, Tống Trường Lâm

Nữ tử ngày xưa lúc nào cũng phải tuân thủ nhiều nguyên tắc.

Ví dụ như nàng được phụ thân nói: Con là chính thê, con phải hiền lương thục đức...

Trượng phu nói: Nàng là chính thê của ta, nàng phải làm gương tốt cho cả hậu cung.....

Kết quả thì sao? Nàng làm tốt yêu cầu của mọi người nhưng lại phải xin lỗi chính bản thân mình? Lúc nàng bị hại đến mức sinh non, về sau không thể mang thai thì trượng phu còn ôm người đã hại nàng mua vui? Ha ha, một khi đã như vậy, còn điều gì khiến nàng phải lưu luyến....”?

Nha? Đây xem như nàng đoạt xá (xuyên qua) sao? Nhưng sao nàng lại biến thành một nữ nhân như vậy? Vì lợi ích không màng đến phải trái, không hiền, bất hiếu, lại còn bị nghi hồng hạnh vượt tường (ngoại tình)? Cái gì? Loại nữ nhân như này trượng phu chẳng những không hưu(bỏ vợ) lại còn dỗ dành? Trời ơi, nam nhân tốt như này sao nàng có thể buông tha được?

Chồng ơi, chớ đi, là vợ sai rồi.....

Tác giả: Nữ chính đời trước tu chân, nhưng sau khi xuyên qua cũng không có bàn tay vàng, muốn muốn nữ chính vạn năng, mời quay lại. Cảm ơn.

Editor: những chương đầu cách xưng hô hơi lộn xộn vì mình để giữa cổ đại và hiện đại nha cả nhà.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Editor: Voicoi08

(Chương này những chỗ nào nữ chính nhớ về kiếp trước mình xin được để theo văn cổ đại, nhưng chỗ nào ở hiện đại mình xin phép sửa. Mọi người đọc sẽ hơi khó chịu, mong mọi người thông cảm.)

Người phụ nữ nằm trên giường đất giống như đang bị bóng đè, gương mặt tái nhợt hiện rõ vẻ đau đớn, khổ sở.

Nàng nhíu mày, hai mắt nhắm chặt, bên tai chỉ còn lại tiếng nói của phụ thân: “Quỳnh nhi, con là chính thê của Thánh Tôn, nhất định phải trung thành với Thánh Tôn, nhất định phải rộng lượng, nhất định phải hiền lương thục đức.....”

Trong con mắt nhắm chặt của nàng chỉ còn lại hai hàng nước mắt, nàng bất lực lắc đầu, vẻ mặt đau khổ: Phụ thân, con luôn nghe lời người nói, người nói con phải rộng lượng, người nói con phải khoan dung, con phải khiến cho phụ thân có được vinh dự, nhưng lúc con phải chịu đủ thống khổ thì người đang ở đâu? Vì sao người không giúp con báo thù? Vì sao người lại mặc kệ con?

Phụ thân giống như không chịu nổi ánh mắt chỉ trích của nữ nhi, thân hình dần dần biến mất, cuối cùng vô ảnh vô tung.

Bóng người trước mặt cũng biến đổi, một nam tử đầu đội xích dương quan, mặc chiếc áo tím dùng vẻ mặt cao cao tại thượng nhìn nàng: “Quỳnh nhi, nàng là chính thê của ta, nàng phải khiến ta yên lòng, nàng nên suy nghĩ vì ta, nàng nên làm gương cho cả hậu cung.....”

Vẻ mặt đau đớn khổ sở như không còn, trong lúc ngủ mơ, cả người nữ tử phát ra ý hận ngập trời: Ta suy nghĩ vì ngươi, ta một lòng với ngươi, ngay cả những nữ nhân ngươi thích ta đều coi như tỷ muội, nhưng ngươi báo đáp ta như thế nào đây? Tiện nhân kia hại ta đẻ non, thậm chí bóp chết hy vọng làm mẫu thân của ta, lúc đó ngươi lại ôm tiện nhân kia mua vui? Ha ha, đây chính là cách đối xử của ngươi với chính thê như ta sao?

Những người có lỗi với ta, ta sẽ không để hắn sống tốt.....

Hình như nhận ra hận ý trên người nàng, nam tử biến sắc, trong con mắt lạnh băng mang theo sự không nói lên lời, không muốn nhiều lời, hắn phất tay áo, vạn luồng ánh sáng chói mắt không chút lưu tình phóng về phía nàng.....

Trên mặt nữ tử chỉ còn lại tràn ngập sự tuyệt vọng, giống như cảm nhận được thân thể bị hủy hoại một lần nữa, linh hồn chật vật chạy trốn những nỗi đau đến xương….

Vừa mở cửa ra, Tống Trường Lâm đi từ bên ngoài vào, đi đến trước giường đất nhìn thấy vẻ mặt đau đớn khổ sở, gương mặt đầy mồ hôi của vợ, anh nhịn không được thở dài một cái, bưng chậu nước đi vào phòng bếp, đổ thêm một chút nước ấm trên bếp lò, anh làm ướt khăn mặt, cẩn thận giúp vợ lau mồ hôi và nước mắt trên mặt.

Phát hiện mi mắt vợ khẽ run, anh không nhịn được mà kêu thành tiếng: "Xảo Phương, Xảo Phương?"

Trương Xảo Phương mở mắt, ngạc nhiên nhìn người đàn ông trước mặt, ánh mắt xa lạ mà tuyệt vọng giống như không hề biết người đàn ông này.

"Làm sao vậy, em mơ thấy ác mộng sao?" Tống Trường Lâm giúp vợ lấy những sợi tóc rối ra sau đầu, trong lòng anh nửa tức giận nửa đau lòng.

Tức giận là không thể tránh khỏi, từ khi người vợ này của anh gả vào nhà họ Tống hình như chưa từng được yên tĩnh, ít nhất, mấy ngày anh trở về nhà đều biến thành gà bay chó sủa. Nhưng nghĩ lại, quanh năm suốt tháng anh đều không ở nhà, một mình cô ở nhà cũng thật ủy khuất cho cô.

Áp chế cơn tức giận trong lòng, anh chuẩn bị phải nói chuyện với đối phương thật tốt, dù sao thì cô ấy cũng nhỏ hơn anh bảy tuổi, trước khi gả cho anh ở nhà cô cũng được cưng chiều, bây giờ một mình sống ở nhà, cũng là làm khó cho cô.

Nghĩ vậy, anh nhẹ giọng nói: "Xảo Phương, anh biết hai năm nay em phải chịu ủy khuất, có chuyện gì bất mãn đóng cửa lại em có thể nói với anh, người một nhà cùng sống, cùng nhau nói chuyện là được, sao em lại làm vậy, cũng không thể cứ như vậy mà uống nông dược? Đây là anh phát hiện ra, nếu anh không phát hiện ra thì em sẽ nguy hiểm như thế nào? Cho dù em không nghĩ cho anh thì em cũng phải nghĩ cho cha mẹ chứ? Tết nhất, em làm thế sao cha mẹ có thể chịu được?"

Cha mẹ vợ anh là một đôi vợ chồng già, cả hai người đều là người thật thà hiền lành, thật sự anh không biết tính tình vợ anh giống ai nữa?

Trương Xảo Phương khẽ nhắm mắt, nàng im lặng không nói gì, nhìn qua giống như đang không tiếng động phản đối, nhưng trong lòng nàng đang nghĩ gì chỉ có nàng mới rõ ràng.

Tống Trường Lâm nói mất câu thấy vợ anh không nói câu nào, nhưng vẫn mang theo vẻ mặt tinh thần xa sút, anh không biết làm sao, nói: "Đừng tức giận, tiền lương tháng này của anh vừa phát sẽ gửi về cho em ngay, lúc đó em cầm tiền mua chút đồ cho cha mẹ, muốn mua cái gì thì mua cái đó, được không?" Hiếm khi anh được nghỉ mừng năm mới, anh cũng muốn mang chút đồ vật về cho cha mẹ hai bên, nhưng tiền lương cũng chỉ có một chút như vậy, trừ đi tiền để vợ anh tiêu vặt thì trong tay anh còn lại được bao nhiêu tiền chứ?

Thật ra nếu so sánh với người khác thì nhà anh cũng không tính là thiếu, nhưng chị hai nhà vợ anh năm trước mở quầy bán đồ ăn vặt, túi lớn túi nhỏ mang về nhà cha vợ, lấy đó so sánh, anh có vẻ như không có tiền, nhìn vào ánh mắt đắc ý của chị hai nhà vợ, cộng thêm chị cả và cô em vợ ở một bên hát đệm, vợ anh tức đến mức cơm cũng chưa ăn, vừa trở về đã cãi nhau với anh, cuối cùng còn không dừng lại, thế nhưng lại muốn uống nông dược? Đây là mới uống một ngụm bị anh ngăn cản, nếu anh về muộn một chút nữa thì hậu quả thực sự không chịu nổi.

Lúc này Tống Trường Lâm còn không biết, anh vẫn về muộn, thật ra trên mặt tủ để hai lọ nông dược chứ không phải một lọ, nhưng anh ít khi về nhà, không chú ý đến. Trương Xảo Phương vừa vào nhà đã uống nông dược, cô uống xong một lọ, lúc để một lọ lên tủ lấy lọ thứ hai thì cái lọ thứ nhất bị rơi xuống vách ngăn đằng sau tủ, vậy nên khi anh tiến vào chỉ thấy vợ anh đang uống nông dược thì vội vàng ngăn cản, anh thấy lọ nông dược không thiếu, thì nghĩ là vợ anh chưa uống, anh vội vàng mang nước cho vợ anh xúc miệng.

Lúc đó Trương Xảo Phương trong lòng chỉ còn tức giận: Không phải anh muốn khiến tôi mất mặt sao? Tết nhất tôi cũng không cho nhà họ Tống các anh vui vẻ. Cô mang theo suy nghĩ này, chưa từng nghĩ đến bản thân mình sẽ trúng độc chết, chờ khi cô thấy khó thở, tim đập nhanh, Tống Trường Lâm đã đi ra ngoài, cô muốn gọi nhưng lại không gọi được, cô cứ như vậy mà đi đời nhà ma, sau đó lại để người khác chui lỗ trống.

Tống Trường Lâm nói một lúc thấy vợ anh không nói lời nào, anh cũng không còn tâm trạng đi khuyên, kết hôn hai năm, mỗi lần anh về nhà đều không kể hết những mâu thuẫn, rời đi lâu như vậy, anh cũng không phải không nhớ đến cha mẹ, không nhớ đến vợ ở nhà, nhưng mỗi lần về nhà, đối mặt với những chuyện lông gà vỏ tỏi, đối với việc vợ anh lại gây chuyện, thật sự anh cũng mệt đến chết đi được.

Bạn trong đơn vị có khuyên anh nhanh chóng sinh đứa nhỏ đi, chỉ cần sinh đứa nhỏ thì người phụ nữ cũng sẽ yên tĩnh lại. Anh thấy vợ mình chỉ vì chút chuyện này mà đi uống nông dược thì sao anh dám để cô mang đứa nhỏ chứ? Vẫn chờ thêm một thời gian nữa đi, anh luôn cảm thấy tính cách của vợ anh vẫn giống như một đứa nhỏ, cả ngày đều khiến anh phải lo lắng đề phòng, nếu có thêm một đứa nhỏ, thì chắc chỉ cần nhìn thấy thư nhà anh sẽ phát hỏa lên mất.

Ai, năm nay anh cũng 29 tuổi rồi, cũng đã trưởng thành, khi nào thì anh được làm cha đây?

Tống Trường Lâm đắp chăn lên cho vợ mình, anh nhẹ giọng nói: "Em nghỉ một chút đi, anh đi nấu cơm, nhắm mắt lại ngủ một chút đi, đừng miên man suy nghĩ nữa." Nói xong, anh đứng dậy đi ra ngoài nấu cơm.

Hôm nay là mồng hai tết, vốn nghĩ rằng sẽ ăn ở nhà cha vợ, kết quả bây giờ đã là buổi chiều mà hai vợ chồng họ còn chưa ăn cơm trưa.

Ngày mai anh phải đi rồi, nghĩ lại, lại thêm một tuổi, đối mặt với chuyện phải rời đi anh lại có cảm giác như nhẹ nhàng thở ra? Đuổi đi loại suy nghĩ không có trách nhiệm này, Tống Trường Lâm đi vào nhà kho nhìn xem có cái gì có thể ăn được, dù sao cũng là lễ mừng năm mới, một ngày cuối cùng ở nhà, anh cũng muốn làm cho vợ anh chút đồ ăn ngon.

Thấy Tống Trường Lâm đi ra ngoài, Trương Xảo Phương nhíu mày đưa tay xoa xoa cổ họng, vừa rồi không phải nàng không muốn nói chuyện, mà là cổ họng của nàng đau đến không nói được. Người phụ nữ này điên rồi? Sao cô ta có thể uống nhiều thuốc độc như vậy? Trời ơi, cổ họng của nàng.

Nàng hơi há mồm thử nói, nàng phát hiện chính mình không thể phát ra tiếng động, nàng nhắm mắt lại nằm thẳng lên giường, nàng tập trung suy nghĩ nhìn vào cơ thể, nàng muốn nhìn xem tình trạng cơ thể mình lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 2

Editor: Voicoi08

Quá thảm, còn thảm hơn nhiều so với suy nghĩ của nàng, chưa bao giờ nàng nghĩ đến tu vi của mình trống rỗng, gần như không còn lại cái gì. Hiện tại nàng thật sự thành người thường sao?

Trong lòng nàng không nói thành lời, vì đạt tới Nguyên Anh Kỳ, nàng phải bỏ qua bao nhiêu niềm vui? Hiện tại, nàng lại bị đánh trở lại nguyên hình? Hít sâu, nàng bình ổn lại tâm trạng, lại cảm thấy chính mình có chút lòng tham, có thể giữ được mạng đã là tốt rồi, sao còn có thể yêu cầu nhiều như vậy chứ? Là nữ nhi trong nhà, đạt được đến Nguyên Anh Kỳ đã vô cùng vất vả, nhưng chẳng phải chính nàng cũng đã tu luyện được đó sao? Sai ở chỗ, nàng nghe theo lời người nhà mà gả cho một tên nam nhân như vậy?

Nghĩ đến nam nhân đã ép nàng đi đến đường cùng, bên môi nàng hiện lên chút ý cười vui vẻ: Ha ha, tướng công thân ái, ngươi nói là là chính thê, chúng ta hẳn nên một lòng đúng không? Một khi đã như vậy, ta là thê tử của ngươi, ta không sinh được đứa nhỏ thì ngươi cũng đừng sinh, ngươi cho rằng ta chỉ giết tiện nhân kia là xong việc sao? Ngươi thật không hiểu gì về ta, có oán oán hận, có thù sẽ báo, đứa nhỏ của chúng ta không còn nhưng ngươi có thể vui vẻ như vậy, sao ta có thể để ngươi nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật?

Nghĩ đến chuyện nàng đã hạ vào người đối phương một loại thuốc khó có thể giải được, trong mắt nàng hiện lên sự hưng phấn, tâm trạng tốt đến mức không nói thành lời. Loại dược đó, nàng mất rất nhiều công sức mới lấy được từ nơi khác về, cũng chỉ vì khiến cho người đàn ông có lỗi với nàng kia vĩnh viễn nhớ đến đứa nhỏ mà hắn ta từng mất đi, chờ khi hắn không có người nối nghiệp, nàng xem hắn sẽ hối hận đến mức nào?

Cái gì? Bạn nói sao hắn không cảnh giác với thê tử của mình? Ha ha, nàng là hình mẫu tiêu chuẩn cho hiền thê lương mẫu, không có giây phút của con tiện nhân kia ở phía trước thì ai sẽ nghĩ đến một nữ nhân thiện lương như vậy sẽ giết người? Không phải vì nàng ngụy trang quá tốt, mà đó là tiêu chuẩn sinh tồn của nàng, dù mọi việc được hay không được, đối với tướng công thân ái, đôi cẩu nam nữ các người đã đụng đến điểm mấu chốt của ta, các người quá đáng quá rồi. . . . .

Chậm rãi thu hồi lại ý hận nơi đáy mắt, lê-quý-đôn, nàng nhắm mắt lại, điều động một lượng chân khí không nhiều lắm trong người, chậm rãi chữa trị cái họng đang bị thương, không có cách nào, tuy rằng nàng cũng không muốn lãng phí chút chân khí ít ỏi tại chỗ này, nhưng nếu một lát vẫn không nói ra lời, nếu bị phát hiện uống nông dược thì không ổn mất.

Đúng vậy, càng dùng càng hết, nàng không biết giây phút chạy trốn, các trân bảo nổ tung khiến cho thời không bị thác loạn, rốt cuộc đem bản thân mình đến địa phương nào? Nhưng nàng biết, ở địa phương này, một chút linh khí cũng không có, nói cách khác, dùng xong chút chân khí này thì nàng chính là một người bình thường.

Nàng bất đắc dĩ cảm thán trong lòng, nhưng động tác chữa trị cổ họng thì không hề ngừng, lúc nào nên dùng lúc nào không nên dùng, nàng đã quyết định thì chưa bao giờ do dự.

"Trương Xảo Phương?" Nàng thử thăm dò gọi ra tên của khối thân thể này, có thể phát ra âm thanh khiến nàng vừa lòng mỉm cười. Nhưng nhớ đến hành vi của nữ nhân này thì nàng có chút cười không nổi.

Đến không gian này, nàng phát hiện cách đó không xa có linh hồn của môt nữ nhân đang tiêu tán, cảm thấy linh hồn của chính mình cũng không ổn định, nàng bất chấp tất cả, phi thân chui vào khối thân thể này, một khắc trước khi linh hồn của đối phương tiêu tán nàng đã bắt lại được, đọc lấy toàn bộ trí nhớ của đối phương.

Nữ nhân này, nói thế nào đây? Đây chính là loại nữ nhân mà nàng chưa từng tiếp xúc qua, có chút tham lợi ích, có chút không rõ phải trái, có chút yêu thích hư vinh, có chút. . . . . Tóm lại, nữ nhân này bệnh nặng không có, nhưng những bệnh da lông chút ít thì nhiều vô kể, trước mắt nhìn xem, nàng phát hiện ra nữ nhân này không có chút ưu điểm nào? Nữ nhân này có một quyết định chính xác duy nhất là sau khi bị bạn trai đá thì gả cho trượng phu hiện tại, nhưng sau khi gả lại đây, cô ta lại hối hận, vậy nên sau đó sống ở nhà chồng cũng vô cùng không tốt, vậy nên biến thành hiện tại ra ngoài sống một mình.

Một chút bản lĩnh cũng không có, vậy mà nữ nhân này lại thích gây ầm ĩ đến vậy, thật đúng là khiến cho nàng cảm thấy có chút mới mẻ.

Nghĩ đến một nữ nhân như vậy, nàng lại nhớ đến nam nhân vừa mới đi ra ngoài. Nàng cảm thấy nữ nhân này không tốt lắm, nhưng nam nhân kia lại không tồi, làn da ngăm đen, ngũ quan rõ ràng, tuy rằng không giống với đại đa số nam nhân đời trước nàng từng gặp qua, nhưng thấy người tốt, đối với

loại thê tử tính toán chi li, cố tình gây sự như này mà vẫn có thể nhẹ giọng dỗ dành, nếu sau này chính nàng biến thành ngoan ngoãn hơn chút, có phải hắn sẽ sủng nàng lên đến trên trời không? Đời trước nàng luôn là một hiền thê, cùng tên hỗn đản kia luôn là tương kính như tân, hơn nữa là một nữ nhân, ai mà không muốn được trượng phu ôm trong ngực mà sủng ái?

Có lẽ đây chính là ông trời đang bồi thường cho chuyện nàng không thể tu tiên? Đúng vậy, đây là ông trời bồi thường cho nàng, nàng quyết định chiếm lấy thân thể này, nam nhân kia, nàng cũng chuẩn bị thu dùng, một khi đã như vậy, này đương nhiên là ông trời bồi thường cho nàng, hai năm vợ chồng và mấy chục năm vợ chồng, bên nào nhẹ bên nào nặng vừa nhìn đã nhận được ngay.

Tâm trạng tốt, nàng xuống giường bắt đầu tìm gương, nàng chuẩn bị nhìn kĩ dung mạo mới của mình, mặc kệ là nơi nào, dung mạo vĩnh viễn là trụ cột có lợi nhất với một nữ nhân.

Vừa nhìn đến bày trí trong phòng, nàng lại cảm thấy có chút đau đầu, đời trước tuy rằng là người tu hành, nhưng chi phí ăn mặc của nàng tốt vô cùng, nhìn lại căn phòng lúc này, vách tường vàng đen loang lổ, trong phòng có chút u ám, tủ quần áo bằng gỗ đặt ở cạnh tường, trên cửa tủ có một mặt gương, nhìn lại chiếc giường đất cùng với bộ bàn ghế cũ nát, xem ra nhìn lại, cả căn phòng không có chút đồ mới, này là từ bao giờ đây?

Trương Xảo Phương bất đắc dĩ xoa cái trán, nàng đi đến trước gương, nhìn chính mình trong gương, tâm trạng nàng lại tốt hơn một chút, cẩn thận đánh giá, nữ nhân này gương mặt cũng rất tốt, có lẽ là do có liên quan đến cuộc sống, làn da vừa đen lại thô ráp, một chút cũng không tinh xảo, nhưng mà, sau này thân thể này do mình để ý, nàng nhất định sẽ làm cho tướng công vừa lòng.

Không cần cảm thấy nàng là một nữ nhân không tuân thủ nữ tắc, nhanh như vậy đã quên đi nam nhân đời trước, lúc nàng là thê tử của nam nhân kia, nàng luôn hoàn thành nghĩa vụ của chính mình, cho nên, khi nam nhân kia làm chuyện có lỗi với nàng, nàng cũng bỏ qua rõ ràng, không quyết đoán không phải là tính cách của nàng.

Cầm lấy lược gỗ đang để ở một bên, nàng chải mái tóc rối tung thành một kiểu tóc bện (???), nàng nhớ rõ nữ nhân này cũng chải như vậy, d.i.ễ.n. .đ.à.n. .lê. .q.u.ý. .đ.ô.n, thay đổi cũng phải chậm rãi thay đổi, lập tức thay đổi nhanh quá mức sẽ khiến người khác nghi ngờ.

Cầm cái dây buộc gì đó, nàng mất một thời gian mới búi được tóc lên, cuối cùng cũng khiến nàng vừa lòng, lắc lắc cái đầu, nàng đặt lược xuống rồi đi ra ngoài.

Tống Trường Lâm vừa mới lấy được một miếng thịt trong nhà kho ra, còn lấy thêm nửa con gà, nghĩ đến trong phòng còn có khoai tây, anh đem gà đi hầm trước trong nước ấm, chính mình đi nấu cơm, thấy cơm sôi, anh ngồi xuống chỉnh lửa, sau đó lại ngồi xổm bên kia gọt vỏ khoai tây.

Vừa gọt vỏ khoai tây, anh vừa nghĩ làm sao trước khi đi ngày mai có thể dỗ dành được vợ, dù sao cũng chỉ có mình cô ấy ở nhà, thật sự chuyện gì anh cũng không yên tâm.

Đang nghĩ, cửa phòng bị mở ra, Trương Xảo Phương đi vào.

"Xảo Phương." Tống Trường Lâm ngạc nhiên, anh có chút lo lắng có phải cô còn chưa cam lòng còn muốn về nhà cha mẹ nháo hay sao? Anh vừa mới rất vất vả mới khuyên được, không phải cô còn chưa chịu dừng lại chứ?

Trương Xảo Phương cũng không nhìn anh, cô đứng ở cửa phòng bếp đánh giá qua một lượt, đi theo mùi thơm vào phòng, cô trực tiếp đi về phía vừa con gà kia.

Tống Trường Lâm ngơ ngác nhìn vợ anh đi đến trước bệ bếp, lấy con gà chuẩn bị chặt, xem ra là chuẩn bị nấu cơm. Trong lòng anh có chút buồn bực, cứ như vậy là xong việc sao? Hôm nay chỉ đơn giản như thế thôi sao?

"Dao đâu?" Trương Xảo Phương nhìn trái nhìn phải cũng không thấy dao đâu, cô quay đầu, dùng giọng điệu cứng ngắc hỏi anh.

"A, đây, đây này." Tống Trường Lâm lấy ra con dao trong bồn khoai tây, sau đó đưa cho vợ, nhỏ giọng nói: "Em không tức giận à?" Hôm nay sao lại nhanh như vậy đã nguôi giận, không cần anh dỗ.

Trương Xảo Phương nhận lấy dao, nhìn nửa con gà trên bàn ăn, cô bắt đầu nghiên cứu xem phải dùng bao nhiêu lực? Nghe thấy anh hỏi, cô im lặng một lát sau đó mới nói: "Ngày mai anh đi." Rồi sau đó cô bắt đầu vung dao chặt gà.

Một câu nói làm cho cơn tức mới sinh ra của Tống Trường Lâm đều tan thành mây khói, tuy rằng giọng điệu của vợ vẫn không tốt, nhìn chính mình trong mắt cô cũng không có ý cười, nhưng đây là lần đầu tiên anh cảm thấy, trong lòng vợ anh vẫn có anh, gia đình này vẫn thực ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Editor: Voicoi08

Một dao chặt đứt con gà, Trương Xảo Phương âm thầm vừa ý về độ mạnh yếu của mình.

Tống Trường Lâm bị lời nói của vợ làm cho lòng anh nóng hầm hập, thấy cô chặt gà, anh cười cười lấy dao khỏi tay cô: "Để anh, quanh năm suốt tháng hiếm khi anh làm cho em được bữa cơm, hôm nay để anh đến làm." Đối với phương diện này, anh thật sự cảm thấy hổ thẹn trong lòng, tuy rằng mỗi tháng đều đúng hẹn gửi tiền về nhà, nhưng trong nhà có chuyện lớn chuyện nhỏ đều không đến tay anh, anh là đàn ông kiểu gì? Cũng không trách được Xảo Phương thấy tủi thân?

Trương Xảo Phương không được tự nhiên khẽ nhắm mắt, thuận thế buông lỏng tay, cô nhìn qua bàn tay phải vừa bị anh đụng vào chỉ cảm thấy tê tê.

Tống Trường Lâm không phát hiện vợ anh có chỗ không được tự nhiên, ngay lúc cô lui lại, anh cầm dao dùng sức chặt gà thành những miếng nhỏ, anh vừa quay đầu lại đã thấy Xảo Phương ngồi trên chỗ anh vừa ngồi, cô đang gọt vỏ khoai tây, khóe miệng anh không nhịn được khẽ nhếch lên, dao trong tay cũng có sức hơn, vài động tác đã xử xong con gà, anh đựng vào một bát chuẩn bị tí nữa đặt lên bếp lò nấu.

Anh đang chuẩn bị nấu, đột nhiên nghe thấy tiếng Hổ tử ở bên ngoài kêu lên, anh đặt bát xuống đi ra ngoài. Không biết đầu năm mới, ai đến nhà đây?

"Chị? Sao chị lại đến đây? Chị mau vào nhà đi." Vừa nhìn thấy chị ở cửa, Tống Trường Lâm quát lớn bảo Hổ Tử không được sủa bừa, anh muốn mời chị vào nhà.

"Trường Lâm, chị không vào nhà đâu, em đi ra đây, chị nói với em mấy câu là được rồi." Nhìn Hổ tử không sủa bậy, Tống Trường Hà túm túm cổ áo bông, trong lòng nở nụ cười khổ. Nói là con chó này không hiểu việc gì đi? Nó đối với nam chủ nhân một năm chỉ ở nhà hai lần vô cùng sợ hãi. Nhưng nếu nói nó hiểu chuyện? Chính cô đến đây bao nhiêu lần nhưng lần nào nó cũng cắn loạn, cũng có thể nó nghĩ rằng cô không phải người nhà của nó.

Anh biết chị mình sẽ không khách khí với mình, đây là thật sự không muốn vào, Tống Trường Lâm bất đắc dĩ mở cửa ra ngoài: "Chị, trời lạnh thế này sao lại nói chuyện bên ngoài chứ? Có chuyện gì vào nhà nói đi."

"Không cần vào nhà." Vừa nói chuyện, Tống Trường Hà vừa thăm dò nhìn vào cửa phòng trong viện, thấy cửa phòng đóng mới yên tâm nói với em trai thứ hai này: "Em với Xảo Phương lại làm sao vậy? Mẹ nghe thấy thím Lan ở cách vách nói, nhà các em vừa rồi lại ầm ĩ lên, còn nghe thấy Xảo Phương nói cái gì mà không muốn sống nữa, muốn uống thuốc, mẹ lo lắng nên để chị đến xem, không có chuyện gì chứ?"

Cô vốn nghĩ nếu sắc mặt em trai không tốt thì cô sẽ đi vào khuyên nhủ, l.q.d, đương nhiên, với tính tình kia của Xảo Phương, có lẽ cô có khuyên cũng là vô ích. Nhưng vừa rồi Trường Lâm đi ra vẻ mặt vẫn bình thường, cô vẫn không nên đi vào, đừng không có việc gì lại khiến thành có chuyện, với tính tình này của em dâu hai nhà cô thì chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Tống Trường Lâm không ngờ chuyện này lại bị hàng xóm nghe được, thấy dáng vẻ lo lắng của chị, anh cười an ủi: "Không có chuyện gì, chị cũng biết tính vợ em rồi đấy, vừa rồi ở nhà cô ấy có cãi nhau mấy câu với hai chị gái, không phải chuyện của em, chuyện này vừa về nhà thì tốt rồi, bây giờ cô ấy đang nấu cơm trong phòng bếp đó."

Không phải anh không muốn mời chị vào nhà ăn bữa cơm, nói thật, mỗi lần anh về đều chỉ có mấy ngày, chị gái anh còn chưa ăn cơm ở nhà anh đâu, nhưng cũng không có cách nào? Hiện tại vợ anh còn chưa hết tức giận, nếu để chị vào rồi lại nháo lên, thì thật sự là đầu năm đã mang đến phiền toái cho chị anh, chị ấy cũng không dễ chịu.

"Không có chuyện gì là tốt rồi, không có chuyện gì thì chị yên tâm rồi. Trường Lâm, em quanh năm suốt tháng không ở nhà, Xảo Phương còn nhỏ tuổi, có chỗ nào không đúng thì em nhịn đi, đi đến cùng nhau cũng không dễ dàng, em đừng nghe chị dâu em nói linh tinh, tính tình Xảo Phương không tốt lắm nhưng làm người vẫn giữ đúng bổn phận, em cũng biết hai người đó không hợp nhau, em chỉ về nhà mấy ngày, tốt thôi." Nhớ đến em dâu cả ăn nói linh tinh khiến cô cũng tức giận, nói cái gì mà thấy đàn ông nhảy vào tường nhà em trai thứ hai? Quả thực là nói hươu nói vượn, với âm thanh này của Hổ tử, bọn họ cũng chỉ ở cách một nhà có gì mà không nghe thấy? Muốn có ngày yên tĩnh cũng không được, ngày đầu năm đã khiến mọi người không thoải mái.

"Chị, chị yên tâm, hai người chúng em rất tốt, không có chuyện gì." Anh cảm thấy gió Bắc càng ngày càng lạnh, anh nhanh chóng nói: "Chị, chị mau về đi thôi, trời lạnh đừng đứng đây để bị đông lạnh nữa, yên tâm, hai chúng em không có chuyện gì, ngày mai trước khi em đi sẽ về gặp mọi người, chị mau đi về đi."

Đối với lời nói của chị dâu, anh cũng không tin, anh không phải là người thích nghi thần nghi quỷ, trước đây, trong nhà chỉ sợ một mình vợ ở nhà không ổn nên mới cố ý muốn ở với cha mẹ, nhưng sau đó lại nháo lên, anh lại tìm một phòng ở cách nhà mình một nhà, nghĩ đến địa điểm gần, muốn nói Xảo Phương ở ngoài thế nào, anh còn có thể suy nghĩ trong lòng, nhưng này cách hai bờ tường chính là gia đình nhà chồng, Xảo Phương sao dám cho người khác vào nhà? Lời này chỉ có chị dâu có thể nói ra, đổi lại người khác sao có thể nói lên một chuyện linh tinh như vậy.

Thấy vẻ mặt em trai không có gì khác thường, xem ra cũng không có chuyện gì, Tống Trường Hà cuối cùng cùng yên tâm về nhà.

Mỗi lần nhìn thấy em trai nào không hạnh phúc, cô luôn cảm thấy là em trai bị cô làm liên lụy, nếu không phải tại cô không tốt thì với nhân phẩm của ba em trai cô sao có thể không lấy được người vợ tốt?

Tống Trường Lâm không biết trong lòng chị anh đang buồn phiền, l.q.d, anh vào nhà, thấy Hổ tử lắc lắc cái đuôi chạy theo, anh sờ sờ đầu nó cũng cảm

thấy buồn cười.

Con chó này là sau khi vợ anh sống một mình mới nuôi, buổi tối nó có thể giúp canh giữ trong nhà, một năm anh chỉ về hai lần, nó không nhận người khác nhưng lại rất thân thiết với anh: "Tiểu tử kia, chốc nữa cũng cho mày mừng năm mới nhé, cho mày ăn xương." Anh vỗ vỗ đầu Hổ tử, rồi mới đi vào nhà.

Vào bếp, anh thấy vợ anh đã nấu xong thịt gà, đang ở bên cạnh canh lửa, anh cười cười đi qua, lấy khoai tây đã bóc vỏ đi rửa. Vậy mà anh còn nói làm cơm cho vợ, có vậy cũng không làm xong.

"Vừa rồi chị có đến đây, chị thấy chúng ta về sớm, hỏi chúng ta buổi tối có về nhà ăn cơm không?" Nếu không thì sao bây giờ? Anh cũng không thể nói là chị anh đến khuyên can, sợ hai người bọn họ gây ầm ĩ lên đúng không?

Điều chỉnh lửa xong, Trương Xảo Phương nhìn vào mắt chồng, âm dương quái khí nói: "Là sợ chúng ta làm ầm ĩ lên sao?" Vừa rồi nguyên chủ ở ngoài làm ầm ĩ cả lên, xem ra là người nhà chồng đều biết.

Thấy chồng nở nụ cười khó nhìn, cô cũng bỏ qua chuyện này, chuyển đề tài nói: "Sao anh không bảo chị vào nhà ăn cơm?"

Người chị này là chị chồng của Trương Xảo Phương, đương nhiên, hiện tại là chị chồng của cô, người phụ nữ này cùng là người tốt, chỉ là số mệnh khổ. Trước đó mấy năm bị một người đàn ông xuống thôn lừa mất tình cảm, kết quả hai người còn chưa kết hôn, tên đàn ông kia đã ăn được ngọt lập tức vỗ mông bỏ đi, hiện tại chị ấy đã sinh ra đứa nhỏ của người ta cũng hơn mười tuổi rồi, một người phụ nữ mang theo một đứa nhỏ cũng không thể tìm được người mới, trước mắt vẫn là độc thân, vì việc này, ba anh em Tống Trường Lâm đều bị chậm trễ hôn sự, nếu không cũng không có khả năng chính mình kết hôn với anh.

Tống Trường Lâm có chút ngạc nhiên với thái độ của vợ anh, l.q.d nhưng trên mặt anh vẫn không biểu hiện gì, vẫn cười nói: "Mai anh đi rồi, chị cũng muốn để hai chúng ta ở riêng một ngày." Thấy biểu hiện hôm trước của vợ, anh còn tưởng rằng cô không thích ai cả.

"Chị đối xử với em cũng tốt, ít nhất, chị không nói những chuyện linh tinh không có." Đây là tiêu chuẩn chỉ cây dâu mắng cây hòe, ngày ba mươi cuối năm đã nháo lên cùng chị dâu chỉ vì chị dâu nói linh tinh có người đàn ông bò vào tường nhà cô.

Người khác không biết nhưng cô biết, nguyên chủ phản ứng kịch liệt như vậy là do chính mình chột dạ, không có trèo tường, nhưng nguyên chủ cũng mắt đi mày lại, cấu kết làm bậy với người đàn ông kia từ lâu, chính là nhà chồng quá gần, lá gan của cô ta cũng nhỏ, còn không có làm ra hành động gì thực chất mà thôi, nếu chính mình đến muộn hai năm, không chừng cũng không có cái gì trong sạch để nói.

"Được rồi, em đừng tức giận, chị dâu hay nói linh tinh cũng không phải chuyện một hai ngày, em xem, hôm đó anh cả cũng nóng nảy, em cũng đừng tức giận nữa." Tống Trường Lâm dùng khăn lau khô nước trên tay, anh đi đến trước mặt vợ anh, cúi đầu cười dỗ dành cô. Hôm nay tuy rằng vợ anh vẫn như cũ không phân rõ phải trái, nhưng còn biết thông cảm hơn so với trước kia.

"Làm sao lại không tức. Anh nhiều năm rồi không ở nhà, chị ấy nói như vậy, anh ở ngoài còn không nghĩ em ở nhà làm ầm ĩ đến thế nào sao?" Cô liếc mắt nhìn chồng mình một cái, Trương Xảo Phương quyệt miệng tức giận.

Vừa nghe lời này, tâm trạng của Tống Trường Lâm rất tốt, anh ôm vợ anh vào lòng, vui vẻ cười: "Anh là người có con mắt hạn hẹp như vậy sao? Anh biết em ở nhà không dễ dàng, lời của chị ấy anh không tin."

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Trương Xảo Phương cảm nhận được hơi thở nam tính làm cho cô có chút ngượng ngùng, tuy rằng thân thể là vợ anh, nhưng trên thực tế, cô và người đàn ông này ở chung chưa đến một ngày, rất khó khiến cho nàng không đỏ mặt.

Tống Trường Lâm thấy vợ ngại ngùng càng khiến anh thấy có chút rục rịch, nửa năm mới về một lần nên anh nhớ cô từ sớm, nhưng chỉ có đêm ngày 29 là được dễ chịu, ngày 30 ở lại nhà mẹ, sau đó lại náo loạn đến bây giờ, hai người vừa về nhà cũng không nói câu nào, nếu đêm nay lại lãng phí thì ngày mai anh lại phải đi rồi.

Anh đang cảm thấy được thì bị Trương Xảo Phương đánh gãy: "Anh nhìn cái gì chứ, nồi sắp cạn nước rồi." Những động tác vừa rồi của cô hoàn toàn làm theo trí nhớ của nguyên chủ, lúc cho thêm nước canh, cô lại cảm thấy cho như trong trí nhớ có chút nhiều, bây giờ xem ra, cô cho bị ít nước rồi.

Tống Trường Lâm nghe thấy thức ăn sắp cạn nước, anh nhanh chóng buông vợ ra rồi cho thêm nước, sau đó quay lại thì thấy Xảo Phương đang thái khoai tây. Anh nhìn thấy Xảo Phương đỏ bừng hai má, anh không lên tiếng mà khóe miệng vẫn cong lên, đi đến trước bàn thức ăn, bắt đầu băm thịt.

Hôm nay nhàn rỗi cũng không có chuyện gì, anh muốn băm nhiều thịt hơn một chút, giúp vợ anh bao nhiều sủi cảo, một mình cô ở nhà có khi không muốn nấu cơm thì nấu chút sủi cảo đông lạnh đối phó qua cũng được.

Trương Xảo Phương thái xong khoai tây, cô vào nhà lắc lư hai vòng mới đi ra, cô vừa đi ra thì thấy đối phương còn đứng ở kia băm thịt.

"Anh băm như vậy có phải nhiều quá không?" Trong trí nhớ của cô, hai người băm một trăm cái sủi cảo cũng còn lại không ít, bây giờ cả thịt và cải trắng đều đến nửa chậu, anh muốn làm bao nhiêu đây?

Tống Trường Lâm cũng không ngừng dao trong tay, anh vẫn tiếp tục băm thịt như cũ: "Không sao đâu, làm nhiều rồi em để lạnh, còn hơn một tháng nữa mới hết lạnh, lúc nào em không muốn nấu cơm cũng có thể lấy ra nấu một chút, cải thiện chút thức ăn."

Trương Xảo Phương cảm nhận được, đây tuyệt đối là một người đàn ông tốt, tốt hơn ngàn vạn lần so với tra nam ở đời trước, tên hỗn đản kia có bao giờ biết quan tâm đến việc ăn mặc của cô? Càng đừng nói đến chuyện chính mình ra tay làm?

Cô vừa nghĩ đến chuyện ngày mai chồng cô lại phải đi, theo trí nhớ của cô, như thế nào cũng phải nửa năm nữa mới về, cô bỏ đi sự ngượng ngùng trong lòng, tựa trán vào tấm lưng rộng lớn của chồng cô, nhỏ giọng than thở: "Khi nào thì chúng ta mới không cần tách ra nữa?" Người đàn ông dù tốt thế nào, nhưng thời gian dài không gặp mặt, ai có thể nói trước được. Đây là trong quân đội không có phụ nữ, vạn nhất nếu có, chẳng phải là chuyện rất nguy hiểm sao? Người đàn ông tốt như vậy, cô cũng không muốn chia sẽ với người phụ nữ khác.

Vợ mềm mại dịu dàng như thế làm cho Tống Trường Lâm nghĩ tới thời điểm mới cưới, hơn mười ngày kia Xảo Phương luôn dịu dàng như vậy, nhưng chính mình vừa đi nửa năm rồi trở về, anh phải đối mặt với sự oán giận của cô.

Trong lòng anh chỉ cảm thấy một mảnh mềm mại, anh đặt dao xuống, quay người ôm cô vào lòng, nhẹ giọng nói: "Anh cũng không muốn đi, nhưng nếu chuyển nghề cũng không có chuyện gì có thể làm, dù sao đãi ngộ ở bộ đội cũng tốt lắm, tốt hơn nhiều so với việc dựa vào trời đi trồng trọt lấy cơm ăn, bây giờ mỗi tháng anh đều có lương cũng không dễ dàng." Suy nghĩ một chút, anh có chút chờ mong hỏi: "Xảo Phương, ba năm nữa là anh đủ 15 năm tham gia quân ngũ, đến 15 năm bộ đội cho phép người nhà theo quân, em đồng ý không?" Thật ra ban đầu lúc thành thân anh cũng muốn để vợ anh theo quân, nhưng hai năm nay vợ anh làm cho anh cảm thấy cô không thích theo quân chịu gian khổ, dù sao nơi đóng quân của bộ đội cũng có chút hẻo lánh, còn khó khăn hơn so với việc đi từ trong thôn vào trong huyện, lqd, nhưng hôm nay vợ anh lại khiến anh cảm thấy có chút hi vọng, có lẽ trước kia chính mình đều không nhận ra, Xảo Phương vẫn luôn muốn cùng anh ở một chỗ.

"Người nhà theo quân sao?" Trương Xảo Phương nghĩ nghĩ, hình như ban đầu cũng không nói qua vấn đề này.

"Đúng vậy, bộ đội cũng có chỗ ở cho người nhà, lên đến chức đội trưởng, đủ 15 năm là có thể xin cho người nhà theo quân, anh cũng vừa đến tầm này, nếu em đồng ý theo quân, đến lúc đó sẽ được phân nơi ở miễn phí, còn có rất nhiều trợ cấp khác, ách, chỉ là địa phương có chút hẻo lánh." Tống Trường Lâm nhìn thấy vợ anh đang do dự, anh quyết định thêm chút sức: "Thật ra nói hẻo lánh cũng không phải không thể đi ra ngoài, chỉ là số lần có chút ít mà thôi, Xảo Phương, nếu em đồng ý, anh trở về chào hỏi qua với lãnh đạo, đến lúc đó xin cho chúng ta một chỗ tốt." Mỗi lần đến buổi tối, anh thấy chiến hữu có thể về nhà, anh đều có cảm giác ghen tị, sau đó, cách xa chị dâu thích nói lung tung, cách xa ba người dì đẳng ngoại không bớt lo, tính tình Xảo Phương cũng không kém như vậy đúng không?

Càng nghĩ, Tống Trường Lâm càng cảm thấy theo quân là một phương pháp tốt đẹp, điều kiện kiên quyết là vợ anh đồng ý chịu khổ cùng anh, dù sao ở cái địa phương kia, có thể nhìn cũng chỉ là một loạt quân phục màu xanh, muốn nhìn chút phong cảnh cũng không có.

Trương Xảo Phương thấy ánh mắt chờ mong của chồng,cô bỏ qua chút rụt rè, sau đó do dự nói: "Nếu thực sự đi cùng anh, lúc anh bắt nạt em thì chẳng phải là ngay cả nhà mẹ đẻ em cũng không thể về sao? Ngay cả một người để tố khổ cũng không có?" dù sao thì hiện tại cô cũng rất thích chạy về nhà mẹ đẻ.

Tống Trường Lâm thấy có cửa, anh cười dỗ dành vợ: "Ở nhà anh cũng không bắt nạt em, đến lúc đó em ngàn dặm xa xôi theo anh đến bộ đội, sao anh có thể bắt nạt em được? Xảo Phương, nếu em đi, chỉ cần có thời gian anh sẽ giúp em nấu cơm, đến lúc đó có điều kiện tốt anh sẽ mua ti vi cho em, không có việc thì em ở nhà xem ti vi, dọn dẹp một chút phòng ở, muốn thanh nhàn có thanh nhàn, còn thoải mái hơn hiện tại nhiều." Lúc trước vợ anh có nhắc đến tivi nhà dì hai, có thể thấy được sức hấp dẫn của nó vẫn rất lớn.

Trương Xảo Phương đã sớm đồng ý trong lòng, có thể được ở cùng một chỗ với chồng đương nhiên là tốt, hẻo lánh hay không không quan trọng, hàng năm cô đều tu luyện, thật sự không phải người thích náo nhiệt, nhưng còn phải đợi ba năm nữa?

Trong lòng cô đang hận không thể đảo mắt một cái đến ba năm, nhưng lập tức đồng ý cũng không phải tính cách của nguyên chủ, ít nhất hiện tại không

thể nhanh như vậy. Nghĩ vậy, cô đánh trống lảng nói: "Dù sao cũng còn phải chờ ba năm nữa, cho dù bây giờ em có đồng ý thì cũng không dùng được, đợi hai năm nữa rồi nói sau."

Tuy rằng vợ anh nói qua loa, nhưng nhìn biểu tình hiển nhiên đã có chút đồng ý, Tống Trường Lâm vui vẻ cắn một cái lên mặt vợ, thêm mười phần động lực quay người lại tiếp tục băm thịt. Anh còn nói thêm: "Xảo Phương, chờ đến khi em đến bộ đội, chỉ cần anh ở nhà, mỗi ngày anh đều làm vằn thắn cho em ăn."

Trong lòng anh đang tràn đầy vui sướng nên anh không thấy được mặt vợ anh đều đỏ thành quả ớt.

Trương Xảo Phương bị một ngụm cắn này làm cho mặt đỏ tim đập nhanh, cô ôm hai má, nhìn chằm chằm bóng lưng của chồng, khóe môi lại nhịn không được mà nhếch lên: Người này không hổ là tham gia quân ngũ, vui vẻ lên lại có thể cắn người? Thật sự là. . . . . .

Băm thịt xong, thịt gà cũng nấu xong, Trương Xảo Phương dọn đồ ăn lên bàn, bưng bát tô cơm lên, Tống Trường Lâm cầm chiếc đũa, hai người bắt đầu ăn cơm.

Ngày mồng hai, như vậy có chút ít đồ ăn, nhưng cũng không có cách nào, bình thường lễ mừng năm mới đều ăn ở nhà cha mẹ hai bên, cho nên mua vài thứ cũng là đưa đến nhà chồng, dù sao rau xanh hay linh tinh gì đó để thời gian quá dài cũng sẽ hỏng, trong nhà cũng không dám chuẩn bị nhiều.

Lúc này tuy rằng chỉ có một món đồ ăn, nhưng Trương Xảo Phương đại nạn không chết còn nhận được một người chồng tốt, trong lòng cô rất thoải mái, không phải như nguyên chủ lúc nào trong lòng cũng tràn ngập oán giận, cả người đều vui mừng hơn rất nhiều.

Tống Trường Lâm về nhà mấy ngày nay, hiếm khi nhìn thấy vợ thoải mái, tâm tình tốt, lại thêm ân cần, anh liên tục gắp rau, gắp thịt cho vợ.

"Sao em có thể ăn hết nhiều như vậy?" Trương Xảo Phương thấy trong bát của cô không cả thấy cơm, cô bắt đầu gắp lại thức ăn trong bát vào bát của chồng. Tuy rằng đây là lần đầu tiên có người không đổi đũa mà gắp rau cho cô, nhưng kì lạ là trong lòng cô không cảm thấy chán ghét, chỉ có tràn đầy hạnh phúc.

Thấy chồng ăn xong một bát cơm, cô thuận tay nhận lấy, múc thêm cơm: "Thức ăn ở bộ đội có ngon không? Bình thường anh có hay được ăn thịt không?" Tuy rằng cô chưa bao giờ nhìn thấy cuộc sống như vậy, nhưng mà chỉ cần nghĩ cũng thấy được, đó không phải là vài người ăn cơm, một lần nấu nhiều cơm như vậy, không biết là đến thế nào đi?

"Cũng được, tuy là đều ăn cơm tập thể, nhưng số lượng cơm vẫn đủ, dù sao mỗi ngày đều phải huấn luyện, không ăn no thì sao có sức? Em nhìn thể trạng của anh thì biết, nhiều năm như vậy đều ăn cơm bộ đội, anh cũng không thiếu chút thịt nào." Đói lên thì sao có thể không ăn được? Có thể ăn no là tốt lắm rồi.

Nhưng an ủi vộ xong anh lại nhớ đến vấn đề theo quân, bỏ thêm hai câu tố khổ: "Tuy rằng có thể ăn no, nhưng hương vị không chấp nhận nổi, có khi làm khó tân binh, ăn đều sắp thành trư, mỗi lần bọn anh đi theo liên trưởng đến nhà anh ấy kiếm cơm đều vô cùng kích động, Xảo Phương, chờ khi em đến bộ đội, anh có nhà sẽ không phải ăn chung nồi với bọn họ nữa."

Editor: Năm mới, mình chúc các bạn và gia định một năm mới an khanh thịnh vượng, gặp nhiều may mắn trong cuộc sống nha.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 5

Editor: Voicoi08

Trương Xảo Phương thấy chồng cô nói mấy câu lại thêm một câu về việc theo quân, trong mắt cô mang theo ý cười lườm anh một cái. Tống Trường Lâm thấy đôi mắt nhỏ của vợ đang lườm anh khiến anh cảm thấy nâng nâng, càng ngày anh càng cảm thấy cánh cửa hạnh phúc sắp mở để đến ba năm sau.

Hai vợ chồng vui vẻ ăn xong cơm, Tống Trường Lâm bắt đầu đi nhào bột.

Trương Xảo Phương cũng muốn thể hiện một chút đảm đang, nhưng nhìn đến bột mì trắng và nước, cô cảm thấy không hiểu rõ lắm về kĩ thuật này, cho nên mượn cớ cho chó ăn để ở lại.

Hổ tử ở bên ngoài nhìn thấy cửa phòng mở ra, nó vui mừng chạy đến, nhưng chưa đến gần lập tức dừng lại, mở to hai mắt trừng trừng nhìn về phía nữ chủ nhân, nó cảm thấy như nào cũng không thích hợp.

"Hổ tử, đến đây nào, cho mày ăn xương này." Trương Xảo Phương cười cười ném một chút xương đến trước mặt Hổ tử, Hổ tử lại cẩn thận lui về phía sau hai bước, nó vẫn cảm thấy hơi thở của nữ chủ nhân khiến nó sợ đến phát run.

Trương Xảo Phương nhớ đến chồng cô còn ở trong nhà, cô cũng không đi về phía trước mà quay người đi vào phòng.

Làm sủi cảo cũng là một môn kĩ thuật, cán da sủi cảo phải càng mỏng càng tốt.

Trong trí nhớ của nguyên chủ, cán da sủi cảo phải nhanh, tay trái cầm chày cán bột, tay phải cầm một nắm bột mì, chuyển động hai vòng đã thành một cái da sủi cảo tiêu chuẩn. Nhưng đến lượt cô làm, không nói đến chuyện một chốc dầy, một chốc lại mỏng, mà bột mì trong tay cô căn bản không thể chuyển thành vòng, trước đây cô cảm thấy bản thân mình rất thông minh, nhưng sao một việc nguyên chủ thấy đơn giản như vậy mà cô lại không thể hiểu được đây?

Trương Xảo Phương thấy chồng nhìn cô bằng ánh mắt kinh ngạc, cô xấu hổ nở nụ cười: "Khi em ở nhà có làm sủi cảo cũng là do chị cả phụ trách việc cán da." Cũng may hai năm qua nguyên chủ chưa từng cùng chồng gói sủi cảo, nếu không thì đúng là khó mà giải thích được.

Tống Trường Lâm cười cười nhận lấy chày cán bột: "Được rồi, để anh cán da sủi cảo cho, em gói sủi cảo đi, lúc anh ở nhà cũng không biết cán da, sau khi đến bộ đội thì lúc mừng năm mọi người cùng nhau làm sủi cảo thì anh mới luyện được đó." Nếu không thì hôm nay sủi cảo đúng là vấn đề lớn.

Trương Xảo Phương thấy chồng thành thạo cán da sủi cảo,lqd, cô âm thầm cổ vũ bản thân, đường đường là một người tu chân, nếu ngay cả sủi cảo cô cũng không gói được thì cô cũng giống như phế vật rồi.

Trời mới biết tu chân có liên quan gì đến sủi cảo?

Bỏ qua sự hoang mang trong lòng, Trương Xảo Phương lấy da sủi cảo, lúc đầu cô không dám cho nhiều nhân, dựa vào hình ảnh trong trí nhớ, nắn đi nắn lại một cái sủi cảo đã ra đời. Tuyệt vời, tuyệt vời, ít nhất cái này không cần nhiều kĩ thuật lắm, nhẹ nhàng hơn là cán da nhiều.

Cứ như vậy một người gói một người cán da, hai người lại nói thêm chút chuyện trong quân đội, thời gian buổi chiều trôi qua nhanh chóng trong không khí ấm áp.

Để lại một chút sủi cảo buổi tối ăn, thừa lại hai người đều để vào chậu có nắp đậy rồi cho ra ngoài để đông lạnh, lúc này băng tuyết phủ nhiều, quả thật có thể để đông lạnh tốt nhất.

Thấy chồng gói xong sủi cảo còn muốn đi chẻ củi, Trương Xảo Phương giữ chặt tay anh: "Ngày 29 anh đã chẻ rồi, chỗ đó cũng đủ để em dùng một tháng rồi."

"Cái này cứ vất đấy cũng không sao, anh chẻ nhiều một chút, để em ở nhà đỡ mệt hơn." Vợ anh, một người phụ nữ ở nhà một mình cũng không dễ chịu, anh có thể làm được gì thì làm nhiều một chút, tránh việc đến lúc đó vợ anh lại bị mệt quá sức.

"Được rồi, vất vả lắm đến năm mới anh mới về một chuyến, hai ngày đi mừng năm mới, hai ngày còn lại anh chỉ lo làm việc, cứ tiếp tục như vậy sang năm anh cũng không cần về nữa, em trực tiếp thuê người làm việc cho em hai ngày là được rồi." Ngoài miệng thì Trương Xảo Phương giống như bỏ qua nhưng tay cô lại kéo tay áo chồng không rời.

Nếu bản thân về nhà một chuyến, trừ bỏ cãi nhau chính là làm việc, lúc trở lại bộ đội lại nghĩ đến nhà cũng không muốn về, cô cũng không muốn để chồng cô có loại suy nghĩ này.

Tống Trường Lâm bị vợ nói đến mức buồn cười, nhìn thời gian, cũng hơn bốn giờ chiều, nghĩ lại mấy ngày nay, cũng không được gần vợ mình thật tốt, anh cũng không đi ra ngoài, bước thêm một bước ôm Trương Xảo Phương vào lòng, cười nói: "Vẫn là vợ anh biết đau lòng cho anh."

"Ai đau lòng anh chứ? Em chỉ sợ anh về bộ đội nói chuyện, người khác sẽ nghĩ em hung dữ thành thế nào." Trải qua một buổi trưa ở chung, trong lòng Trương Xảo Phương cũng bớt ngại ngùng, lúc này cô để phần lớn sức nặng của cơ thể lên tay chồng, cô tin chắc người đàn ông này sẽ không để cô ngã.

Thấy vợ dựa vào người mình, trong lòng Tống Trường Lâm lại nóng lên, cánh tay càng xiết chặt hơn, cùng hô hấp, thân thể hai người càng dán sát vào nhau, cảm nhận được sự mềm mại trong lòng, giọng anh có chút khàn khàn, nói: "Xảo Phương, nếu không có chuyện gì thì hai ta lên kháng (một loại giường đất) nằm nghĩ một lát được không?" Khi nói chuyện, tay anh vẫn cố định chặt chẽ ở bên hông của vợ, một tay từ từ trượt xuống. Người ta luôn nói mông to là một người phụ nữ sinh đẻ tốt, cảm giác trong tay nói cho anh biết, vợ anh nhất định sẽ sinh được một thằng nhóc béo mập.

Trương Xảo Phương đỏ mặt, cô muốn cùng chồng thân thiết một chút, lqd, nhưng đã bắt đầu từ chỗ kia sao? Trong lòng cô có chút không chịu nổi, cô không được tự nhiên trốn tránh bàn tay bắt đầu giở trò xấu của chồng, thắt lưng hơi đẩy lên phía trước khiến cô phát hiện cô càng hoảng hơn: "Ban ngày ban mặt, anh làm gì thế?" Tiến lên có sói lùi lại có hổ, Trương Xảo Phương nhỏ giọng mắng, nhưng hương vị trách mắng càng khiến Tống Trường Lâm thêm kích động.

Bàn tay đang giở trò xấu của anh hơi dùng sức áp sát cơ thể vợ vào người anh, cảm giác gãi không đúng chỗ ngứa khiến anh càng ngứa ngáy trong lòng, yết hầu không ngừng chuyển động, anh khàn khàn nói: "Không sao đâu, chúng ta còn có Hổ tử canh ở bên ngoài mà, có nó ở đây, ai cũng không thể vào được." Lúc nói chuyện, anh cúi đầu cọ cọ bên tai vợ có ý lấy lòng, anh muốn khiến vợ mình thoải mái mềm lòng.

Hơi thở nóng bỏng phun bên tay, làn da thô ráp của chồng lại cọ bên má càng khiến toàn thân cô như nhũn ra, hai tay Trương Xảo Phương nắm chặt quần áo của chồng, cô cũng không biết là mình muốn đẩy ra hay kéo vào, cô chỉ cảm thấy đầu óc mơ màng, trong đầu không ngừng vang lên câu nói kia: "Ai cũng không vào được."

"Xảo Phương, anh muốn em lắm." Tống Trường Lâm thấy hai mắt vợ bắt đầy mơ màng, gò má hồng đến mức muốn nhỏ máu, lí trí của anh có thể nói là vô cùng kích động, tuy rằng trước kia Xảo Phương không từ chối sự thân thiết của anh, nhưng anh lại có cảm giác như đang thực hiện trách nghiệm, hình

như trừ bỏ đêm tân hôn, anh còn chưa từng thấy dáng vẻ như không biết làm sao của cô?

Anh thở hổn hển, ôm chặt người trong lòng, bờ môi như lửa nóng nhẹ nhàng ma sát trên mặt vợ anh, miệng không ngừng dỗ dành: "Xảo Phương, vợ hiền, anh thật sự nhớ em, nửa năm mới gặp một lần, anh có nằm mơ cũng nhớ em rồi…"

Trên má vừa ngứa vừa nóng, Trương Xảo Phương hơi ngửa đầu ra sau, cô muốn tránh né cảm giác tê dại này, cô hơi híp mắt, nhẹ giọng khuyên: "Trường Lâm, bây giờ còn sớm mà, chờ chốc nữa đi."

"Ngoan, em lại gọi anh là Trường Lâm đi." Một tiếng Trường Lâm khiến động tác hôn trên môi của Tống Trường Lâm nhanh hơn. Anh thích vợ anh giống như bây giờ dịu dàng gọi anh một tiếng Trường Lâm, mỗi lần Xảo Phương đều cứng rắn gọi anh là Tống Trường Lâm, cô là vợ anh, lại khiến anh cảm thấy hai người như hai người xa lạ.

Không nghe thấy âm thanh khiến toàn thân anh phát run, Tống Trường Lâm lại cắn cắn vành tai vợ, yêu cầu: "Xảo Phương, nghe lời, gọi anh là Trường Lâm." Hai tay anh ôm lưng cô, chui vào trong vạt áo, cảm giác trơn mềm trong tay khiến động tác của anh càng thêm nhiệt tình, hô hấp cũng dồn dập hơn.

"Trường Lâm. . ." một tiếng "Trường Lâm" mềm mềm ngọt ngọt đã châm lên lửa trên khắp người Tống Trường Lâm, anh nhanh chóng ôm lấy vợ mình đi về phía giường đất.

"Trường Lâm, quá sớm, chúng ta. . ." Trương Xảo Phương nằm trên giường, quần áo đã bị mở ra một nửa nhưng trong lòng cô vẫn nhớ đến thời gian, ban ngày ban mặt, quả thật cô rất ngại ngùng.

"Không sao đâu, bây giờ trời cũng tối rồi." Tống Trường Lâm nhanh chóng cởi quần áo, anh khàn khàn trả lời. Ngày mai anh phải đi, hiện tại ăn trước một bữa ngon miệng, tí nữa ăn cơm tối xong, buổi tối anh lại được thêm một chút, khó lắm mới có cơ hội như vậy, sao anh có thể để lỡ mất?

Thấy toàn thân chồng cô căng đầy cơ bắp, thân thể cường tráng, Trương Xảo Phương xấu hổ đến mức mắt cũng không biết phải nhìn chỗ nào, đến khi người đàn ông che lại trên cơ thể cô, cảm giác thân mật da thịt thân cận, lúc này cô mới mở to mắt nhìn thẳng vào đôi mắt đang phát sáng của người đàn ông kia.

Đây, chính là chồng cô, là chỗ nương tựa của cô cả đời này.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Editor: Voicoi08

Cuối cùng thì đêm nay Tống Trường Lâm cũng cảm thấy mỹ mãn, hơn nữa trải qua sự cố gắng không ngừng của anh thì cuối cùng vợ anh cũng đồng ý ba năm sau sẽ theo quân, nghĩ đến những ngày tháng hạnh phúc của ba năm sau nên lúc đến nhà cha mẹ chào tạm biệt thì trên mặt anh cũng không giấu được sự vui mừng.

Mẹ Tống hôm qua vẫn luôn lo lắng, tuy rằng con gái về nói Trường Lâm không có chuyện gì, nhưng bà vẫn lo lắng, dù sao thì con dâu thứ hai cũng ở trong nhà gần một năm, tính cách cô con dâu này như thế nào bà cũng hiểu rõ hơn con trai bà nhiều, kiểu người trái tim nhỏ như đầu kim này khi có chút việc thì nhà sao có thể yên tĩnh được? Trường Lâm đáng thương của bà, thật vất và mới về được một chuyến, sao lại không để cho nó được thoải mái hai ngày cơ chứ?

Nghĩ vậy, bà lại càng oán trách con dâu cả, ai, số mệnh của bà, ba cô con dâu không một ai khiến bà bớt lo, đây đâu phải là nuôi con trai để dưỡng già đâu? Đây chính là một đống quỷ đòi nợ thì có.

Nhưng sáng sớm hôm nay bà lại thấy con trai Trường Lâm vui tươi hớn hở đi đến, cuối cùng thì trái tim bà cũng được buông xuống, đặc biệt khi thấy con dâu Xảo Phương cũng cười cười gọi mẹ, lúc này trong lòng bà càng thả lỏng hơn nhiều. Chỉ cần con trai bà có thể yên tâm đi, đến bộ đội cũng không phải lo lắng thì bà đã rất vừa lòng với con dâu rồi.

"Trường Lâm, Xảo Phương, hai con chưa ăn sáng đúng không? Sáng nay mẹ và chị con gói sủi cảo, để chị con nấu sủi cảo cho hai đứa đi." Người già rất quan tâm đến vấn đề ăn sủi cảo trước khi lên xe, lúc đi ăn sủi cảo là muốn một đường thuận lợi.

Tống Trường Lâm thấy chị muốn đi vào bếp, anh vội vàng gọi lại: "Chị ơi, sáng nay nhà em cũng ăn sủi cảo rồi, chị cũng đừng bận rộn nữa, chị ngồi với em một chút đi, một chốc nữa em phải đi rồi." Anh ngồi chuyến xe buổi sáng đến nơi đúng lúc kịp chuyến tàu hỏa buổi trưa, mọi việc đều muốn sớm không muốn muộn, vẫn là đi sớm thì tốt hơn.

"Em ăn rồi sao?" Tống Trường Hà nhìn em dâu,lqd, trong mắt có chút vừa lòng. Hai năm qua, đây là lần đầu tiên em trai ăn sủi cảo ở nhà trước khi đi, xem ra Xảo Phương cũng trưởng thành rồi.

“Đồ vật đều chuẩn bị tốt hết rồi hả?” Ba Tống hít một hơi thuốc lá rồi mới lên tiếng, con đi ngàn dặm mẹ lo lắng, tuy rằng con trai này của ông sắp 30, nhưng mỗi lần nó đi trong lòng ông bà đều không dễ chịu. Dù sao con trai lớn và con trai thứ ba đều ở bên người, chỉ có con trai thứ hai này, 18 tuổi đã theo quân, nhiều năm như vậy chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, đứa nhỏ phải chịu bao nhiêu khổ cực ông bà đều không biết?

“Cha yên tâm, Xảo Phương đều chuẩn bị tốt cho con rồi, còn chuẩn bị cả thức ăn để ăn trên xe, không có chuyện gì.” Tống Trường Lâm phải đi, anh cũng chỉ muốn tăng thêm điểm tốt cho vợ anh trong mắt người nhà mà thôi.

Lại nghe cha mẹ dặn dò một lát, thấy vợ anh cùng chị cả đi ra ngoài nấu nước, lúc này anh mới đi đến bên cạnh mẹ anh, cười nói: “Mẹ, Xảo Phương còn nhỏ, có một số việc cô ấy còn chưa được nhưng mẹ đừng để trong lòng, thực ra trong lòng cô ấy không xấu, với việc đối nhân xử thế cô ấy còn chưa hiểu rõ, nhưng ai đối tốt với cô ấy thì cô ấy vẫn nhớ rõ, ngày hôm qua cô ấy còn bảo con sao không bảo chị cả vào nhà ăn cơm đó. Mẹ nể mặt con, đừng nóng giận.” Hai người dì bên nhà vợ anh không dám trông cậy vào, hai vị này chỉ cần đừng khiến vợ anh tức giận là tốt lắm rồi, quanh năm anh không ở nhà, chỉ có thể mong cha mẹ chú ý nhiều hơn mà thôi.

“Ai, con yên tâm đi, dù nói thế nào thì cũng là con dâu mẹ, có một số việc cũng không phải lỗi của một mình nó, chị dâu cả của con cũng không phải người bớt lo.” Nhớ đến lời con dâu cả nói, trong lòng mẹ Tống cũng có chỗ khó chịu, những chuyện linh tinh thế này sao có thể nói như vậy, con trai ở bên ngoài sao có thể yên tâm? Bọn họ lại còn phải đi huấn luyện, thật sự có chút sơ xuất nào thì quá là không tốt? Nghĩ vậy, bà vỗ tay con trai, nói: “Tính tình Xảo Phương có chỗ không tốt, nhưng vẫn là người giữ đúng bổn phận, ngày thường nó cũng chỉ về nhà mẹ đẻ, không có chuyện gì, con đi ra ngoài đừng nghĩ nhiều, chú ý nhiều đến an toàn biết không?”

“Mẹ, mẹ yên tâm, con biết rồi.” Tống Trường Lâm hiện tại có một trăm cái yên tâm, vợ anh đối với anh vừa tốt lại nhiệt tình, hơn nữa cô cũng đã đồng ý ba năm sau sẽ theo quân, thực sự có chuyện gì sao cô có thể bỏ đi như thế được?

Lại nói chuyện thêm một lát, cuối cùng Tống Trường Lâm cũng rời đi trong sự lưu luyến không rời của mọi người. Thấy vợ đỏ cả vành mắt, anh cũng không thể nói thêm gì, chỉ là nhanh chóng nắm chặt lấy bàn tay của vợ.

“Không có việc gì thì viết thư cho anh.” Tuy rằng chữ của Xảo Phương quả thật không hề dễ nhìn, nhưng ít ra có thể đem mọi chuyện đều viết rõ ràng, thế là anh đã thấy đủ rồi.

“Vâng, anh cũng chú ý đến sức khỏe, không cần lo lắng cho em.” Trương Xảo Phương đỏ mắt nở nụ cười tiễn chồng, mẹ Tống cũng thấy vui mừng, tốt hơn nhiều so với những lần trước luôn là nhăn mặt, ít nhất con trai rời đi cũng cảm thấy có chút ấm áp trong lòng.

Tống Trường Lâm thấy vợ cười cười, quả thật trong lòng anh cũng thấy nóng hổi, anh nhìn kỹ vợ mình một cái, rồi vẫy vẫy tay với chị và mẹ, anh mang theo hành lý quay người rời đi.

Đến khi người đi vào chỗ rẽ, mẹ Tống quay đầu cười cười nói với con dâu: “Xảo Phương, cơm trưa sang mẹ ăn đi, qua năm mới trong nhà còn chút đồ ăn đó, một mình con về nhà cũng thấy buồn.” Nguyên tắc của mẹ Tống chính là, con đối tốt với con trai mẹ, mẹ sẽ đối tốt với con, vậy nên con dâu lớn có thể làm ầm ĩ nhưng nó vẫn được chiều, cùng chỉ vì con dâu lớn đối xử tốt với con trai lớn của bà.

Cuộc sống sau này muốn trôi qua thật tốt,lqd, ý tốt của mẹ chồng đương nhiên không thể phản đối, nhưng hiện trong lòng cô còn chút việc, cô cũng muốn được yên tĩnh một chút, vậy nên cười nói: “Vâng mẹ, nhưng mà trong nhà con còn chưa dọn dẹp, con về nhà dọn dẹp một chút, nhìn nhìn lại cái bếp lò, giữa trưa con sang.” Dù sao hai nhà cũng gần, chỉ đi vài bước là đến nơi.

“Được, giữa trưa sang đây.” Mẹ Tống vui mừng cùng con gái vào nhà, cha Tống có tư tưởng phong kiến, con trai đi rồi ông cũng nhớ thương, nhưng ông sẽ không ra ngoài đưa tiễn, làm cha lại đi tiễn con trai, ông cảm thấy quá dọa người.

Trương Xảo Phương quay về căn nhà lạnh tanh, nhìn vách tường bám đầy bụi bẩn cô lại cảm thấy như não mình muốn phình to ra, trong nhà này thật sự quá bẩn, lúc chồng ở nhà, tất cả suy nghĩ của cô đều ở trên người chồng, dù sao đó cũng là người mà cô phải quen thuộc nhất, hơn nữa chồng cô còn nhanh chóng phải quay về bộ đội, hôm nay chỉ còn mình cô, nhìn thế nào cũng thấy phòng này thật không chịu nổi.

Nghĩ đến phương pháp thực hiện, cô cắn chặt răng hai lần, cuối cùng vẫn buông lỏng tay, bây giờ cô không phải người tu chân, chút chân khí trong cơ thể vẫn phải cố gắng giữ gìn thôi, ai biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì? Lại nói nếu muốn sạch sẽ hơn một chút cũng sẽ khiến người ta cảm thấy kỳ lạ. Nhịn đi.

Cô biết bản thân chỉ cần nhịn đến mồng bảy đầu năm là được rồi, lúc đó cửa hàng trong huyện sẽ khai trương, cô có thể thay đổi đồ trong nhà một lần, cái nhà này ít nhất cô cũng phải ở ba năm nữa, đương nhiên cô muốn dọn dẹp cho tốt một chút. Nguyên chủ vốn là một người có thể làm, nhưng có lẽ là không hài lòng với việc hôn nhân này, cho nên luôn chống đối trong yên lặng, đối phương không vừa lòng nhưng cô lại rất vừa lòng, cô muốn kiếm một công việc tốt, cho dù chỉ là mấy chục năm cô cũng muốn sống cuộc sống thoải mái.

Đơn giản quét dọn trong nhà một chút, nhìn nhìn phòng bếp trống trơn, cô không biết làm sao nói với Hổ tử: “Mày chờ tao một chút, giữa trưa tao mang đồ ăn về cho mày.” Mẹ chồng cô cũng nói thừa không ít đồ ăn, dù sao cũng có thể lấy được chút gì đó cho Hổ tử.

Giữa trưa ăn cơm ở nhà mẹ Tống, cô còn nhìn thấy Tống Chi Hiếu đã mười bốn tuổi, nghe nói cái tên này là cha Tống đặt, ông nói là vì đứa nhỏ này mà mẹ nó chăm sóc nó cũng không dễ dàng, để khi nó lớn nó phải biết hiếu thuận với mẹ nó. Nhưng nhìn Tống Chi Hiếu vùi đầu vào ăn không để ý đến chuyện gì, Trương Xảo Phương cảm thấy chuyện này có chút kỳ lạ, dù sao ở thời đại của cô, trưởng thứ khác biệt, dòng chính khác dòng thứ, mọi người chưa ngồi vào bàn nhưng nó đã bắt đầu ăn, thật đúng là hiếm thấy.

Ăn xong cơm, Trương Xảo Phương mang theo xương thừa về cho Hổ tử ăn, cô phát hiện Hổ tử chỉ ăn xương, đối với cô thì vẫn không muốn đến gần,

cô không hiểu rõ nhưng cũng không đi nghiên cứu mà quay người vào nhà.

Nhìn bếp lò vẫn lạnh lẽo như cũ, cô cũng không thổi lửa lên, thật ra thân thể này nhờ có chân khí chữa trị nên đã khỏe thật sự, không nói là khỏe như trâu nhưng cũng không kém là bao, hiện đi ra bên ngoài cô cũng không biết lạnh chứ nói gì đến trong phòng.

Cô vừa định móc gia sản của nguyên chủ ra xem một chút, tính toán xem có bao nhiêu tiền riêng thì Hổ tử bên ngoài kêu không ngừng.

Cô thử thăm dò thì thấy là chị cả nhà mẹ đẻ của nguyên chủ, chị ta đến làm gì?

"Sao chị lại đến đây?" Nhíu mày, mặt lạnh. Nguyên chủ luôn dùng thái độ này, cô cũng không muốn sửa.

"Còn không phải vì cô sao, cô nói xem, cái đồ nha đầu chết tiệt, nói cô vài câu thì thế nào? Còn không phải là để chồng cô nghe sao? Để nó đưa cho cô thêm chút tiền? Cô thì khen ngược, vừa mới nói đã đá cửa đi rồi, khiến cho ba chị em chúng tôi bị mẹ mắng, cả ngày mồng hai cũng không được tốt." Trương Xảo Quyên đi vòng qua Hổ tử vào nhà, vừa đi vừa tức giận nói. Ở trong mắt cô, cô em gái này là một người ngốc, trừ bỏ bề ngoài có chút đẹp mắt thì cũng không thông minh bằng Tứ Nha đâu.

Vào phòng, Trương Xảo Quyên thấy trong phòng không có chút không khí vui mừng, cô càng nhíu chặt lông mày: "Này, qua năm mới, nhìn xem cái nhà lạnh lẽo của cô, làm gì có chút không khí mừng năm mới?" Vắng vẻ không nói lại còn lạnh lẽo, cô cũng không cần người khác mời đã tự động cởi giầy trèo lên giường đất.

Trương Xảo Phương bất đắc dĩ đi thổi bếp lò, lại thêm chút than đá rồi mới quay người vào nhà.

"Trường Lâm đi rồi à?" Trương Xảo Quyên ngồi ở đầu giường chỗ gần bếp lò, lấy thêm cái chăn khoác lên vai.

"Đi rồi, buổi sáng mới đi." Trương Xảo Phương nhìn chiếc chăn màu xanh, cô quyết định đêm nay giặt quần áo, tất cả những bộ cô muốn mặc đều bỏ ra giặt một lần.

"Chị nói này cô đây là ngày mấy vậy? Chồng cô mỗi ngày đều không ở nhà, giống như là không có vậy, lúc trước đã nói là sẽ giới thiệu cho cô một đám tốt, vậy mà cô lại nghe mẹ nói, gả cho một người tham gia quân ngũ, kiếm được ít tiền cũng không nói, mỗi ngày trong nhà cũng không có chút nhân khí, nhìn thấy cô là thấy nóng ruột." Trương Xảo Quyên miệng thì kể lể em gái, cô thấy trong ngăn tủ bên cạnh có cái hộp, lấy ra thì thấy có nửa hộp hạt dưa, cô vừa lấy ra lập tức tanh tách tanh tách cắn.

"Nghe chị nói kìa, người đàn ông chị giới thiệu cho tôi đã bao nhiêu tuổi rồi hả? Chị còn không biết xấu hổ mà nói?" Trương Xảo Phương nhớ được, lúc trước chị cả của cô từng muốn gả cô cho anh họ của anh rể cả, không muốn nói người đàn ông kia hơn ba mươi tuổi nhưng là lần thứ hai kết hôn, nguyên chủ tâm cao khí ngạo, sao có thể gả cho người ta làm mẹ kế?

"Cái gì mà bao nhiêu tuổi?" Trương Xảo Quyên vừa cầm hạt dưa cho vào miệng cắn vừa nóng nảy, tay cầm hạt dưa, cô vươn tay chỉ chỉ em gái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Lý Quốc Tường năm nay mới 33, so với người đàn ông vô dụng nhà cô cũng chỉ lớn hơn 4 tuổi, kém cái gì chứ? Nhìn xem hiện tại mỗi ngày người ta sống như thế nào, trong nhà ở phòng gạch lớn, xem ti vi to, nhìn lại cô xem, trong nhà muốn cái gì cũng không có, ngay cả người đàn ông cũng không có." Phi, cả đống vỏ đều nhổ ra mặt đất, khiến cho đầu Trương Xảo Phương như muốn to ra.

"Trường Lâm không ở nhà, trong nhà em mà có đàn ông thế thì khác nào thấy quỷ." Trương Xảo Phương tức giận nói xong, cô trừng mắt nhìn vỏ hạt dưa bày đầy dưới đất, cô chuẩn bị tí nữa sẽ dọn nhà.

"Có cái quỷ nam cũng còn tốt hơn hiện tại, nửa năm mới gặp một lần, quả thật chính là làm quả phụ." Trương Xảo Quyên quệt quệt miệng, thật sự không thể tin được em gái lại là cái đứa không có đầu óc như vậy, sao lại cùng bò ra từ một bụng mẹ với cô chứ?

"Nói đi, hôm nay chị đến đây có chuyện gì?" Trương Xảo Phương đầu hàng, miệng của người phụ nữ này quá lợi hại, cô cũng không muốn chửi nhau, chỉ có thể chấp nhận cúi người.

"Còn không phải tại mẹ sao, hôm qua thấy cô đi rồi, mẹ mắng chúng tôi muốn chết, hôm nay nói cái gì mà Trường Lâm đi rồi, sợ tâm trạng cô không tốt để cho tôi đến nhìn cô một cái, thuận tiện bảo cô ngày mai về ăn cơm." Vừa nhắc đến khiến cô bực mình, nha đầu kia số lần về nhà trong một tuần còn nhiều hơn cô, gọi cô đến làm gì? Trời thì lạnh, con gái thứ ba thì là con gái, vậy con gái cả thì không đáng giá sao? Lạnh chết cô mất, mẹ thật là thiên vị.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Editor: Voicoi08

"Được rồi, đã biết." Nói sao thì đối phương cũng có chút ý tốt, Trương Xảo Phương thoải mái gật đầu.

"Được cái gì mà được? Chị cô chạy từ xa đến bảo cô đi ăn cơm, mà một chút hoa quả cô cũng không bỏ ra hay sao?" Chị nói một lúc lâu miệng có chút khô, nhớ đến hôm qua Xảo Phương lấy quýt biếu cha mẹ, cô có chút thèm, quýt này thật ngọt, ăn ngon hơn của nhà mình nhiều, nhưng nhìn cái hộp nhỏ cũng không có bao nhiêu, cô cũng biết ý không ăn nhiều, hôm nay đến nhà em gái cô cần gì xấu hổ mà không ăn, dù sao một mình Xảo Phương ở nhà không ăn hết cũng lãng phí.

Cuối cùng Trương Xảo Phương cũng biết, người này đúng là da mặt dầy số một trong thiên hạ, cô bất đắc dĩ lấy ra hai quả táo trong chiếc hộp đưa tới.

"Quả táo? Không còn quýt à?" Trương Xảo Quyên có chút khó chịu.

"Chị, thật sự không có, mua một chút đồ như vậy cũng đưa về phía hai nhà rồi." Thứ kia một hộp cũng rất đắt tiền, nhà cô có thể mua bao nhiêu chứ? Chỉ còn lại hai quả quýt và hai quả táo, cô thấy quýt ăn ngon lại có thể giải khát, sáng nay lúc Trường Lâm đi cô vụng trộm nhét vào túi của anh rồi. Nhưng mà lời này cũng không cần nói ra, nếu không lại bị mắng.

"Cô ngốc à? Có đồ tốt thì phải đưa về nhà mẹ mình chứ, cô đưa đến nhà nó làm gì? Ngày thường thì nói này nói kia với cô, vậy mà còn vội vàng đưa đồ cho người ta, cô thật sự là hết thuốc chữa rồi." Trương Xảo Quyên trừng mắt nhìn em gái, rồi lại cầm một quả táo xoa xoa, há mồm cắn một miếng, quả thật là không ngọt bằng quýt.

Cô không cam lòng lại trừng mắt nhìn em gái: Đồ phá sản, thứ tốt đều bị cô mang đi hào phóng với người ta hết rồi.

"Bọn họ nói này nói kia với em, nhưng bình thường chuyện lớn chuyện nhỏ trong nhà cũng là đại ca và Trường Vinh làm giúp, nếu chị để anh rể đến giúp em làm việc, mùa đông năm nay có gì em cũng đem đến nhà chị." Có việc thì chẳng thấy chị ta đâu, có lợi thì không trốn được chị ta, Trương Xảo Phương cũng không đủ kiên nhẫn để nói chuyện với chị ta, một câu chèn ép qua, khiến Trương Xảo Quyên trong phút chốc cũng không nói được điều gì.

Đừng nhìn đây là em gái ruột của cô, nhưng em vợ cùng anh rể thông đồng cũng không phải là chưa từng có, để chồng mình đến làm việc cho nha đầu kia? Cô còn phải lo lắng nữa đấy.

"Đúng là chó cắn Lã Động tân, không biết tấm lòng của người tốt." Than thở, rắc rắc, cô ăn hết cả hai quả táo, lúc này mới xuống giường chuẩn bị về nhà.

"Được rồi, ngày mai đừng quên về nhà ăn cơm, nếu không mẹ lại tưởng chị không nói với cô, chị đi đây, cái nhà như cái hầm băng, thật lạnh muốn chết, thật không biết cô sống kiểu gì?" Hiển nhiên, bạn Trương Xảo Quyên ăn xong hai quả táo rất bất mãn với sự chiêu đãi ở nhà em gái, thế nên nhìn Hổ tử vẫn đang nhe răng về phía cô, cô nhổ một ngụm nước bọt: "Chó chết, mỗi lần như thấy tao đều cắn, sớm muộn gì cũng cho mày lên ăn thịt."

Nhìn chị cả kiêu ngạo rời đi, D,i,ễ,n, ,đ,à,,n, ,l,ê, ,q,u,ý ,đ,ô, n, Trương Xảo Phương phồng má quơ quơ nắm tay: lần sau đến nhà tôi còn dám kiêu ngạo như vậy, tôi cũng cho nhà chị không thoải mái, đừng nghĩ là tôi không còn tu chân thì có thể bắt nạt được tôi?

Hổ tử cảm nhận được sát khí trên người chủ nhân nhà mình, nó cũng không biết bản thân lại làm gì sai rồi? Nó cụp đuôi, vẻ mặt xám xịt quay về tổ.

Trương Xảo Phương vào nhà nhìn tường nhà rách khắp nơi, bất đắc dĩ lại nhụt chí, thu dọn thôi.

Buổi trưa hôm nay, trước tiên cô tổng vệ sinh, trên giường dưới đất đều lau vài lần, ai biết chị cả kia của cô lúc phun vỏ hạt dưa còn phun thêm cái gì ra nữa không? Tuy rằng trong lòng cô không có khái niệm tiêu độc, nhưng lau thêm vài lẫn cũng không sao.

Lau xong phòng ở, cô lấy tất cả quần áo của nguyên chủ ra, những cái bản thân muốn mặc để qua một bên, không muốn mặc thì bọc lại để xử sau.

Cô ôm đống quần áo đi ra gian ngoài, nhìn cả vại nước đều đầy, cô ngồi gian ngoài bắt đầu giặt quần áo.

Giặt quần áo không phải công việc cần kĩ thuật gì, đối với cô mà nói, đừng dùng quá nhiều sức là tốt rồi. Điều này cũng làm cho cô, không sợ lạnh, không sợ mệt, cô cầm quần áo giặt thật sạch, cuối cùng đến lúc ăn cơm chiều cũng giặt xong quần áo.

Giặt xong quần áo, cô bắt đầu nghiên cứu cơm chiều của bản thân, tuy rằng cô không mệt nhưng lại hơi đói, đêm nay, cô ăn gì đây?

Cho dù làm gì thì cũng phải dùng nước, nhưng vại nước nhà cô đã thấy đáy, dựa vào trí nhớ của nguyên chủ, cô bắt đầu nghiên cứu lấy nước trong giếng, nước phải múc lên, hình như rất phiền toái, cô nghiên cứu đi nghiên cứu lại, cuối cùng cũng múc đầy vại nước, lúc này cô càng đói bụng hơn.

Cuối cùng cô lật đi lật lại phòng bếp nhà mình, cô quyết định sử dụng lương thực chồng cô chuẩn bị cho cô—sủi cảo đông lạnh.

Nấu xong sủi cảo, ăn sủi cảo da mỏng nhân nhiều, Trương Xảo Phương không nhịn được lại nhớ đến Tống Trường Lâm, tối hôm qua giờ này hai người còn quấn lấy nhau, bây giờ cô ăn sủi cảo, anh đang làm gì đây?

Tống Trường Lâm làm gì sao? Tống Trường Lâm cũng ngồi trên xe lửa ăn sủi cảo thôi, đây là buổi sáng nấu, vợ anh còn để ra ngoài cho nguội một chút không sợ quá nóng sẽ bị dính vào nhau, lúc ăn thì cho nước nóng như bị phỏng, cũng không khác lắm so với lúc mới nấu. Dù sao trên xe lửa cũng không có gì có thể ăn, cho dù có anh cũng tiếc tiền không dám mua, trước khi lên xe anh cũng chỉ mua hai cái bánh quai chèo, chuẩn bị làm cơm cho trưa mai, cơm chiều nay chính là cặp lồng sủi cảo này rồi.

Tống Trường Lâm mua ghế ngồi cứng, tuy rằng mệt mỏi một chút nhưng không nhịn được vì giá rẻ, lại nói anh là một người đàn ông, có mệt một chút cũng coi như không có gì. Lúc này anh cầm cặp lồng ăn sủi cảo nóng, trong lòng nóng hổi, trước kia anh không có loại đãi ngộ này, hiện tại cuối cùng vợ anh cũng biết thương anh rồi.

Dưới ánh mắt hâm mộ của những người xung quanh, anh ăn xong sủi cảo, lau qua cặp lồng rồi nhét vào túi, anh đụng vào chiếc túi có hai quả quýt, nhìn hai quả quýt này, anh cảm thấy bản thân còn chưa đến bộ đội đã bắt đầu nhớ nhà. Ba năm, thật sự là dài dằng dặc a.

Trương Xảo Phương không biết bản thân đã thành công nắm trọn trái tim của chồng, bây giờ cô còn đang bấm đốt ngón tay xem bao giờ chồng cô đến nơi, khoảng bao nhiêu lâu thì cô có thể viết thư cho anh? Cách khá xa, phải nhờ vào thư để liên hệ tình cảm, nếu không không biết lần sau lúc nào anh về, anh về lại quên cô thì sao?

Chọn xong thời gian, cô rảnh rỗi không có chuyện gì, cuối cùng cô lấy tiền riêng của nguyên chủ ra, kết quả cô phát hiện, người phụ nữ này rất ác, vén vẹn hơn 600 đồng tiền? Tiền lương của Tống Trường Lâm cũng không ít, công thêm trợ cấp hằng tháng, một tháng cũng không đến 100 khối, cô ở nhà thường xuyên khóc than, hôm nay không có tiền mua gạo, ngày mai không có tiền mua dầu, sau đó lại nhà ai có quần áo đẹp, Tống Trường Lâm nghĩ vợ mình ở nhà cũng không dễ, bản thân anh cũng chỉ giữ lại một chút phòng khi vạn nhất, thừa lại anh đều gửi về, anh nào nghĩ đến, trừ bỏ những cái phải tiêu, người phụ nữ này thế nhưng lại đi vụng trộm chuyển toàn bộ thành vốn riêng đâu? Đây là góp vốn chuẩn bị bỏ trốn sao?

Nhìn tiền trong tay, Trương Xảo Phương cuối cùng cũng hiểu vì sao trong nhà lại rách nát đến vậy, cô đây là tay trái đổ sang tay phải, vụng trộm giấu tiền đi làm gì đây?

Nhưng mà hiện tại thì cô lại được lợi, có số tiền này, cuối cùng cô cùng có thể dọn dẹp căn phòng tốt một chút, căn phòng rách nát này, thật sự cô chịu đủ rồi.

Ngày thứ hai, cô về nhà mẹ đẻ của nguyên chủ, lqd, nhìn thấy cha mẹ hiền lành như trong trí nhớ, cô lại bắt đầu nghi ngờ bốn chị em nhà này đều được ôm về sao?

Chị cả không cần nói, ngày hôm qua cô mới được dạy dỗ, nghe nói chị hai trong nhà có kinh tế thì hôm nay không về, nhìn em gái ở trong phòng tự biến mình thành yêu tinh, Trương Xảo Phương nghi ngờ hỏi: "Tứ nha, em không lạnh à?" Người trong nhà dù là già trẻ đều mặc áo bông, ngay cả cô không thấy lạnh nhưng vì làm bộ cũng mặc một chiếc áo bông màu hồng mới may năm trước, nhưng đến cô em gái này, thế mà mặc một bộ quần áo ngắn màu đỏ thẫm? Đẹp mắt là đẹp mắt, nhưng cả cái cổ đều lộ ra, thấy thế nào cũng không hợp với thời tiết bên ngoài.

"Lạnh cái gì chứ? Mặc áo bông nhìn ngu ngốc muốn chết, chị nhìn hai chúng ta đứng một chỗ, em rõ ràng là người trong thành, chị vừa nhìn cũng biết là dân quê, ăn mặc một chút cũng không mốt." Trương Xảo Trân soi lên chiếc gương lớn trên tủ quần áo, cô hơi híp mắt làm bóng mí mắt, trước khi chị ba kết hôn, cô luôn là cái đuôi nhỏ của chị, sau khi Trương Xảo Phương kết hôn cuối cùng cô cũng tìm được điểm hơn đối phương.

"Cái gì mà người trong thành? Chính là một nha đầu nông thôn, mỗi ngày đều biến mặt mình thành cái mông khỉ, cha vừa nhìn đã thấy phiền, con mau vào nhà cho cha." Cha Trương đi từ bên ngoài vào, thấy con gái thứ tư lại biến thành dáng vẻ ghê gớm như yêu tinh khiến ông tức giận, đều là con gái, ông là cha cũng không thể quản nhiều, ông dứt khoát nhắm mắt làm ngơ, đừng lắc lư trước mặt ông là tốt rồi.

"Hừ, vào nhà thì vào nhà." Trương Xảo Trân bị mắng, cô vung vẩy tay vào nhà.

Thấy con gái thứ tư vào nhà, cha Trương ngồi trên ghế, quay đầu khuyên nhủ con gái thứ ba: "Tam nha à, đứa nhỏ Trường Lâm cũng rất tốt, còn tốt hơn anh rể thứ hai của con nhiều, có bao nhiêu bản lĩnh thì bỏ ra bấy nhiêu, người ta kiếm được tiền đều gửi về cho con, đến cả bản thân cũng không giữ lại bao nhiêu, không cần để người khác biết, chỉ cần hai người các con tốt, những thứ này nọ cha mẹ đều không để ý, ba chỉ muốn các con có cuộc sống tốt." Nhớ đến tính tình của mấy cô con gái ông lại thấy đau đầu, đây là giống ai chứ?

Một đám đều là trăm tinh bách linh, nhưng đầu óc lại không dùng vào chỗ cần dùng, con gái cả không chịu lo lắng việc nhà và chăm sóc con nhỏ, cả ngày chỉ lo đông dài tây ngắn (buôn chuyện). Con gái thứ hai có cái cửa hàng nhỏ cũng không để ý bản thân họ gì, chồng nó mỗi ngày đều ra ngoài chung chạ nó cũng mặc kệ. Còn con gái thứ ba, ai…… Ông cũng lười nhắc đến.

"Cha, cha yên tâm, hôm kia lúc về Trường Lâm cũng nói con, con biết con sai rồi, qua năm mới cũng không để mọi người được thoải mái, lần sau con sẽ không thế nữa, thực ra mà nói, nhà chúng con không thể so với nhà chị hai, nhưng nhà con cũng rất tốt, sau này nhất định con sẽ sống tốt, sẽ không để cha mẹ phải lo lắng cho con nữa." Đối với việc cha dặn dò, trong lòng Trương Xảo Phương vẫn cảm thấy ấm áp. Người cha này không giống với người cha ở đời trước của cô, cha không cần con gái mang về mặt mũi, chỉ muốn các con có cuộc sống tốt, có một người cha như vậy, nguyên chủ thật sự quá

hạnh phúc.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi . . . .” lần đầu tiên nói con gái, con gái cũng không ngại ông phiền khiến cha Trương vui vẻ quay người đi tìm bạn già, bảo bà buổi trưa xào thêm chút trứng.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 8

Editor: Voicoi08

Trương Xảo Trân đang trốn trong nhà vừa nghe thấy cha đi ra ngoài, cô nhanh chóng cầm đồ trang điểm của mình đung đưa đi ra, tiếp tục đi đứng trước gương ngắm nghía.

“Em còn chưa bôi xong à?” Trương Xảo Phương cũng là phụ nữ, cũng có thể hiểu được về chuyện trang điểm chậm, nhưng vấn đề là, thời gian trang điểm của người ta dài nhưng càng trang điểm càng dễ nhìn, em gái cô thì hiệu quả trang điểm không có chút liên quan nào đến thời gian trang điểm?

“Trong buồng tối quá.” Trương Xảo Trân tranh thủ thời gian trả lời một câu với chị gái, sau đó lại tiếp tục tập chung vẽ mắt.

Nhìn em gái càng ngày càng giống yêu tinh, Trương Xảo Phương muốn ra ngoài giúp mẹ cô nấu cơm, lúc cô chuẩn bị ra ngoài hình như nhớ ra cái gì lại quay đầu nhìn áo len của em gái: “Tứ nha, áo len của em là do mẹ đan à?”

“Đúng vậy, đẹp không? Chị, không phải em muốn nói chị, chị cũng nên trang điểm lại cho tốt đi, nhìn xem. . . .” Trương Xảo Trân cũng không quan tâm đến chuyện một bên mắt còn chưa vẽ xong, cô hưng phấn ngẩng đầu muốn nói, lại thất vọng phát hiện chị gái đã không thèm nghe đến cuối câu, cô trừng mắt nhìn cửa phòng đang bị đóng lại, Trương Xảo Trân tức giận quay đầu tiếp túc vẽ loạn lên mắt mình.

“Mẹ, để con giúp mẹ thái.” Trương Xảo Phương nhận lấy cải trắng trong tay mẹ cô, cô vừa thái vừa nói chuyện phiếm hỏi: “Mẹ ơi, áo len của Tứ Nha thật đẹp, mẹ đan cho em ấy ạ?”

Mẹ Trương buồn cười lườm con gái thứ ba một cái: “Con cũng muốn sao? Lúc trước muốn hai đứa con học thì ai cũng không chịu học, bây giờ hối hận chưa?” Bà cho nước vào nồi xong mới quay lại nói với con gái: “Được rồi, mẹ biết rồi, trong tay mẹ còn chút len nữa, ngày mai mẹ cũng dệt cho con một cái.” Con gái có gả ra ngoài thì vẫn là con gái, con gái đã lên tiếng thì dù bà có bị mệt cũng vui vẻ.

“Không phải đâu mẹ ơi, con muốn mẹ dạy con đan áo len, chờ khi con học xong con muốn đan cho Trường Lâm một cái.” Trong trí nhớ của cô, chồng cô cũng không có quần áo gì, dù sao bộ đội cũng phát quần áo, nguyên chủ cũng chưa từng chú ý đến việc này.

“Đan cho Trường Lâm sao?” mẹ Trương vừa nghe đã vui vẻ, lập tức cười nói: “Được được, tí nữa mẹ dạy con, mẹ cũng còn một chút len, đến lúc đó con đan cho Trường Lâm một cái, khiến nó mặc cũng vui vẻ.” Lúc trước bà luôn cảm thấy Trường Lâm tốt lắm, hơn nữa người nhà họ Tống cũng tốt, cho nên bà mới để con gái gả cho đối phương, nào ngờ con gái bà luôn không thèm để bụng đến cuộc hôn nhân này, luôn tạo không khí cứng ngắc với nhà chồng khiến ông bà nhìn cũng sốt ruột, lqd, bây giờ thì tốt rồi, cuối cùng Tam nha cũng hiểu ra, đừng nói là bảo bà dạy, cho dù có bảo bà đan hộ bà cũng không có ý kiến.

Bên này đồ ăn còn chưa làm xong, mẹ Trương lấy khăn lau lau tay rồi đi vào nhà lấy len ra, có rất nhiều đều là len đẹp, ngay cả bạn già bà cũng chưa cho dùng, bây giờ vì con rể thứ ba, bà bất kể giá nào cũng được.

Như vậy, hai ngày sau, Trương Xảo Phương cứ không làm gì là lại chạy về nhà mẹ đẻ cùng mẹ học đan áo len, mất hai ngày cô đã học được hết kỹ thuật của mẹ, nhìn thành phẩm đã hoàn thành được một nửa, trong mắt cô hiện lên chút thỏa mãn, qua vài ngày nữa, cô có thể gửi cả áo len và thư cho chồng cô đúng không?

Qua mồng bẩy, cô bỏ qua chuyện cái áo len, cầm lấy tiền riêng của bản thân đứng dậy đi vào huyện.

Thật ra trong nhà cũng không có nhiều chỗ cần thay đổi, chủ yếu là cần sửa lại cái mành sáng sủa hơn, quét lại vôi trên tường, xem cũng có thể không thiếu nhiều lắm, những chỗ còn lại từ từ rồi sửa sau vậy.

Xuống xe, Trương Xảo Phương trước hỏi thăm chỗ bán vải, đó là một khu chợ lớn, lầu một bán các loại đồ dùng hằng ngày, cô cưỡi ngựa xem hoa một lượt mới đi lên cầu thang lên tầng hai. Tầng hai này không chỉ bán vải, còn có rất nhiều những sản phẩm đã hoàn thành khác, cô nhìn mấy thứ đồ hình thức trong lòng cũng hiểu rõ, sau đó cô đi đến một cửa hàng có nhiều hoa văn và đa dạng màu sắc nhất, cô chọn hai cuộn vải có chất liệu thích hợp làm rèm cửa sổ.

Nguyên chủ không biết làm mấy thứ này, nhưng cô lại có chút vốn này, ai bảo người trong nhà phát hiện ra cô có tư chất nên bắt đầu bồi dưỡng sớm đâu? Tuy rằng người tu chân không quá để ý đến chuyện này ,lqd, nhưng là vợ thì cũng phải biết làm mấy thứ đồ vật trên người cho chồng, thì mới gọi là đảm đang đúng không? Dù sao, cũng vì cô có thể thành công qua cuộc tuyển chọn thành vợ của tên hỗn đản kia, người nhà cô đã bắt đầu bồi dưỡng cô

một cách toàn diện từ nhỏ, cũng may cô là người tu chân, học những cái này đó của người thường cũng không mất bao nhiêu thời gian, bây giờ nghĩ lại, thật là không đáng giá, được rồi, cũng không phải hoàn toàn không đáng giá, ít nhất, hiện tại cô có thể trở về làm rèm cửa sổ rồi.

Cô mua chút vải, lại mua thêm kim chỉ, chỉ còn trước khi về đi mua vôi quét tường, cuối cùng Trương Xảo Phương cũng có tâm trạng đi dạo.

Hiện tại là thập niên 90, các cửa hàng trong chợ đều là bản thân tự nhận thầu xuống, vì hấp dẫn khách hàng, các cửa hàng đều rực rỡ muôn màu, các mặt hàng đều được bày lên, như hận không thể đem những thứ tốt nhất bày ra ngoài. Nhìn mấy thứ này, Trương Xảo Phương âm thầm tính toán xem cô có thể mua những gì, dù sao trong túi cô cũng không ít tiền, hiện tại giá hàng cũng không đắt.

Vừa đi đến, cô phát hiện có một đồ vật không phù hợp với giá cả: "Đồng chí, xin hỏi cái này là cái gì?" Thật ra không phải cô không biết cài này là cái gì? Cô chỉ không rõ tại sao thứ kia lại quý đến vậy? Một khung ảnh nho nhỏ bên trong thêu hai đóa mẫu đơn, vậy mà giá của nó lại là 40 khối? Quả thật chính là cướp tiền a.

"Đồng chí, em thật tinh mắt, đây là Tô Tú chính tông đó, chị mất rất nhiều công sức mới làm ra được, nếu em mua thứ này về nhà treo, lập tức các trình tự sẽ không cao cấp nữa. . ." Nghe người bán hàng mặt mày hớn hở giới thiệu Tô Tú quý giá thế nào, Trương Xảo Phương ngẩng đầu đánh giá cái gọi là Tô Tú này, cô cũng không thấy nó tốt lắm mà?

Cô đang muốn bảo đối phương lấy lại cho cô nhìn thử cẩn thận, phía sau bỗng vang lên tiếng gọi: "Xảo Phương."

Cô vừa quay đầu lại, một người đàn ông chải tóc rẽ ngôi, đeo kính mắt đi đến sau lưng cô, người đàn ông kia nhìn thấy đúng là cô, lúc này mới vui vẻ nói: "Xảo Phương, thật là em sao? Không ngờ em cũng vào trong huyện à?"

Nhìn đến người đàn ông này, Trương Xảo Phương chỉ cảm thấy bản thân cô ra ngoài mà không xem hoàng lịch, đây tính là loại duyên phận gì đây? Trong trí nhớ của nguyên chủ, nửa năm cũng chưa vào thành, bản thân cô chỉ vừa vào thành đã gặp anh ta?

Người kia là ai? Đây chính là người trong lời nói của chị dâu cả nhà cô, người đàn ông trèo tương ---- Trương Đông Binh.

Trương Đông Binh cũng họ Trương, nghe nói tổ tiên cũng là người một nhà với tổ tiên nhà Trương Xảo Phương, có một tầng quan hệ như vậy lại ở cùng một thôn, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, cho nên quan hệ hai nhà cũng không tệ, hai đứa nhỏ cũng rất tốt.

Đứa trẻ cũng dần lớn lên, Trương Đông Binh gần thủy ban công đã nghĩ đến nguyệt trước (???), còn nguyên chủ thì sao? Đối với Trương Đông Binh biết ăn nói, nguyên chủ cũng luôn là tâm hồn thiếu nữ rối rắm, vốn nghĩ rằng đây là chuyện nước chảy thành sông, kết quả lại bị xáo trộn vì con gái của bí thư thôn, trong thôn, Trương Đông Binh được coi là một thanh niên nổi bật, dáng vẻ tuấn tú lịch sự không nói đến, mà anh ta từng lên huyện học vài năm, nói chuyện hay làm việc đều mang theo chút hương vị của người trong huyện, mỗi lần nhìn thấy anh ta, cô con gái nhà bí thư thôn là Lý Ngọc Phượng đều mặt hồng tim đập, tuy rằng vẫn biết đối phương và con gái thứ ba nhà họ Trương có chút ái muội, nhưng cô ta là ai cơ chứ? Cô là con gái của bí thư trong thôn? Chẳng lẽ còn không sánh bằng con gái của một thầy thuốc vân du bốn phương (đi khắp nơi) hay sao? Cho nên Lý Ngọc Phượng bên này cứ không có việc gì lại đi dạo về phía nhà Trương Đông Binh, thường xuyên qua lại, người nhà họ Trương cũng biết cô ta có ý với con trai nhà họ.

Tuy rằng họ vẫn cảm thấy chuyện này rất xin lỗi Trương Xảo Phương, nhưng dáng vẻ của Lý Ngọc Phượng cũng không kém, điều kiện trong nhà còn tốt như vậy, cho nên trừ một mình chị của Trương Đông Binh thế lực đơn bạc kiên quyết phản đối, thì ngay cả Trương Đông Binh cũng nhanh chóng làm phản rồi. Chờ đến khi Trương Xảo Phương biết tin này thì hai người cũng đã đính hôn rồi.

Trương Xảo Phương tức giận, tuy rằng mối quan hệ của hai người chưa làm rõ, nhưng trong thôn này mấy ai mà không biết tình cảm của hai người? Hàng xóm bạn bè xung quanh, có ai không trêu đùa hỏi hai người bao giờ thì kết hôn? Điều này cũng tốt, chú rể kết hôn nhưng cô dâu lại không phải cô? Không nói đến chuyện cô đau lòng thế nào, mà mặt mũi của cô biết để chỗ nào bây giờ?

Cô muốn đi làm ầm lên một trận nhưng cha mẹ cô sống chết ngăn cản, dù sao thì cha Trương mẹ Trương cũng suy nghĩ rất rõ ràng, bây giờ chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt thôi, nếu thực sự đi náo loạn, không tính đến chuyện nhà trai bị mất mặt mà sau này Tam nha nhà họ cũng không cần lập gia đình nữa.

Tuy rằng không đi gây chuyện, nhưng dù sao hai người cũng từng tình chàng ý thiếp nhiều người nhìn thấy, cho nên hôn sự của Trương Xảo Phương cũng không được tốt đẹp, đúng lúc, hôn sự của thanh niên lớn tuổi Tống Trường Lâm cũng không được tốt đẹp, một phần là do quanh năm anh không ở nhà, một phần là do chị anh chưa kết hôn mà đã có con, cha nên cha mẹ hai bên nhờ bà mối giật dây lập tức đính hôn cho hai người.

Người nhà họ Tống cũng không ngốc, trước khi đính hôn cũng đã tìm hiểu cẩn thận, tuy rằng Trương Xảo Phương từng có một đoạn thời gian như vậy với Trương Đông Binh, nhưng mọi chuyện đều rõ ràng không gây ra chuyện lớn nào, sau khi kết hôn lại chú ý nhìn thêm một chút, họ tin tưởng là sẽ không gây ra chút sai lầm nào.

Thật ra tình cảm của nguyên chủ với Trương Đông Binh cũng không sâu, phần lớn chỉ là không cam lòng, dù sao trong lòng cô, chỉ có thể là Trương Xảo Phương cô vứt bỏ một người đàn ông, sao có thể để người khác vứt bỏ cô đây? Cô nghe lời mẹ gả cho một anh lính, nào ngờ hai chữ quân tẩu nghe thì dễ, nhưng quanh năm suốt tháng không nhìn thấy hình dáng của Tống Trường Lâm vài lần, lại càng nhìn Trương Đông Binh đã từng vất bỏ cô càng thấy tốt, mỗi ngày đều ăn mặc bóng loáng sạch sẽ, còn khí phái hơn nhiều so với chồng cô chỉ có một thân xanh của quân phục, trong lòng cô lập tức không cân bằng.

Trương Đông Binh thì sao? Anh ta thật sự thích Trương Xảo Phương, nhưng anh ta càng thích tiền hơn, bây giờ tiền đã đến tay, nhưng vợ thì luôn không vừa ý, cho nên anh ta luôn nhớ đến đoạn tình cảm trước kia. Một lần anh ta đến nhà chị gái làm việc, hai người gặp nhau, anh ta ăn nói khép nép dỗ dành. Trương Xảo Phương lại có chút động tâm rồi.

Tự thuyết phục trong lòng, cô còn chưa có lá gan để thật sự lạc lối, cô chỉ dám ở chỗ không người trả lời một chút, chuyển đôi mắt nhỏ, nhưng càng ỡm ờ lại càng níu trái tim.

Vì để mình sớm đạt được mục đích, Trương Đông Binh thường xuyên đưa cho Trương Xảo Phương chút đông chút tây, cũng biểu hiện một chút sự quan tâm của anh ta với cô, nhưng bên này anh ta luôn không tìm được cơ hội tốt.

Tối hôm đó, anh ta xách hai miếng sườn đi qua cửa nhà Trương Xảo Phương, thấy xung quanh không có người, thuận tay ném vào trong, lúc vừa thu tay lại thì đúng lúc bị chị dâu cả của Trương Xảo Phương nhìn thấy, nhưng trời tối, chị dâu cả của cô cũng không nhìn thấy rõ ràng, quan trọng hơn là Hổ tử không cắn. Cho nên chị dâu cả của cô mới không ồn ào, nhưng sau này về nhà lại cảm thấy đây là một chuyện, vậy nên ngày mồng một đầu năm chị ta mới giật tung ra như vậy.

Vậy tại sao Hổ tử lại không cắn? Trời tối, Trương Xảo Phương thường xuyên tháo vòng cổ của Hổ tử ra, để nó đi dạo ở quanh sân, hai miếng sườn đúng lúc rơi trước mặt Hổ tử, ngửi ngửi mùi sườn thơm nức, sao nó phải khách sáo đây? Lúc này, nó lập tức nằm xuống ngay cả miếng xương mang thịt kia đều ăn sạch sẽ . Nếu không phải sau này Trương Đông Binh từng nói qua với nguyên chủ, hình như lúc anh ta ném sườn cho cô có người thấy được, bảo cô cẩn thận một chút, thì Trương Xảo Phương cũng không biết là đã từng có hai miếng sườn rơi xuống sân nhà cô.

Ra ngoài, Trương Xảo Phương bị Trương Đông Binh gợi lên trí nhớ, Trương Xảo Phương cảm thấy nguyên chủ đúng là một hai năm qua, loại đàn ông vô tình vô nghĩa thế mà cô cũng dám thông đồng? Chị cả của cô nói cô không đầu óc thật sự là không hề oan uổng.

Lại nói đến Trương Đông binh, trong lòng anh ta đang vô cùng vui vẻ, trong thôn quá chật, đi đến đâu cũng có hai con mắt nhìn chằm chằm, anh ta muốn làm chút gì đó cũng không dám, hai tháng nay anh ta còn đang nhớ Trương Xảo Phương đây, không ngờ hôm nay lại gặp được? Đây chính là trong huyện, hai người có tay cầm tay trên đường cũng không thể truyền đến tai của vợ anh ta. . . Suy nghĩ của anh ta càng chạy càng xa, anh ta luôn cảm giác hôm nay mọi chuyện có thể thành.

“Xảo Phương, em đến mua đồ sao?” Trương Đông Binh thấy đối phương mở to hai mắt, kinh hỉ (kinh ngạc và vui mừng) nhìn anh ta, anh ta âm thầm bình tĩnh lại, bày ra dáng vẻ ôn hòa thường ngày, cười hỏi.

“Đúng vậy, Tống Trường Lâm về bộ đội, tôi chỉ có thể đến đây một mình.” Trương Xảo Phương ngoài cười trong không cười giật giật khóe miệng, cô hoàn toàn không ngờ người đàn ông trước mặt lại nhìn dáng vẻ kinh ngạc của cô thành kinh hỉ, bây giờ ngoài cười trong không cười lại thành ngượng ngùng. Trời mới biết sao anh ta có thể thấy như vậy.

Thật ra ý tứ của cô trong lời nói là muốn đối phương biết được, cô đã có chồng, chồng cô còn là quân nhân, nhưng Trương Đông Binh lại không nghĩ vậy, anh ta cảm thấy đây là Trương Xảo Phương đang nói cho anh ta biết, tên nhóc Tống Trường Lâm kia đã đi, hôm nay chỉ có một mình cô thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Editor: Voicoi08

“Trời lạnh, sao lại để một mình em đi mua đồ được? Lại nói, em là một người phụ nữ mới vào thành được vài lần, nếu xảy ra chuyện gì thì phải làm sao bây giờ?” Trương Đông Binh nhíu mày, một mặt không đồng ý, sau đó anh ta đưa tay lên nhìn thời gian rồi nói: “Đúng lúc việc cần làm của anh hôm nay cũng xong rồi, em còn muốn mua cái gì, anh đi mua với em.”

Nói mấy câu cũng chỉ muốn thể hiện anh ta là một người vô cùng tình nghĩa, càng thể hiện anh ta rất quan tâm đến Trương Xảo Phương, người khác tuyệt đối không nhớ đến ý đồ đen tối của anh ta.

“Không cần đâu, anh Đông Binh. . .” Đây là cách gọi của nguyên chủ từ nhỏ đến lớn, hai mươi mấy năm chưa từng thay đổi.

“Em cũng biết em còn gọi anh một tiếng anh? Anh là anh sao có thể để một mình em đi dạo trong huyện được?” Nói xong, anh ta không đợi cô nói thêm điều gì, nhanh tay đón lấy gói to trong tay Trương Xảo Phương: “Để anh, anh Đông Binh cầm giúp em, em thích cái gì cứ thoải mái mua, đi dạo xong chúng ta đến tiệm cơm ăn cơm.” Anh ta vụng trộm đánh giá, vì đối phương mặc áo bông nên dáng người trở nên mập mạp hơn chút, trên mặt Trương Đông Binh vẫn nở nụ cười dịu dàng, nếu không biết thì thật sự sẽ nghĩ rằng anh ta là người anh tốt chăm sóc em gái.

Trương Xảo Phương không nói gì, cô phát hiện, biểu hiện của Trương Đông Binh cũng không kém, nhưng một người đàn ông không kém như vậy lại làm ra có loại chuyện không phải của con người như này. Người đàn ông này, anh ta thật sự không biết rằng hành động của anh ta là phá hoại quân hôn sao?

Che dấu sự khinh thường trong lòng, cô có chút không từ bỏ nói: "Việc này có thể làm chậm trễ công việc của anh Đông Binh không? Thật ra em cũng không có việc gì lớn, chỉ là muốn mua chút đồ vật linh tinh thôi."

"Việc của anh không quan trọng, chuyện gì cũng không quan trọng bằng sự an toàn của em. Em không cần suy nghĩ nhiều, em muốn mua cái gì thì cứ xem đi, anh Đông Binh mua cho em." Trương Đông Binh biết rõ, mấy chị em của Trương Xảo Phương đều là người thích chiếm tiểu tiện nghi, sở dĩ sau khi bị anh vất bỏ, Trương Xảo Phương vẫn có thể mắt đưa mày lại với anh cũng là vì mấy lần anh mua này mua nọ cho cô ta. Hôm nay anh đổ chút máu, tiêu cái gì đó 80 khối để cô vui vẻ, không chừng lát nữa chuyện anh muốn làm cũng xong. Hàng năm Tống Trường Lâm lại không ở nhà, bước đi bước đầu tiên, đằng sau còn sợ sao?

"Sao em có thể dùng tiền của anh Đông Binh được? Em chỉ muốn đi dạo thôi." Trương Xảo Phương nở nụ cười ngượng ngùng, cô nhìn lại về phía cái gọi là Tô Tú kia rồi nhanh chóng xoay người đi lên tầng.

Trương Đông Binh tốt tính đi theo phía sau, luôn cười tủm tỉm, không nói một câu.

Trương Xảo Phương đến từng cửa hàng vải để nhìn, cô đi mãi đến cửa hàng cuối cùng mới dừng bước.

"Đồng chí, đây là vải gì vậy?" Trong trí nhớ của nguyên chủ chưa từng dùng loại vải này, hình như cô cũng chưa từng thấy ai dùng qua, cho nên thật sự cô cũng không quen. Nhưng cả đoạn đường đi, hình như cũng chỉ có loại vải này là thích hợp nhất.

"Cô gái, đây chính là loại gấm tốt nhất, nếu cô kết hôn mà dùng loại vải này làm sườn xám thì khi mặc lên người tôi cam đoan là đẹp, bây giờ mấy cô gái trong thành khi kết hôn đều mặc sườn xám, rất khí chất. . . ." chị gái bán hàng thấy có người hỏi đến loại vải gấm này, mặt mày hớn hở giới thiệu. Quả thực loại vải gấm này ở thành phố lớn được hoan nghênh vô cùng, nhưng sau khi chị lấy về thì một thước cũng chưa bán được, loại này giá tương đối đắt, phần nữa là những người ở nơi thành phố nhỏ này cũng không có ánh mắt thưởng thức, mỗi lần chị nghĩ đến tiền vốn mua vải gấm là chị lại thấy đau dạ dày.

"Được, cắt cho tôi một thước." Trương Xảo Phương biết, người ta giới thiệu như vậy vì nhìn thấy Trương Đông Binh ở phía sau cô, nhưng cô cũng chỉ cười cười mà không giải thích. Nhưng lại khiến Trương Đông Binh đứng sau vô cùng vui vẻ, thầm nghĩ, ánh mắt chị gái này thật tốt.

"Một thước?" Nụ cười trên mặt chị bán hàng cứng đờ. "Cô gái, một thước thì làm được gì chứ? Một bộ sườn xám thì một thước sao đủ được?"

"Bây giờ đang là mùa đông mà, tôi có làm sườn xám cũng không thể mặc được. Tôi chỉ nghĩ là mua loại vải gấm này làm gối đầu cũng rất đẹp, tôi muốn về làm vỏ gối, một thước là đủ rồi." Sờ bề mặt trơn bóng của miếng vải gấm màu đỏ, Trương Xảo Phương cười cười giải thích với người bán hàng.

"Ách, hóa ra là vậy." Chị gái bán hàng thất vọng lấy thước ra cắt một thước vải,lqd, nhưng mà nghĩ lại, bán đi một thước thì được một thước, coi như mở hàng thôi.

Thấy người bán hàng cho miếng vải đã cắt vào túi ni lông, Trương Đông Binh vội vàng trả tiền rồi nhận lấy đồ, sau đó anh ta lại tiếp tục bám theo sau mông Trương Xảo Phương đi dạo.

Trương Xảo Phương lại đến một cửa hàng khác chọn thêm chút chỉ thêu, quay đầu cười nói: "Anh Đông Binh, anh có biết ở đâu bán vôi không?" Có sẵn người dẫn đường cô cũng đỡ phải đi hỏi người khác.

"Vôi? Biết, tí nữa anh đưa em đi." Tuy rằng không hiểu tại sao giữa mùa đông lại đi mua vôi? Nhưng vì đạt đến mong muốn, bảo anh ta lên núi đao cũng được, mua vôi thì tính là gì đâu? "Xảo Phương, chúng ta tìm một chỗ ăn cơm trước đi, trời lạnh, mang theo cái kia cũng không đi dạo được." Anh ta nghĩ rất tốt, ăn xong cơm, hai người tìm một nhà trọ nhỏ vào trong một lát, sau đó đưa người đi mua vôi rồi mới lên xe, anh ta lại ngồi chuyến xe sau đó về thôn, không một ai có thể biết hai người ở cùng nhau.

"Chúng ta đi mua trước đi đã, nếu không mua xong đồ vật, trong lòng em còn lo lắng cũng không ăn được cơm, nếu anh Đông Binh có việc bận thì chỉ cần nói cho em biết chỗ bán, tự em đi là được rồi." Nói xong, Trương Xảo Phương làm bộ như muốn nhận lại đồ của mình.

"Không có chuyện gì, anh đưa em đi mua, chuyện gì cũng không quan trọng bằng em." Trương Đông Binh kìm nén sự không vui trong lòng, cười cười đưa Trương Xảo Phương đi mua vôi.

"Xảo Phương, một túi đủ chưa?" Trương Đông Binh nhìn chằm chằm hai túi vôi to trên mặt đất, anh ta bắt đầu sợ hãi, anh ta nhớ nhà Trương Xảo Phương cũng không to, muốn mua nhiều vôi như vậy làm gì? Một túi này là 40 cân đó.

"Vẫn mua hai túi đi, em sợ quét một lần không đủ trắng, trong phòng quá tối." Nhớ lại tường trong nhà, cô muốn quét mấy lần, dù sao thứ này không ăn thảo không ăn liêu(???), quét nhiều hơn cũng không xấu.

Thấy đối phương bày ra dáng vẻ do dự, cô bỗng hiểu ra, nói: "A, em quên mất, anh Đông Binh vẫn để em xách đi, áo bông của anh mới, làm bẩn cũng không tốt." Nói xong, Trương Xảo Phương quay người xách túi vôi trên đất.

"Buồn cười, loại việc nặng này có anh ở đây thì sao em phải làm? Nào, em xách túi ni lông, để anh." Trương Đông Binh không để ý, một tay xách một túi vôi. Diễn đàn lê quý đôn

Cảm nhận được sức nặng trong tay, Trương Đông Binh cười khuyên nhủ: "Xảo Phương, anh thấy em vẫn là mua một túi thôi, thứ này anh cũng chỉ có thể giúp em xách đến bến xe thôi, làm sao một mình em có thể xách về nhà được?" Thật sự không nhẹ đâu.

“Không có việc gì, em để xe đạp ở đầu đường, đến lúc đó trở về là được rồi.” Những thứ cô muốn mua đều mua đủ, tâm trạng Trương Xảo Phương rất tốt, cô nhanh chóng đi ra ngoài.

Trương Đông Binh bất đắc dĩ nhìn hai túi vôi to trên tay, nhanh chóng bước nhanh đuổi theo, anh ta chỉ hi vọng đối phương nhanh chóng mua xong để dừng lại, anh thật sự không chịu nổi khi kéo dài thời gian.

“Xảo Phương, bây giờ chúng ta đi đâu?” Lúc này Trương Đông Binh đã sớm không thể xách được hai túi to, anh ta khiêng hai túi vôi to, đi theo phía sau, vừa đi vừa thở hổn hển, anh ta cảm thấy bước chân của đối phương không lớn nhưng tốc độ lại nhanh, anh ta đi phía sau mà chân như muốn nhuyễn ra rồi.

Trương Xảo Phương nhìn bến xe cách đó không xa, cười nói: “Anh Đông Binh, bao nhiêu đồ thế này đi đâu cũng không tiện, em nghĩ muốn về trước, anh cũng bận công việc của anh, em cũng không thể làm chậm thời gian của anh được.”

Bây giờ đi? Vậy không phải là anh ta vội vàng đến vô ích rồi sao? Trương Đông Binh quay người ném hai túi vôi to xuống, anh ta vừa đứng thẳng lên cũng không thèm lau mồ hôi, sốt ruột khuyên: “Xảo Phương, bây giờ cũng sắp trưa rồi, hai chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm đi, Trường Lâm không ở nhà, chỉ một mình em về thì có ý nghĩa gì chứ? Lâu rồi chúng ta chưa gặp nhau, anh còn rất nhiều chuyện muốn nói với em đấy.”

“Không được, lúc đi em có nói với mẹ chồng là trưa sẽ về, anh cũng biết tình huống nhà em đấy, em về muộn cũng không tốt.” Nói xong, Trương Xảo Phương lấy ra 30 đồng tiền nhét vào cái túi ở trước ngực của Trương Đông Binh: “Anh Đông Binh, đây là tiền anh vừa trả giúp em, nếu thừa thì anh cầm đi mua gói thuốc mà hút, làm bẩn quần áo của anh, thật sự rất xin lỗi, phía trước là bến xe rồi, anh không cần đưa em đi nữa.

Nói xong, cô nhanh chóng treo mấy túi vải vào cổ tay, thoải mái xách hai túi vôi to, đầu cũng không quay lại, thoải mái rời đi.

Ăn cơm, ai ăn cơm với anh ta? Nếu không phải cô nghĩ đến chuyện cần có người dẫn đường, cô mới không thèm phản ứng với anh ta đâu, một buổi chiều cũng đủ để cô đan xong tay áo cho chồng cô, gửi sớm một chút Trường Lâm cũng nhanh chóng được mặc, ai có thời gian lãng phí với loại người như anh ta.

Về phần tiền mua đồ đương nhiên phải trả lại cho anh ta, vừa rồi cô chỉ là không muốn đẩy đi đẩy lại với anh ta cho mất thân phân, cô làm việc luôn nhớ đến việc không thẹn với lương tâm, bắt nạt người của cô, cô nhất định trả lại đủ, cô sẽ không làm những việc không rõ ràng như vậy.

Trương Đông Binh cũng muốn đuổi theo, nhưng anh ta còn đang thở gấp, chân còn đang mềm nhũn, nhìn bóng lưng đối phương, anh ta cũng không còn tâm trạng để buồn bã vì miếng thịt bay mất, trong đầu anh ta chỉ còn ngạc nhiên --- anh ta xách hai gói vôi đều thở hổn hển, người phụ nữ kia sao có thể đi nhanh như vậy? Sao trước kia anh không phát hiện đối phương lại mạnh mẽ như vậy nhỉ?

Chờ khi tim đập lại bình thường, Trương Xảo Phương đã đi từ lâu, anh ta nhổ một ngụm nước bọt, muốn đưa tay lên lau mồ hôi trên trán, nhưng khi anh ta đưa tay lên mới phát hiện ra không ổn, trên áo bông của anh ta tất cả đều là vôi. Bây giờ phải làm sao đây? Sao vừa rồi anh lại quên mất vấn đề này? Trương Xảo Phương đem vôi về nhất định sẽ có người nhìn thấy, nếu vợ anh phát hiện trên quần áo anh cũng có vôi, thì cho dù anh có bao nhiêu cái miệng cũng không giải thích rõ được, vợ anh mà tức giận lên cũng không phải là dễ chọc, vợ anh vẫn luôn nhìn anh chằm chằm, vậy nên ở trong thôn anh luôn phải chú ý. Hôm nay, việc này, anh phải làm gì bây giờ?

Anh ta rối rắm như nào Trương Xảo Phương không quan tâm, cô tìm được chuyến xe về thôn, cả đường không nói chuyện nhanh chóng về trong thôn, cô dùng xe đạp trở vôi về nhà.

Thật ra nếu không phải sợ người khác nhìn thấy kỳ lạ, thì 80 cân nào cô hoàn toàn có thể mang về nhà một cách thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 10

Editor: Voicoi08

Trương Xảo Phương về nhà, việc đầu tiên là cô tìm một vại nhỏ, sau đó ngâm vôi theo tỉ lệ, cô ngâm cả một bao bột phấn màu xanh lam, nghe nói khi dùng có thể làm tường trắng hơn, tuy rằng cô cũng không hiểu tại sao muốn tường trắng hơn lại phải cho thêm màu xanh lam? Nhưng cô nghĩ những người chuyên nghiệp như họ sẽ không lừa cô, cho nên cô đều cho tất cả vào.

Ngâm vôi xong, cô lại bắt đầu suy nghĩ về cơm trưa của mình, người thường cũng có chỗ đó là không tốt, một bữa không ăn đã đói vô cùng, vấn đề là còn chưa có gì có thể ăn, mỗi ngày đều là khoai tây cải trắng, khoai tây cải trắng, cô chán lắm rồi.

Nhìn thời gian, cô lại nấu một chút sủi cảo tỉnh yêu chồng cô để lại, ít nhất, chỗ này còn có ít thịt, tuy cô không phải động vật ăn thịt, nhưng so sánh với khoai tây cải trắng, thịt này thật sự rất thơm.

Ăn xong sủi cảo, Trương Xảo Phương lấy vải dệt cô đã mua ra, cô muốn làm rèm cửa sổ trước, vôi này ít nhất cũng phải ngâm đến hai giờ, cứ từ từ

ngâm thôi.

Cô vừa khâu xong một cái rìa của rèm, bên ngoài, Tống Trường Hà đi vào.

Tính cách Tống Trường Hà rất hiền dịu, là kiểu người không có chuyện gì thì chị cũng không thích đến làm phiền em dâu, nhưng hôm nay không được, em dâu cả buổi sáng còn cố ý nói, có người nhìn thấy một mình Xảo Phương đem xe đi rồi. Đây chính là chuyện lớn, tuy rằng bây giờ không thể so với mấy ngày đầu năm, đi vào huyện một chuyến cũng rất nhanh chóng, nhưng dù sao trong thành cũng là một địa phương lớn, người đàn ông không đi cùng, một người phụ nữ cũng khiến người ta lo lắng. Càng khiến người ta lo lắng hơn là, bây giờ mới là mồng bảy đầu năm, đi vào huyện làm gì chứ? Sao có thể không khiến người khác nghi ngờ?

Cho nên, hôm nay, sau khi vợ Trường Sơn đi, ba người trong nhà đều lo lắng trong lòng, đoán Xảo Phương đã về, mới để Tống Trường Hà đến nhìn.

"Chị cả. Chị mau vào nhà đi. . . Hổ tử, lặng im." Trương Xảo Phương nhìn người đến là cô cả, cô nhanh chóng quát Hổ tử, cười cười đón người vào trong nhà. Cô để ý thấy ánh mắt vụng trộm đánh giá của cô cả, trong lòng cô chỉ thấy buồn cười: Đây là thấy cô vào huyện, lo lắng nên phải đến nhìn hả? Trách không được Trương Đông Binh cũng phải dè dặt cẩn thận, trong thôn này thật sự là đánh rắm lớn một chút cũng không qua được buổi trưa.

"Xảo Phương, em muốn quét tường sao?" sau khi Tống Trường Hà vào nhà, nhìn thấy ngoài nhà có vại vôi ngâm, chị có chút ngạc nhiên nhìn về phía Trương Xảo Phương, một phần là quét tường đều phải làm lúc đầu xuân,lqd, sau đó mở cửa sổ thông gió thật tốt, bây giờ đang giữa mùa đông, có mấy người không có việc gì lại đi rảnh rỗi muốn quét tường chứ?

"Trong nhà thật sự quá tối, vẫn muốn quét chút màu trắng xanh, hôm kia em tâm huyết dâng trào, đã muốn nhanh chóng quét, hôm nay em chạy vào thành mua túi vôi, dù sao giữa mùa đông cũng không có chuyện gì, từ từ quét cũng xong mà." Cô sợ người thật thà như chị cả bên nhà chồng lại khó xử, Trương Xảo Phương dứt khoát bộc lộ rõ bản thân, tránh đối phương lại phải đoán mò.

"Em đấy, thật đúng là vừa nghĩ đã làm ngay, vôi này cũng vừa ngâm đúng không?" Biết em dâu chỉ đi mua vôi, Tống Trường Hà luôn lo lắng cũng yên tâm, chị cầm gậy khuấy khuấy trong vại, nhìn trình độ hòa tan của vôi: "Ngâm cả đêm đi, ngày mai chị sang quét với em, nhà em cũng không quá lớn, nhưng nếu để một mình em quét cũng đủ em sặc."

"Không cần, chị, phòng cũng chỉ như vậy, mùa đông cũng không phải làm gì, em quét từ từ, cả ngày chị cũng đủ bận rồi." nhiều năm như vậy Tống Trường Hà vẫn chưa lập gia đình, chị mang theo con trai ở cùng chỗ với cha mẹ, mọi công việc trong nhà, giặt giũ, nấu cơm, cho gà,cho lợn ăn chị đều lo hết, mỗi ngày đều không có thời gian rảnh rỗi.

"Khách sáo với chị làm gì? Chị đi thì trong nhà còn mẹ mà, cứ quyết định vậy đi, ngày mai chị đến giúp em quét." Hiếm khi Tống Trường Hà kiên quyết, Trường Lâm không ở nhà, chỉ cần Xảo Phương chịu sống qua ngày cùng em trai chị, chị có mệt hơn một chút cũng vui vẻ.

Khi nói chuyện, hai người đã vào phòng, nhìn rèm cửa sổ trên giường đất, Tống Trường Hà tò mò nhìn ngó: "Đây là rèm cửa sổ sao?" Rèm cửa sổ trong nhà cũng không đa dạng, nhưng chị nhớ được, trong thôn có người mới kết hôn cũng có loại rèm cửa có đường viền hoa, nhìn rất đẹp mắt.

"Đúng vậy, hiếm khi em vào thành một chuyến nên em đi dạo trong chợ luôn, trong chợ có đủ các loại rèm đẹp mắt, em thấy ngứa ngáy trong lòng, nhưng rèm cửa này rất đắt, em liền mua một khối vải về tự làm." Thấy chị cũng thích cô biết trong chốc lát chị ấy sẽ không đi ngay, cô dứt khoát bỏ dép lên giường ngồi, cầm lấy một chiếc rèm cửa, hai người cùng nói chuyện về cách làm viền hoa.

"Ha ha, Xảo Phương, chị không biết em lại khéo tay như vậy đấy? Đẹp quá đi." Thấy em dâu lên giường ngồi, Tống Trường Hà cũng không khách sáo, chị cũng bỏ dép lên giường ngồi nghiên cứu với em dâu,đ.i.ễ..n. .đ..àn.. .l.ê. .q.u..ý. .đ.ô.n, mãi đến khi làm xong rèm cửa, chị lại giúp treo lên, lúc này chị mới giật mình phát hiện ra đã muộn.

Ở nhà chắc cha mẹ đang nóng ruột chờ chị? Mặc kệ Trương Xảo Phương giữ lại, chị nhanh chóng đi dép rồi chạy về nhà, chị chạy đến cổng vẫn không quên quay đầu nói: "Xảo Phương, ngày mai đợi chị đến cùng nhau quét tường nhé, em đừng làm một mình."

Nhìn chị cả bên chồng vô cùng lo lắng cũng đã đi, Trương Xảo Phương buồn cười lắc đầu, cô vào trong nhà tiếp tục làm rèm, cửa sổ cần rèm, còn cả ngăn tủ, phòng bếp, dù sao cô cũng mua hai cuộn lớn, cô nhất định phải thay hết lượt trong nhà.

Ngày hôm sau, Tống Trường Hà ăn xong cơm sáng lập tức qua giúp em dâu quét tường, buổi chiều hôm qua về muộn, chị bị cha mắng một trận, nhưng mà được tin tức cũng khiến hai ông bà yên tâm hơn.

Tuy rằng mọi người đều cảm thấy năm mới mà đi quét phòng thì hơi phí sức, nhưng đây cũng coi như có lòng muốn sống qua ngày thật tốt, cho nên cha Tống mẹ Tống đều rất ủng hộ con gái sáng giúp đỡ, Tống Trường Hà vốn định kéo cả con trai sang giúp làm việc, nhưng thằng nhóc này sáng sớm đã chạy mất, ai, thật sự là con lớn không nghe lời mẹ.

Hai người vừa quét tường vừa nói chuyện nhà họ Trương thế này, nhà họ Lý thế kia, nói đi nói lại, Tống Trường Hà lại nhớ đến tối quan thím Lan sang nhà nói thêm một tin tức mới nhất.

"Xảo Phương, hôm qua chị nghe thím Lan nói, Trương Đông Binh ở thôn mình hôm qua cũng vào huyện, cũng không biết làm chuyện gì hay ho, giữa mùa đông mà bên ngoài lại có người tát nước, đúng lúc hất cả vào người anh ta, nghe nói lúc ngồi xe về, quần áo còn nhỏ ra nước đó, về nhà đều nhanh đóng băng, chút đó cũng đủ bệnh. . . " Chị nói đến đây, đột nhiên lại nhớ ra trước đây Trương Xảo Phương và Trương Đông Binh từng có qua lại, chị vội vàng ngậm miệng.

Lúc chị nói chuyện này cũng không có ý gì cả, chỉ là nghĩ muốn nói chút chuyện vui với Trương Xảo Phương thôi, em dâu sẽ không hiểu lầm là chị đang

ám chỉ điều gì chứ?

Trương Xảo Phương không hiểu lắm, cô chỉ cảm thấy Trương Đông Binh này quá ngu ngốc, cô ngạc nhiên quay đầu nhìn cô cả(Chị của chồng): "Quần áo đều ướt sao không mua một cái áo bông? Anh ta cứ mặc vậy về nhà sao ạ?" Người này có đầu óc không vậy? Lúc anh ta mua này mua nọ cho cô cũng bỏ được rất nhiều tiền mà.

Thật ra cô không biết, Trương Đông Binh đây là chuẩn mực của có tật giật mình, nếu như thật sự là anh ta bị hắt ướt, chắc anh ta đã mua từ sớm,lqd, nhưng quần áo này do chính anh ta làm ẩm, cũng chỉ vì muốn giặt hết vôi trên quần áo xuống, dù sao thì cũng không phải chỉ có một mảnh nhỏ, cho nên trong lòng hắn có quỷ, cảm thấy nếu mua một bộ quần áo khác thì không thể che dấu được sự thật, vậy anh ta quyết định cứ mặc quần áo ướt như vậy về, thế nên bây giờ anh ta còn đang ở nhà uống canh gừng mà nước mũi vẫn chảy đó.

"Ha ha, ai nói là không đâu? Điều kiện nhà anh ta không giống chúng ta." Thấy em dâu không có suy nghĩ gì, Tống Trường Hà cười ha ha, chị âm thầm vuốt ngực, thầm mắng chính mình, nói ai không nói lại nói đến Trương Đông Binh làm gì? Quả thật chính là cái đồ miệng thiếu mà.

Thời gian một buổi sáng, hai người đã quét xong phòng bếp và nhà ở. Cho dù cô nói thế nào thì cô cả cũng không ở lại ăn cơm, sau khi tiễn người đi, Trương Xảo Phương vào nhà kho xách ra một thùng vôi khác, có cô cả tốt bụng ở đây làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến tốc độ làm việc của cô, tường này chỉ quét một lần thì sao mà trắng được? Cô mua nhiều vôi như vậy, nếu không quét ba bốn lần thì sao cô có thể cam tâm đây?

Trong phòng có đốt than, nóng lên, Trương Xảo Phương hạnh phúc quét tường đến trắng, vách tường của cô có thể so với giấy trắng rồi, cuối cùng cô cũng vừa lòng buông chổi quét xuống, bắt đầu lau nhà.

Cô không ngờ mới quét ba lần mà đã trắng như vậy, cái bột màu xanh lam kia đúng là tốt thật.

Cô lau hết một lần nhà, Trương Xảo Phương mới bắt đầu treo hết rèm cô mới làm lên, sau đó cô thoải mái ngồi trong ngôi nhà đã rực rỡ hẳn lên tiếp tục đan áo len cho chồng, chỉ thấy len và que đan trong tay cô không ngừng tung bay, nếu có người ở đây, có thể nhìn ra cái gọi là tàn ảnh, mất một chút sức, áo trong tay cô đã dài ra một mảnh.

Đây là áo len chui đầu, bây giờ trừ nửa tay áo đang làm thì chỉ còn lại một bên cánh tay chưa đan, đêm nay đan xong áo len, ngày mai cô giặt sạch, sau đó có thể gửi đến cho Trường Lâm. . .

Cô mang theo suy nghĩ tốt đẹp, nên động tác tay càng nhanh hơn, chỉ nghĩ đến việc xong là có thể gửi đi mà không ngờ, đan xong áo len, nhưng thật sự là quá khó để viết một bức thư.

Chữ viết của nguyên chủ chỉ dừng ở cấp tiểu học, ưu điểm duy nhất chính là có thể thấy rõ, Trương Xảo Phương nằm sấp trên bàn hủy đi tờ giấy thứ n, cuối cùng cô cũng viết ra một bức thư nhà vô cùng khó nhìn, nghĩ đến sau này mỗi lần viết thư đều thống khổ như vậy, cô cảm thấy đầu có chút đau, nhưng nguyên chủ cũng đã lập gia đình, bây giờ mới nói cho chồng cô rằng cô phải học tập thật giỏi, có thể sẽ khiến người ta cảm thấy cô bị bệnh mất.

Cô ngồi trên bàn với gương mặt cứng ngắc, cô trừng mắt nhìn chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo, trong đầu cô nhanh chóng suy nghĩ biện pháp, cuối cùng cô cũng chỉ có thể nhụt chí thừa nhận, đời này của cô, chắc phải sống với chữ như vậy cả đời. . . .

Một bức thư với bảy chữ nghiêng tám chữ ngả, cùng một chiếc áo len màu xanh đậm được gửi đi đến bộ đội của Tống Trường Lâm, lúc Tống Trường Lâm nhận được thư nhà, nhìn kích thước anh còn tưởng là mẹ anh gửi kèm thêm cái gì? Anh mở hộp ra vừa thấy bức thư anh lập tức vui vẻ, kiểu chữ không ra thể thống gì trong mắt Trương Xảo Phương thì ở trong mắt Tống Trường Lâm không khác gì thiên thư: Vợ anh nhanh vậy đã viết thư cho anh rồi sao? Cô còn tự tay đan áo len cho anh nữa?

Đêm trước khi anh đi, dáng vẻ mềm mại của Xảo Phương, Tống Trường Lâm nhìn chằm chằm vào bức thư mà hai mắt như hai ngọn lửa, anh chỉ cảm thấy dù trời có lạnh thế nào nhưng anh vẫn thấy ấm áp từ trong lòng, sự ấm áp từ trong lòng cho đến bàn chân anh, . . .

"Trong nhà gửi đến cái gì vậy? Nhìn vẻ mặt xuân tâm nhộn ngạo của cậu khiến mình nổi cả da gà."

Giọng nói siêu lớn, phá tan nỗi nhớ nhung của Tống Trường Lâm thành từng mảnh nhỏ, anh có chút đỏ mặt gấp thư lại, cẩn thận cất trong túi. Sau đó anh tức giận phát hiện một người nào đó cũng như người ngoài lại cầm áo len vợ anh đan cho anh giơ lên mà khoa tay múa chân kìa.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Editor: Voicoi08

"Cậu trả mình nhanh lên, đây là vợ mình đan cho mình" Tống Trường Lâm giật áo len lại, anh cúi đầu ướm thử lên người mình một chút, sau đó anh vừa lòng phát hiện, chiều dài cũng đủ, chiều ngang cũng vừa, rõ ràng, người đan áo hiểu rất rõ kích thước của anh, xứng đáng là vợ anh.

Triệu Dũng nhìn Tống Trường Lâm bày ra gương mặt vui vẻ rạo rực cầm áo len để lên bàn, anh tò mò hỏi: "Trường Lâm, sao cậu không mặc thử?" Nếu vợ anh gửi áo len cho anh, anh đã mặc thử từ lâu rồi, trong phòng này chỉ có hai người bọn họ, có cái gì phải ngại ngùng chứ?

"Khụ khụ, bên ngoài còn có mấy tên nhóc đang luyện tập, thử cái gì mà thử?" Tống Trường Lâm xếp gọn áo len lại như cũ rồi cất cẩn thận vào túi. Không phải anh không muốn thử, mà là vừa rồi vận động cả người toàn mồ hôi, đợi buổi tối sau khi tắm rửa sạch, đổi một bộ nội y sạch xong mới thử, vợ anh đan cho anh, anh muốn bảo quản thật tốt.

"Trường Lâm, chắc lần này về biểu hiện tốt hả? Vợ cậu còn đan áo len cho cậu kìa?" Triệu Dũng buồn cười nhìn Tống Trường Lâm, ngoài miệng thì chê cười nhưng trong lòng anh cũng vui vẻ thay người anh em của mình. Trước kia, vợ Trường Lâm hai tháng cũng không gửi lấy một bức thư, đợi đến mòn mỏi con mắt, có thể đợi được thư đến tay thì cũng chỉ muốn tiền, lần này mặc kệ là trong thư có muốn tiền không, ít nhất còn có chiếc áo len là làm người ấm áp hơn chút.

Tống Trường Lâm nhớ đến trước khi chia tay, Xảo Phương lưu luyến không rời, anh cảm thấy cần phải giải thích cho vợ anh: "Vợ mình trước đó còn nhỏ, mới có bao nhiêu tuổi đâu. Quanh năm mình lại không ở nhà, cho nên cô ấy mới không quen, thật ra trong lòng cô ấy đối với mình rất tốt." Áo len trong tay anh chính là chứng cớ, vừa rồi anh có cẩn thận nhìn qua, áo len màu xanh lam, đây là màu anh thích nhất, trên mặt còn thêu hoa, có thể thấy vợ anh dùng cả tấm lòng để làm, nghĩ đến đó là từng đường kim mũi chỉ Xảo Phương làm ra, khóe miệng Tống Trường Lâm lại nhịn không được mà nhếch lên.

Triệu Dũng trừng mắt, người phụ nữ kia ba câu cũng không rời được tiền, sao anh không thấy cô ta tốt với bạn anh chút nào chứ? Ách, được rồi, lần này còn gửi thêm một cái áo len, xem như thể hiện không kém, nhưng cũng không nói lên được điều gì. Hai người họ tuy hai mà một, nghĩ vậy, anh hỏi: "Trong thư nói gì vậy? Cô ta không đòi tiền sao?" Nhìn biểu hiện chắc là không đòi tiền, nhưng anh vẫn cảm thấy có chút không có khả năng.

"Không có, cô ấy chỉ nói với mình ở nhà rất tốt, bảo mình chú ý thân thể, không cần nhớ mong cô ấy." Nghĩ đến sự thân thiết trong mỗi câu chữ của vợ, Tống Trường Lâm cười tủm tỉm nhìn về phía Triệu Dũng: "Đúng rồi, trợ cấp cho nhiệm vụ lần trước của chúng ta bao giờ thì xuống nhỉ, sắp đến chưa?" Anh nhớ chắc là chuyện của mấy ngày nay.

"25 đồng, làm gì?" Triệu Dũng cảnh giác nhìn về phía đối phương, trong lòng anh đang vẽ vòng tròn, nếu không đòi tiền thì cậu ấy hỏi cái này làm gì?

"Sắp mùa xuân rồi, mình cũng có áo mới mặc, cô ấy ở nhà không có gì mặc, chờ khi trợ cấp xuống mình gửi về cho cô ấy, để cô ấy đi mua hai bộ quần áo mặc." Tống Trường Lâm cầm gói to áo len trong tay,lqd, trong lòng anh thấy rất thỏa mãn, anh muốn bồi thường một chút cho vợ anh, nghĩ nghĩ, vẫn gửi tiền thôi, cô ấy muốn mua gì cũng thỏa mái hơn.

"Mùa thu năm trước cậu mới gửi 100 đồng tiền cho cô ta mua quần áo còn gì, mình cũng không tin cô ta đã hết quần áo rồi." Triệu Dũng cắn chặt răng nói ra câu này, cuối cùng anh cũng hiểu rõ dụng tâm của người phụ nữ kia, hóa ra không phải cô ta trở nên tốt hơn, mà là cô ta cao tay hơn đúng không? Nhìn xem, nhìn xem, đầu đất Tống Trường Lâm này lúc trước luôn là không tình nguyện, bây giờ biến thành chủ động kính dâng rồi? Con bà nó, người phụ nữ kia là quỷ hút máu à? Trường Lâm ăn mặc tiết kiệm, tất cả đều để hiếu kính cô ta, vấn đề là trứng cô ta cũng không sinh, rắm cũng không có, càng khiến cho anh tức giận hơn là người đàn ông không có đầu óc kia sao có thể trở thành anh em của anh cơ chứ?

"Cậu không biết, bây giờ điệu kiện sống của mọi nhà đều tốt lắm, bên trái một cô gái, bên phải một người phụ nữ, họ đều ăn mặc rất tốt, mình vốn không ở nhà, không giúp được cô ấy chuyện gì, về khoản ăn mặc này lại kém người khác thì trong lòng có biết bao nhiêu bực tức chứ?" Anh càng nghĩ càng thấy có lý, anh có chút chờ không kịp đến khi nhận 25 đồng kia, anh xoay người vào mở ngăn kéo cá nhân.

"Cậu muốn làm gì?" Thấy đối phương nhanh vậy đã chuyển sang hưng phấn, Triệu Dũng có dự cảm không lành.

"Thấy rồi." Tống Trường Lâm lấy trong ngăn kéo ra một quyển sổ nhỏ,l.ê. .q.u.ý. đ..ô.n., lấy bên trong quyển sổ ra 200 đồng, nói với Triệu Dũng: "Lúc mừng năm mới Tiểu Lý mượn mình 200 đồng, hai hôm trước mới đưa mình, lúc đó có nhiệm vụ khẩn cấp mình vội nhét tiền vào sổ." Nói xong, anh nhét quyển sổ vào ngăn kéo, còn tiền bỏ vào túi mình. Nếu không phải Tiểu Lý mượn tiền, thì lúc năm mới anh về nhà cũng có thể đầy đủ hơn chút, cũng không đến mức vợ anh về nhà mẹ đẻ mà mất hết mặt mũi, nhưng Tiểu Lý cũng có chỗ khó, anh cũng không thể không cho bạn mặt mũi.

Hóa ra là tìm tiền. Được rồi, là anh đen tối. Anh nhìn đồng hồ, sau đó nói với Tống Trường Lâm: "Đi thôi, nhanh đi ăn cơm, đám nhóc kia cũng cần nghỉ ngơi rồi."

"Được." Tống Trường Lâm cẩn thận cất áo len vào tủ, quay đầu nói với Triệu Dũng: "Lát nữa nghỉ ngơi thì các cậu cứ đi ăn cơm trước, mình đi gửi tiền về nhà." Đây là lần đầu tiên anh gửi tiền về nhà nhanh như vậy, cũng là lần đầu tiên anh gửi tiền về nhà mà tâm trạng vui sướng như vậy.

"Cậu?" Triệu Dũng chỉ tay vào Tống Trường Lâm nhưng anh cũng không biết phải nói thế nào cho tốt, anh tức giận lải nhải: "Cậu vừa có tiền trong túi đã thấy nóng bỏng túi đúng không?" Vậy nên mới vui vui vẻ vẻ nhanh chóng gửi đi cho người khác?

"Ha ha, bây giờ là đầu năm, trong nhà cũng không có bao nhiêu tiền, cô ấy ở nhà không như mình ở bộ đội không phải tiêu tiền, trong tay có chút tiền cũng tốt hơn." Đúng rồi, anh còn đồng ý để cô mua thêm chút đồ linh tinh cho cha mẹ, số tiền này chắc là đủ đi?

Triệu Dũng tức nghẹn đến cổ họng, anh chỉ cảm thấy hai mắt như sắp bốc hỏa, phổi cũng tức muốn điên lên: "Tống Trường Lâm, cậu là cái đồ không có tiền đồ, mình không bao giờ thèm quản cậu nữa."

Nhìn Triệu Dũng sập cửa bỏ đi, Tống Trường Lâm có chút không hiểu, đây cũng không phải vợ anh chủ động mở miệng muốn, là anh tình nguyện đưa, Triệu Dũng tức giận cái gì chứ?

Lúc này, Trương Xảo Phương còn chưa biết, áo len tình yêu của cô đổi được 200 đồng nhân dân tệ, cô đang ở nhà nghĩ cách kiếm tiền kìa.

Người ta luôn nói người đi tu càng không tham tài thì càng tốt, lúc trước cô còn là người tu chân, lúc đó cô không tham tài nhưng cũng yêu thích các loại pháp bảo. Bây giờ không có pháp bảo cô cũng muốn kiếm được nhiều tiền một chút, để bản thân cô sống được thoải mái hơn.

Từ lần trước khi cô nhìn thấy cái gọi là Tô Tú kia, cô phát hiện chỉ chút xíu như vậy mà bán được 40 đồng? Cô bắt đầu tính toán trong lòng, cô không biết kỹ thuật thêu, nhưng sử dụng cách thêu chỉ để vẽ thành hình trên mặt vải thì cô tin tưởng cô sẽ không kém ai cả. Dù sao, trước đây khi cô học trận pháp còn phải suy tính nhiều hơn, cô nghĩ, hai cái này cũng không khác nhau lắm, chỉ khác ở chỗ cái này phải dùng chỉ thêu lên, thật sự là có chút đại tài tiểu dụng rồi.

Vấn đề hoa văn được giải quyết, thì phương pháp thêu càng thêm đơn giản, đời trước, sở trường của cô chính là dùng ám khí, mà ám khí cô dùng lại là Truy Hồn Châm, tùy tay vung lên, cũng có thể sử dụng vạn châm bạc mang theo chân khí bắt linh hồn người, bây giờ chỉ là một cây kim thêu hoa sao có thể làm khó được cô chứ. Chuyện nhỏ thôi.

Cô cầm lưỡi cưa, kéo đi kéo lại mấy đường trên khúc gỗ vuông, sau đó lại dùng búa, cộc cộc mấy cái thì khối gỗ vuông đã được gắn lại, một cái giá thêu giản dị đã ra đời, để vào vị trí, cô lại lấy chút giấy ráp lau đi lau lại, rồi cuối cùng quấn thêm mảnh vải lên, thành công.

Loại khung thêu giản dị này có lẽ người khác sẽ không dùng được, nhưng bạn Trương Xảo Phương của chúng ta dùng thì lại thoải mái, cô lấy miếng vải gấm màu đỏ mới mua kẹp lên giá thêu, cô ngồi vào bên cạnh bắt đầu thêu, tuy rằng cô không nhìn kỹ cái gọi là Tô Tú kia, nhưng nghĩ cũng hiểu, muốn để nó sống động, đương nhiên mỗi chi tiết nhỏ đều phải tốt, nhưng vậy nên chất lượng của chỉ thêu và vải thêu cũng rất quan trọng, cho nên cô chọn những loại chỉ thêu nhỏ mịn nhất để chuẩn bị thêu hoa.

"Gâu, gâu, gâu. . ." Hổ tử kêu khiến Trương Xảo Phương dừng công việc trong tay, cô thăm dò nhìn thử ra ngoài, thấy người đến là chị hai của cô, người duy nhất trong bốn chị em nhà họ Trương mà cô chưa gặp qua. Chị hai của cô mở một cửa hàng bán quà vặt, cũng là một người bận rộn, mồng một mười lăm đều không thấy người, hôm nay chị ấy đến làm gì chứ?

Cô nghĩ trong lòng, nhưng động tác trong tay cũng không chậm, hai ba động tác cô đã dỡ xong giá thêu nhét vào ngăn tủ, tiện tay khóa luôn tủ lại. Tư thế như trộm cướp của chị cả cô đã thấy, trong trí nhớ của cô người chị hai này cũng không phải người dễ bắt nạt, cô không muốn miếng vải cô vừa thêu được đẹp đẽ lại bị cướp đi? Một miếng vải nho nhỏ này cũng mười đồng đó, đủ mua được rất nhiều thịt heo rồi. . .

Xuất hiện ý nghĩ này, cô không nhịn được phải dừng lại bước chân, đời trước cô thích thu thập pháp bảo và các loại linh thạch, các chị em luôn nói cô là người tham tiền, thuộc tính Long, chẳng lẽ đổi một thân thể khác cô lại từ tham tiền mà phát triển thành Cật hóa(??) rồi sao?

"Cộc cộc. . ." Người bên ngoài đã không kịp chờ, dùng sức đập cổng, Trương Xảo Phương nhanh chóng đuổi suy nghĩ trong đầu đi, nhanh chân bước ra ngoài.

"Chị đang bảo cô ở trong phòng làm gì thế? Cô đang giấu tiền hay giấu đàn ông hả? Con chó chết này nhà cô cũng cắn được một lúc lâu rồi mà cô vẫn có thể ngồi yên ổn thế à?" Trương Xảo Tĩnh đứng ngoài cửa dậm chân giũ bỏ tuyết trên người, tức giận trừng mắt lườm em gái. Chị đến được đây dễ dàng lắm sao? Nếu không có việc gì sao chị có thể mặc kệ công việc làm ăn trong nhà mà đội tuyết đến nhà Tam nha? Thật là, có mở cái cổng thôi mà cũng kì kèo mè nheo.

"Em vừa ngủ dậy, không nghe tiếng." Trương Xảo Phương đã có chút hiểu biết với hai chị gái, cô phờ phạc ủ xìu giơ tay, đứng giữ trời tuyết rơi, cô tự nhủ trong lòng, cố gắng nhịn.

"Lớn tiếng như vậy mà cô còn không nghe thấy? Có thể thấy cô ngủ sâu đến thế nào?" Trương Xảo Tĩnh vừa nói chuyện vừa đi vào nhà, chị cởi áo bông của mình ra giũ giũ mấy cái, chớp mắt tuyết rơi đầy trong phòng.

Trương Xảo Phương cố gắng ép ánh mắt của cô phải nhìn lên mặt chị hai, giọng điệu không kiên nhẫn nói: "Giữ mùa đông, mà nhà em chỉ có mình em, em không ngủ thì làm gì bây giờ?" Nguyên chủ cả ngày đều ở nhà không phấn đấu, miên man suy nghĩ, cũng không trách được cả người tràn ngập oán khí.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Editor: Voicoi08

"Ai bảo cô nghe lời mẹ gả cho người tham gia quân ngũ?" Cuối cũng cũng rũ hết tuyết trên áo bông xuống, Trương Xảo Phương quan sát khắp phòng, "Ấy, ai dọn dẹp phòng cho cô vậy? Trong phòng sáng sủa quá." Nếu không biết đây là nhà em gái cô, cô còn nghĩ rằng đây là tân phòng của nhà ai sắp làm việc vui đấy.

“Rèm cửa này mua bao giờ? Hết nhiều tiền không?” Chị tùy tay ném áo bông lên trên ghế, đi đến trước cửa sổ, chị không nhịn được mà giơ tay lên vuốt ve tấm rèm màu hồng kia, nhìn thế nào cũng thấy thích.

“Trường Lâm mang từ ngoài về, em cũng không hỏi là hết bao nhiêu tiền.” Trương Xảo Phương nhanh chóng ngăn miệng đối phương, nếu nói cô tự làm không chừng chị hai của cô còn muốn cô làm cho một cái mất, nói thật, nếu thân thiết, một cái rèm này thì có tính là gì đâu? Cô còn muốn làm cho cô cả một cái kìa, ai bảo hai người chị gái của cô đều không phải loại đèn đã cạn dầu, đối với nguyên chủ luôn là muốn một tất lại thêm một thước.

“Không ngờ Trường Lâm nhà cô còn có lòng như vậy, còn biết mang về cho cô cái này.” Miệng nói, chị không nhịn được lại bắt đầu nghiên cứu các làm cái rèm này, phụ nữ ở nông thôn đều biết một chút về thêu thùa, nhìn thấy đồ tốt, chị cũng muốn làm cho nhà mình một cái.

Thấy chị hai nghiêm túc nghiên cứu, Trương Xảo Phương nghĩ có phải cô quá đáng quá không? Một cái rèm thôi mà, nếu chị ấy thật sự thích, cô làm giúp chị ấy một cái cũng được. Cô vừa muốn nói chuyện lại thấy Trương Xảo Trân nói: “Xảo Phương, lúc nào cô cũng bảo em rể mua giúp chị một bộ đi, hết bao nhiêu thì về chị trả cô, tiền không phải vấn đề.” Nói xong, chị buông rèm ra quay người ngồi lên giường đất. Hiện tại, trong mấy chị em chỉ có chị là có cuộc sống tốt nhất, trong nhà Xảo Phương có đồ gì đó, sao chị có thể kém được?

Nhìn thấy chị hai bày ra dáng vẻ đại tài khí thô (giàu có), Trương Xảo Phương yên lặng nuốt xuống lời muốn nói, cô chuẩn bị vào thành mua thêm chút vải làm thêm một bộ, dù sao thì chị ấy cũng nói tiền không phải vấn đề mà.

“Ai nha, mành giường cũng là một loại với rèm cửa sổ sao? Thật đẹp mắt.” Nói xong, chị quay đầu khoát tay với em gái, nói: “Cô bảo Trường Lâm mua cho chị hai bộ này, yên tâm, chị hai cô có đủ tiền.”

Nhìn chị hai nói mấy câu cũng không rời khỏi tiền, Trương Xảo Phương có chút không biết nói gì cho phải, cô cảm thấy, nếu là tính cách của nguyên chủ thì đã sớm tức điên lên, bây giờ đổi thành cô, cô cũng chỉ thấy có chút buồn cười, không biết chị hai cô kiếm được bao nhiêu tiền? Chị ấy thật hào phòng.

Cô âm thầm buồn cười lắc đầu, trên mặt cô lại lạnh hơn chút, có chút không kiên nhẫn nói: “Được rồi, được rồi, em biết rồi, lấy hai bộ rèm đúng không?”

“Từ nhỏ, con nhóc này đã không có ánh mắt thưởng thức, nhìn đàn ông không tốt, lqd, nhìn thứ khác cũng không được, cái này gọi là tư tưởng cô có hiểu không? Không có việc gì thì xem ti vi nhiều một chút.” Chị bỏ dép lê, ngồi lên chỗ giường ấm, Trương Xảo Trân cũng tìm thấy một gói hạt dưa ở chỗ cũ, chị lấy ra gói hạt dưa đã để nhiều ngày bắt đầu cắn, cuối cùng cô cũng có tâm trạng nói một chút việc nhà với em gái nửa tháng mới gặp, chị khoe khoang một chút việc làm ăn trong nhà, nhưng trước khi em gái chị muốn bùng nổ chị cũng nói ra vấn đề chính.

“Đúng rồi, hôm nay chị đến là muốn nói với cô, mấy ngày nữa là sinh nhật của mẹ chồng chị, cũng là tròn 50 tuổi. Cho nên trong nhà chị muốn làm lớn một chút, đến hôm đó cô đến sớm một chút, đến giúp chị nấu cơm, thu dọn một chút.” Trong nhà chị cả còn con nhỏ, Tứ nha thì không cần nói, nó đến chỉ có quấy rối, bây giờ người rảnh rỗi cũng chỉ còn Tam nha, rảnh rỗi không có việc làm, chị vẫn muốn lợi dụng cái phế vật này một chút.

Làm lớn? Ở nhà? Trương Xảo Phương dừng một chút, sau đó mới phản ứng kịp: “Vâng, hôm đó em sẽ đến sớm một chút, chị muốn làm mấy bàn?” Cô suýt nữa thì quên, ở nông thôn này tuy nhỏ cũng là đời trước, họ hàng hai bên cũng phải sáu bảy bàn, thật là bận chút chuyện.

Quả nhiên, “Trong nhà muốn làm sáu bản, nhưng bây giờ không phải là ngày mùa, dắt theo con đến thì một nhà cũng thêm mấy người, cho nên muốn làm khoảng bảy bàn gì đó, đến lúc đó cô đến sớm một chút, giúp chị ghi chép cộng lại.” Tuy rằng hôm đó mấy chị em dâu và mấy người cô bên chồng cũng đến giúp, nhưng những lúc thế này, chị thà rằng tin em gái cũng không tin đám người nhà họ Cổ, ai biết được mấy người đó có thể làm cô mất đi bao nhiêu? Tam nha là người nhà chị, dù có ăn thì cũng có thể ăn bao nhiêu cơ chứ?

Đừng thấy bình thường ngoài miệng chị vẫn luôn hào phòng, nhưng loại việc nhỏ này chị rất khôn khéo.

Chị lại nói một chút về đồ ăn hôm đó với Trương Xảo Phương, đến khi chị thấy cũng ấm áp hơn mới vội vàng xuống đất về nhà, chị đi một lúc như vậy sẽ mất mấy đồng tiền đó, đây cũng là tiền mà. A? Bạn nói là ở cùng mẹ chồng sao không ngờ mẹ chồng giúp cho một lúc? Như vậy sao được chứ? Đều là đồ ăn đồ uống, nếu họ lén lấy đi thì sao? Chị biết đi tìm ai nói lý lẽ đây? Cho nên, chị thà đóng cửa cũng không muốn để cho người khác giúp.

Tiễn chị hai giàu có đi, Trương Xảo Phương trở về tiếp tục thêu thùa, lúc này cô còn chưa biết, có người bệnh nặng mới khỏi nhưng trong lòng vẫn nhớ thương cô đâu.

- - - -

Hôm mồng bảy, Trương Đông Binh bị đông lạnh, trận bệnh nặng này làm anh ta bị mất năm cân, bên tai không ngừng nghe vợ anh ta lải nhải, anh ta cố gắng nhịn xuống sự không kiên nhẫn trong lòng, trong đầu anh ta chỉ còn hình ảnh em gái Xảo Phương ngại ngùng dịu dàng, vừa mở miệng đã là một câu anh Đông Binh, tiếng gọi này ngọt vô cùng, đôi mắt nhỏ chỉ liếc một cái cũng mê người vô cùng, làm sao giống vợ anh ta? Cả ngày lôi thôi lếch thếch không chú ý hình tượng, cả ngày như người đàn bà chanh chua lớn tiếng chửi đổng, ánh mắt thì như con dao luôn mang theo sự nghi ngờ. . . Tóm lại, trước khi kết hôn vợ anh ta như chim nhỏ nép vào người, bây giờ càng ngày càng phát triển thành thiếu phụ có chồng luống tuổi, anh ta nhìn thế nào cũng thấy phiền?

Vì bị bệnh, anh ta ở nhà đợi mấy ngày, hôm nay cuối cùng cũng được hóng gió, không đến trưa, anh ta đến nhà Cổ Chí Kiệt, hai người cắt mấy miếng chân giò hun khói, mở một túi lạc, mỗi người một chai bia, cùng ngồi đối diện trên giường đất ăn uống.

“Đúng rồi, Đông Binh, mấy ngày nữa là đại thọ 50 tuổi của mẹ tôi, cậu nhớ bảo vợ cậu đưa cả đứa nhỏ đến.” Cổ Chí Kiệt vừa nói dứt lời đã kẹp một củ lạc vào miệng ăn nên không thấy sự tính toán trong mắt bạn tốt.

Đại thọ 50 tuổi? Vậy Xảo Phương cũng đến đúng không? Dù sao Cổ Chí Kiệt cũng không phải người khác, anh ta là anh rể hai của Trương Xảo Phương. . . . .

Trước kia anh ta đối với Trương Xảo Phương không nóng vội như vậy, lqd,có lẽ từng có một cơ hội tốt ngay trước mắt lại bị anh ta bỏ lỡ, cho nên trong lòng anh ta cũng nóng vội hơn, trong mơ đều thấy hình dáng đối phương.

Nghe thấy bạn tốt nhắc đến vợ mình, anh ta không kiên nhẫn nói: "Đứa nhỏ trong nhà nhỏ như vậy, cô ấy đưa ra ngoài làm gì?" Đây cũng là một điều khiến anh ta khó chịu, lúc Lý Ngọc Phượng mang thai, anh ta hầu hạ như hầu tổ tông, nhưng cuối cùng lại sinh cho anh ta một con nhóc? Quả thực là có lỗi với những hoa quả mà cô ta đã ăn, giữa mùa đông mà ăn táo, nhà ai có người vợ phá sản như vậy chưa?

Trong lòng anh ta khó chịu nhưng anh ta chưa từng nghĩ đến, Lý Ngọc Phượng người ta có phá sản đi nữa, thì người ta cũng ăn ở tiền cha người ta kiếm được, lấy vợ hai năm, anh ta vẫn con ăn của ông cụ già.

"Tôi nói cậu không kém lắm cũng đến nơi, tuy rằng sau khi vợ cậu sinh đứa nhỏ xong cũng hơi khó nhìn, nhưng cô ta vẫn có người cha tốt mà, nhìn vợ tôi mà xem, muốn gì cũng không có, vậy mà tôi vẫn phải chịu đựng đấy." Hai người đúng là tiêu chuẩn hồ bằng cẩu hữu (bạn xấu), không dám giết người phóng hỏa lừa gạt, nhưng sau lưng lại thích lấy tiền chơi đùa, uống rượu vào khiến tình bạn giữa hai người càng thêm thâm sâu.

"Chịu đựng?" Trương Đông Binh vứt ra một ánh mắt khinh bỉ, hạ giọng nói: "Là ai cùng con dâu thứ hai nhà họ Triệu chui vào ruộng bắp?" Đúng là kẻ lừa bịp, mỗi lần có người hỏi anh ta đi đâu thì người bị điểm danh luôn là anh ta.

"Biến, chúng ta đã từ lâu rồi không chui vào ruộng bắp nữa rồi, trời lạnh thế này cậu tưởng tôi là kẻ ngốc à?" Biết trong nhà không có người, Cổ Chí Kiệt cũng không thèm để ý nói: "Triệu Nhị vừa sang năm mới đã ra ngoài đi làm công, hai chúng tôi bây giờ có gặp mặt cũng tiện.

Trương Đông Binh hâm mộ giơ ngón tay cái lên: "Cậu thật giỏi?" Sao anh ta lại không có cái mệnh tốt như vậy chứ? Tống Trường Lâm kia cũng không ở nhà mà?

Nghĩ vậy, anh ta thò người sang, nhỏ giọng xin giúp: "Chí Kiệt, cậu được vui vẻ rồi thì cũng phải thông cảm cho anh em chứ, cả ngày tôi đều bị thiếu phụ có chồng luống tuổi phiền chết rồi."

"Cậu bảo anh em giúp cậu thế nào? Nhà cô em vợ này của tôi cách nhà chồng có một nhà, tôi có thể giúp cậu thông khí sao?" Anh ta không thèm để ý đối với việc bạn tốt muốn thông đồng với em vợ, nếu không phải sợ ăn cỏ gần hang sẽ phiền toái, chính anh ta cũng muốn thông đồng đó, nhưng thật sự nhà họ Tống phòng bị rất chặt, thật sự rất khó làm.

"Ai bảo cậu giúp tôi thông khí chứ? Lập tức có cơ hội mà, mấy ngày nữa. . . ." Nói xong, anh ta thấy đối phương nhíu mày, lộ ra nụ cười đầy thâm ý.

"Cậu nói sinh nhật mẹ tôi sao?" Anh ta cẩn thận cân nhắc giữa Tống Trường Lâm và Trương Đông Binh, anh ta hơi nhếch môi thành nụ cười, vỗ vỗ vai đối phương: "Hai ta là ai với ai chứ? Nói đi, cậu muốn tôi giúp cậu như thế nào?"

Cứ như vậy, hai tên đàn ông tràn đầy ý xấu bắt đầu bàn bạc với nhau, âm thầm nghiên cứu tình huống mấy ngày sau.

- - -

Buổi sáng ngày thứ ba, Trương Xảo Phương sớm thu thập xong đi đến nhà chị hai của cô, bây giờ trừ mấy người cô bên chồng của Trương Xảo Tĩnh thì cũng chưa có ai đến đây, thấy em gái đến sớm như vậy, Trương Xảo Tĩnh cũng vui mừng, đây là tam nha lấy mặt mũi cho chị.

Ba người nói mấy câu, rồi bắt đầu vào phòng bếp dọn dẹp.

Bảy bàn thức ăn, thực sự không ít. Lúc này có rất ít thực phẩm tươi, mùa đông nên cũng chỉ mua được rau hẹ, thêm nữa cũng chỉ có rau cần, mộc nhĩ, miến, cải trắng, đậu hũ. . . Đương nhiên, còn có thịt, Trương Xảo Phương cảm thấy, lượng công việc hôm nay không phải lớn bình thường.

Bận rộn thì đừng do dự, gấp tay áo làm thôi.

Cô không nấu cơm được, nhưng cô vẫn có thể thu dọn một số đồ, nhặt rau hẹ, đánh trứng gà, chỗ nào cần đều có cô, bận việc trong cả bữa tiệc, mãi đến khi bảy bàn đều ăn hết, mấy người phụ nữ trong bếp mới thở ra một hơi.

Nghỉ ngơi một lát, mấy người phụ nữ chuẩn bị ăn cơm trong bếp, dù sao ngoài này thức ăn nào cũng có, vào nhà lại phải chen chen lấn lấn, còn không thoải mái bằng ở bếp.

Lấy bát cơm, Trương Xảo Phương giống mọi người đều đứng ở mép bàn ăn cơm, hôm nay thức ăn không kém, hơn nữa bận cả buổi sáng, cô cũng rất đói bụng, lúc cô gắp thức ăn cũng không khách sáo, dù sao khách sáo cũng phải nhìn trường hợp, cả bàn đều là phụ nữ nếu mà khách sáo thì chỉ có uống nước canh thôi.

Editor: Mình đã thực hiện xong lời hứa nha. Chúc mọi người một tuần mới thành công, vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Editor: Voicoi08

Trương Xảo Phương ăn một miếng rau trộn, cô dừng động tác lại, chiếc đũa không động đậy, nhìn lại đĩa nhau trộn trong mâm, cô nhai miếng rau trộn trong miệng, trong lòng có chút kích động. . .

Rất lâu rồi cô chưa có loại cảm giác quen thuộc này, linh khí? Quả thực là linh khí? Tuy rằng ít đến mức khiến người ta không có cảm giác, nhưng quả thật từ sau khi cô trở thành Trương Xảo Phương thì đây là lần đầu tiên cảm nhận được linh khí. Cô yên lặng nhìn bát rau trộn, không biết cái gì chứa linh khí bên trong?

Cải trắng, miếng, ớt, mỗi loại cô đều thử, không có cảm giác, cuối cùng cô gắp lên miếng hành, loại màu xanh duy nhất bỏ vào miệng, chính là nó, hành có linh khí? Tại sao?

Cô đưa mắt nhìn xuống những thứ rau bên cạnh hành, trong mắt có nghi ngờ, dù sao trong nhà nấu cơm cũng có hành, sao lại khác vậy?

"Chị hai, sao hành nhà chị tươi vậy?" Cuối cùng cô phát hiện, hành nhà cô đều là hành khô, sao nhà chị hai lại là hành tươi?

"Con nhóc này, cô choáng váng à? Đây là hành mẹ chị trồng nảy mầm mà? Vừa lấy ra khỏi đất sao có thể không tươi?" Trương Xảo Tĩnh nghi ngờ nhìn về phía em gái, nhà ai mà không trồng hành trong bồn chứ? Sao con nhóc này lại hỏi vấn đề ngốc thế này?

"Ha ha, hai năm rồi em không làm, em quên mất." Cô biết mẹ mà chị hai nói là mẹ chồng chị, dù sao nếu là mẹ Trương làm thì cô đã được ăn từ sớm rồi.

Khi nói chuyện, cô đi đến trước chỗ hành lấy một đoạn bỏ vào miệng, tinh tế cảm nhận linh khí bên trong.

"Ai nha, tôi cũng quên hành có thể nẩy mầm, tôi cũng lấy một chút." Chị dâu cả của Trương Xảo Tĩnh đi đến, lấy luôn chỗ hành còn lại.

Thấy em gái dùng ánh mắt tha thiết nhìn theo chút hành trong tay người ta, Trương Xảo Tĩnh tức giận ghê gớm, , chị tức giận Tam nha không có tiền đồ, nhiều đồ ăn ngon như vậy thì không ăn, lại đi để mắt đến chút hành mới mọc, chị cũng hận chị dâu cả nhà chị không để cho chị được tốt, chỉ một chút hành, nhìn xem, Tam nha đã muốn thì chị ta còn đến xem náo nhiệt cái gì chứ?

"Tam nha ăn cơm nhanh lên, còn chưa nhìn thấy hành bao giờ à?" Nói xong, chị trừng mắt lườm chị dâu cả một cái. Ăn ăn ăn, cũng không sợ thành đồ tham ăn.

Trương Xảo Phương xác định hành này có linh khí, cô yên tâm tiếp tục ăn cơm. Tuy rằng không biết vì sao hành mới trồng này không giống bình thường, nhưng chỉ cần có thì có thể nói nơi này vẫn có linh khí, không cần nóng nảy, cô có thể tìm từ từ.

Bưng bát cơm về trước bàn, một miếng sườn rơi vào bát cô: "Có thịt thì cô không ăn, cô đi ăn hành làm gì? Trời sinh mệnh nghèo khó." Nghe thì giống như đang nói em gái mình, nhưng ánh mắt Trương Xảo Tĩnh lại nhìn chằm chằm về phía chị dâu cả của cô, người thông minh đều biết chị đang mắng ai.

Chị dâu cả kia vừa muốn cãi lại, nhưng nhìn thấy Trương Xảo Tĩnh ngẩng đầu bày ra tư thế không sợ chuyện gì, chị ta do dự một chút, lại cúi đầu, hai ba cái đã ăn hết bát cơm, rồi nhanh chóng rời đi.

Mấy người còn lại, tôi nhìn bà, bà nhìn tôi, đều cúi thấp đầu ăn cơm, một lát sau tất cả đều rời khỏi phòng bếp.

Trương Xảo Phương ngạc nhiên phát hiện, lqd, hóa ra chị hai của cô không chỉ hoành hành ở nhà mẹ đẻ, ở nhà chồng vẫn nổi trội như thường? Thật lợi hại.

Trương Xảo Tĩnh thấy sự ngạc nhiên trong mắt em gái, chị lau mồm nói: "Nhìn cái gì? Bình thường nói cô không có đầu óc cô còn không đồng ý, nếu cô có nửa phần thông minh như chị hai của cô thì có thể bị dâu cả nhà cô bắt nạt thành như vậy không? Thật sự là đồ ngốc." Chị gắp một miếng thịt gà, chậm rãi ăn giống như chưa xảy ra chuyện gì.

Trương Xảo Phương thấy rất kỳ lạ, trong trí nhớ của nguyên chủ, từ nhỏ quan hệ của cô và Tứ nha vẫn tốt hơn, sau khi kết hôn, trong mấy chị em cô lại không hợp ai hết, nhà chị hai cô càng rất ít khi đến, cho nên cô căn bản không biết chị hai cô ở nhà chồng lại ngang ngược như vậy, ở nhà chồng mà cũng có thể kiêu ngạo đến vậy. " Chị hai, sao mấy người kia lại sợ chị vậy?" Cô không thể không thừa nhận, so sánh với chị hai này, nguyên chủ thật sự không có đầu óc, tức chiến đấu cũng kém xa.

Trương Xảo Tĩnh nhìn về phía cửa thấy không có người, chị cũng truyền lại kinh nghiệm cho em gái: "Cô có biết tại sao chị lại sốt ruột việc bán cửa hàng đồ ăn vặt không?"

Trương Xảo Phương lắc đầu, chẳng lẽ không phải vì chị ấy tham tiền sao?

"Nói cho cô biết, tiền trong nhà đều do chị quản, anh rể cô có ở ngoài ép buộc như nào thì chị cũng không cho anh ta, vì tiền, anh ta cũng không dám làm ầm ĩ lên với chị, trước mặt bố mẹ chồng, trong bốn người con trai cũng chỉ có mình chị sinh cho nhà họ cháu trai, đây chính là gốc rễ của nhà họ Cổ, cho nên chỉ cần chị không phải người đàn bà hư hỏng, không làm ra chuyện đổi phong bại tục khiến cả nhà xấu hổ thì những người phụ nữ ở nhà họ Cổ có nhìn thấy chị cũng sẽ phải tránh đi." Nói xong, chị lại trừng mắt lườm em gái. "Trước đây chị có nói với cô thì cô cũng coi thường, chị dâu cả nhà cô sinh được một con nhóc thì cô đôi co với chị ta làm gì?" Chị lấy chiếc đũa chọc chọc bụng em gái. "Chỉ cần cô muốn sinh sống cùng Trường Lâm, thì nhanh chóng mang một thằng nhóc đi, đến lúc đó thì người nhà họ Tống cũng sẽ coi cô như tổ tông mà hầu hạ. Thật là, có cái đầu mà không biết dùng đúng chỗ." Mỗi lần với nói với nó thì nó lại tức giận với cô, giống như người chị gái như cô chuyên đào hố nó vậy.

Trương Xảo Phương buông bát đũa, cô sờ sờ chỗ bụng bị chọc, không biết làm sao nói: "Ai có thể cam đoan em mang thai thì nhất định là một thằng nhóc? Nếu là con nhóc thì sao?" Thật ra, dù là con gái thì cô vẫn thích, có thể sinh là tốt rồi.

"Ai, phi phi phi, cô ít nói điều xấu đi, sinh con gái cái gì? Nhìn chị cả, nhìn chị dây, hai chị của cô đều sinh con trai, cô lại đi sinh con gái là thế nào?" Nói xong chị đặt bát đũa lên bàn, tức giận nói: "Tôi bị cô chọc tức đến no rồi, không ăn nữa. Chị đi gọi mấy người phụ nữ kia đến dọn dẹp, cô lấy những chỗ thịt gà chưa bị đụng đến mang về đưa cha mẹ, nhớ phải chọn chỗ ngon một tý, đừng lại không nhìn để những người thích nhìn chằm chằm kia được lợi." Thấy em gái hiếm khi không cãi lại, chị nghĩ nghĩ lại nói thêm một câu: "Mẹ chồng chị còn không ít hành mới mọc đấy, tý nữa chị lấy một ít cho cô mang về." Qua mấy năm, con nhóc này cuối cũng cũng khiến chị yên tâm, không còn giống như trước, vừa nói đến là xù lông như nhím vậy.

Trương Xảo Phương nhìn chị hai đá cửa đi, đột nhiên cô phát hiện, chị hai cũng không đáng ghét như trong trí nhớ của cô, nghĩ lại,lqd, chị cả hay khiêu khích nhưng rất ít khi mang đồ về nhà mẹ đẻ, mà chị hai, tuy rằng luôn mang theo dáng vẻ đại tài khí thô (người giầu có), nhưng lại là người hiếu kính cho cha mẹ nhiều tiền nhất, vậy tại sao ấn tượng của nguyên chủ với chị ấy lại kém vậy chứ?

"Dì ba, dì ba. . ." Viên thịt nhỏ Tiểu Gia Bảo bước những bước chân ngắn đến.

"Sao thế Gia Bảo? Cháu gọi dì ba có việc gì vậy?" Trương Xảo Phương ngồi xổm người xuống cười cười nói chuyện với cháu ngoại trai. Nếu kiếp trước cô cẩn thận một chút thì cũng có một đứa nhỏ đáng yêu như vậy đúng không?

"Mẹ con bảo dì ba đến trước phòng phía tây lấy đồ vật ạ." Cậu nhóc nhanh mồm lanh lợi nói lại ý muốn của cha.

"Lấy đồ vật?" Còn muốn để cô đi? Trương Xảo Phương cảm thấy chút kỳ lạ, cô cẩn thận hỏi nhóc con kia. "Mẹ cháu nói như thế nào? Mẹ cháu tự mình nói với Gia Bảo à?" Trước cửa nhà chị hai có hai phòng để đồ cho cửa hàng bán lẻ, vì mở cửa hàng này, phòng ở phía đông mở cửa hàng, phòng phía tây để làm kho hàng, trong nhà bình thường không cho người vào, vậy tại sao chị hai lại muốn lén lút đơn độc nói chuyện với cô đây?

Nếu người khác thì sẽ không nghĩ vậy, cô cảm thấy chị hai không phải người thích lén lút, dựa vào độ kiêu ngạo của chị ấy, cho dù muốn cho em gái chút đồ tốt cũng sẽ không cần phải trốn đông nấp tây như vậy.

"Là cha nói với Gia Bảo, mẹ bảo dì ba đi lấy chút đồ, nhưng cha bị đau bụng muốn đi nhà cầu, cho nên Gia Bảo giúp mẹ nói với dì ba." Cậu nhóc mở to mắt, không hề nghĩ ngợi ăn ngay nói thật.

Cha à. . . Trương Xảo Phương mỉm cười, cô xoa xoa đầu cậu nhóc, khen ngợi: "Cảm ơn Tiểu Gia Bảo, Tiểu Gia Bảo ngoan quá, dì ba biết rồi, dì đi ngay đây." Đầu tiên cô đưa cậu nhóc vào nhà để người lớn nhìn, dù sao để một đứa nhỏ trong bếp cũng rất nguy hiểm.

Trương Xảo Phương âm thầm liếc mắt nhìn mọi người trong phòng, cô phát hiện trong những người cô biết chỉ còn Trương Đông Binh là không thấy đâu nữa. Có lẽ, không phải anh rể hai ăn ở hai lòng, mà anh rể hai muốn giúp người làm niềm vui đúng không?

Khóe môi cô từ từ nhếch lên, Trương Xảo Phương đi ra cửa với tâm trạng vui vẻ.

"Đông Binh, cậu phải nhớ kỹ, những đồ vật trong phòng này cậu đừng động vào, vợ tôi rất tinh mắt, nếu phát hiện đồ vật trong phòng có chút thay đổi thì tôi cũng không được yên đâu, tý nữa tôi sẽ canh chừng bên ngoài, thấy Xảo Phương đi vào, tôi lập tức khóa cửa. chờ khi cậu xong việc thì kéo một nửa rèm cửa ở phía bắc ra, tôi nhìn thấy sẽ mở cửa cho hai người." Bình thường vợ anh luôn khóa cửa phòng này, tuyệt đối không ai có thể nghĩ ra là trong phòng có người.

"Yên tâm, cho hai người bọn tôi một cái giường nhỏ là được rồi." Nói xong, anh ta cười cười vỗ vai Cổ Chí Kiệt. "Bạn tốt thật hiểu bọn tôi, ngay cả giường đất cũng được đốt nóng. Yên tâm, sau này chúng tôi tự gánh chịu, xong việc tốt này tuyệt đối không quên bạn." Ông già nhà vợ là bí thư của thôn nên vẫn có ích, nếu không sao Cổ Chí Kiệt này có thể đối tốt với anh ta như thế?

"Ha ha, có những lời này của ông thì cũng không uổng phí tôi mất công giúp ông dắt mối." Cổ Chí Kiệt cười ha ha quay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Editor: Voicoi08

Trương Đông Binh thấy người đã đi, anh ta thoải mái cởi áo bông lộ ra áo lông cừu mới mua, anh ta âm thầm tính toán xem tý nữa nhìn thấy Trương Xảo Phương thì nên nói thế nào.

Đang chờ, đột nhiên anh ta nghe thấy tiếng kêu tí tách: Hả? Sao trong phòng này lại có nước? Nghe như van nước bị hỏng vậy.

"Tí tách, tí tách. . ." Âm thanh nhưng giọt nước rơi vang lên một cách chậm rãi, Trương Đông Binh không hiểu bắt đầu tìm xung quanh. Chẳng lẽ vòi nước bị chảy? Sao ở đây lại có tiếng nước được?

Cẩn thận nghe âm thanh tí tách, âm thanh vang lên bên tai càng ngày càng rõ ràng, càng lúc càng lớn, một tiếng lại một tiếng, tràn ngập đầu óc anh ta khiến đầu anh ta trống rỗng không còn gì khác. . .

Trương Xảo Phương cười không ngừng xuất hiện trước mặt anh ta, cô mặc chiếc áo màu hồng, người phụ nữ với gương mặt ngượng ngùng, anh ta thở hổn hển ôm lấy đối phương: "Xảo Phương, Xảo Phương, anh rất nhớ em, anh rất yêu em. . .." Tuy anh ta cũng phát hiện ra người trong lòng có chút gầy yếu, nhưng không quan trọng, anh ta thích.

Anh ta dùng một tay ôm người trong lòng, một tay cởi quần áo của bản thân, cuối cùng Trương Đông Binh cũng không kiềm chế nổi mà xông lên.

Cổ Chí Kiệt ngồi ở góc tường còn đang nghĩ, chẳng lẽ Xảo Phương lại bận chuyện gì rồi sao? Sao bây giờ người còn chưa đến? Trời thì lạnh, nếu chờ thêm lúc nữa thì anh ta đông lạnh thành que kem mất.

Đúng lúc này, trong phòng,lqd, Trương Xảo Tĩnh và thím Triệu cùng ra ngoài đi nhà cầu, chị mới bước được hai bước, hả? Sao phòng phía tây nhà mình lại mở cửa? Chị lo lắng đến không thèm để ý đến thím Triệu mà quay người đi về phía phòng phía tây.

Cổ Chí Kiệt không hiểu sao vợ anh ta lại ra đây? Anh ta hơi nhìn sang, trời ạ, sao cửa lại mở ra thế này? Không trách bị Xảo Tĩnh phát hiện.

"Xảo Tĩnh, anh vừa mở cửa quên không khóa, em đi cùng thím Triệu đi, anh đi khóa." Giọng nói này không tính là nhỏ, anh ta nghĩ Trương Đông Binh ở trong phòng cũng nghe thấy, cũng biết tìm một xó nào đó trốn đi.

Trương Xảo Tĩnh nhìn chồng một cái, cô nghi ngờ muốn nói gì đó chợt nghe thấy trong phòng truyền ra tiếng người đàn ông hưng phấn thở gấp: "Xảo Phương, Xảo Phương, anh rất yêu em. . ."

Chị nhanh chóng thay đổi vẻ mặt, chị cũng đã sinh đứa nhỏ, tất nhiên chị cũng biết khi nào người đàn ông phát ra âm thanh như vậy, Xảo Phương?

Chị không nói hai lời, lập tức đẩy chồng ra, chị chỉ muốn xem người bên trong có phải tam nha em gái chị không? Nếu đúng vậy, chị muốn nhanh chóng nghĩ cách che dấu, dù sao cũng không thể để chuyện này truyền ra ngoài được. Con nhóc kia điên rồi sao? Không nói đến chuyện là người đàn bà hư hỏng cùng người đàn ông khác ở nhà chị gái, hơn nữa còn ban ngày ban mặt mà lại không đóng cửa? Nói nó không có đầu óc thật sự là không hề oan uổng cho nó.

Chị nhìn vào phòng qua cánh cửa đang mở, con tức của chị càng bốc lên đến đỉnh đầu, chỉ thấy Trương Đông Binh để trần cánh tay lộ ra bắp đùi, , cả người chỉ còn lại một cái quần cộc tứ giác, ôm chặt lấy cuộn ni lông cao hai thước vui mừng cắn.

Được lắm, ban ngày ban mặt anh ta dám chạy đến nhà chị phát dục, bình thường thì làm bộ làm tịch (giả vờ), hóa ra lại là thể loại rách nát gì thế này? Anh ta dám ôm cuộn ni lông mà nghĩ đó là em gái chị? Chị tức chết mất.

Cổ Chí Kiệt cũng ngây người, anh ta không biết Trương Đông Binh lại có tật xấu gì thế này? Nhưng đây cũng không phải chuyện có thể xảy ra trên người bình thường mà?

Anh ta sững sờ, Trương Xảo Tĩnh cũng mặc kệ, chuyện không liên quan đến tam nha, thì chị còn tức giận cái gì chứ?Lại nói anh ta ở đây luôn mồm gọi Xảo Phương, Xảo Phương, người không biết còn nghĩ anh ta nhớ nhung em gái chị đến thế nào?

Nghĩ vậy, chị thuận tay lấy luôn cái chổi quét tuyết ở bên cạnh, lập tức xông vào nhà: "Bà đánh chết mày, cái đồ bệnh thần kinh, ban ngày ban mặt chạy đến nhà tao nổi điên, bà đây đánh chết mày. . ."

"Á. . ." Loại chổi quét tuyết này không giống với chổi quét rác bình thường, đừng nói đến chuyện nó có bao nhiêu cứng, người đánh anh ta lại là một người phụ nữ mạnh mẽ, Trương Đông Binh bị đánh đến mức nhảy bật lên cao.

Cổ Chí Kiệt cũng không ngăn lại, thấy sau lưng bạn tốt trong nháy mắt đã có chi chít vết thương, máu cũng bắt đầu chảy, anh ta nhe răng, có chút không đành lòng nhắm mắt lại, chỉ cần nghĩ thôi anh ta cũng thấy đau hộ bạn.

“A. . . Trương Xảo Tĩnh, bà điên à? Cổ Chí Kiệt mau ngăn vợ cậu lại, người phụ nữ này bị điên rồi. Cổ Chí Kiệt. . .” Trương Đông Binh bất ngờ bị đau khiến cho ảo tưởng của anh ta bị đánh tan, trong chốc lát anh ta cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã bị đánh chạy trối chết, vừa chạy anh ta vừa cảm thấy buồn bực vì không hiểu ai đã cởi quần áo của anh ta?

Một tiếng hét này khiến mọi người ở phía sau nhà đều nghe thấy, không biết xảy ra chuyện gì mà có thể tạo ra tiếng hét như lợn bị giết như vậy, cả phòng, già trẻ lớn bé đều chạy ra ngoài. Mọi người nhìn thấy Cổ Chí Kiệt ngăn cản người đang đánh, thì đều tò mò quay sang hỏi thím Triệu vẫn còn đứng ở một bên.

Cuối cùng thím Triệu cũng tìm được cảm giác tồn tại, vừa rồi tuy rằng bà không nghe thấy Trương Đông Binh gọi Trương Xảo Phương, nhưng vì bà đi theo sau mông Trương Xảo Tĩnh nên bà cũng nhìn thấy anh ta để trần cánh tay ôm cuộn ni lông mà gặm cắn, đây chính là chuyện mới mẻ cỡ nào chứ, bà vừa nói vừa tô vẽ thêm, trong chốc lát, hình tượng của Trương Đông Binh đã trở thành vô cùng đáng khinh, khắc sâu vào đầu mỗi người ở đây.

Trong nháy mắt khi Trương Xảo Tĩnh vọt vào phòng ở phía tây,lqd, Trương Xảo Phương đứng ngoài cổng chính đang cầm cốc nước bị hỏng để nước chảy từ từ, cô cũng xoay người đi vào trong nhà, lặng lẽ nhẹ nhàng tham gia vào cùng đám người xem náo nhiệt, cùng những cô vợ trẻ khác đỏ mặt, cùng nghe thím Triệu giảng giải bộ mặt mới động dục của người nào đó.

Cuối cùng, vở kịch náo nhiệt này phải để Lý bí thư ra mặt đến đón con rể nhà mình về mới xem như kết thúc, Trương Xảo Phương nhìn gương mặt xanh mét của bí thư thôn, cô có chút cảm giác vui sướng khi người khác gặp họa: Cho chết cái tội dám ỷ thế phá hoại hôn nhân của cô gái nhà người ta, đương nhiên, nếu đây là nghiệt duyên thì phá hủy cũng tốt, nếu không khi cô xuyên đến, có một người chồng như vậy cũng đủ khiến cô sốt ruột.

Sở dĩ hôm nay cô hào phóng vận dụng pháp thuật cũng là vì cô muốn cảm ơn hành mới mọc của nhà chị hai, ít nhất, cô cũng biết thế giới này vẫn có linh khí, cho dù ít đến đáng thương không đủ để cô tu chân, nhưng ít ra cũng có thể để cô thỉnh thoảng lãng phí một phen, như vậy cũng đủ khiến cô thỏa mãn rồi.

Về phần anh rể hai kia của cô. . . Ha ha, không vội, chúng ta còn nhiều thời gian.

Trương Xảo Phương giả vờ giả vịt như nghe lời khuyên của chị hai mà về nhà, Trương Xảo Tĩnh thấy em gái đang rót nước cho chị, chị thấp giọng nghiêm túc nói: “Xảo Phương, cô cũng thấy rồi đấy? Trương Đông Binh là người bệnh thần kinh, giữa mùa đông, không đúng, không liên quan gì đến giữa mùa đông, cho dù là giữa mùa hè cũng không thể ôm cuộn ni lông mà gặm cắn như vậy, chị thấy anh ta quả thật là không rõ bệnh, vậy nên cô cách xa anh ta một chút, đừng để bị dọa đến.” Đây là lần đầu tiên chị hàm xúc khuyên em gái, không sợ khác mà chỉ sợ nói thẳng ra thì con nhóc này lại làm ngược lại với chị mà chạy đi an ủi tên Trương Đông Binh kia, đừng nói đến chuyện hai người này đều đã có gia đình riêng,cho dù không có gia đình cũng không thể gả cho loại người bệnh thần kinh như này.

Chị chỉ cần vừa nghĩ đến chuyện như vừa rồi đã cảm thấy buồn nôn.

“Vâng, chị hai yên tâm, loại người có tật xấu như này nhất định em sẽ trốn xa.” Trương Xảo Phương nghe lời gật đầu, sau đó cô lại ra vẻ nghi ngờ nói: “Trước kia anh ta cũng không có loại tật xấu này mà? Sao bây giờ lại có loại bệnh này nhỉ?” Chắc qua ngày hôm nay, tin tức Trương Đông Binh bị thần kinh sẽ truyền khắp thôn, dù sao thì không có tật xấu thì ai có thể làm ra loại chuyện này chứ?

Trương Xảo Tĩnh thấy em gái nói vậy, chị không được tự nhiên phất phất tay: “Ai biết được tại sao anh ta lại mắc loại bệnh này chứ? Lý Ngọc Phượng, vợ anh ta còn lợi hại hơn chị, có lẽ do bị bắt nạt nhiều quá nên tâm lý không còn bình thường, tóm lại, cô cũng đừng quan tâm đến việc này, sau này cách xa anh ta một chút.” Chị cũng không thể nói với Tam nha, bệnh của Trương Đông Binh là vì nhớ nó? Gặm cắn cuộn ni lông mà còn gọi tên Tam nha kìa.

Trương Xảo Tĩnh vừa nhớ đến cuộn ni lông chị lại thấy đau lòng, mấy vòng bên ngoài cũng đã bị cắn hỏng, đây là tổn thất bao nhiêu tiền chứ?

“Chị bảo cô lấy đồ ăn mang về cho cha mẹ cô lấy chưa?” Chị muốn để Tam nha về nhà trước, những đồ cần dọn rửa còn lại cũng có cả phòng người làm rồi, cũng không cần thêm em gái chị nữa.

“Em lấy xong rồi, lúc này em không khách sáo nữa, thịt gà, sườn, thịt lợn, đồ ăn em để hết nửa túi kìa.” Chị hai cũng không đau lòng thì cô đau lòng làm gì? Lấy nhiều chút để cha mẹ thêm thức ăn, buổi tối cô cũng có thể đến ăn ké thêm một bữa.

“Ừ, cuối cùng cũng thông minh ra rồi, đúng rồi, hành mới mọc ở sau cửa phòng, lúc cô về thì đừng quên lấy về đấy.” Đồ ăn thừa tí nữa cũng sẽ bị những người phụ nữ kia lấy đi, để mấy người đó ăn còn không bằng để cha mẹ mình được lợi.

Trương Xảo Phương mang theo bốn năm túi thức ăn, thoải mái đi ra khỏi cổng nhà họ Cổ, mấy người phụ nữ nhà họ Cổ nhìn theo cô vừa hâm mộ vừa ghen tỵ.

Hận đi, hận đi, dù sao mấy người đó có oán trách thêm nữa thì cô cũng không mất cọng lông tơ nào, chỉ cần không nói ra trước mặt cô, cô chẳng thèm để ý.

Đưa đồ ăn về nhà mẹ đẻ, ngồi cùng cha mẹ một lát,lqd, nhìn ti vi đen trắng nhỏ trên bàn, trong lòng cô có chút hâm mộ ti vi to nhà chị hai rồi. Thứ này thật sự rất đẹp mắt, chờ khi cô có tiền, cô cũng sẽ mua ba cái, cô dùng một cái, nhà mẹ đẻ một cái, nhà mẹ chồng một cái, tóm lại là không thể để chồng cô lạnh lòng được.

Ăn xong cơm chiều, cô mang theo túi hành nảy mầm về nhà, vốn cô định để lại nhà mẹ đẻ một chút nhưng mẹ Trương vừa nghe thấy con gái thứ ba thích ăn hành nảy mầm, chẳng những bà nói không cần mà bà còn đi tìm một cái chậu hỏng chuẩn bị trồng hành cho con, ai, đứa nhỏ có mẹ đều là bảo bối, lời này thật sự không sai chút nào.

Về nhà, cô cởi quần áo, cô lấy mấy cây hành cho vào mồm ăn, thật ra cô cũng không thích ăn thứ này vì hương vị của nó không ngon, nhưng bây giờ vì linh khí, chuyện gì cô cũng có thể nhịn. Ăn một lúc, cô cảm thấy trong cơ thể có một chút xíu linh khí tích tụ, thật sự là ít đến đáng thương, nhưng sao cô lại cảm thấy linh khí bây giờ ít hơn lúc ban trưa nhỉ?

Cô lắc lắc đầu, không nghĩ ra thì bây giờ không nghĩ nữa, cô để hành thừa sang một bên rồi tiếp tục bò lên giường thêu hoa, bây giờ cô có mười phần động lực để thêu hoa, vì ti vi to 21inch, cô muốn cố gắng hơn nữa.

Hai ngày nay người trong thôn đều nói về chuyện của Trương Đông Binh, thảo luận đến mức khí thế ngút trời, vì chuyện này mẹ Tống còn mang theo con gái đến nhà con dâu nghe ngóng tin tức một cách trực tiếp, có thể thấy được lực lượng bát quái trong thôn lớn đến như thế nào.

Trương Xảo Phương trừ lúc miêu tả lại chút chuyện hôm đó với mẹ chồng, thời gian còn lại cô đều nhốt mình trong phòng, một lòng một dạ muốn thêu hoa, cô muốn kiếm tiền mua ti vi.

Trong lúc này, có một chuyện khiến cô không hiểu rõ, hành mới nảy ngày đầu còn có linh khí, đến ngày thứ hai lại chẳng còn chút linh khí nào? Nghĩ đến những chuyện đã trải qua, có lẽ có liên quan đến thời gian hái xuống, vì chứng thực ý nghĩ này, cô còn chạy đến nhà cha mẹ chồng nhân lúc không có ai ở trong nhà cấu hai mảnh vạn thiên thanh của mẹ Tống để ăn, sau đó cô vừa lòng phát hiện ra cô đã đoán đúng, không biết vì sao chỗ này trồng ra thứ gì cũng đều có linh khí, nhưng nếu thời gian hái khỏi đất càng dài thì linh khí trong thực vật cũng dần tiêu tan, xem ra, muốn hấp thu linh khi, lúc đầu xuân, cô phải thu dọn lại vườn rau nhà mình một chút rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Editor: Voicoi08

Tuy rằng trong lòng cô nghĩ phải đợi đến đầu xuân nhưng cuối cùng thì cô cũng nhìn thấy linh khí thì sao có thể bỏ qua không làm gì chứ? Cô có nhiều thời gian rảnh, cô tìm tất cả bát chậu đã vỡ trong nhà ra, cuối cùng không nói đến chuyện lộn xộn mà cô thấy những thứ này cũng không được bao nhiêu, cho nên nếu lấy những cái này thì biết để chúng vào đâu.

Cô tính toán cẩn thận một chút, sau đó dùng mấy tấm ván và đinh đóng lại thành ba cái thùng to nhỏ khác nhau, ba tầng trên giữa dưới, đặt ở cạnh tường chỗ gian ngoài nhìn lại một chút, có thể không thiếu loại nào cả.

Cô tìm ra chút hạt giống rau, lần đầu tiên cô trồng rau vào mùa đông.

Ăn sáng xong, chọn lựa xong, còn lại cũng chỉ là chờ đợi, Trương Xảo Phương lại bắt đầu suy nghĩ về đồ thêu của cô, vì mặt vải đỏ thẫm nên cũng có ít mẫu thêu hơn, cô chọn thêu trăm hoa đua nở, trên nền đỏ là bách hoa, nếu đổi lại là người khác thêu có lẽ sẽ có cảm giác lộn xộn, nhưng trước đó cô cũng đã tính toán cẩn thận, bách hoa trên mặt vải được đan xen một cách hợp lý, bố cục rõ ràng, quả thực vô cùng sống động, giữa mùa đông cũng khiến cho người xem có cảm giác ý xuân dạt dào.

Bức tranh bách hoa này đã thêu được hai phần ba, chờ khi thêu xong cô sẽ mang vào trong thành bán lấy tiền. Ách, điều kiện tiên quyết là có người muốn mua.

Ngay lúc cô bế quan chăm chỉ thêu thùa thì thư Tống Trường Lâm gửi về đến.

Cô nhìn những con chữ cứng cáp của chồng mà hâm mộ, không phải hâm mộ chữ viết đẹp, mà cô hâm mộ chồng cô không cần viết ra kiểu chữ khó

nhìn, vô cùng đau khổ.

Trên thư anh cũng không viết nhiều,lqd, chỉ là nói đã nhận được áo lông, anh mặc rất vừa, lại nói với cô rằng anh rất tốt, cô không cần lo lắng cho anh, anh còn nói bộ đội phát trợ cấp, anh gửi cho cô 200 đồng bảo cô thích mua gì thì mua đừng tiếc tiền, dù sao thì đại khái cũng chỉ là những chuyện nhà gì đó, tuy rằng mỗi câu đều ngắn ngọn hàm xúc, nhưng Trương Xảo Phương có thể nhìn ra được chữ của anh như đang bay múa hiển nhiên là được viết trong lúc tâm trạng vui vẻ, hành văn liền mạch lưu loát.

Trương Xảo Phương cầm thư trong tay, cô thẫm mắng nguyên chủ ngu ngốc, nhìn xem nhìn xem, một cái áo len đổi được 200 đồng, chẳng những chồng cô cam tâm tình nguyện cho mà trong lòng anh còn nhớ đến tình cảm này, chủ yếu là trong lòng thấy ngọt ngào, vậy tiền riêng này không phải là càng nhiều sao?

Ách, lạc đề rồi. Bây giờ cô đang nghĩ, chồng cô gửi tiền cho cô, cô phải đưa cái gì chứ? Một chiếc áo len có đủ mặc không? Cô làm một cái khác cùng kiểu nhưng khác màu được không? Còn cả quần áo trong, đồ dùng vệ sinh vân vân, ừ, cứ làm thôi.

Trương Xảo Phương bị 200 đồng điều khiển nổi lên tích cực nồng đậm, cô chuẩn bị thêu xong bức trăm hoa đua nở này thì lại tiếp tục đan áo len cho chồng cô, dù sao, cô nhất định không thể phụ tình cảm 200 đồng này được.

Qua mấy ngày sau, bức trăm hoa đua nở của cô cuối cùng cũng hoàn thành, cô vừa lòng nhìn sản phẩm của mình, cô thu dọn một chút đồ, sáng sớm ngày hôm sau lại ngồi xe lên huyện.

Xuống xe, cô ngựa quen đường cũ đi đến chợ lần trước, tìm được của hàng từng bán món hàng thêu kia, cô cười nói với người bán hàng: "Chị ơi, lần trước em tới thấy chị có bán Tô Tú, chị còn không?" Lần trước gọi đồng chí, lần này có việc nhờ người, vẫn gọi một tiếng chị thôi.

"Em gái, em muốn nó sao? Không may rồi, chị mới bán nó mấy hôm trước, nếu không em chờ thêm mấy hôm nữa đi, chị đi xem có còn không?" Chị gái này có chút hối hận, sớm biết thế này thì trước đây chị nên nhập thêm hai kiện.

Trương Xảo Phương vừa nghe xong, xem ra đối phương thật sự có cách bán, cô vội cười nói: "Không cần, em chỉ hỏi một chút thôi, chị gái, chị xem em có bức tranh thêu, chị có thể giúp em tìm cách bán được không? Nếu thật sự bán được thì em cũng không để chị phải vất vả vô ích đâu." Nói xong, cô đưa miếng vải gấm trong tay lên.

Chị gái này vừa nghe thấy người đến là muốn bán này nọ, có chút không muốn quan tâm, sau này lại nghe nói nếu bán được thì chị cũng không phải vội vàng vô ích." Nhất thời chị cũng tỉnh táo lại tinh thần, vươn tay nhận lấy miếng vải gấm, vừa mở ra nhìn chị lập tức thấp giọng hét lên kinh hãi: "Em gái, ai thêu vậy? Tay nghề thêu thật tốt?" Tuy rằng chị không hiểu rõ những thứ này nhưng chị cũng có thể nhìn ra tay nghề thêu này còn tốt cái trước của chị rất nhiều,lqd, miếng của chị nhỏ như vậy mà còn bán được 40 đồng, một miếng vải lớn như vậy thì bán được bao nhiêu tiền chứ?

Nghĩ như vậy, chị vội vàng khép bức trăm hoa đua nở này lại, quay đầu nhìn Trương Xảo Phương cười nói: "Em gái, chúng ta là người sáng không nói lời tối, bức tranh này của em cũng không tồi, nhưng chỗ chúng ta là địa phương nhỏ, người mua quá ít, mọi người căn bản là không tiếp nhận được, nếu không có chị dẫn em đi thì em cũng không biết chỗ bán, chị có chút quen biết những người trong lĩnh vực này, cũng có thể giúp em đi qua một cái cầu, em nói một con số, nếu chị có thể giúp em bán được cái này thì em có thể cho chị bao nhiêu?" Không cần biết là ai thêu, chị có thể lấy được bao nhiêu tiền mới là quan trọng.

"Chị gái, nếu chị đồng ý làm người dẫn đường đưa em đến chỗ có người mua bức tranh này, bức tranh này bán được 100 thì em tặng chị 5 khối, bán được 1000 em tặng chị 50, càng cao thì lợi chị nhận được cũng sẽ cao hơn, tuyệt đối không có chuyện em bán xong lại áp giá chị, đối phương đưa tiền cho em, ra cửa em cũng đưa tiền cho chị luôn, chị thấy được không?" Trương Xảo Phương thật rộng rãi, dù sao cô cũng chỉ cần một lần này, lần sau cô cũng có quen biết thì cũng không cần chị ấy dẫn đi nữa.

"Được, thành giao, chị đưa em đi." Chị gái này vừa nghe xong, cửa hàng cũng không quan tâm, dọn dẹp một chút hàng lập tức đưa Trương Xảo Phương đi khỏi chợ. Chị có hỏi thăm qua, loại bức tranh thêu lớn như vậy, một bức có thể bán được hai ba nghìn, đương nhiên, đó là khi có tỉ lệ tốt, nhưng chị cảm thấy bức tranh này tỉ lệ còn tốt hơn những cái kia nhiều, nếu 2000 thì chị có 100, mà 300 thì chị có 150 rồi, đều là con số vượt qua số tiền một tháng chị kiếm được, nếu chị tiếp tục mặc cả thì chị là đồ ngốc.

Trên đường đi cùng chị gái này, nói chuyện đông một chút, tây một chút cũng mất nửa tiếng, cuối cùng qua bảy rẽ tám quẹo cũng đến một ngôi nhà nhỏ, Trương Xảo Phương âm thầm nhớ kỹ con đường xung quanh đây, cô nghĩ lần sau cô tự mình đến.

Sau khi gõ cửa mấy tiếng cộc, cộc, cộc, bên trong vang lên giọng nói của một cô gái trẻ: "Ai vậy?"

"Chị dâu Lưu, em là Thúy Anh, chị mở cửa nhanh đi ạ." Còn chưa thấy người mà chị Thúy Anh gọi là chị dâu Lưu đâu thì bên trong đã vang lên một giọng nói ngọt ngào.

"Thúy Anh đó à, ban ngày mà em không bán hàng sao?" Âm thanh từ xa đến gần, chắc là người đó đang đến mở cửa.

"Mở chứ, em vừa gặp một em gái muốn bán một bức tranh thêu nên em đưa đến chỗ bác Lưu." Nói chuyện, một người phụ nữ khoảng hơn ba mươi tuổi mở cửa, nghe thấy có người muốn bán tranh thêu, chị dâu Lưu kia cũng nhìn về phía Trương Xảo Phương, sau đó cười cười mời hai người vào nhà.

"Mẹ ơi, chị Thúy Anh đưa đến một người muốn bán tranh thêu," Chị dâu Lưu lên tiếng gọi mẹ chồng, chị biết, người mà Thúy Anh có thể dẫn đến nơi này thì có nghĩa là chị đã nhìn qua bức tranh thêu và thấy không kém, nếu thực sự kém thì chị ấy cũng không thể đưa người đến đây.

"Bức tranh thêu gì vậy. để mẹ nhìn xem?" Một người phụ nữ hơn năm mươi tuổi, đeo một cái kính lão đi từ trong phòng ra, người này nhìn thấy Thúy Anh cũng không chào hỏi mà trực tiếp hỏi đến bức tranh: "Bức tranh thêu gì, ở đâu ở đâu?"

"Bác Lưu, ở đây." Thúy Anh vội vàng đưa bức tranh trong tay Trương Xảo Phương đến.

Bác Lưu cầm bức tranh tìm một chiếc bàn sạch mới trải lên, cẩn thận mở ra, bà yên lặng nhìn chăm chú vào trăm hoa đua nở, một lúc lâu mới chậm rãi nói: "Đây là thêu pháp gì vậy?" Bà luôn tự nhận là người có nghiên cứu kỹ càng với các cách thêu, nhưng bức tranh thêu trước mặt này, bà lại không nhìn ra là đã dùng cách thêu nào?

"Ách, cháu cũng không biết." Trương Xảo Phương không biết làm sao chỉ có thể cười, sau đó mới bắt đầu cố gắng nói dối: "Đây là do hồi nhỏ bà ngoại có dạy cho cháu, sau này khi bà ngoại cháu mất cháu cũng không để ý đến nó, chỉ thỉnh thoảng lấy ra thêu cái rèm cửa mới dùng, lần trước cháu thấy chị Thúy Anh có bán cái này cháu mới biết cái này có thể kiếm được tiền, sau đó cháu mới về nhà thêu một bức, còn nó là thêu pháp gì? Bà ngoại chưa từng nói với cháu."

"Ai, trong dân gian có rất nhiều cao nhân, bao nhiêu thứ tốt cũng cứ mất đi như vậy, cũng may, tay nghề này của bà ngoại cháu còn chưa bị thất truyền, thật sự là vạn hạnh đó." Bà có chút cảm thán, nếu cô gái này không biết bức tranh này có thể bán tiền thì chắc qua mấy chục năm nữa loại thêu pháp này cũng thất truyền rồi. D.i.ễ.n.đ.à.n.l.ê.q.u.ý..đ.ô.n.com

Trương Xảo Phương nở nụ cười ngượng ngùng, thất truyền hay không cô không thèm để ý, cô chỉ để ý nó bán được bao nhiêu tiền.

"Mẹ, em gái này thật khéo tay, thêu cũng tốt." Từ nhỏ chị đã học thêu hoa, chị luôn tự nhận là trong những người trẻ tuổi thì tay nghề của chị cũng không tồi, nhưng vừa so sánh với em gái này thì quả thực là chị còn kém xa.

"Mỗi người có cái ngộ tính(sự hiểu biết, năng lực) khác nhau, nhìn cô nhóc này thêu đến bà già này cũng thấy xấu hổ." Nhìn cánh hoa này mà xem, quả thật là giả mà như thật.

"Khụ, khụ, bác ơi, bác xem bức tranh thêu này có bán được không ạ?" Thúy Anh thấy hai mẹ con nhà họ Lưu chỉ mải nói chuyện khiến chị có chút nóng ruột, chị chỉ quan tâm đến tiền, không bán được thì làm sao chị có tiền chứ?

"Ha ha, có thể, có thể, cháu gái, cháu tên là gì?" Ngoài miệng thì bác Lưu trả lời nhưng mắt bác lại không rời khỏi bức tranh thêu.

"Cháu là Trương Xảo Phương, bác cứ gọi cháu là Xảo Phương là tốt rồi." Nghe có thể bán được tiền, nụ cười trên mặt Trương Xảo Phương càng sâu thêm, đừng trách cô tham tiền, cuộc sống hiện tại quá khó khăn, cái gì cô cũng muốn mua mà.

"Ừ, Xảo Phương, bức tranh thêu này cháu muốn bán thế nào? Nếu để bác trực tiếp mua thì giá sẽ thấp hơn một chút, nếu mà đưa ra ngoài bán thì giá sẽ cao hơn một chút, nhưng sẽ tốn thêm chút thời gian." Bác Lưu nhiều năm ở trong nghề thêu tất nhiên cũng sẽ có phương pháp riêng.

"Bác à, cháu cũng không tham nhiều, bác cứ nhìn rồi trả là được rồi." Nếu đưa ra ngoài thì mất bao nhiêu lâu chứ? Lại nói, một bức như này cô cũng chỉ thêu trong mười ngày, thoải mái bán.

"Cháu đã tin bác như vậy, bác cũng không để cháu thiệt." Bác gái này cũng không phải là người thích dong dài, nói thẳng: "Bức tranh thêu này của cháu không kém, nhưng vải thêu và chỉ thêu của cháu rất bình thường, nếu nói là chuyên nghiệp, cái này của cháu bán được 3500, nhưng nếu đưa ra ngoài bán thì có thể bán được đến 5000, mà lúc này bác chỉ có thể cho cháu 2500, cháu đừng ngại ít." Bà cảm thấy, thủ pháp này mà bán ít tiền như vậy cần phải nhanh chóng ra tay.

Thúy Anh đứng một bên không khép được miệng: 2500. Vậy chị có thể lấy được 125? Trời ạ, tiền này đến nhanh quá.

"Không ít, không ít, thật sự không ít, cảm ơn bác gái, vải và chỉ là cháu mua ở chợ, cháu không biết có thể mua đồ chính quy ở đâu vậy nên cứ như vậy thôi." Trương Xảo Phương đang rất hưng phấn, ti vi to của cô ơi, cuối cùng cũng có hi vọng rồi.

"Không có chuyện gì, lần sau cháu lại muốn thêu cái gì thì chỗ bác cũng có cả." Nếu thay những đồ đó bằng đồ chính quy thì chất lượng cũng sẽ nâng cao hơn hẳn mấy bậc? Bà Lưu nghĩ như vậy nên càng thêm chờ mong những bức tranh thêu của Trương Xảo Phương trong tương lai.

Bà rất thẳng thắn, ngay lập tức bảo con dâu đi lấy tiền, nhìn thấy một tập nhân dân tệ, Trương Xảo Phương vô cùng cảm thấy đây là một con đường làm giàu, nhìn bà Lưu này mà xem? Tuy rằng trong sân cũng không tốt, nhưng trong nhà tiền lại thành xấp thành xấp, chắc thôn trưởng chỗ họ cũng không bằng.

Trương Xảo Phương đếm tiền xong, lại mua thêm vải và chỉ thêu, lúc này chị dâu Lưu mới đưa cô và chị Thúy Anh ra cửa, về phần bác Lưu, bác đã vào nhà nghiên cứu bức tranh thêu từ sớm rồi.

Hai người ra cổng, rẽ vào khúc quanh, Trương Xảo Phương trực tiếp lấy ra 150 đồng đưa cho Thúy Anh: "Chị gái, hôm nay rất cảm ơn chị, đây là của chị."

"Này, trong túi chị không có tiền lẻ." Đầu tiên Thúy Anh cũng vui mừng nhận lấy, nhưng khi sờ túi lại phát hiện bản thân không mang theo tiền.

"Chị không cần tìm đâu, tất cả đều là của chị, không có chị em cũng không bán được, chị cầm đi." Không có chị gái này cô cũng không biết được thêu có thể kiếm tiền? Cho nên đối phương nên nhận được, cô cũng vui vẻ đưa.

Sau khi hai người nói lời cảm ơn với nhau xong thì tách ra, Trương Xảo Phương thay đổi phương hướng lại đi về phía chợ, chị hai cô và cô cả đều rất thích rèm cửa sổ nhà cô, cô đã sớm nghĩ, khi nào vào huyện sẽ mua hai tấm vải về làm thêm hai cái, đúng lúc hôm nay trong tay cô có tiền, có thể thoải mái mua.

Cô chọn mấy khối vải dệt có màu sắc đẹp mắt rồi mới chậm rãi đi xuống, đột nhiên cô nhớ đến lần trước cô nhìn thấy Trương Đông Binh, dáng vẻ của Trương Đông Binh không ra gì cả nhưng cái đồng hồ trên tay lại rất đẹp mắt, đặc biệt là động tác giơ tay lên nhìn thời gian rất có hương vị đàn ông, cô tin tưởng, nếu động tác này là của Trường Lâm nhà cô, vậy sẽ càng có hương vị đàn ông.

Nghĩ vậy, cô kích động đi đến một cửa hàng bán đồng hồ chuẩn bị mua cho chồng cô một cái.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Editor: Voicoi08

Thấy có người đến xem đồng hồ, người bán hàng cũng không quan tâm, không phải khác, mà là cửa hàng của chị bán đều là những đồng hồ quý, thường xuyên có người đến nhìn cho đỡ thèm, rất ít người mua.

"Đồng chí, đồng hồ này bán thế nào đây?" Trương Xảo Phương chỉ vào một cái đồng hồ hỏi người bán hàng. Cô nhớ, Trương Đông Binh cũng đeo loại đồng hồ này, cô muốn hỏi giá một chút để so sánh trong lòng.

"Cái đó à?" Người bán hàng đang đan áo len, chị hơi dừng tay ngẩng đầu lên nhìn rồi lại tiếp tục đan: "200 đồng."

"200 đồng." Trương Xảo Phương khẽ gật đầu. "Vậy cái này thì bao nhiêu tiền?" Cô lại chỉ vào một cái đồng hồ mà cô thích nhất hỏi người bán hàng. Nếu cái này quý hơn cái kia thì cô mua cái này, còn nếu rẻ hơn cái kia thì cô sẽ chọn cái khác.

"Cái đó à, cái đồng hồ đó là nhập khẩu từ Thụy Sĩ, phải 360 đồng." Một tháng cô cũng không bán được một cái đồng hồ, nhưng mỗi ngày đều có người hỏi, hỏi đến mức cô phát phiền.

360 đồng? "Lấy nó đi, chị lấy ra cho tôi nhìn xem với." Trương Xảo Phương thấy giá cả chênh nhau đến cả trăm đồng, cô rất vừa lòng.

Người bán hàng bỏ áo len trong tay xuống, nhìn Trương Xảo Phương từ trên xuống dưới, sau đó lấy đồng hồ ra: "Cái này không chỉ quý mà chất lượng cũng rất tốt, tiền nào của nấy, cái kia có thể đeo mười năm, cái này có thể đeo đến hai mươi năm, tuyệt đối không khiến cô thất vọng." Người bán hàng cảm thấy có chút hi vọng để bán nên trên mặt cũng nhiệt tình hơn.

Trương Xảo Phương nghe người bán hàng giới thiệu, cô hơi ướm thử lên tay cô, càng nhìn càng vừa lòng, lúc này mới thoải mái bỏ tiền: "Tôi mua cái này."

Người bán hàng vui vẻ, không ngờ người này nhìn như vô thanh vô tức lại là một khách hàng lớn? Chị vội vàng lấy hộp đựng đồng hồ ra,lqd, lấy đồng hồ đặt vào trong. Nghĩ nghĩ, chị lại lấy thêm một chiếc đồng hồ điện tử 10 đồng ở bên cạnh đưa cho đối phương: "Em gái, đây là tặng thêm cho em, lần sau mua gì thì nhớ đến chỗ chị nhé." Cô gái hào phóng như vậy không có nhiều, nhất định chị phải giữ chặt vị khách hàng này.

"Cảm ơn chị, yên tâm, lần sau muốn mua gì nhất định sẽ đến chỗ chị." Trương Xảo Phương lấy hộp đồng hồ và chiếc đồng hồ điện tử cho vào túi, cô vừa lòng về nhà.

Đến nhà, cô để vải và đồng hồ vào nhà, mang theo một con cá chép lớn đến nhà mẹ chồng, con cá này cô mua cách bến xe không xa, nhìn cũng biết là mới bắt từ sông lên không lâu, còn sống nguyên, cô mua hai con to nhất để mang về nhà mẹ chồng một con, nhà mẹ đẻ nhà cô một con, nhà cô thì không cần, dù sao buổi tối cô cũng sang nhà mẹ ăn.

"Xảo Phương đến đấy à, ồ, cá ở đâu vậy con?" Mẹ Tống thấy con dâu sang, bà cười cười đi ra khỏi phòng đón, thấy trong tay con dâu đang cầm một con cá bà hơi ngạc nhiên, con trai bà không ở nhà mà con dâu lại mang đồ sang đây, thật sự là lần đầu tiên.

"Sáng nay con vào trong huyện một chuyến, thấy con cá này vẫn còn sống nên mua hai con, nhà mình một con, mẹ con một con, ăn luôn lúc còn tươi ạ." Lúc này cô không đợi đến khi có người buôn chuyện mà lập tức nói luôn chuyện cô đi vào trong huyện ra, miễn người nhà nghi ngờ.

"Đứa nhỏ này, mua cá làm gì chứ? Đắt lắm không?" Mẹ Tống miệng thì nói vậy nhưng trên mặt thì vui đến nở hoa, cuối cùng thì cô con dâu này cũng

biết nghĩ cho gia đình họ, rất không dễ dàng đó.

"Cũng không phải thường xuyên mua mà ạ, chúng ta ăn thêm chút tươi mới thôi, cả mùa đông đều là khoai tây cả trắng, mọi người cũng ngán rồi." Nói xong, cô đặt cá vào chậu nước, múc thêm ít nước vào, cá vừa có nước bơi luôn mấy vòng.

"Xảo Phương đến đấy à?" Tống Trường Hà nghe thấy giọng nói cũng đi từ phòng phía tây ra.

"Đúng vậy, còn mang theo một con cá sống đến nữa." Trong lòng mẹ Tống đang rất vui mừng, thấy con gái đi ra, vội vàng chỉ con nhìn cá sống.

"Con cá này thật không nhỏ, còn sống nữa." Tống Trường Hà cười cười nhìn vợ của em trai, chị biết mẹ chị vui vẻ không phải vì có cá ăn, mà bà vui vẻ vì cuối cùng Xảo Phương cũng nghĩ đến mọi người trong nhà, nghĩ vậy, trong lòng chị cũng rất vui vẻ.

Lại nói vài lời, Trương Xảo Phương đến phòng phía đông gặp cha chồng, sau đó đến phòng của Tống Trường Hà ngồi một lúc, không thấy Tống Chi Hiếu đâu nên hỏi: "Chi Hiếu đâu rồi chị? Cháu lại chạy ra ngoài rồi ạ?"

Đứa nhỏ này chỉ cần được nghỉ là không thấy người, mỗi lần cô đến đều không thấy, không biết trời lạnh này nó đến nhà ai chơi.

"Ai, lại đi chơi, nó học không giỏi cũng không chăm học, chị còn không biết nó có thi được sơ trung(trung học cơ sở) không nữa? Mỗi ngày đều không để người ta yên tâm mà." Tống Trường Hà coi con trai là toàn bộ hi vọng của chị, nhưng con trai lại càng ngày càng không hiểu chuyện, trong nhà ai nói cũng không nghe, làm cho cha chị tức đến mức muốn vào huyện tìm cha thằng bé để đối phương đón về, nếu thật đưa về chị cũng luyến tiếc, lại không tốt, dù sao cũng là miếng thịt ở trên người chị xuống.

"Cháu nó lớn hơn một chút là tốt rồi, bây giờ nó còn nhỏ mà." Trương Xảo Phương nhẹ giọng khuyên, nếu không thì cô có thể nói gì đây? Cô có thể nói con trai của chị lớn lên nhất định sẽ không hiếu thuận với chị sao? Nếu vậy thì khác gì sát muối vào vết thương của người ta? "Đúng rồi, chị ơi, em có cái đồng hồ, chị xem Chi Hiếu có thích không?" Đồng hồ điện tử này vừa nhìn cũng biết là chỉ để đứa nhỏ đeo, dù sao xấu như vậy cô cũng không đeo, tặng người khác là được.

"Nha, cái này rất quý đó? Xảo Phương, em giữ lại đi, cho nó cũng chỉ lãng phí thôi." Thứ này đứa nhỏ nhà lão Lý có đeo một cái, nghe nói là hơn 10 đồng đó, để một đứa trẻ đeo, không lãng phí sao?

"Em không cần, em không quen đeo, vẫn để Chi Hiếu đeo đi." Nói xong, cô lại nhanh chóng nhét vào tay đối phương, nếu muốn thì cô sẽ mua, cũng không phải là không ai bán đồng hồ nữ?

Thấy thái độ kiên quyết của em dâu, Tống Trường Hà cười nhận, nhìn đồng hồ trên tay chị càng vui vẻ, cảm thấy nhất định con trai chị sẽ thích: "Vậy chị sẽ giữ lại, lúc khác để cháu trai em đến cảm ơn em sau." Con trai có không tốt thì cũng là con trai chị, có người đối tốt với con trai chị càng vui vẻ hơn đối tốt với chị.

"Cảm ơn gì chứ? Em không phải mợ của cháu sao? Hơn nữa cái này là người khác tặng, cũng không phải là em mua, để đứa nhỏ đeo chơi đi."

"Tặng? Ai lại hào phóng vậy?" Trong lòng Tống Trường Hà, hơn mười đồng cũng không phải là lễ nhỏ.

Trương Xảo Phương có chút ngượng ngùng cười cười, sau đó nhỏ giọng nói: "Chị, năm kia có một lần em chạy vào trong huyện mà." Trong trí nhớ, cũng vì lần trốn đi đó nguyên chủ mới triệt để trở mặt với nhà chồng mà chuyển ra ngoài.

"Lần đó em thấy có người bán bức tranh thêu, nói thêu tốt sẽ kiếm được nhiều tiền, em cũng động tâm, nhưng lại sợ nếu làm không tốt người trong thôn sẽ cười nhạo, nói em muốn kiếm tiền đến điên rồi, em cũng mua chút thêu tuyến (đồ dùng để thêu) này nọ, bản thân em ở nhà tự luyện, một năm vừa rồi cũng không làm gì chỉ ở nhà thêu, năm trước em cảm thấy cũng không kém rồi nên thử thêu một bức tranh, cuối cùng ngày hôm qua cũng thêu xong, hôm nay em vào huyện là muốn nhìn xem có thể bán đi không? May mắn, đúng thật là kiếm được chút tiền, đây là đồng tiền đầu tiên em kiếm được đúng không? Em muốn mua cho Trường Lâm một cái đồng hồ, anh ấy cũng không có đồng hồ mà, cái đồng hồ điện tử này là người bán đồng hồ tặng kèm, cho nên thực sự không tốn tiền." Không phải là cô có chút chuyện tốt đã không dấu được, mà nếu không để người khác biết cô kiếm được tiền thì sau này cô mua này mua nọ mọi người sẽ nghĩ thế nào? Dù sao tiền lương của Tống Trường Lâm cũng không đủ để cô tiêu sài như vậy?

"Trời ạ, còn có việc này nữa?" Tống Trường Hà trừng to hai mắt nắm lấy tay Trương Xảo Phương, nóng ruột hỏi: "Em bán bao nhiêu tiền? Đối phương trả em bao nhiêu tiền công rồi?"

"Đúng vậy, em cũng không ngờ lại thoải mái như vậy? Người ta nhìn bức tranh của em xong là lập tức trả tiền công, ha ha, bán cũng không nhiều lắm, 1000 đồng." Trương Xảo Phương tiến lại gần, có chút hưng phấn giơ một ngón trỏ lên với đại cô. Đây là con số mà trước đó cô đã nghĩ kĩ, dù sao nói ít hơn sau này mua này mua nọ cũng thành vấn đề, nói nhiều hơn lại sợ có người đỏ mắt (ghen tỵ) nói xấu, tuy rằng nhiều người có ý xấu cô cũng không sợ, nhưng làm người thì cúi thấp một chút vẫn tốt hơn.

"Mẹ ơi, nhiều như vậy?" 1000 đồng là vượt quá sức tưởng tượng của Tống Trường Hà. Không phải là chị chưa bao giờ thấy 1000 đồng, mà lúc này tiền lương một người mới bao nhiêu chứ? Một nhà bọn họ vất vả cả một năm mới kiếm được bao nhiêu tiền chứ? Xảo Phương là một người phụ nữ, chỉ ở nhà thêu hoa, gió thổi không vào mưa không đến, thế mà có thể kiếm được 1000 đồng? Đây quả thật là một chuyện không ai ngờ đến?

"Em cũng không ngờ lại được nhiều như vậy? Em còn tưởng chỉ khoảng 500 đồng là giá trên trời rồi, lúc đó em nghĩ, một mình em ở nhà cũng muốn có cái nghề, có thể kiếm chút tiền tiêu vặt, ai ngờ có thể kiếm được bấy nhiêu tiền?" Trương Xảo Phương thấy cô cả không quá mức dây dưa đến việc bán hội nhi hoàn(???), cô lại cười nói: "Chị, lần trước không phải chị nói rèm cửa nhà em đẹp mắt sao? Hôm nay lúc về em có mua một tấm vải, lát nữa em đo kích cỡ, em làm cho chị một bộ."

Tống Trường Hà nghe vậy thì lắc đầu theo bản năng, nói: "Không cần, làm rèm cửa cho chị làm gì chứ? Em rất vất vả mới kiếm được chút tiền, em giữ đi." Chị là một cô con gái ở cùng một chỗ với cha mẹ đã cảm thấy rất xin lỗi với mấy em trai, cho nên bình thường mấy em mà có việc chị đều vội vàng giúp đỡ, không hề nghĩ đến chuyện đi chiếm tiện nghi của mọi người.

"Chị, chị đừng khách sáo với em, vải này cũng không mất mấy đồng, chị cứ coi như hôm nay em kiếm được tiền nên vui vẻ, hiếm khi hào phóng được một lần, chị đừng so đo mấy đồng này với em, nếu nhiều tiền hơn em cũng không cho chị đâu." Cô cảm thấy cô cả cũng không dễ dàng,lqd, hơn ba mươi tuổi nhưng tiền trong tay cũng không đến 100 đồng, ngày thường có thích cái gì cũng tiếc không dám mua, đối với ba người em dâu luôn là cẩn thận dỗ dành, dù sao phụ nữ ở thôn này luôn là nhờ đàn ông nuôi, hoặc là trong nhà không có, không có đàn ông lại chỉ có chút, đồ ăn cho mẹ con cũng không đủ thì sao có thể không khó được?

Tống Trường Hà thấy Trương Xảo Phương cũng không phải là khách khí mà là thật lòng muốn làm cho mình, chị nắm chặt tay cô, có chút không biết nói gì cho phải, ngoại trừ cha mẹ, lần đầu tiên có người nhớ thương chị, cho chị chút đông chút tây, nghĩ vậy, mắt chị cũng có chút ướt.

Đối với sự xúc động của chị, Trương Xảo Phương làm bộ như không biết, cô trực tiếp đứng lên đo cửa sổ, đo xong kích thước, cô cũng chuẩn bị chào đi về.

"Xảo Phương, ngồi thêm chút nữa đi, em về cũng không có việc gì, sao phải vội chứ?" Tống Trường Hà cảm thấy từ hồi năm mới, cô em dâu thứ hai này của chị càng ngày càng hiểu chuyện, đối với chị cũng rất tốt.

"Không được ạ, em vừa mới về nhà, Hổ tử còn chưa được ăn nữa." Cô ngồi trên xe có mua chút đồ ăn, nhưng vị giữ nhà kia còn bị đói đó.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Editor: Voicoi08

"Xảo Phương phải về rồi sao?" Đúng lúc mẹ Tống ra ngoài nhìn bếp lò thấy con dâu đi bà vội dặn dò: "Buổi tối chúng ta nấu cá ăn, con đừng quên về nhà ăn cơm." Con dâu mua cá, đương nhiên phải bảo nó về cùng ăn.

"Mẹ, mọi người ăn đi ạ, con về nhà dọn dẹp một chút, sau đó cũng đưa con cá kia đến nhà mẹ con, buổi tối con ăn cơm bên đó ạ." Tuy rằng cô biết đó cũng không phải mẹ của cô, nhưng cô vẫn cảm thấy tương đối hài lòng khi ở nhà mẹ, cho dù trong nhà còn con nhóc Tứ nha không bớt lo.

"Vậy chúng ta trưa mai mới làm, không hỏng được." Mẹ Tống cười tủm tỉm hoãn thời gian ăn cá, bà cảm thấy con dâu làm lần đầu bà cũng muốn làm đến 15, hai bên cùng tốt vẫn hơn là một bên tốt.

"Mẹ, mọi người cứ ăn đi ạ, buổi tối con cũng đến nhà mẹ con ăn cá, để cá đến mai thì không còn tươi nữa, bình thường nhà mình có ăn ngon cũng không thiếu phần của con, thiếu một lần này cũng không sao."

"Ha ha, vậy được, chờ ngày nào có đồ ăn tốt nhất định sẽ gọi con." Bà hài lòng không nói nữa, chỉ cảm thấy cô con dâu này nhìn thế nào cũng thấy thuận mắt.

Trương Xảo Phương về nhà, cô cho Hổ tử ăn, sau đó mang theo con cá còn lại về nhà mẹ đẻ, mẹ Trương cha Trương nhìn thấy con cá này, tuy ngoài miệng thì oán trách cô, nhưng trong mắt lại không ngừng hiện lên ý cười, mặc kệ nói như thế nào, đây cũng là một chút tấm lòng của con gái.

Lúc hai ông bà hỏi mua cá ở đâu? Trương Xảo Phương lại nói lại một lần như với cô cả, hai vợ chồng già vui vẻ đến mức miệng cũng không khép lại được: Con gái có thể kiếm tiền, hơn nữa một lần còn kiếm được nhiều như vậy? Phụ nữ trong thôn có mấy người có thể so sánh được với con ông bà?

Ông bà cũng không nói gì, nhanh chóng xuống giường đi nấu cá, giữa trưa Tam nha chỉ ăn chút đồ trên xe nhất định là chưa no, nhanh chóng đi làm cơm thôi.

Khi Trương Xảo Trân về nhà thì ngạc nhiên phát hiện ra mới có ba giờ chiều mà nhà cô sắp ăn cơm? Chuyện gì thế này? Cô nghe mẹ cô nói chị cô một lần kiếm được nhiều tiền như vậy? Cô kích động giữ chặt tay chị ba: "Chị ơi, em cũng muốn học." nếu hai tháng có thể kiếm được 1000 đồng thì sau này khi tìm đối tượng, thanh niên ở mười dặm tám thôn sẽ tùy cô chọn?

Trương Xảo Phương trả lời rất dứt khoát: "Được, nếu em không sợ mệt thì chị dạy cho em." Nhưng nhất định là em không thể học được.

Trương Xảo Trân vừa nghe đã vui vẻ, ngay lập tức cô tìm đồ ra bảo chị ba dạy cô, mà khi cô nhìn thấy chị ba cô chỉ cần vài cái đã thêu ra một đóa hoa nhỏ, còn cô bị kim đâm cho đầu ngón tay nở hoa thì cũng có chút nhụt chí, lại nghe nói thêu xong một tác phẩm phải ngồi chăm chỉ hai ba tháng mới xong thì sự tích cực trong lòng cô cũng nhanh chóng bay mất, bảo cô ngơ ngác ngốc nghếch ngồi một chỗ hai tháng trời thì cô không chịu nổi, không trách được chị ba càng ngày càng ngốc, hóa ra là do thêu hoa mà thành?

Thấy con gái thứ tư không có tiền đồ, mẹ Trương đang bưng thức ăn lên bàn, tức giận nói: "Chị con đã trộm luyện hơn một năm, sao con mới được mười phút đã nhụt chí vậy hả? Nhìn chút tiền đồ này của con đi?"

Trương Xảo Trân bĩu môi không nói chuyện, cô cảm thấy bản thân rất tốt, nếu biến thành người như chị ba thì mới không gả được ấy.

Nếu chị ba cô biết cô đang suy nghĩ cái gì, nhất định sẽ hỏi cô kỹ càng, cuối cùng thì mình là cái dạng gì? Lại khiến cho em gái coi thường cô như vậy?

Trương Xảo Phương không biết, cho nên cô yên tâm ăn cá.

Cô vừa ăn cá cha cô làm vừa vui vẻ phát hiện, con cá này cũng có linh khí? Chẳng lẽ cũng bởi vì cá sống sao? Dù sao trước đó vài ngày cô cũng ăn cá nhưng bên trong cá lại không có gì cả, nếu như vậy, mặc kệ là động vật hay thức vật, chỉ cần còn sống thì đều có linh khí đúng không? D.i.ễ.n. .đ.à.n. .l.ê. .q..u.ý. .đ.ô.n

Cô vừa nghĩ vậy có chút hối hận, vì sao cô không mua nhiều thêm mấy con cá?

Ăn cơm xong, cô mang theo thức ăn cho chó mẹ cô chuẩn bị cho về nhà, nhìn Hổ tử ăn ngấu nghiến, cô không nhịn được mà nghĩ trong đầu: Nếu trên người cá có linh khí, vậy chắc trên người Hổ tử cũng có đúng không? Cá vừa nấu có nhiều linh khí hơn hành nhiều, vậy nếu là chó thì sao? Chó còn to hơn cá, có phải sẽ có nhiều linh khí hơn không?

Hổ tử đang cúi đầu ăn vui vẻ, đột nhiên lại cảm thấy lông dựng đứng, lạnh cả sống lưng, nó cảnh giác nhìn ngó khắp nơi, phát hiện ánh mắt của nữ chủ nhân khiến nó kinh hồn khiếp vía, không quan tâm đến xương cốt, nó vẫy đuôi chạy về ổ của mình.

Ách? Sao Hổ tử lại không ăn nữa vậy? Trương Xảo Phương suy nghĩ rất tập chung, cô nhìn chằm chằm vào Hổ tử, nháy mắt một cái, cô cũng không phát hiện ra tại sao Hổ tử lại buông tha thức ăn ngon mà bỏ về ổ? Tuy rằng cô cũng lo lắng có phải khẩu vị của nó không tốt không? Nhưng nghĩ đến người già luôn nói mèo một ngày chó một ngày, cô để bát thức ăn chó sang một bên rồi quay người vào nhà.

Thật ra đồng chí Hổ tử cũng chỉ là lo lắng nhiều, chủ nhân của nó cũng sẽ suy nghĩ lại, coi như ăn thịt chó thật cũng không đến mức sẽ ăn nó.

Trương Xảo Phương không biết cô đã dọa sợ chó yêu nhà mình, cô vào phòng bắt đầu làm rèm cửa sổ, cô vừa tính thời gian, sắp đến tháng ba, coi như cô động tác nhanh đan xong áo len gửi đến cho Tống Trường Lâm thì anh cũng không mặc được. Cho nên cô chuẩn bị làm rèm cửa sổ trước, sau đó ngày mai mới bắt đầu đan áo lông và làm đồ lót, vừa rồi cô có lấy ở nhà mẹ chút chỉ nhỏ chắc cũng đủ một bộ rồi.

Nghĩ như vậy, hình như mẹ cô còn chút ít? Một con cá lại đổi lấy hết chỉ của mẹ cô, lần sau khi cô vào huyện nhất định phải mua thêm chút chỉ.

Động tác tay của cô rất nhanh, lại làm đến tối muộn, hai cái rèm cửa cũng nhanh chóng làm xong, cũng tiện tay làm thêm mấy cái mành, không phải cô keo kiệt không làm cho mấy ông bà, nhưng đây là hình thức tươi mới, màu hồng phấn, nghĩ lại, vẫn là thôi đi.

Buổi sáng ngày thứ hai, cô bắt đầu làm quần áo lót, lqd,Tống Trường Hà đến đây gọi cô về ăn cá, tuy rằng hôm qua cô có nói không cần chờ cô, nhưng thật vất vả mới được ăn miếng cá, sao có thể không đợi cô được chứ?

"Đúng rồi, chị, chị không đến em cũng muốn về đấy, chị cầm đi, đây là rèm cửa sổ, tối qua em làm xong rồi." Trương Xảo Phương lấy ra rèm cửa sổ cô đã gấp gọn đưa cho cô cả.

"Nhanh vậy sao?" Tống Trường Hà kinh hỉ mở ra, vừa nhìn hình thức cũng là loại cô thích, đường may tinh mịn hoàn toàn không có chút dấu vết nào, chị có chút ngượng ngùng nói: "Xảo Phương, em gấp làm gì chứ? Cái này cũng không cần ngay mà." Chị ngồi lên giường thấy có nửa bên ống quần đang làm dở, chị cười hỏi: "Chị thấy đây là quần trong à? Em làm cho Trường Lâm sao?"

"Vâng, em muốn làm nhanh để mấy ngày nữa kịp gửi cho anh ấy, cũng sắp phải mặc đến rồi." Trương Xảo Phương để quần trong sang một bên, cô xuống giường chuẩn bị cùng cô cả về nhà mẹ chồng ăn cơm. Cô nhớ trên người cá có linh khí trong lòng cô có chút vui vẻ, dù sao tối qua ăn cá thêm được một lượng linh khí lớn, chỉ cần nghĩ lại đã thấy hạnh phúc.

Lúc đến nhà họ Tống cô mới phát hiện, cá đã nấu xong, nhanh chóng được múc ra khỏi nồi, có lẽ bởi vì Trương Xảo Phương mua cho nên cũng không gọi người khác mà chỉ chờ cô đến rồi ăn cơm.

"Mẹ, mẹ nhìn rèm cửa Xảo Phương làm cho con có đẹp không?" Vừa vào nhà, Tống Trường Hà vui vẻ khoe khoang về rèm cửa sổ của chị.

Hôm qua, mẹ Tống có nghe con gái nói, nghĩ con dâu bây giờ có thể kiếm tiền, đối xử với người khác cũng tốt, trong lòng bà cũng vui vẻ không nói lên lời. Thật ra bà còn muốn bảo Trương Xảo Phương dạy con gái bà thêu hoa, Trường Hà nếu có thể kiếm được chút tiền cũng không cần phải khó chịu như vậy, nhưng suy nghĩ này của bà vừa xuất hiện đã bị bạn già mắng, nói bà đúng là không biết đủ, con dâu vừa đối tốt với bà, bà đã không biết đủ, nếu con dâu muốn dạy thì đó là tình cảm, không nghĩ dạy đó là bổn phận, làm người không thể quá phận được, cho nên bà phải đàng hoàng tử tế giấu suy nghĩ nào vào bụng, hôm nay nhìn thấy Trương Xảo Phương bà cũng không nói ra.

Hai mẹ con xem rèm cửa bên này, bên kia Tống Chi Hiếu ngại ngùng đi tới: "Mợ, cái đồng hồ này, cháu cảm ơn mợ." Nói xong nhóc gãi đầu cười hắc hắc, giống như không biết nói gì cho phải.

Trương Xảo Phương nhìn nụ cười trên mặt đứa nhỏ, đột nhiên cô thấy đứa nhỏ này bản tính không xấu, có lẽ nó cũng không giống cái người sinh ra nó kia, nó vừa sinh ra đã phải chịu đựng ánh mắt khác thường của mọi người, người thân mang theo ý tốt dạy bảo, người ngoài mang theo ánh mắt lạnh lùng trào phúng, chắc là đã để cho đứa nhỏ này áp lực rất lớn? Dù sao, đó cũng là nói cho nó biết, nó có một người cha vô trách nhiệm, bởi vì có nó cho nên mới ảnh hưởng đến cả cuộc đời của mẹ nói.

Có người sẽ kiên cường lấy đau khổ trong cuộc sống chuyển thành động lực, cố gắng thay đổi cuộc sống của mình, nhưng đa số mọi người, cũng sẽ giống như đứa nhỏ này, chỉ biết cam chịu, bình nứt không sợ bể nữa rồi.

Trong lòng nghĩ vậy, trên mặt cô lại mang theo nụ cười: "Cảm ơn cái gì chứ? Chắc cháu cũng đã nghe mẹ cháu nói, đó là lúc mợ mua đồng hồ cho cậu hai của cháu người ta tặng kèm, đồng hồ này mợ không cho cháu ngoại trai thì có thể cho người ngoài sao? Cháu thích là được rồi."

"Ha ha." Tống Chi Hiếu lại cười ha ha, cúi đầu không nói. Thật ra nó rất thích cái đồng hồ này, hôm qua thấy cái đồng hồ này nó cũng chưa kịp ăn cơm đã vội vàng ra ngoài khoe khoang một vòng, nhìn ánh mắt hâm mộ của bạn bè, lần đầu tiên nó có cảm giác tự hào, cũng vì cái này, nó mới nghe theo lời mẹ nói, đi cảm ơn mợ hai mà bình thường rất ít khi nó để ý đến, không ngờ mợ hai không những không nhân cơ hội này khuyên nó học tập, còn nói đến mức trong lòng nó thấy ấm nóng.

Đúng lúc này, Tống Trường Hà lại đi đến, nhìn dáng vẻ vui mừng của con trai trong lòng chị cũng vui vẻ, nhưng ngoài miệng chị vẫn nhân cơ hội này dạy dỗ thằng nhóc: "Con biết mợ hai đối tốt với con là phải chăm chỉ học tập, sau này có tiền đồ thì hiếu thuận với mợ hai con, đừng có mỗi ngày chỉ biết mù quáng nghịch. . ."

Trương Xảo Phương thấy vẻ mặt cao hứng của đứa nhỏ chuyển thành gương mặt ôn hòa thường ngày, cô vội vàng kéo tay cô cả nói: "Chị, em đi giúp chị treo cửa sổ lên đi, nó nhỏ như vậy chị nói với nó thế làm gì? Chờ khi nó có tiền đồ lại có thể không hiếu thuận với mợ hai này sao? Đi thôi đi thôi, chúng ta đi treo rèm cửa sổ lên." Nói xong, cô kéo luôn Tống Trường Hà còn chưa dong dài xong và nhà.

Treo xong rèm, bên này cũng sắp ăn cơm, Trương Xảo Phương ăn cá vào miệng, cô thất vọng phát hiện con cá này không còn linh khí nữa, xem ra cô suy nghĩ đúng, con cá này sau khi chết thì linh khí trên người cũng dần tiêu tán, quá đáng tiếc.

Ăn xong cơm, cô về nhà cố gắng làm quần trong, chuẩn bị làm xong trong mấy ngày tới rồi gửi đi cho chồng cô, chậm thêm mấy ngày thì áo len và quần trong này cũng không mặc được mất.

Lúc làm quần trong, cô gặp đủ các loại quấy rầy, dù sao trong thôn cũng như vậy, rắm lớn một chút cũng đã oanh động cả thôn, nói gì đến cô kiếm được 1000 đồng? Những quan hệ đến thất đại cô bát đại di(bảy cô tám dì) thì không nói đến, chỉ nói đến hai chị gái và hai chị em dâu trong nhà là cũng đủ rồi.

Nhìn từng đợt từng đợt người, trong lòng cô chỉ thất bất đắc dĩ, cô có thể kiếm chút tiền dễ dàng nhưng những người này cũng không phải là dễ dàng, cuối cùng, cô nghĩ ra cách, nhân lúc nhiều người lấy ra một miếng vải, dùng kim thêu như bay mới hiện lên một hình nhỏ, lại là đồ án vô cùng phức tạp, những người kia đều nhìn đến mức sắp hôn mê.

"Xảo Phương, cháu không cần vẽ sao?" Một bác gái mang theo tâm trạng vô cùng phức tạp hỏi. Bà cũng biết thêu hoa, lúc đến bà còn nghĩ Trương Xảo Phương chỉ học hơn một năm đã có thể kiếm tiền, bà chỉ cần hỏi bán chỗ nào, nhất định có thể kiếm được nhiều hơn đối phương, mà lúc này bà mới phát hiện ra, bản thân bà thêu lên không phải hoa, mà là một đống rêu nước tiểu chó thì có.

Editor: Chúc mọi người một tuần mới tràn đầy năng lượng, gặp nhiều may mắn trong công việc, học tập cũng như cuộc sống.Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Editor: Voicoi08

"Không cần ạ. Nó cần tỉ mỉ như vậy thì vẽ thế nào được chứ? Cháu không vẽ được." Trương Xảo Phương giơ tay, quả thật cô sẽ không vẽ.

"Vậy sao cháu biết chỗ nào nên đi mấy đường kim? Chỗ nào nên đổi loại chỉ khác?" Rõ ràng trong thôn có rất nhiều người biết thêu, lại thêm một người giơ tay nêu câu hỏi.

"Ách, không phải thứ này đều ở trong đầu sao ạ? Dựa vào ý tưởng thôi ạ, cháu chưa nhìn thấy người khác thêu như thế nào, mà cháu là trực tiếp suy nghĩ xong đồ án, sau đó trực tiếp thêu thôi, mọi người không làm thế sao ạ?" Trương Xảo Phương ăn ngay nói thật, gương mặt không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Bảo cô dạy cô cũng dạy, cô thêu như vậy, cũng chỉ có thể dạy mọi người như vậy, nếu mọi người không học được thì cũng không thể trách cô được.

Mọi người không hẹn mà cùng nhớ tới trong thôn có một câu nói: "Có người, trời sinh đã là giỏi giang, không ai có thể ghen tỵ được." Đúng vậy, Trương Xảo Phương chỉ là một cô gái nông thôn bình thường, nhưng rõ ràng về mặt thêu thùa lại rất có thiên phú, bản lĩnh này của cô ấy, ai cũng không thể học được, tiền này của cô ấy, người khác cũng không kiếm được.

Cả đám người đều bị đả kích rời đi, trong lòng Trương Xảo Phương cảm thấy rất thoải mái, lúc này không ai tìm đến nữa đúng không?

"Ha ha, không hổ là em gái của Trương Xảo Tĩnh, chị nói rồi mà, đều do một mẹ sinh, sao cô có thể kém chị hai cô nhiều như thế chứ? Hóa ra là tiền đồ ở trên nghề thêu? Được rồi, cô biết thêu hoa thì ở nhà yên tĩnh thêu đi, kiếm nhiều tiền một chút thì ai dám mặt nặng mày nhẹ với cô chứ? Giống chị hai cô. . ." Đối lập là chị cả ở một bên thất vọng không thôi, chị hai của Trương Xảo Phương vui vẻ , hiện tại chị ở nhà cũng kiếm tiền, tuy rằng chỉ là tiền lẻ chứ không dọa người như Xảo Phương, nhưng túi cũng phồng ra, cho nên hôm nay đến đây, có thể học là tốt, không thể học chị cũng không thất vọng, đặc biệt khi chị thấy dáng vẻ em gái vận kim như thần đè ép mọi người, trong lòng chị rất vui vẻ nha, chị em của Trương Xảo Tĩnh phải như vậy chứ.

"Tam nha, chúng ta là chị em ruột, em có bí quyết cũng đừng giấu diếm nha." Trương Xảo Quyên không cam lòng nhìn em gái nhà mình, muốn để em lấy ra bí quyết. Lúc đến chị cũng suy nghĩ rất tốt, đây là em gái chị, không dạy ai cũng không thể không dạy chị, nhìn thấy em thêu đồ mà không cần vẽ thật sự chị bị đả kích, một khoản tiền lớn mà chị không lấy được?

"Chị cả, thứ này em giấu làm gì chứ? Cũng không phải người ta mua của mọi người thì không mua của em, chuyện càng nhiều càng tốt thì em ngăn cản làm gì? Lại nói từ nhỏ đến lớn chị có thấy em vẽ tranh không? Hai bàn tay này của em có thể cầm bút sao?" Trương Xảo Phương vừa ủy khuất, trong lòng lại vui mừng không ngừng, tôi chính là không muốn dạy, chị ăn hai quả táo của tôi à? Náo loạn nửa ngày, cô còn nhớ cái này đấy.

"Được rồi chị cả, chị nhìn lại tay chị xem,lqd, tay Xảo Phương chỉ nhìn cũng biết là dùng để thêu thùa, tay chị chỉ đầy vết chai, nếu thật sự muốn thêu thì chỉ thêu cũng sẽ bị tay chị mài hỏng mà thôi." Trương Xảo Tĩnh bĩu môi nhìn chị gái nhà chị. Trong mắt chị, người chị gái này của chị cũng là người không có đầu óc, mỗi ngày đều như rất lợi hại, chạy đến chạy đi hết nhà đông lại sang nhà tây, nhưng nhìn cuộc sống của nhà chị ấy qua mỗi ngày mà xem? Chị ấy cũng không chịu phục vụ cho cháu ngoại trai khỏe mạnh khá khỉnh của chị, chị chỉ cần nghĩ đến đã thấy tức giận.

"Tay chị thì làm sao chứ? Mỗi ngày, trong nhà chị trên có già dưới có trẻ, công việc cái gì cũng phải làm, nào có tốt số như nó?" Trương Xảo Quyên thấy em gái thứ hai khiêu khích, trong lòng cô đều là lửa giận cuối cùng cũng có chỗ phát tiết.

Trương Xảo Phương thấy hai chị gái sắp cãi nhau ở nhà cô, cô vội nói: "Đúng rồi, chị hai, lần trước không phải chị nói thích cái rèm cửa sổ này sao? Em chuẩn bị cho chị rồi này." Nói xong, cô đưa rèm đã làm xong ra cho chị hai.

"Nhanh như vậy à? Ha ha. Tam nha, cô chịu nghe lời nói của chị hai rồi hả?" Trong lòng Trương Xảo Tĩnh rất vui vẻ, chị nhìn rèm cửa sổ có đường viền hoa mà cười không ngừng. "Ôi, có bốn tấm mành sao? Vừa đủ, quầy bán quà vặt của chị cũng có thể treo một cái rồi."

Trương Xảo Phương ngồi một bên cười, cô không có nói là cô làm theo ngăn tủ trong nhà cô, lần trước chị ấy cũng thích cái này.

"Tam nha, cô không đúng rồi, sao chị hai cô có mà chị cả lại không có gì? Cô cũng phải cho chị một bộ." Trương Xảo Quyên cầm tấm rèm xoi mói. Đừng nói là rèm cửa sổ này đẹp đến thế nào? Cho dù xấu đến đâu thì chị cũng muốn, có lợi mà không chiếm chỉ có đồ ngốc thôi.

"Đây là chị hai bỏ tiền bảo em mua cho chị ấy, chị cũng bỏ tiền đây, em mua cho chị." Trương Xảo Phương lười nhìn sắc mặt của chị, cô tiếp tục đan áo len cho chồng cô, chỉ còn một tay áo nữa thôi, cô nghĩ tranh thủ hôm nay làm cho xong.

Trương Xảo Quyên vừa nghe xong cũng không còn lòng dạ nào, tức giận bĩu môi: "Một cái rèm cửa thì đáng bao nhiêu tiền chứ? Cô kiếm được nhiều tiền như vậy mà không nghĩ đến chuyện hiếu kính người chị này một cái sao?"

"Tam nha cũng là dùng từng cây kim từng sợi chỉ mà thêu, cũng không phải là chỉ cần mở mồm là có tiền, chị có muốn cũng không có đâu?" Trương Xảo Quyên cẩn thận xếp rèm vào, chị thấy chị cả còn cầm một tấm rèm trong tay, chị vội vàng lấy về. "Tay chị có rửa sạch không thế? Chị đừng làm bẩn rèm mới của em." Cũng không biết nhà chị cả cô sẽ bẩn thành cái dạng gì, bàn tay mà cũng đen đến vậy.

"Của cô, của cô, ai hiếm lạ những cài này chứ?" Trương Xảo Quyên tức giận ném đồ lên người em gái, xoay người đi ra khỏi cửa, lần này, ngay cả con chó ngoài cửa cũng chỉ nhìn thấy bóng người, có thể thấy được chị tức giận đến thế nào.

"Chị?" Trương Xảo Tĩnh cũng tức giận, chị rất thích cái này, chị không thích người khác cũng không được ném? Chị vội vàng để rèm cửa sổ lên giường

xếp lại một lần nữa, sau đó cười nói: "Tam nha, hết bao nhiêu tiền vậy? Cả tiền phí gửi cũng tính vào trong đi, chị hai có tiền."

Trương Xảo Phương nhìn chị hai cô bắt đầu móc tiền thì không nhịn được cười nói: "Lần trước em nói Trường Lâm mang về chỉ là chọc chị chơi thôi, là em tự mua vải về làm đó, cũng không hết mấy đồng tiền? Nếu chị cả không phải luôn nghĩ chiếm lợi từ người khác thì em cũng làm cho chị ấy, nhưng em nghĩ cho dù em có làm cũng không có được lời hay, em cũng mặc kệ chị ấy."

Trương Xảo Tĩnh vừa nghe là em gái làm, lqd, chị có chút kinh ngạc nhìn cô: "Con nhóc này được nha? Càng ngày càng lợi hại đó?" Sau đó chị cất tiền vào túi rồi nói: "Nếu không hết bao nhiêu tiền thì chị cũng không đưa cho cô nữa, chờ thêm mấy ngày nữa chị mua thêm đồ ăn về nhà ăn, đến lúc đó sẽ gọi cô." Bây giờ Tam nha cũng kiếm được tiền, hai chị em chỉ vì mấy đồng tiền mà đưa ra đưa vào thì cũng khó nhìn, còn không bằng chị mua thêm chút đông chút tây, mấy chị em cùng nhau về nhà cha mẹ ăn.

"Vâng, nhất định em sẽ đến." tiễn chị hai vui hớn hở về nhà, Trương Xảo Phương cười vào nhà, tiếp tục chiến đấu với áo len.

Cuối cùng đến tối cô cũng đan xong, cô gấp áo len lại để xuống dưới gối ép một đêm, hôm sau cô mang cả quần trong và đồng hồ gửi đi. Lúc kí gửi tâm trạng cô rất sung sướng, đương nhiên, nếu không cần tự mình viết thư thì cô tin tưởng là tâm trạng cô còn tốt hơn.

Tống Trường Lâm nhận được những đồ này, đúng lúc hiếm lắm anh mới có một ngày nghỉ ngơi, tuy rằng chỉ có một ngày, nhưng anh cũng không cần mặc quân phục màu xanh. Anh rửa qua mặt, ngây ngốc mặc áo len của vợ anh đan cho, nhìn áo len trên người, anh cảm thấy có chút đáng tiếc, qua mấy ngày nữa trời ấm hơn anh cũng không mặc được áo này nữa, anh cũng chưa mặc được hai lần, thật sự là phí phạm tấm lòng của vợ anh.

Anh đang định đổ chậu nước đi, Triệu Dũng cầm một bọc lớn đi vào: "Trường Lâm, trong nhà cậu lại gửi đồ cho cậu này, đúng lúc tớ gặp bảo vệ ở cửa nên lấy cho cậu luôn."

"Là sao? Lại có đồ gửi đến à?" Tống Trường Lâm vừa nghe xong, anh cũng không đi đổ nước, vội vàng để chậu rửa mặt sang một cái ghế, lòng tràn đầy vui mừng nhận lấy bọc đồ.

"Cậu nhìn xem là ai gửi đến? Lần này là cái gì vậy?" không nói đến Tống Trường Lâm có bao nhiêu vui sướng, đồng chí Triệu Dũng cũng ôm tay đứng ở bên cạnh dài cổ nhìn vào. Trường Lâm tham gia quân ngũ nhiều năm như vậy, trừ bỏ thư nhà thì rất ít khi nhận được đồ gì đó, một tháng này lại nhận được hai lần, thật sự không dễ dàng nha.

Tống Trường Lâm kích động mở bọc ra, thấy bên trong có một chiếc áo len và quần trong, nhìn dáng vẻ là đan bằng tay, anh vui vẻ cầm áo len lên, anh muốn tìm thư nhà trước nhưng lại ngạc nhiên phát hiện còn có một chiếc hộp không lớn, đây là gì vậy?

Triệu Dũng còn nhanh tay hơn anh, nhanh chóng lấy chiếc hộp lên mở ra, sau đó không nhịn được mà kêu lên: "Đồng hồ sao? Nhìn cũng không rẻ nha? Trường Lâm, ai gửi cho cậu vậy? Thật hào phóng nha." Anh vừa nhìn thấy áo len còn nghĩ là vợ của Trường Lâm, bây giờ anh có thể xác định, người phụ nữ kia không hất Trường Lâm ra là tốt lắm rồi, sao có thể tiêu tiền mua đồng hồ chứ. Đây quả thực là mặt trời mọc đằng tây rồi hả?

Đồng hồ? Trường Lâm cũng sửng sốt, anh không nhìn đồng hồ mà vội lấy thư ở bên dưới lên nhìn, nhìn kiểu chữ vặn vẹo của vợ anh, anh càng nhìn càng vui vẻ, càng đọc khóe miệng càng không nhịn được mà nhếch lên, cuối cùng, trong lòng anh tràn đầy bong bóng hạnh phúc.

Thấy dáng vẻ không bình thường của Tống Trường Lâm, Triệu Dũng ngó người vào đọc trộm, Trường Lâm cảnh giác vội vàng nghiêng người tránh đi: Trong thư này vợ anh còn nói nhớ anh đó, kiên quyết không cho người khác nhìn.

Anh gấp cẩn thận thư trong tay để vào túi, sao đó đỏ mặt lấy lại đồng hồ trong tay Triệu Dũng đeo vào tay anh.

Anh cẩn thận nhìn, càng nhìn càng thích, anh nhớ liên trưởng của bọn anh cũng đeo loại đồng hồ nay, nhưng anh nhìn thế nào cũng cảm thấy cái đồng hồ trên tay anh đẹp hơn. Ha ha, vợ anh tiêu không ít tiền đúng không?

"Ai ai ai, cậu đừng cười ngây ngô nữa, cuối cùng thì ai gửi đồ cho cậu?" Anh sắp vội đến chết rồi.

"Ha ha, vợ mình gửi, cô ấy ở nhà không làm gì nên thêu hoa kiếm được chút tiền, đây là lần đầu cô ấy kiếm được tiền nên cô ấy mua cho mình cái đồng hồ, cũng coi như giữ lại làm kỷ niệm." Vợ anh thật tốt, không biết số tiền anh gửi về lần trước có đủ để mua cái đồng hồ này không? Vừa nhìn cũng biết cái đồng hồ này chất lượng rất tốt, nhìn kim đồng hồ chạy không nhanh cũng không chậm, không khác gì đồng hồ ở bộ đội, thật sự là đồng hồ tốt.

Tóm lại, Tống Trường Lâm bị cái đồng hồ đẹp này làm cho chỉ số thông minh đã thẳng tắp trượt xuống.

Triệu Dũng ôm vai vuốt cằm cảm thấy chuyện này có gì đó, người phụ nữ kia sao lại thay đổi nhiều như vậy? Chẳng những có thể kiếm tiền? Kiếm tiền còn mua đồng hồ cho Trường Lâm? Thật sự học giỏi rồi sao?

"Sao trước kia không nghe nói cô ấy biết thêu vậy?" Thêu hoa gì mà có thể kiếm tiền? Mẹ anh, vợ anh mỗi ngày cũng ở nhà làm quần áo thêu hoa, mà không thấy hai người kiếm được chút tiền nào?

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Editor: Voicoi08

"Ha ha, trong thư vợ mình nói, cái này bán được lắm, bức tranh thêu có thể treo lên tường nhà, chỉ là cô ấy luôn lén luyện tập, sợ thêu không tốt sẽ bị mọi người trong nhà cười, lần này cảm thấy không tệ lắm mới thêu thành sản phẩm mang đi bán thử, không ngờ thực sự kiếm được tiền." Tống Trường Lâm vừa nói vừa cởi áo len đang mặc ra, mặc thử áo len màu bạc vợ anh mới đan cho anh, đây là loại áo len hở cổ, bên trong có thể mặc áo phông hoặc áo sơ mi, có thể mặc ra ngoài, còn có thể mặc rất lâu.

Triệu Dũng nhìn Tống Trường Lâm mặc đẹp nhưng anh lại cảm thấy không đơn giản như vậy: "Tại sao gần đây vợ cậu lại tốt với cậu như vậy?" Cô ta chỉ đan hai cái áo len anh đã cảm thấy đây là bánh thịt rơi từ trên trời xuống, vậy mà con mua đồng hồ?

"Trước kia vợ mình đối với mình cũng không kém mà." Tống Trường Lâm soi gương một lúc lâu, tâm trạng rất tốt trả lời.

Khóe miệng Triệu Dũng có chút méo mó, anh cảm thấy người đàn ông này bắt đầu không tìm thấy nam bắc, nhất định đây không phải Tống Trường Lâm mà anh quen biết. Triệu Dũng thấy một người đàn ông mà thử xong áo lại thử đến quần, anh có chút phiền, nhíu mày hét lên: "Mình bảo này, cậu là một người đàn ông đấy, cậu có thôi đi không hả?" Giống ý như phụ nữ vậy, đổi đi đổi lại, cũng sắp thành đàn bà rồi.

Nhất định anh sẽ không thừa nhận là anh đang ghen tỵ, tuy rằng anh cảm thấy Trương Xảo Phương này hành động rất khó hiểu, nhưng nhìn Tống Trường Lâm mang theo vẻ mặt vui mừng mặc áo len hở cổ, lại đeo đồng hồ mới vào tay, khí chất và hình tượng cũng lập tức bay lên xếp thứ nhất, anh có chút oán trách vợ anh,lqd, vì sao khi cô đan áo cho anh thì anh mặc vào lại giống một con gấu ngốc vậy chứ? Nhưng vợ Trường Lâm đan thì khi mặc lên lại khí phái không nói lên lời?

Anh trai à, cái này thật sự không thể trách vợ anh, cùng là người, nhưng anh lại hơn Tống Trường Lâm đến 30 cân.

Cuối cùng, Tống Trường Lâm cũng thấy đủ, anh lại mặc áo len kia, còn áo len mới đem cất cẩn thận, nhìn đồng hồ trên tay, anh nghĩ hôm nay không có nhiệm vụ nên anh cũng không lỡ tháo xuống.

"Triệu Dũng, cậu nói xem lần trước mình gửi cho Xảo Phương 200 đồng, cô ấy lại mua cho mình cái đồng hồ này, vậy lần này mình phải gửi cái gì cho cô ấy đây?" Hai hôm nay phần tiền trợ cấp kia cũng về đến nói, nhưng vợ anh nói cô ấy bán tranh thêu được 1000 đồng đó, hình như trong tay cô cũng không thiếu tiền, nhưng ít ra anh cũng phải tỏ vẻ một chút đúng không?

Tống Trường Lâm bị đả kích, anh cảm thấy được điểm tốt nhưng cũng cảm thấy khó khăn, nhất định anh phải tặng lại thật tốt, không thể để vợ anh đau lòng được.

"Cái này thì chính cậu tự suy nghĩ đi, đó là vợ cậu, làm sao mình biết cô ấy thích cái gì chứ? Bây giờ cậu nhanh chóng mặc áo vào, đừng quên trưa nay chúng ta phải đến nhà liên trưởng Tôn làm sủi cảo đó, đi nhanh lên cho mình." Nói xong, Triệu Dũng cầm áo khoác nhét vào tay Tống Trường Lâm, túm anh đi ra ngoài.

Anh nghĩ Trương Xảo Phương không tốt bụng như vậy, nhưng anh lại không tìm được chứng cứ, vậy nên chỉ cần nghe thấy lời nói về cô ta đã thấy phiền lòng, anh chỉ cảm thấy anh như Tôn Ngộ Không trong lòng tràn đầy tức giận, biết rõ rành rành là người phụ nữ này là bạch cốt tinh còn chưa hiện nguyên hình, nhưng đến miệng thì lại không thể nói rõ được.

Tống Trường Lâm nhớ đến chuyện phải đến nhà liên trưởng làm sủi cảo, anh cũng tạm để chuyện gửi gì về cho vợ anh sang một bên.

Hiện tại, các sĩ quan trong bộ đội đa số là từ trường quân đội ra, giống như anh và Triệu Dũng không học qua trường bộ đội lại thật sự dựa vào công tác quân sự, dựa vào đầu năm lên làm đội trưởng thật sự không nhiều, liên trưởng của bọn anh cũng vậy, mười mấy tuổi đã theo quân, bình thường cũng không có một hai ngày thả lỏng, bình thường những ngày này mấy người cũng không có chỗ nào để đi, hoặc là đến nhà liên trưởng làm sủi cảo, hoặc là kiếm chút thức ăn về cải thiện món ăn.

Dù sao mấy người bọn họ cũng là những người cùng tuổi, đa số cũng không có người nhà theo quân, nhưng mà qua mấy năm nữa thì tốt rồi, nhưng sẽ có rất nhiều nơi phải đi? Nghĩ vậy, anh quay đầu nhìn Triệu Dũng: "Cậu chỉ còn một năm nữa là được 15 năm đúng không? Vợ cậu có muốn theo quân không?" Nhìn lại bản thân, anh còn những ba năm nữa, nghĩ vậy, anh có chút nóng lòng, dù sao vợ anh cũng quan tâm anh như thế thì anh càng muốn đón người đến bên cạnh.

"Ai, nhìn nhìn lại đi." Nói đến chuyện này, Triệu Dũng không biết làm sao thở dài, anh cũng sắp 32 tuổi, anh và vợ nhiều năm chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, đương nhiên anh cũng muốn sớm được đoàn tụ với vợ và con, nhưng đi làm sao được đây? "Cháu cậu cũng bảy tuổi rồi, cũng sắp lên tiểu học, nếu đi lại phải điều chỉnh? Hoặc là để ở trong nhà không đưa đi cùng sao? Sức khỏe của mẹ mình cũng không tốt, cậu nói xem, bọn mình đã không thể tận hiếu thì thôi lại còn muốn nhờ một người già trông hộ đứa nhỏ hay sao? Chuyện này nói sau đi."

Tống Trường Lâm vừa nghe thấy cũng nhíu mày, đây là chỗ khó với người nhà theo quân, chỗ này của bọn họ tương đối hẻo lánh, thị trấn gần nhất cũng

đi hết cả hai tiếng đồng hồ, để đứa nhỏ mỗi ngày phải chạy tới chạy lui cũng không tiện, nhưng còn có thể làm thế nào đây? "Từ từ sẽ đến thôi, còn một năm nữa mà, có lẽ đến lúc đó sẽ có cách giải quyết." Ngoài miệng thì anh nói vậy, nhưng anh cũng biết đây chỉ là lời nói suông mà thôi, mười năm còn không thay đổi gì thì nói gì đến một năm? Chắc là không còn hi vọng gì nữa.

Thấy bạn tốt vẫn buồn rầu không vui, "Cho dù như thế nào thì cậu cũng có con trai mà, còn có vấn đề gì có thể buồn chứ, bây giờ người nên buồn là mình mà mình còn chưa buồn, cậu nên biết đủ đi." Bao giờ anh mới có một đứa bé chứ? Không cần con trai, con gái cũng được mà.

Vừa nghe thế, Triệu Dũng cũng vui vẻ cười ha ha, nói: "Muốn có con trai sao? Chúng ta luôn chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, lqd, nhưng vẫn có độ khó, cậu đừng thấy mình kết hôn sớm, thật ra mình cũng ba năm mới có cháu trai của cậu, cậu mới được hai năm, cứ từ từ mà chờ đi," Triệu Dũng nhớ đến con trai khỏe mạnh kháu khỉnh ở nhà, tâm trạng anh lại chuyển thành tốt.

Bọn họ đối vời nhà liên trưởng Tôn đã quen đến mức không thể quen hơn, dù sao cũng là thủ trưởng cũ, từ khi họ tham gia quân ngũ đã đi theo ông, nhiều năm như vậy, bọn họ cũng luôn đến đây tìm cảm giác gia đình ấm áp, họ cũng sắp coi đây như một nửa gia đình rồi.

Vừa mới vào nhà, liên trưởng Tôn của họ đi một đôi dép lê từ trong phòng ra ngoài, thấy hai người bọn họ đến cũng vui vẻ chỉ vào bồn rửa mặt ở gian ngoài nói: "Hai tên nhóc các cậu có thể tính là đến thì cũng nhanh chóng rửa tay làm sủi cảo đi, chị dâu các cậu đang mắng đó, nói nếu các cậu không đến thì hôm nay làm sủi cảo sẽ không cho các cậu ăn."

Tống Trường Lâm vừa nghe lập tức nở nụ cười: "Ha ha, liên trưởng, chắc hẳn chị dâu không phải mắng bọn em đúng không?"

"Đúng vậy, chị dâu luôn đối tốt với bọn em, dù bọn em có đến muộn cũng sẽ giữ lại cho bọn em, sao có thể nói là không cho bọn em ăn chứ?" Triệu Dũng kiên quyết không tin đối phương châm ngòi.

"Ai nói không mắng? Bà ấy vừa mới. . ." Liên trưởng Tôn còn đang định thêm mắm thêm muối, thì một người phụ nữ khoảng hơn 40 tuổi đi từ bên trong ra, trong tay người phụ nữ này còn cầm một cái chày cán bột, vốn đang trừng lớn hai mắt, nhưng vừa nhìn thấy hai người Tống Trường Lâm thì lập tức lại chuyển thành ý cười, chỉ vào chồng oán trách với hai người: "Các cậu cũng đến rồi, chị cũng sắp bị anh Tôn của các cậu làm cho tức chết rồi, rõ ràng không làm gì cả nhưng lại còn nhận nhào bột, bột này cũng là chị nhào, quả thực chính là đồ ba phải, lấy lau lên tường cũng không chùi hết, bột không bị chị sửa cũng sẽ lên men, nói anh ấy cũng không chịu nhận sai, muốn làm da sủi cảo, da sủi cảo gì mà để người ta làm thành bánh mì bánh bao cũng sẽ ngại to. . . ."

Thấy vợ mình nói mãi không yên, liên trưởng Tôn không kiên nhẫn nổi trừng mắt lên: "Vừa cằn nhằn là nói liền không dứt, ai nói anh không làm gì? Củ cải này không phải anh cắt à? Sao không làm sống luôn đi?"

"Thối lắm. Nếu đến củ cải anh cũng không cắt em có thể coi anh như củ cải mà băm, anh còn không biết xấu hổ mà nói mình cắt củ cải à?" Người khác sợ anh ấy trừng mắt nhưng chị là vợ anh ấy, chị không sợ, Thẩm Tú Trân chống tay vào hông trừng lại, giọng điệu cũng nâng lên cao vút, lập tức, liên trưởng ủ rũ luôn.

Vợ anh là thanh mai trúc mã, cùng anh lớn lên ở một thôn, lúc biết anh theo quân, một chữ cũng chưa nói mà chuyển hành lý của bản thân gả đến nhà anh. Nhiều năm như vậy anh luôn ở bộ đội, không chút quan tâm đến gia đình, vợ anh ở nhà hầu hạ cha mẹ anh, chăm sóc con nhỏ, cho nên liên trưởng Tôn luôn cảm thấy có lỗi với người ta, mọi việc đều nhường vợ, còn nói ra cho oai là cái gì mà anh là người đàn ông tốt không đấu với phụ nữ.

Bên này, anh bị vợ cằn nhằn một trận, tâm trạng đang oan ức, ngẩng đầu lại phát hiện hai tên nhóc kia đang cười trộm? Anh nổi trận lôi đình ngay lập tức: "Cười cái gì? Có gì mà buồn cười? Biết làm sủi cảo sao không đến sớm một chút? Tý nữa đi ra ngoài chạy 20 vòng rồi vào ăn cơm, có còn chút kỷ luật nào không thế hả?"

Hai người bị mắng đều cúi đầu nhìn giầy, liên trưởng Tôn tìm lại mặt mũi của người đàn ông, kết quả thắt lưng còn chưa nhô lên, Thẩm Tú Trân cầm chày cán bột, dùng một tay đẩy đẩy thân người cao lớn thô kệch của chồng sang một bên: "Đi đi đi, đừng có đem uy phong liên trưởng của anh về đây, nhà này do em định đoạt, anh sang bên kia ngồi mát mẻ đợi đi. Trường Lâm, Triệu Dũng, đi, cùng chị dâu đi làm sủi cảo đi, đừng quan tâm đến anh Tôn của các cậu?"

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 20

Editor: Voicoi08

Thẩm Tú Trân là quân tẩu danh xứng với thực, đối với bộ đội cấp dưới của chồng, chị đều chăm sóc như anh em ruột, ở trước mặt hai người cũng không phải người ngoài nên luôn kể lể về chồng, cũng là đầu năm thêm nhiều tình cảm ở chỗ này, nếu là trước mặt người ngoài có lẽ chị cũng rất băn khoăn cho hình tượng đàn ông của chồng.

Thấy liên trưởng Tôn tức giận nhìn mình chằm chằm, Tống Trường Lâm bất đắc dĩ dang tay: "Em nghe lời chị dâu, em đi rửa tay làm sủi cảo trước ạ."

Triệu Dũng càng anh tức giận: "Liên trưởng, buổi tối bên ngoài mát mẻ. . . Ai ô." Kết cục của khua môi múa méo chính là bị một cước đạp vào mông, đạp khiến cho anh lảo đảo, nhưng Triệu Dũng cũng không dám hé răng, chỉ có thể xám xịt vào nhà.

Vừa mới vào nhà anh mới phát hiện, trong phòng còn có người đang làm sủi cảo, Tống Trường Lâm cười nói: "Thằng nhóc này đến sớm nhỉ? Sắp gói xong rồi à?"

Triệu Vĩ Đông lấy nhân bánh vào trong da sủi cảo, vừa gói lại vừa cười nói: "Đến sớm một chút thì sớm được ăn, quan trọng nhất là mình không bị mắng." Nói xong, anh ta nhìn Triệu Dũng cười xấu xa nói: "Thế nào? Ai đá?" Anh cũng nghe được tiếng ai ô rồi.

"Cút đi, mình bị đá mà cậu còn vui vẻ như vậy, cậu cho là ai chứ?" Quá không đủ tình bạn rồi."

"Ai bảo cậu sung sướng khi người khác gặp họa, đáng đời. . . Ai ai? Cậu làm gì vậy?" Anh đang vui sướng khi người khác gặp họa thì bị Triệu Dũng đập cho một cái.

Mọi người cười đùa một trận sau đó bắt đầu xắn tay áo làm sủi cảo, Triệu Vĩ Đông vừa nhìn thấy đồng hồ trên cổ tay Tống Trường Lâm, anh cũng không thèm gói sủi cảo nữa, vội vàng bám vào: "Trường Lâm, đồng hồ của cậu là đồng hồ nhập khẩu từ Thụy Sĩ sao? Cậu mua lúc nào vậy? Sao mình không biết?" Đồng hồ này rất quý, anh nhìn rất nhiều lần mà cũng không đủ nhẫn tâm để mua nó, Trường Lâm lại mua được sao? Cậu ấy chịu chi cho bản thân thế à?

Mọi người đều biết cơ bản về cuộc sống trong nhà của mỗi người, ngoại trừ Tống Trường Lâm tự mình mua, Triệu Vĩ Đông không nghĩ ra được ai lại mua cho Tống Trường Lâm cái đồng hồ đẹp như vậy?

"Cái gì là đồng hồ Thụy Sĩ? Để chị nhìn xem nào?" Thẩm Tú Liên cầm nắp chậu đi từ ngoài vào, chị nghe thấy mọi người nói đây là đồng hồ Thụy Sĩ cũng vội vàng xúm lại. "Đây là đồng hồ nhập khẩu từ Thụy Sĩ sao? Lần trước chị đi mua cho anh Tôn còn chưa có cái này đâu? Rất đắt đúng không, ai mua cho cậu vậy?" Tuy rằng chị không nghĩ ra ai là người mua, nhưng chị cũng không tin Tống Trường Lâm có thể bỏ ra mấy trăm đồng mua một cái đồng hồ cho bản thân, đồng hồ của chồng chị còn đến 200 đồng mà, cái này nhất định không thể rẻ hơn.

"Cái này là vợ cậu ấy mua." Triệu Dũng ở một bên tức giận nói, sau đó lại nhỏ giọng than thở. "Cũng không biết là ăn cái gì tâm rồi."

"Biến đi, những lời đến từ miệng cậu đều không có lời nào hay." Thẩm Tú Liên mắng Triệu Dũng một câu, sau đó cười cười nhìn Tống Trường Lâm: "Chị nói rồi mà, vợ em cũng chỉ là nhất thời rẽ vào ngõ cụt thôi, lúc trước chị và anh Tôn còn có tình cảm là trụ cột mà khi nhìn đến nhà người ta có chuyện gì cũng có người đàn ông thu xếp, còn chị thì phải tự bản thân làm trong lòng chị cũng không chịu nổi, cho nên từ từ sẽ ổn thôi, đây là nghĩ thông suốt rồi đúng không, em ấy cũng bắt đầu biết nhớ thương cậu rồi sao?"

Lần trước đan áo len, lần này mua đồng hồ, nhìn dáng vẻ thì rất để ý đến Trường Lâm rồi. Thẩm Tú Liên thấy Tống Trường Lâm cười ngây ngô gật đầu, trong lòng chị cũng mừng thay.

"Đúng rồi, đồng hồ này bao nhiêu tiền?" Là người phụ nữ, mặc kệ là lúc nào thì cũng sẽ không quên hỏi đến vấn đề này.

Tống Trường Lâm vừa định nói không biết thì bên kia cuối cùng Triệu Vĩ Đông cũng tìm được chỗ để xem mồm: "Em biết, em biết, kiểu đồng hồ này lần trước em lượn qua hai vòng mà cũng không dám mua, họ bán 360 đồng đó, chị dâu cũng dám bỏ để mua." Quả thực chính là phá sản mà.

"Trời, đắt như vậy sao?" Tống Trường Lâm cũng không ngờ đến giá lại như này, anh nghĩ rằng chỉ hơn 200 đồng thôi, không ngờ lại là gần 400?

Giá này, Thẩm Tú Liên cũng cảm thấy có chút đắt, không phải vì cái gì khác, chị biết nhà Tống Trường Lâm cũng chỉ sống bằng tiền lương của Tống Trường Lâm, tuy rằng vợ cậu cũng là có tấm lòng, nhưng vẫn quá quý gia, mua đồng hồ thì trong nhà sống kiểu gì?

Tống Trường Lâm thấy dáng vẻ của chị dâu, anh cũng biết chị đang nghĩ gì, anh không muốn để vợ anh gánh tội là người phụ nữ phá sản, nên cười giải thích: "Hai năm qua vợ em ở nhà học thêu hoa, mấy ngày hôm trước cô ấy đem một bức tranh đi bán kiếm được chút tiền, cô ấy nói đây là lần đầu tiên kiếm tiền nên muốn mua cho em một cái đồng hồ, coi như giữ lại làm kỉ niệm." Cho nên mọi người đừng nghĩ rằng vợ anh không sống qua ngày, Xảo

Phương nhà anh rất hiền thục đó.

Bản thân tự kiếm được tiền lại là chuyện khác, liên trưởng Tôn đứng ở cửa nghe xong cũng cười nói: "Thằng nhóc này được nha, thật đúng là gặp được một người vợ tốt, có thể thêu hoa kiếm tiền rồi hả? Đồng hồ nào, anh nhìn với?" Anh cũng rất vui vẻ, bọn họ là những người tham gia quân ngũ, quanh năm vợ không ở bên người đã đủ khổ, mỗi lần nhận được thư nhà cũng vui vẻ được một buổi sáng, nhưng Trường Lâm lại số khổ, mỗi lần nhận thư nhà đều phải xin nghỉ phép đi gửi tiền, vì vậy, anh cũng đã thầm mắng Trương Xảo Phương không biết bao nhiêu lần.

"Thêu hoa gì mà kiếm được tiền như vậy?" Đây không những là nghi ngờ của Triệu Dũng mà cũng là nghi ngờ của Triệu Vĩ Đông, đa số phụ nữ trong nhà đều biết thêu thùa, nhưng cũng không nghe ai nói thêu có thể kiếm được tiền? Xem ra không thể ít hơn 400 đồng.

"Ha ha, cái này chị biết, mấy cậu chờ đấy." Thẩm Tú Liên vừa nghe xong, vội vàng bước vào phòng con gái, chỉ một lát sau, chị cầm một cái thêu bình (Gồm nhiều bức tranh ghép lại thành một dãy). "Đây chính là thêu Thục nổi tiếng, có người tặng, Bình Bình nhà chị rất thích, bình thường ba nó cũng không được đụng vào." Chị không dám để mấy người quê mùa kia đụng vào, chị sợ thật sự sờ vào hỏng rồi thì về con gái chị sẽ làm ầm lên với chị, chị cầm thêu bình đưa qua đưa lại một vòng trước mặt ba người đàn ông kia, sau đó lại vội vàng đặt trả lại về phòng của con gái.

"Cũng chỉ là hai con chim mà đáng giá vậy à?" Mấy người đàn ông tôi nhìn cậu, cậu nhìn tôi, mấy người đều không hiểu lắm, dù sao cho nhìn cũng chỉ là đồng trang trí, thật sự có người bỏ tiền ra mua nó sao?

"Mấy người không hiểu gì cả? Con gái chị nói đây là nghệ thuật, ngược lại chị nghĩ đầy là bản lĩnh, một đường kim một mũi chỉ, không có bản lĩnh thì không thể thêu ra được, Trường Lâm, nếu thật sự vợ em biết thêu cái này thì cũng có thể nói đó là một cô gái tốt, không vững tâm thì sao thêu được cài này? Cậu nhặt được bảo rồi." Bởi vì thêu, hảo cảm của Thẩm Tú Liên với một người chưa từng gặp như Trương Xảo Phương cũng tăng lên rất nhiều, từ nhỏ chị đã hâm mộ những người phụ nữ khéo tay,lqd, chị cảm thấy đây mới là chuyện người phụ nữ nên làm, nhưng chị chỉ biết nhìn, bảo chị khâu vá quần áo còn được, nhưng bảo chị thêu để thành hình một đóa hoa lại không được? Đây quả thật như muốn mạng của chị.

Tống Trường Lâm nghe chị dâu nói thêu rất vất vả, trong lòng anh cũng nóng lên, nghĩ đến vợ anh vất vả thêu từng đường kim mũi chỉ mới ra được một sản phẩm, vậy mà bây giờ lại biến thành đồng hồ trên tay anh? Trong lòng anh càng cảm thấy thiếu vợ anh, vấn đề là, chút tiền trong tay anh còn không bằng trong tay vợ anh nữa, anh phải đưa cái gì đây?

Trương Xảo Phương không biết chồng cô nhận được quà, trong lòng vừa hạnh phúc lại rối rắm, bây giờ, cô đang ở nhà vội vàng làm chuồng gà, trời vừa ấm cô cũng nuôi gà luôn.

Thật ra cô cũng không muốn nuôi những con này, cô nuôi chó cũng chỉ vì nó ở trong nhà từ trước, nhưng bảo cô nuôi gà nuôi vịt thì thật sự là cô không có tình cảm gì cả. Nhưng hai hôm trước chị hai gọi cô về nhà mẹ ăn cơm, đúng lúc cô được ăn trứng gà mới vừa đẻ xong, cô phát hiện ra, hóa ra trứng gà mới vừa đẻ xong cũng có linh khí.

Bên người cô có nhiều nguồn linh khí như vậy, nhưng bây giờ cô cũng chỉ có thể nhìn rau xanh mới vừa nảy mầm mà không làm gì được? Dù sao thì mỗi ngày ra ngoài mua cá sống gà sống cũng là một chuyện không thực tế, cô cũng không có điều kiện để mỗi ngày ăn một quả trứng gà sống. Cuối cùng, cô căn răn một cái, quyết định bản thân cô tự mua gà về nuôi, chờ khi lớn thì mỗi ngày giết một con ăn để bồi bổ linh khí, cô nhìn xem ai dám có ý kiến gì chứ?

Kết quả, khi cô làm xong lồng gà mới biết được, hóa ra, muốn nuôi gà cũng phải xem mùa? Bây giờ trời rất lãnh, không ai để gà ấp gà con cả.

Trương Xảo Phương bất đắc dĩ, kế hoạch trong lòng cô lại thất bại, cô chỉ có thể giống như con mèo thèm ăn nhìn chằm chằm vào rau xanh mới nảy mầm, linh khí của cô.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Editor: Voicoi08

"Xảo Phương, em khéo tay quá." Tống Trường Hà nhìn Trương Xảo Phương thêu xong nửa cái đầu rồng, chị khen không ngừng.

Hôm nay chị đến đưa sủi cảo cho em dâu, trong nhà nấu sủi cảo, mọi người biết vợ em trai bắt đầu thêu hoa nên nghĩ muốn gọi cô về ăn cơm cũng tốn thời gian, vậy nên chị bưng sang luôn.

Nếu nói lúc trước chị cũng muốn thêu hoa kiếm tiền, nhưng hiện tại nhìn thấy nửa cái đầu rồng thì chị không còn chút suy nghĩ nào cả, một cái đầu cũng dùng không biết bao nhiêu loại chỉ thêu, đổi đi đổi lại đến mức chị hoa cả mắt, cũng không hiểu sao Xảo Phương có thể nhớ được nhiều màu sắc như vậy? Quá lợi hại. Không trách được cha chị cũng nói tiền không dễ kiếm như vậy, chỉ với thủ pháp như vậy chị có luyện mười năm cũng không được, chị vẫn nên yên tĩnh ở nhà thì hơn, dù sao mua vải mua chỉ thêu cũng tốn tiền.

Trương Xảo Phương ngồi bên cạnh ăn sủi cảo, lqd, nhìn thấy sự hâm mộ trong mắt cô cả, cô cười nói: "Lúc đó em cũng không có cách nào mà chị?

Trong nhà cũng chỉ có tiền lương của Trường Lâm, em là một người phụ nữ, muốn làm gì cũng không có tiền, em chỉ có thể nghĩ đến những cách không cần tốn sức thôi."

"Cũng không thể nói như vậy được, là do em có lòng, người đàn ông làm công ở ngoài, người phụ nữ chỉ có đợi ở nhà, chỉ có em có thể nghĩ đến thêu hoa kiếm tiền, lại còn có thể kiếm được." Nếu như là chị? Thì cho dù là muốn kiếm tiền nhưng lại không thể làm được cái gì hết.

Trương Xảo Phương uống miếng nước, cười bất đắc dĩ nói: "Ai bảo em có người chị hai thích khoe khoang chứ? Mỗi lần gặp mặt chị ấy đều nói chị ấy kiếm được tiền, nói ti vi nhà chị ấy tốt như thế nào, em cũng nghẹn đến mức muốn mua ti vi luôn."

Tống Trường Hà bị lời nói của em dâu chọc cho vui vẻ, cô buồn cười lắc đầu nói: "Em đó. . ." Chị cẩn thận đặt giá thêu lên giường đất, quan tâm dặn dò: "Không có chuyện gì thì em nên ra ngoài nhiều một chút, đừng chỉ mải tập chung thêu, cứ như vậy thời gian dài cơ thể em cũng không chịu được." Nói xong, chị cẩn thận đánh giá Trương Xảo Phương, nghi ngờ nói: "Xảo Phương, em có vẻ trắng hơn rất nhiều đấy?"

Nhà ở bên phải bên trái, thường xuyên gặp mặt nên chị cũng không chú ý, hôm nay cẩn thận quan sát chị mới phát hiện gương mặt nhỏ nhắn của em dâu chị cũng sắp vượt qua gương mặt non mềm của Đình Đình nhà Trường Sơn rồi, thật sự là vừa trắng lại tinh tế.

"Là sao?" Trương Xảo Phương sờ sờ mặt mình, cô cũng nghi ngờ nói. "Em vội đến mức đôi khi còn quên rửa sạch mặt, còn có thể trắng ra sao? Có phải do mùa đông em ít ra ngoài nên trắng hơn không?"

Mới là lạ. Vì cô muốn để mình có làn da tốt như đời trước, mỗi ngày cô đều cẩn thận từng lý từng tý, mỗi ngày cô đều huy động linh khí để rửa mặt, cô chỉ sợ mình trở nên quá trắng khiến mọi người nghi ngờ, xem ra cuối cùng cũng thấy kết quả.

"Cái gì mà cũng trắng? Trong nhà em không có đất, hằng năm em cũng không ra ngoài, có thể trắng hơn cũng có thể trắng hơn bao nhiêu?" Lúc mới kết hôn, Trương Xảo Phương cũng làm việc với người nhà chồng, nhưng cô là một người phụ nữ, có lại chút yếu đuối, mảnh đất của cô và Trường Lâm gần như đều là người trong nhà giúp đỡ hoàn thành, kết quả vợ Tống Trường Sơn mặc kệ, vợ Tống Trường Vinh cũng không chịu làm, làm ầm ĩ một trận, cuối cùng Xảo Phương cũng không trồng mà vất lại cho nhà làm, mỗi năm cô lấy mấy trăm đồng tiền nhận thầu là xong, cho nên người khác có lẽ không trắng chứ Trương Xảo Phương thì tuyệt đối là không.

"Em cũng không biết, mỗi ngày em cũng đâu để ý đến da đâu?" Nói xong, cô lại nhìn cô cả cười: "Chẳng lẽ là do không rửa mặt? Việc này cũng rất có khả năng. . ." Nói một nửa cô đã thấy buồn cười.

"Đi đi, em đừng ở đây đùa chị." Tống Trường Hà mắng một câu rồi đứng dậy, nhìn cô đã ăn xong chị cũng đứng dậy về nhà. "Em cứ làm đi, chị về nhà trước." Hai vợ chồng Trường Vinh còn ở nhà đấy, chị vẫn nên về nhà sớm một chút thì tốt hơn.

Rời khỏi nhà Xảo Phương, Tống Trường Hà đi một chút đã về đến nhà, kết quả chị còn chưa vào nhà đã phát hiện vẻ mặt mấy người trong phòng đều không tốt, chuyện gì thế này?

Thấy Tống Trường Hà trở lại, Từ Tiểu Mai đứng lên, lạnh mặt nói: "Cha, mẹ, chúng con đi trước ạ, nhà mình cũng không giúp bọn con được cái gì, chúng con đi chỗ khác nhìn thử xem, nếu không làm cái gì thì đứa nhỏ trong bụng con có được sinh ra thì cũng không nuôi được."

Tống Trường Vinh vừa nghe vợ nói vậy, anh ta đang đứng một bên cũng vội vàng kéo áo vợ mình, bình thường cha anh ta không thích nói chuyện cũng không có nghĩa là tính tình cha anh tốt, hơn nữa lời nói này thất sự có chút quá đáng.

Quả nhiên, cha Tống cũng tức giận, vừa thấy con dâu nói lời lật trời như vậy, cô ta còn dám dùng đứa nhỏ đến đe dọa ông? Ông lập tức phát hỏa: "Bốn chị em Tống Trường Vinh cũng là do chúng tôi nuôi lơn, nếu đứa nhỏ trong bụng cô quý giá như vậy thì mấy hai người già nhà họ Tống chúng tôi cũng không nuôi nổi, chắc cô không cần sinh ra cũng được." Cho dù ông không có cháu đến mức phải tuyệt hậu thì cũng không chịu nổi con cháu dùng lời nói như vậy đe dọa ông.

Từ Tiểu Mai vừa nghe thấy lời này mắt lập tức đỏ lên, lại thấy chồng cô ta liên tục nháy mặt với cô ta, cô ta lập tức vung tay bỏ đi. Chờ khi cô ta sinh được một đứa bé mập mạp, hai người già nhà họ Tống này đừng nghĩ đến chuyện có thể cầu xin cô mà nhìn đứa bé.

"Tiểu Mai? Tiểu Mai?" Tống Trường Vinh gọi hai câu, thấy vợ anh ta cũng không quay lại mà đi luôn. Anh ta cũng muốn đuổi theo nhưng lại sợ cha anh tức giận, nếu anh ta không đuổi thì lại sợ vợ anh ta đang mang thai xảy ra việc gì sơ xuất.

Dáng vẻ khó xử của anh ta càng khiến cha Tống bốc hỏa lớn hơn, ông tức giận mắng: "Mày muốn cút thì nhanh biến đi, đừng có đứng trước mặt tao mà giả vờ hiếu thuận, nhưng tao cũng nói cho mày biết, anh hai mày không có nhà, một mình chị dâu thứ hai của mày ở nhà cũng không dễ dàng, đừng có mà giống như ruồi bọ thấy thịt lập tức tranh giành, nếu có chút quá đáng, đừng nói đến chuyện tao không cần cháu trai nhà họ Tống, mà ngay cả mày là con trai nhà họ Tống tao cũng không dám giữ luôn ấy."

"Cha, cha đừng tức giận, trở về con sẽ nói với cô ấy, trở về nhất định con sẽ nói với cô ấy." Ngoài miệng thì anh ta cố dỗ cha, nhưng trong lòng Tống Trường Vinh cũng cười khổ, lúc về vợ anh ta có lột da anh ta không? Anh ta thấy cha anh ta quay đầu đi không thèm nhìn mình, anh ta cũng chỉ có thể chào một câu với mẹ và chị rồi nhanh chóng chạy đuổi theo vợ.

Cha Tống nhìn qua cửa sổ thấy dáng vẻ vội vàng chạy đi của con trai, ông càng tức giận, cả đời ông đều kiên cường, lqd, tại sao lại sinh ra bốn đứa con không có tiền đồ vậy chứ? Con gái thì không nói, thấy con gái như vậy ông cũng không nhẫn tâm mà nói, nhưng nhìn ba đứa con trai thì đứa nào cũng sợ vợ, Trường Lâm còn có thể nói là do quanh năm không ở nhà mà thẹn với lòng, nhưng hai thằng còn lại thì biết nói thế nào? Cứ coi như là do Trường Hà làm ảnh hưởng mà có chút khó khăn trong việc cưới vợ, nhưng đều có tay có chân, tại sao lại đến mức chuyện gì cũng nghe theo vợ chứ? Đây là cái nghiệt gì ở đời chứ?

Tống Trường Hà cũng không biết sao lại thế này, chỉ thấy vợ chồng em trai thứ ba đã đi, chị có chút không biết tại sao nhìn về phía mẹ nói: "Mẹ, chuyện gì thế này ạ?" Tại sao lại liên lụy đến mức kéo cả Xảo Phương vào rồi?

"Ai, đừng nói nữa, đây cũng là do nhìn thấy Xảo Phương kiếm được chút tiền mà nháo ra thôi. . ." Bà không biết làm sao, thở dài, bắt đầu kể lại chuyện.

Thật ra rất đơn giản, rất nhiều người không tin là Trương Xảo Phương không có bí quyết gì, nhưng người ta không dạy thì mọi người cũng không có cách nào, lại nghĩ đến chuyện thêu mấy tháng có thể kiếm được 1000 đồng, lúc này còn không bằng tập chung làm tốt chuyện trồng trọt ở nhà nên mọi người cũng không còn suy nghĩ về chuyện này.

Ngược lại, cùng là chị em dâu, Từ Tiểu Mai lại không nghĩ vậy, nhà họ Tống có ba người con trai, trong ba người con thì trước mặt cũng chỉ có mình Tống Trường Lâm là có tiền đồ nhất, dù sao mấy năm nay, những người tham gia quân ngũ vẫn rất được tôn trọng, vốn chồng cô ta cũng là một người không có tiền đồ, trong mấy chị em dâu cô ta lại bị Trương Xảo Phương chèn ép, trong lòng cô ta sao có thể cam tâm chứ? Trước kia cô ta cũng có chút hiểu biết, lại được cha mẹ vừa ý nhất, nhưng từ khi Trương Xảo Phương kiếm được tiền, ai nhìn thấy cô ta cũng sẽ hỏi một câu: chị dâu thứ hai nhà cô thế nào? Cô ta tức giận đến mức không nói thành lời.

Hai ngày trước cô ta có nghe nói, ở thôn bên cạnh có lò gạch kiếm được tiền, cô ta cũng động tâm mà suy tính muốn để chồng cô ta làm lớn một chút, chỉ cần có tiền, thì tham gia quân ngũ cũng có năng lực đến thế nào chứ? Trương Xảo Phương phải vất vả ngày đêm mấy tháng mới có thể kiếm được 1000 đồng, nhưng cô ta chỉ cần một năm cũng có thể kiếm được vài vạn.

Cô ta suy nghĩ vô cùng tốt, lại thêm mềm ngọt bên tai Tống Trường Vinh để anh ta cũng đồng ý, nhưng muốn làm thì phải có tiền vốn, hôm nay bọn họ cũng là đến để mượn tiền vốn.

Lò gạch có kiếm được tiền hay không thì cha Tống không biết. Nhưng ông biết một điều, thứ kia muốn làm được cũng cần đến mấy vạn tiền, tiền của mấy nhà cộng lại cũng không thể làm được cái lò gạch, cần phải góp đến đâu chứ? Ông có trồng trọt mấy năm cũng không đủ tiền vốn, cho nên dù thế nào thì cũng không thể để cô ta làm liên lụy đến mấy người trong nhà được.

Cho nên ông không hề suy nghĩ mà lập tức từ chối, chúng mày có tiền thì tùy chúng mày, nếu chúng mày không có tiền thì đừng có làm.

Từ Tiểu Mai vừa nghe thấy lời này càng không đồng ý, lúc này cô ta lại nói, nếu không cho họ làm lò gạch thì bảo chị dâu hai của cô ta giao bí quyết thêu ra đây, mọi người cùng nhau kiếm tiền.

Cha Tống vừa nghe thấy câu nói ra vẻ đúng tình hợp lý của cô ta thì thiếu chút nữa là tức điên lên, không nói đến chuyện tay nghề này có bí quyết hay không, cho dù có, ở cổ đại cũng chỉ chú ý đến chuyện tay nghề chỉ truyền nam không truyền nữ, ngay cả con gái ruột cũng không được truyền cho, cô ta cũng chỉ là em dâu của chồng thì có mặt mũi gì mà lớn lối như vậy?

Cho nên ông cũng không khách sáo, mở miệng lập tức nói cô ta bỏ cái tâm tư đó đi, chỉ cần con dâu thứ hai không chủ động nói ra thì việc này cũng đừng nghĩ đến nữa.

Từ Tiểu Mai thấy khó cũng không lùi, vậy nên mới dám nói ra câu nói trước đó.

Tống Trường Hà biết rõ câu chuyện, chị bất đắc dĩ nói: "Xảo Phương nào có cái bí quyết gì đâu? Mấy ngày nay không có việc gì nên con thường xuyên qua bên đấy, em ấy thường thêu trước mặt con, một miếng vải, một cây kim và cả đống chỉ thêu, thực sự có bí quyết cũng chỉ là chăm chỉ luyện tập mà thôi, sao tất cả đều để mắt đến em ấy vậy chứ?"

Cha Tống thấy con gái nói như vậy, trong lòng ông càng tức giận với đứa con thứ ba kiến thức hạn hẹp, không muốn nhìn thấy người khác tốt.

Tống Trường Hà khuyên cha chị một lát, nghĩ đến việc này cũng không nên để Xảo Phương biết để tránh sau này chị em dâu còn ở chung với nhau. Hơn nữa chị cũng tin tưởng, qua trận mắng này của cha chị, cho dù hai vợ chồng Tống Trường Vinh trong lòng không muốn thì cũng không dám đi tìm Xảo Phương gây chuyện.

Ngày thường Trương Xảo Phương cũng không có chỗ nào để đi, nguyên chủ không có việc gì lại chạy về nhà mẹ đẻ, cô thì sao? Cô có về mấy lần, thấy cha mẹ luôn thật lòng thật dạ lo lắng cho cô, cho nên cô cũng có thói quen cứ mấy ngày lại chạy về nhà mẹ đẻ một lần.

Hôm nay cũng vậy, cô nhốt mình trong nhà hai ngày, Cửu Long Hí Châu của cô cũng đã thêu xong hai con rồng, nghĩ nghĩ mấy hôm rồi cô chưa về nhà, cô lập tức khóa cửa rồi về nhà mẹ đẻ nhìn xem.

Kết quả, cô vừa vào nhà thì phát hiện chị hai Trương Xảo Tĩnh đang ở nhà, hơn nữa gương mặt cũng sưng hẳn một bên, rõ ràng là bị người khác đánh.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Editor: Voicoi08

Ai dám đánh chị hai của cô? Trương Xảo Phương lập tức bốc hỏa, cô nhanh chóng lôi kéo chị hai hỏi xem tại sao lại thế này?

Trương Xảo Tĩnh cũng không muốn nói, cuối cùng là mẹ cô nói, việc này cũng liên quan đến đến việc thêu của cô.

Trương Xảo Tĩnh biết em gái chị có thể kiếm tiền chị rất vui vẻ, lúc đầu Cổ Chí Kiệt biết cũng không nói gì, nhưng hôm qua không biết tại sao anh ta đi uống rượu về lại bắt chị đi tìm Tam nha hỏi bí quyết, lúc đầu chị còn tưởng rằng chồng chị cũng muốn để chị kiếm thêm chút tiền cho gia đình, chị cũng từ từ giải thích với chồng, chị nói tiền này không dễ kiếm như vậy, lại nói chị cũng thêu thùa được, cho dù có bí quyết thì cũng không thể luyện đến thành công được.

Kết quả chồng chị vẫn nhất quyết không tha, bảo chỉ phải lấy được bí quyết về, vì chuyện này mà hai người làm loạn đến chỗ cha mẹ chồng, kết quả là cha mẹ chồng thường giống chị cũng không lên tiếng, còn nói nếu thật sự có thể lấy được thì mấy nhà đều nhớ đến ân tình của chị.

Chị cũng không làm, hóa ra không chỉ một mình chồng nhớ nghĩ đến cái đó của Tam nha, cả gia đình nhà họ Cổ đều nghĩ đến? Đừng nói là Tam nha cũng không có bí quyết, cho dù có thì tại sao chị phải giúp người ngoài mà hại em gái chị chứ? Không sai, trong mắt chị, những người trong gia đình nhà họ Cổ đều là người ngoài, trừ con trai chị là ruột thịt của chị thì người nào có thể hơn em gái cùng một mẹ sinh ra với chị chứ?

Cuối cùng, Cổ Chí Kiệt thấy cha mẹ anh ta cũng đứng về phía anh ta, cũng có để ý, lại nghe vợ anh ta nói người nhà họ Cổ bọn họ nhớ thương đến em gái cô, anh ta cũng bắt đầu động thủ luôn. Trương Xảo Tĩnh cũng tức giận, chị ôm con trai về nhà mẹ đẻ, vừa ngồi lên giường lập tức nói muốn ly hôn. Diễn-voi-đàn-coi-lê-0-quý-8-đôn

"Chị hai, đều là em sai, em xin lỗi." Trương Xảo Phương thật sự cảm thấy cô có lỗi, tuy rằng cô cũng hận vì Cổ Chí Kiệt không được phép đánh chị cô, nhưng nếu không phải do chuyện của cô thì chị hai cũng không bị đánh, dù sao cũng là chuyện đề cập đến lợi ích, vợ chồng già nhà họ Cổ cũng không thể hướng về con dâu.

"Cô thì sai cái gì chứ? Cô kiếm được chút tiền cũng phải luyện tập hơn một năm, dễ dàng lắm sao? Chỉ giận những người không có lòng tốt kia, còn có cả tên đáng bị ngàn dao băm Cổ Chí Kiệt kia nữa, đừng tưởng rằng anh ta làm những gì ở ngoài chị không biết? Nếu không phải vì Gia Bảo, chị có chết cũng tiếp tục đấu với anh ta." Trong con tức giận, cái gì Trương Xảo Tĩnh cũng có thể nói được.

Đừng thấy mỗi ngày chị đều chỉ nhìn phong cảnh bên ngoài, hai người ngủ cùng một cái giường, chồng chị có chuyện gì sao chị có thể không biết chứ? Nhưng biết thì có thể làm gì đâu? Lúc vừa có Gia Bảo, chị vừa gào vừa khóc giả quyết Lý quả phụ (chồng chết) sau đó lại có thêm con dâu nhà họ Triệu? Đây là một phải một trái, chị phải giành lại như thế nào đây? Sau này, chồng chị cho chị mở một cửa hàng nhỏ kiếm tiền, chị cũng dứt khoát không thèm gây chuyện nữa, trong tay chị có tiền, bên cạnh chị có con trai, anh ta thích đi đâu thì đi, có chết ở bên ngoài chị cũng không thèm quản. Cuối cùng anh ta cũng không yên tĩnh được bao nhiêu lâu lại bắt đầu nhớ thương đến tay nghề của em gái chị? Phi, anh ta nghĩ cũng hay nhỉ?

"Cái gì? Anh ta gây chuyện ở bên ngoài?" Trương Xảo Phương vừa nghe xong càng thêm tức giận. Lần trước anh ta gài bẫy cô, cô vẫn luôn nghĩ là nhịn đi, dù sao vẫn có chị hai ở đó, chị hai lại luôn đối tốt với cô, nếu Cổ Chí Kiệt không quá đáng quá thì cũng thôi đi. Không ngờ người đàn ông này không muốn sống qua ngày thật tốt mà lại muốn ra ngoài cấu kết làm bậy? Anh ta chán sống rồi đúng không?

Trương Xảo Tĩnh thấy mình nói lỡ miệng, vội vàng nhìn về phía cửa, kéo em gái nói: "Đừng nói với cha mẹ, để bọn họ phải lo lắng." Chị không biết, thật ra cha chị cũng đã biết từ sớm, cha chị cũng sợ con gái đau lòng mà luôn luôn không dám nói.

"Chị hai, chị yên tâm, em sẽ không nói đâu." Trương Xảo Phương gật gật đầu, sau đó dặn dò Trương Xảo Tĩnh nói: "Chị, chị hãy ở nhà đã, nếu thật sự không được thì vẫn còn nhà mình mà, chúng ta kiên quyết không quay về." Thật ra cô muốn cho người đàn ông khốn nạn kia một đao, sau đó lại để chị hai cô ly hôn, nhưng người có lúc, có lúc không thể tránh được như vậy, giống như cô ở kiếp trước, nếu không phải tên hỗn đản và con tiện nhân kia lấy cô làm đệm thịt thì cô cũng không phải hận đến mức như vậy, nhịn đau đối mặt với anh ta cả đời. Mà chị hai cô, không ly hôn cũng chỉ vì con của chị ấy.

"Yên tâm, chị hai em vẫn rất thông minh, lúc chị đi đã mang hết tiền trong nhà đi rồi, với số tiền này chị cũng có thể ăn uống thoải mái ở nhà mẹ nhiều năm."

Ách, quả nhiên là phong cách của chị hai cô, cô thích.

Trương Xảo Phương mang theo tâm trạng đè nén đi khỏi nhà mẹ đẻ, cô bắt đầu tính toán xem để tìm tên hỗn đản kia tính sổ: Ha ha, dám đánh chị hai cô? Ha ha, Cổ Chí Kiệt, chúng ta cùng nhấc bút lên chậm rãi tính.

. . . . Tôi là đường ranh giới…

Cổ Chí Kiệt cũng cảm thấy tức giận, anh ta cũng không ngờ vợ anh ta ngang ngược như vậy? Vì em gái cô ta mà cô ta có chết sống thế nào cũng không đồng ý,lqd, mà còn mang theo toàn bộ tiền trong nhà chạy về nhà mẹ đẻ? Anh ta tràn đầy buồn bực trong lòng, nhân lúc trời tối anh ta chạy đến nhà tình nhân để tìm kiếm sự an ủi.

Cả ngày nay Từ Tiểu Linh đều ở nhà chờ tin tức, hôm kia em gái cô ta có đến đây, cũng chỉ là đến tố khổ với cô ta mà thôi, nói Trương Xảo Phương kiếm được nhiều tiền nhưng lại không chịu nói bí quyết cho nó, nếu không thì chị em hai người cùng nhau kiếm tiền cũng sẽ nhanh chóng kiếm tiền.

Chờ khi em gái đi rồi, cô ta bắt đầu suy nghĩ, Trương Xảo Phương không chịu nói cho chị em dâu, nhưng chắc cô ta sẽ không giấu cả chị gái ruột đúng không? Cho nên hôm qua khi Cổ Chí Kiệt đến đây cô ta xuất ra tất cả vốn liếng để Cổ Chí Kiệt đồng ý với cô ta, khi anh ta về nhà sẽ bảo vợ anh ta là Trương Xảo Tĩnh lấy được bí quyết này, cả ngày hôm nay cô ta đều hưng phấn đến mức ngồi không yên.

"Chí Kiệt, anh đến rồi." Từ Tiểu Linh nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa theo tiết tấu vội vàng ra mở cửa, gương mặt tươi cười đón Cổ Chí Kiệt vào trong, còn hiền huệ cởi áo bông cho anh ta, rồi lại rót nước, đến khi anh ta uống nước rồi thì cô ta mới ngồi xuống, cô ta dựa gần người lại hỏi: "Chí Kiệt, vợ anh đã đến nhà em gái cô ta chưa? Em nghe nói Trương Xảo Phương kiếm được tiền lại mua cho chồng cô ta một cái đồng hồ tốt, đến khi em kiếm được tiền nhất định cũng sẽ mua cho anh một cái đồng hồ rất đẹp luôn." Đây là chính em gái cô ta nói, nghe nói người kia chính là đồ ngốc, có tiền không chịu tiêu cho mình, không phải đồ ngốc thì là cái gì?

"Ai, đừng nói nữa." Thấy đối phương nói như vậy, Cổ Chí Kiệt càng cảm thấy rất xin lỗi với người phụ nữ trong lòng, hơn nữa càng so sánh thì ấn tượng của anh ta với Trương Xảo Tĩnh càng kém hơn, nhìn xem nhìn xem, Tiểu Linh người ta còn biết nếu kiếm được tiền thì sẽ mua đồng hồ cho anh ta, còn cái đồ ở nhà anh ta kia thì mỗi ngày đều làm như không thấy anh ta.

"Thế nào rồi anh? Cô ta mặc kệ sao?" Từ Tiểu Linh vừa nghe thấy lập tức không đồng ý, cô ta ngồi dậy, mặt lạnh nhìn Cổ Chí Kiệt: "Cuối cùng thì anh có muốn giúp em không vậy? Anh là nhất gia chi chủ trong nha, vậy mà không làm chủ được một chuyện bé xíu vậy sao?"

"Tiểu Linh, Tiểu Linh, em nghe anh nói đã." Cổ Chí Kiệt muốn lấy lòng nên ôm người vào lòng, thấp giọng dỗ: "Thật sự là anh nói rồi, anh còn đánh cô ta cơ, đây chính là lần đầu tiên từ khi anh kết hôn đấy, bây giờ cô ta cũng chạy về nhà mẹ đẻ rồi, nhưng cô ta cũng không chịu đưa bí quyết ra, anh cũng không có cách nào khác."

Đánh đến mức chạy về nhà mẹ đẻ? Trong lòng Từ Tiểu Linh có chút vui vẻ, cô ta nghĩ đến bí quyết này lại vội vàng giấu đi khóe miệng đang nhếch lên thành ý cười, cô ta tự nhéo một cái lên người mình, bày ra vẻ không vui mà nói: "Đuổi về thì cũng có năng lực đến đâu chứ? Chờ thêm hai ngày nữa không phải anh cũng phải đi đón người về mà thôi? Chuyện của em vẫn là không có cách nào?"

"Yên tâm, lần này nếu cô ta không bảo được Trương Xảo Phương giao bí quyết ra đây thì anh tuyệt đối không để cô ta về nhà." Cổ Chí Kiệt cũng nhẫn tâm, anh ta cũng không tin người phụ nữ kia dám ly hôn với anh ta?

Trong phòng, Cổ Chí Kiệt dịu dàng dỗ người trong lòng mà không biết trong vườn, bên cạnh tường có người đang đứng.

Đêm nay Trương Xảo Phương vốn muốn tìm Cổ Chí Kiệt tính sổ, không ngờ lại phát hiện anh ta đang lén lút ra cửa? Nghĩ đến anh ta vụng trộm ở ngoài, cô cũng không vội vàng ra tay, cô không nhanh không chậm mà đi phía sau, kết quả là cô nghe được đoạn đối thoại của hai người kia.

Bỗng chốc, cô cũng hiểu rõ tất cả, không trách được anh ta lại muốn bí quyết? Hóa ra không phải vì người nhà họ Cổ, mà là vì muốn giúp người phụ nữ này?

Cổ Chí Kiệt anh được lắm, còn cả cái cô Tiểu Linh kia nữa, dám để chị hai cô không thoải mái, lại còn dám đánh chủ ý lên người cô, cô ta cũng lợi hại lắm.

Cô cười lạnh, khóe môi hơi nhếch lên, cô cảm thấy đêm nay cô tới đây là muốn dạy dỗ tên Cổ Chí Kiệt kia, nếu tình cảm của hai người đã sâu như vậy thì cùng nhau hứng chịu đi.

Cô lấy một viên đậu đỏ từ trong túi, Trương Xảo Phương có chút tiếc nuối, cái này hẳn là nên dùng tương tư đậu, mới có thể vừa hợp tình lại đẹp mắt . Một tay cô không ngừng xoa xoa viên đậu đỏ, đồng thời cô cũng suy nghĩ một con số, liên tục dùng lực, một phát tách được viên đậu thành hai nửa, sau đó dùng chân khí, vung tay lên, hai nửa của viên đậu đỏ chui vào phòng của Từ Tiểu Linh, biến mất vô ảnh vô tung.

Trương Xảo Phương làm xong việc, ánh mắt của cô lại rơi vào chuồng gà trong vườn, nói, cô vất vả vận dụng chân khí như vậy chỉ vì hai tên tiểu nhân kia, nếu không lấy chút linh khí coi như bồi thường thì cô thiệt mất?

Mấy ngày nay cô luôn thèm linh khí, cô cũng chưa từng nghĩ đến chuyện mượn gió bẻ măng, nhưng hôm nay lại không giống, người phụ nữ này luôn muốn tính kế cô, bản thân cô cần gì khách sao? Ngàn vạn lần không cần khách khí.

Cô thấy trong chuồng còn ba con gà mái, Trương Xảo Phương vui vẻ nhắm mắt một cái, lúc con gà mái thứ ba còn đang yên ổn ngủ trong chuồng thì hai con gà còn lại đã theo cô về nhà rồi.

Gà này không thể nuôi trong thời gian dài, nếu bị người khác phát hiện thì không tốt, đêm đó cô làm một con gà hôn mê rồi ném vào nhà kho để nó tiếp tục hôn mê, còn một con khác thì cô cũng không cần nấu nước làm lông, mà dù sao lát nữa cô cũng được bổ sung linh khí nên cô cũng lãng phí một lần trực tiếp dùng phép thuật để loại bỏ lông, sau khi mổ bụng thì trực tiếp ném vào nồi để hầm.

Chờ khi cô thêu xong mắt rồng thì con gà cũng được hầm xong, Trương Xảo Phương cũng chưa ăn cơm đã ăn hơn nửa con gà, còn thừa lại thì cô để làm bữa sáng mai.

Cô ném luôn lông gà vào bếp đốt, xương gà thì cho Hổ tử làm bữa khuya, tóm lại, con gà này cũng biến mất một cách vô ảnh vô tung, chân chính đạt tới cảnh giới một chút lông cũng không còn, triệt để hủy thi diệt tích.

Ban ngày ngày thứ hai, theo thông tin mới nhất từ cô cả Tống Trường Hà nhà cô thì nhà Triệu Nhị bị mất hai con gà mái khiến cho nhà Triệu Nhị đau lòng không thôi, luôn miệng mắng bọn trộm tặc xung quanh, nghe nói hai con gà kia còn có thể đẻ trứng, cho nên nhà họ Triệu có giết gà cũng muốn giữ lại ba con này.

Chị nói như vậy, Trương Xảo Phương cũng có chút đau lòng, mắng hay không mắng thì cô không quan tâm, nhưng con gà này có thể đẻ trứng là thật, tối hôm qua lúc cô mổ bụng nó cũng có nhiều trứng gà non, nếu hai con gà này cũng có thể giữ lại để đẻ trứng, thì mỗi ngày cô đều có thể ăn trứng gà mới? Mỗi ngày cô đều có linh khí? Ai, không còn cách nào khác, ai bảo cô muốn hủy thi diệt tích đâu? Đêm nay cô cũng phải hầm luôn con gà còn lại thôi.

Tống Trường Hà nói xong, chị cũng không biết, tên trộm gà đang ở trước mặt chị, con gà bị trộm cũng chỉ cách chị có một bức tường, nó còn đang hôn mê ở nhà kho kìa, bởi vì chị không biết, cho nên con gà đáng thương kia cũng không có người cứu, đêm đó nó lại bị một người một chó chia ra ăn hết.

Trương Xảo Phương cũng rất tốt, cô đang chờ, chờ xem tên khốn khiếp kia lúc nào thì đi đón chị hai cô, kết quả là cô còn chưa đợi được tin tức thì cô lại nhận được thư của chồng cô trước.

Tống Trường Lâm vẫn không nghĩ ra nên đưa gì cho vợ anh, dù sao thì tiền trong tay anh cũng quá ít, anh cũng không có kinh nghiệm về vấn đề này, nghĩ nghĩ, chỉ có thể viết một bức thư nhà thật dài để diễn ta tâm trạng kích động của anh.

Trương Xảo Phương thấy mỗi chữ của chồng cô đều lộ ra vui sướng, cô không nhịn được mà nhếch khóe miệng, lại nhìn thấy anh nói anh đến nhà liên trưởng gói sủi cảo, cuối cùng một loạt chuyện phát hiện ra cái đồng hồ, Trương Xảo Phương quyết định, chị dâu nhà liên trưởng là người tốt, nhất định phải ôm cái đùi này, không nói đến chuyện chồng cô thường đến nhà người ta làm phiền, mà chỉ vì người phụ nữ này giúp cô nói chuyện, lại là vợ cấp trên của chồng cô, cô nhất định phải gây dựng quan hệ thật tốt.

Cô lật đi lật lại chất vải thêu mới mua, cô quyết định làm cho chị dâu nhà liên trưởng một cái khăn quàng cổ, không đúng, phải là hai cái, nghe nói họ có một cô con gái? Ừ, đứa nhỏ vui vẻ thì người mẹ cũng sẽ vui vẻ, cứ vậy mà làm.

Cô mất hai ngày để tìm hai chất vải mềm mại làm khăn quàng cổ, sau đó mới gửi đi, cuối cùng bên kia Cổ Chí Kiệt cũng đến đón vợ.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Editor: Voicoi08

Lúc đầu Cổ Chí Kiệt cũng nghĩ rằng nếu không lấy được cái gọi là bí quyết kia đến tay thì nhất quyết không đi đón vợ, nhưng cha mẹ anh ta lại nhớ cháu trai nên thúc giục, anh ta cũng rất lưu manh nói: "Đại trượng phu sao lại lo không cưới được vợ chứ? Trương Xảo Tĩnh không biết nhìn sắc mặt con thì con cũng sẽ không đi đón cô ta.

Cuối cùng, không quá hai ngày, anh ta phát hiện khắp người đều nổi lên các mụn đỏ, từ đầu anh ta cũng không chú ý, có ngứa thì gãi mấy cái, không ngờ mụn mọc càng ngày càng nhiều, không quá ba ngày đã lan khắp toàn thân, điều may mắn duy nhất là những mụn này là không mọc ở trên mặt, nhưng bây giờ thế này thì ai biết sau này thế nào?

Lúc đầu anh ta cũng không dám lộ ra, anh lén lút chạy vào trong huyện tìm một phòng khám nhỏ để kiểm tra, người ta nói cho anh ta biết đây là kết quả của quan hệ nam nữ không bình thường, đương nhiên, bác sĩ nói rất hàm xúc, cũng lấy ví dụ cho anh ta mấy cái, nhưng chính bản thân anh ta cũng biết, không cần nghĩ đến chuyện lây qua đường máu, khả năng duy nhất là do quan hệ nam nữ, nghĩ tới điều này anh ta có chút do dự, gần đây ngoại trừ vợ anh ta thì anh ta cũng chỉ có một người phụ nữ là Từ Tiểu Linh, chẳng lẽ Từ Tiểu Linh có vấn đề?

Anh ta mua một đống thuốc, sau đó nghi ngờ chạy tới nhà Từ Tiểu Linh, kết quả phát hiện Từ Tiểu Linh cũng đang ở nhà gãi ngứa, cả người toàn mụn bị cô ta gãi đến là dọa người.

Cổ Chí Kiệt hận, đây không được tính là chuyện đơn giản nữa rồi, trong thôn không phải không có những người phụ nữ dâm đãng, nhưng anh ta chưa từng nghe ai nói đến bệnh lây qua đường tình dục, vậy mà anh ta lại bị cô ta lây cho thứ bệnh không biết xấu hổ như vậy, người đàn bà này leo lên bao nhiêu người đàn ông rồi? Diễn-đàn-Lê-Quý-Đôn

Lúc này anh ta cũng không nhớ được là mới hai ngày trước anh ta còn coi người ta như bảo bối, vất đống thuốc trong tay qua một bên, anh ta túm chặt lấy cổ áo đối phương rồi bắt đầu đánh.

Từ Tiểu Linh cũng đang rất hận, hôm qua cô ta có đi gặp bác sĩ, họ cũng nói đây là bệnh không sạch sẽ, bản thân cô ta thân thiết với mấy người đàn ông thì cô ta vẫn biết, trừ chồng cô ta thì cũng chỉ còn một người là Cổ Chí Kiệt này, lại nói chồng cô ta cũng đã rời nhà hơn một tháng rồi, ngoại trừ người đàn ông này bị bệnh truyền nhiễm, thì cô ta có thể tìm ai bây giờ?

Chính cô ta cũng đang rất hận, Cổ Chí Kiệt còn dám đánh cô? Cô ta cũng lập tức phát hỏa, giơ hai tay cào cấu, hai người này anh đánh tôi một cái, tôi

cấu anh một cái, vừa đánh vừa hét, làm cho hàng xóm phải sang gõ cửa, lúc này hai người mới cảnh giác ngậm miệng lại.

Cổ Chí Kiệt cũng sợ bị người ta phát hiện, anh ta cũng không dám tiếp tục đánh, tích tụ giận dỗi về nhà, nhìn dáng vẻ chật vật của anh ta làm cha mẹ anh ta cũng vội vàng hỏi xem có chuyện gì, lúc này anh ta mới nói thật ra khiến cho hai vợ chồng già nhà họ Cổ tức giận chửi bới anh ta một trận, sau đó lại lo lắng hãi hùng mà sắc thuốc cho anh ta, họ cũng rất sợ bệnh này không thể tốt lên được.

Kết quả là anh ta vừa uống thuốc này vừa uống thuốc tây, nhưng chẳng những không khỏi mà bệnh còn nặng hơn? Anh ta thấy có những chỗ anh ta gãi nát ra, trong lòng anh ta cũng chỉ còn lại sợ hãi đến tột cùng, lại nghĩ đến chỉ một chút này nhưng có thể để lại hậu quả vô cùng, càng nghĩ càng sợ hãi.

Khó chịu nhất là vào buổi tối, đây là bệnh truyền nhiễm, tuy rằng cha mẹ cũng đau lòng cho anh ta, nhưng họ vẫn cách ly với anh ta, một mình anh ta cô đơn nằm trên giường, ngay cả phòng phía đông cũng không dám đi, anh ta bắt đầu nhớ đến vợ, nhớ năm đó anh ta cũng bị một trận bệnh nặng, vợ anh ta không để ý đến con trai mà để con trai sang phòng cha mẹ anh ta, mỗi đêm mỗi tối cô đều ở bên cạnh anh ta, tại sao anh ta lại có thể vì một người không biết xấu hổ như vậy mà đuổi vợ mình đi đây? Nếu Xảo Tĩnh ở nhà, thì anh ta cũng sẽ không phải sợ hãi như vậy.

Lúc đầu là anh ta cũng không có mặt mũi mà đi, dù sao đây cũng không phải bệnh tốt đẹp gì, anh ta đã khám ở mấy bệnh viện, cũng uống biết bao nhiêu thuốc mà vẫn không thấy chuyển biến tốt, anh ta cũng tuyệt vọng, bây giờ anh ta muốn đón vợ về, anh ta cũng không sợ ở phải ở phòng bên cạnh, ít ra còn có người có thể nói chuyện với anh ta.

Tới đón một lần, mọi người đều ở đây, anh ta cũng không có mặt mũi nào mà nói mình bị bệnh, Trương Xảo Tĩnh cũng ngạc nhiên khi chồng gầy đi, nhưng chị cũng không để trong lòng. diễn-đàn-lê-quý-đôn

Đám người đi rồi, Trương Xảo Phương nhận được tin tức vội vàng chạy đến.

"Chị hai, em có chút chuyện muốn nói với chị."

Trương Xảo Tĩnh thấy em gái lén lén lút lút, chị cảm thấy có chút có chút buồn cười: "Chuyện gì vậy, cô lại còn lén lút nữa chứ?"

"Ách, là như vậy." Tuy rằng cô không biết chị hai có thể tự trách vì chuyện này không, nhưng nếu không nói cho chị ấy biết thì cũng không thể đạt được hiệu quả tốt nhất, nghĩ đến cách làm người bình thường của chị hai cô, cô không tỏ vẻ gì mà thấp giọng nói: "Chị, em nói chị cũng đừng trách em nha."

Trương Xảo Tĩnh nhìn em gái, nghi ngờ nói: "Thì cô cũng phải để chị xem là chuyện gì đã chứ? Nói đi, chị nghe đây."

Giọng điệu của chị hai cô hoàn toàn khác so với cô cả bên chồng.

Cô vuốt vuốt mũi nói: "Hôm đó không phải chị nói anh rể em có bồ bịch ở ngoài sao? Em tức giận nên ra ngoài hỏi thăm một chút, thế mới biết em cũng biết người phụ nữ kia, là Từ Tiểu Linh ở cách nhà em không xa lắm, lqd, em muốn để chị hả giận, nên em lấy ra thuốc ngứa mua từ lần trước, nhân lúc cô ta không chú ý thì hất thuốc này lên quần áo đang treo ở cạnh tường của cô ta, em muốn để cho cô ta phải xấu hổ để chị đỡ tức, hình như anh rể cũng bị, anh rể cũng đang bị lừa gạt." Nói xong, cô làm như đang tự kiểm điểm mà cúi đầu.

"Thuốc ngứa? Cái gì vậy? Cô mua nó làm gì?" Trương Xảo Tĩnh nhíu mày nhìn em gái, chị cũng không biết cuối cùng cái gọi là thuốc ngứa kia là cái gì, nhưng người bình thường thì mua nó làm gì?

"Em mua lúc lần đầu lên huyện, không phải chuyện lớn gì, chính là dính vào người thì cả người đều nổi da gà, nếu không gãi thì qua hai ngày sẽ hết, nhưng càng gãi thì càng nghiêm trọng, nhìn thì dọa người nhưng chỉ cần dùng nước muối rửa đi là sẽ không có chuyện gì." Đầu tiên Trương Xảo Phương nói ra phương pháp chữa, sau đó mới ngượng ngùng nói: "Đây cũng là do em bị bà chị dâu làm cho tức giận. Lúc tết nhất chị ta lại ở trước mặt mẹ chồng em và Trường Lâm nói nhìn thấy có người đàn ông trèo tường vào nhà em, chuyện không có mà chị ta dám nói như vậy, có phải lần sau chị ta còn dám nói là nhìn thấy có người đàn ông trèo lên giường của em luôn không? Cho nên lần trước em vào trong huyện thấy có người quảng cáo với em chuyện này, lúc đó em còn tức giận nên mua, nhưng sau khi về, em nghĩ lại cũng không còn tức giận nữa, cho nên vẫn luôn không có chỗ dùng."

"Thật sự không phải chuyện lớn gì sao?" Không nói đến chuyện lừa gạt ai, nhưng nếu có chuyện lớn gì thì thành phạm pháp rồi.

"Thật sự không phải chuyện lớn gì, cha thỉnh thoảng cũng khám những bệnh nhỏ cho người ta em cũng nhìn qua mà, chỉ là có thêm chút thảo dược, có thể là mấy loại trộn lại với nhau cho nên đụng vào sẽ bị dị ứng mà thôi, người đó nói với em, dùng nước muối rửa sạch là được, lập tức hết ngứa, nếu thật sự là chuyện lớn thì em sao dám dùng chứ?" Dù sao thì có thế nào cũng là do cô quyết định.

Tuy rằng tam nha không có đầu óc, nhưng việc này cũng sẽ không làm bộ, hơn nữa người bán thuốc cũng sẽ không thể lừa người ở mặt này, dù sao bán thuốc giả làm chậm trễ bệnh tình, nhưng chưa thấy ai vừa uống thuốc vào mà chết, chị cũng yên tâm, nghĩ tới lời nói lúc đầu của em gái, chị nói: "Sao cô biết Cổ Chí Kiệt cũng mắc?" nghĩ vậy, chị lại hi vọng thuốc này nguy hiểm một chút, tại sao anh ta lại có thể gặp phải? Còn cần phải suy nghĩ sao?

"Em nghe người ta nói, mấy ngày trước trong nhà Từ Tiểu Linh đánh nhau ầm lên, giống như người đó là anh rể, nói cái gì mà cô truyền tôi nhiễm, tôi lây nhiễm từ cô, hai người đều đánh nhau loạn lên." Đúng là cô nghe có người nói vậy, nhưng cũng không xác định được người đàn ông kia là ai, cho nên vai nam chính là do cô thêm vào.

"Ha ha, tốt, xứng đáng, tam nha, việc này cô làm tốt lắm, chị đang nghĩ tại sao trên mặt tên hỗn đản kia lại có chút do dự? Náo loạn nửa ngày mới biết hóa ra là ngứa lấy từ người đàn bà kia." Trong lòng Trương Xảo Tĩnh cũng cảm thấy hả giận, cho anh dám mỗi ngày ở bên ngoài cùng người đàn bà dâm đãng đó? Cho anh dám về nhà đánh tôi? Hiện tại phải ăn đau khổ rồi? "Tam nha, rất tốt." Trương Xảo Tĩnh vỗ vỗ v ai em gái, khen ngợi.

"Vấn đề là hiện tại anh rể đang nghĩ rằng những cái mụn kia là do bệnh không sạch sẽ, thời gian dài chỉ sợ không tốt lắm, chị hai, cuối cùng thì chị nghĩ gì

vậy, chị có muốn tiếp tục với anh ta không?" Sở dĩ cô hỏi như vậy vì cô biết, đừng nhìn ngoài miệng chị hai cô luôn nói lời ngoan độc, nhưng hơn nửa cũng chỉ là nói quá, dù sao ở nông thôn một nhà cũng không dễ dàng, càng đừng nói đến chuyện chị hai còn lo lắng cho con trai Gia Bảo của chị, hai người già nhà họ Cổ cũng chỉ có một đứa cháu trai, nói cái gì thì người ta cũng không thể buông tay được.

Trương Xảo Tĩnh nghe em gái nói xong chị cũng chỉ có thể thở cài, ngoài miệng thì nói ngoan độc, nhưng trong lòng chị vẫn nhớ thương cái nhà kia, hơn nữa bây giờ tên hỗn đản kia cũng đã được dạy dỗ, sau này chắc cũng có thể được yên tĩnh hơn?

"Em nói dùng nước muối là có thể rửa sạch?" Chị có chút lo lắng xác nhận lại.

"Có thể, khẳng định có thể." Chính cô làm chẳng lẽ cô còn không biết sao?

Trương Xảo Tĩnh cười gật đầu, ngày hôm sau, để con ở nhà cha mẹ, dưới ánh mắt không đồng ý của cha mẹ tự chị về nhà họ Cổ. lqd.com

Cổ Chí Kiệt đang nằm ngay đơ trên giường, trên người anh ta đã bị gãi đến không còn chỗ nào tốt, vợ anh ta cũng không về, cha mẹ anh chị đều không dám nhìn anh ta, anh ta cũng đã uống rất nhiều thuốc và cảm thấy nhất định sẽ chết, nghĩ đến chuyện anh ta phải chết vì loại bệnh này, anh ta cũng không còn mặt mũi nhìn liệt tổ liệt tông nhà họ Cổ, anh ta có lỗi với con trai, có lỗi với vợ anh ta. . .

Anh ta đang nằm, cửa mở ra, anh ta hoảng hốt nhìn thấy vợ anh ta đến? Anh ta lau nước mắt, xoay người sang chỗ khác, anh ta biết bản thân đang hoa mắt, hôm qua anh ta đến đón mà vợ còn không về, với cơn tức giận của Xảo Tĩnh thì không đợi chính anh ta đi cầu xin đến tám, mười lần thì cô sẽ không về nhà.

"Anh nhanh chóng đứng lên cho tôi, nhanh chóng nhảy vào bồn tắm." Trương Xảo Tĩnh đã về một lúc, chị nhận được lời xin lỗi sâu sắc từ hai ông bà nhà họ Cổ, anh em nhà họ cổ, bây giờ chị đã chuẩn bị một thùng nước lớn ngoài sân, chờ Cổ Chí Kiệt đến tắm kìa.

"Xảo Tĩnh?" Lúc này Cổ Chí Kiệt mới phát hiện, thật sự vợ anh đã trở lại? "Em, em đã về rồi sao?" Hiện tại anh ta vẫn không thể tin được, vợ anh ta lại dễ nói chuyện như vậy sao?

"Tôi không về thì chờ để nhặt xác anh hay sao? Nhanh chóng đứng lên cho tôi." Nhìn kỹ mấy vết cào trên mặt anh ta, trong lòng chị càng hận. Nhưng chị nghĩ đến con trai và quầy bán đồ ăn vặt, chị nhịn.

"Xảo Tĩnh? Em biết hết rồi hả?" Cổ Chí Kiệt không ngờ vợ anh ta không những biết mà còn không sợ lây nhiễm mà về với anh ta? Anh ta kéo tay vợ khóc nức nở: "Anh có lỗi với em, anh không phải người, anh bị người đàn bà kia châm ngòi mấy câu đã về cãi nhau với em, còn đánh em, con mẹ nó, anh chính là thằng khốn nạn, hu hu. . ." Cuối cùng anh ta cũng nhìn ra, lúc mấu chốt cũng chỉ còn vợ anh ta, ngoại trừ vợ anh ta thì cũng không có ai quản anh ta, nhưng người vợ tốt như vậy lại bị anh ta đánh, anh ta thật sự không phải người.

Trương Xảo Tĩnh lại có thêm tin tức, vừa rồi chút xót xa vì chồng khóc mà dâng lên thì cũng biến mất vô ảnh vô tung, người đàn ông này chính là tiện, không trị anh ta thật tốt là không được, trong lòng chị hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng trên mặt chị lại mang theo vẻ không để ý: "Được rồi, được rồi, chút hư hỏng đấy của anh mà còn không biết xấu hổ nói ra à? Cha tôi cũng nghe nói rồi, cố ý cắt cho anh chút thuốc, anh chóng đứng lên ngâm đi." Cha chị có cái danh là bác sĩ bốn phương, lúc mấu chốt vẫn có thể sử dụng.

"Cha cũng biết rồi hả?" Cổ Chí Kiệt buông tay vợ ra có chút không dám tiến lên nữa, nghĩ đến bệnh của bản thân, nước mặt vừa dừng lại bắt đầu rơi xuống: "Anh đi khám ở rất nhiều bác sĩ, uống rất nhiều thuốc, nhưng chưa có chút tiến triển nào." Bác sĩ trong huyện còn không được thì một ông già có thể chữa được sao?

"Thối lắm, y thuật của họ sao có thể so sánh với cha tôi? Anh đừng có mà lằng nhằng nữa, cuối cùng thì anh có ngâm hay không ngâm? Nếu anh không ngâm thì tôi đi." Trương Xảo Tĩnh có chút không kiên nhẫn, một người đàn ông lại khóc thành như vậy, khiến chị nghĩ đến muốn tặng thêm một quyền.

"Anh ngâm, em đừng đi, anh đi ngâm." Cổ Chí Kiệt cuống quít xuống đất, anh ta biết rõ không còn hi vọng, nhưng chỉ cần vợ anh ta không đi thì bảo anh ta làm gì cũng được, hiện tại anh ta mới biết được, vợ anh ta tốt thế nào, người đàn bà khác đều mẹ nó là nói mò.

Trương Xảo Phương nhìn Cổ Chí Kiệt cởi quần áo để lộ người, chị cũng nhíu mày, này cũng gãi quá độc ác, có chỗ bắt đầu chảy nước, thật sự ngâm nước muối sẽ không có vấn đề gì sao? Nhưng sau đó chị còn nghĩ đến, muối còn có thể sát trùng mà, ngâm đi.

Chị một phát ấn luôn Cổ Chí Kiệt vào trong thùng, một phát xử xong Cổ Chí Kiệt, anh ta ra mồ hôi đầy đầu, đau đến mức nhe răng nhếch miệng.

Ngâm nửa tiếng đồng hồ, trong đó thêm nước hai lần, cuối cùng Cổ Chí Kiệt cũng như mất một lớp da mới được đứng lên, anh ta thoát xác mà nằm trên giường, rồi lại ngạc nhiên phát hiện anh ta đã hết ngứa?

"Xảo Tĩnh, anh không ngứa, anh cuối cũng cũng hết ngứa." Cổ Chí Kiệt vui mừng, hạnh phúc đến phát khóc, mấy ngày nay anh ta có ngủ cũng sẽ bị ngứa tỉnh, đây là lần đầu tiên như vậy.

Anh ta quyết định, sau này có bệnh thì cái gì mà bác sĩ nổi tiếng, bệnh viện nổi tiếng đều đứng sang một bên, còn không bằng ông già, chờ anh ta khỏi hẳn, nhất định anh ta phải mua chút lễ vật thật tốt sang hiếu kính với ông già, để cho anh ta cũng có thể sống đến 99, đây chính là cha ruột đó.

Có Trương Xảo Tĩnh làm bạn bên cạnh, Cổ Chí Kiệt ngâm hai ngày thì mụn cũng hết, những chỗ gãi rách cũng đã đóng vảy, cuối cùng anh ta cũng đã yên tâm. Qua chuyện kinh sợ này, tuy rằng không biết người này có thể tái phát bệnh cũ ra ngoài cấu kết làm bậy không, nhưng chắc chắn có thể xác định, trong khoảng thời gian ngắn thì anh ta cũng sẽ yên tĩnh.

Còn Trương Xảo Tĩnh thì sao? Địa vị của chị ở nhà họ Cổ chính xác là không ai dám chọc, dù sao thì họ có thể đi đâu tìm được một người con dâu có tình cảm sâu nặng đến vậy chứ? Không cung đến mức đứng lên mới là lạ.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Editor: Voicoi08

Trương Xảo Phương nhàn rỗi không có việc gì nên xem náo nhiệt rất vui vẻ, thấy bên này không còn chuyện gì, cô bấm đốt ngón tay tính thời gian, cô cũng tính giải bệnh cho Từ Tiểu Linh, dù sao tội của người đàn bà này cũng không đáng chết, thật sự gây ra tai nạn chết người cũng không tốt.

Đương nhiên, lấy công chữa bệnh, con gà mái già còn lại cũng bị cô lấy về hầm ăn, dù sao thì cô cũng không thể vất vả đêm hôm một cách vô ích được đúng không?

Tuy rằng cô chữa hết bệnh cho Từ Tiểu Linh, nhưng cũng không phải một lần khỏi hẳn, cho nên cả người Từ Tiểu Linh sưng đỏ và những vết gãi cũng phải từ từ khôi phục, kết quả vết thương còn chưa lành hẳn thì chồng cô ta về.

Chuyện hôm đó náo loạn đến như vậy, cũng sớm có người gửi tin cho Triệu Nhị, mấy ngày nay cô ta lại thường xuyên đi khám bác sĩ, nên cũng coi thường việc này. Lúc đó cô ta vừa nhìn thấy chồng về còn cảm thấy buồn bực, ,kết quả, Triệu Nhị cũng không nói đến lời thứ hai đã kéo cổ áo của cô ta ra, vừa thấy những vết gãi trên người vợ mình, anh ta lập tức cầm băng ghế lên đánh cô ta, hôm sau lập tức tìm người lãnh đạo thôn muốn ly hôn.

Mặc dù có người nói người đàn ông kia là Cổ Chí Kiệt, nhưng hai bên nhà họ Cổ quá yên tĩnh, nếu thật sự bị bệnh này, Trương Xảo Tĩnh cũng không thể cùng anh ta sống tiếp. Cho nên, cách nói này cũng loại trừ, thế nên Triệu Nhị nhìn tất cả đàn ông trong thôn đều giống gian phu.

Bên này ầm ĩ, Trương Xảo Phương ở bên kia thì không bị chút ảnh hưởng nào, cô thêu xong Cửu long hí châu thì mang vào huyện bán được 3500 đồng.

Có tiền, cô lại mua chút sữa bột, thuốc bổ linh tinh cho người già ở hai bên, cô lại mua thêm cho mỗi người một chiếc áo khoác, rồi mới mang theo bao lớn bao nhỏ về nhà. Đúng rồi, cô còn mua một quyển thực đơn, không phải vì cái gì khác, sau này cô ở nhà muốn ăn thì cũng phải tự làm, dù sao thì tự mình làm cô vẫn thấy tươi mới hơn, cho nên, cô vẫn cố gắng học nấu cơm đi, không phải ngoài ý muốn thì đây cũng chính là chuyện ăn uống cả đời.

Không nói đến chuyện cha mẹ hai bên thấy Trương Xảo Phương hiếu kính thuốc bổ và áo khoác thì vui vẻ thế nào, nói đến Tống Trường Lâm, anh mang theo hai cái khăn quàng cổ vợ gửi đến cùng với gương mặt tràn đầy tươi cười chuẩn bị đến nhà liên trưởng đưa cho chị dâu.

Ngày thường chị dâu nhà liên trưởng cũng luôn đối tốt với bọn họ, nhưng anh luôn không có gì có thể đưa cho chị dâu, giỏi lắm thì mỗi lần về quê anh cũng chỉ có thể mang theo chút đặc sản quê hương, cho nên anh vẫn luôn cảm thấy xấu hổ trong lòng.

Không ngờ vợ anh lại nghĩ đến chuyện này? Vậy mà cô ấy lại thêu hai cái khăn quàng cổ? Hai cái khăn này rất đẹp mắt, nhìn thấy đồ án được thêu lên mặt khăn, cuối cùng anh cũng hiểu tại sao tay nghề của vợ anh có thể bán được tiền, ngay cả anh là một người bình thường cũng nhìn ra được, cái này đẹp hơn nhiều so với hai con chim ở nhà liên trưởng kia.

Anh vừa đắc ý định ra ngoài thì Triệu Dũng mang theo đồ đạc vào phòng, anh ta cũng không khách khí mà đẩy cửa trực tiếp vào.

"Tối muộn thế này cậu còn muốn đi đâu?" Triệu Dũng thấy Tống Trường Lâm mặc áo len hở cổ mà vợ anh ta đan cho, anh ta nằm trên giường hỏi. Người này nếu không có chính sự thì luôn luyến tiếc mặc chiếc áo bảo bối này, cũng không biết lần thư nhà này anh ta lại nhận được cái gì, vậy mà bỏ ra mặc được?

Tâm trạng Tống Trường Lâm rất tốt, anh cười nói: "Ừ, vợ mình gửi cho chị Tú Liên hai cái khăn quàng cổ, mình chuẩn bị đi đưa cho chị ấy."

"Vợ cậu thêu sao? Lấy ra mình nhìn chút nào?" Triệu Dũng lập tức lên tinh thần, nhảy dựng lên ở trên giường. Anh ta muốn nhìn xem thêu cái gì có thể kiếm được nhiều tiền như vậy? Có thể thêu ra được hoa trên trời sao?

Tống Trường Lâm nghe xong vội vàng cẩn thận lấy khăn quàng cổ từ trong túi ra, mang đến gần cho bạn nhìn. Được rồi, anh cũng chính là muốn khoe khoang thôi, tránh cho Triệu Dũng luôn nghi ngờ chuyện vợ anh thêu hoa kiếm tiền, hôm nay anh sẽ cho cậu ấy biết tay nghề của vợ anh.diễn-đàn-lê-quý-đôn

Triệu Dũng nhìn khăn quàng cổ trong tay đối phương, anh nuốt nước miếng, dùng ngón cái cẩn thận sờ, sau đó cười gật đầu nói: "Quả thật là không tồi."

Anh ta cũng không dám dùng lực sờ. Anh ta thấy sự trơn trượt khiến anh ta sợ bàn tay quê mùa của anh ta sẽ làm hỏng.

"Cái gì mà không tồi?" Tống Trường Lâm vô cùng chờ mong nghe bạn tốt khen tay nghề của vợ anh.

"Ách, dù sao hoa là hoa, cỏ là cỏ, vuốt sự trơn bóng như ánh sáng lung linh, giống như trên đài nói vậy, cái đó. . . . Đúng rồi, nghệ thuật, vô cùng nghệ thuật." Tóm lại đây là vải bông đẹp mắt nhất mà anh ta từng xem.

Tống Trường Lâm không biết tay nghề của vợ anh lại bị coi là vải bông, cho nên anh khoe khoang xong rồi lại vui vẻ mang khăn quàng cổ cất vào túi, xoay người đi đến nhà liên trưởng Tôn.

Hai vợ chồng liên trưởng Tôn cũng đang ngồi xem ti vi, không ngờ muộn như vậy rồi còn có người đến, vừa nghe có người gõ cửa hai người còn ngạc nhiên, chờ khi hai người nhìn thấy Tống Trường Lâm đến, Thẩm Tú Liên cũng cười sau đó nhanh chóng mời người vào nhà.

"Trường Lâm, ăn cơm chưa? Nếu chưa ăn thì để chị dâu đi hâm nóng cơm cho cậu, nhà chị có sẵn đồ ăn rồi."

Tống Trường Lâm vừa nghe xong vội vàng lắc đầu: "Em ăn rồi, chị dâu, chị không cần vất vả đâu." Anh mà nói chậm một chút thì chị dâu nhiệt tình cũng có thể bưng đồ ăn ra rồi.

"Trường Lâm, muộn thế này rồi cậu còn đến đây có chuyện gì vậy?" Liên trưởng Tôn cũng nghĩ rằng Tống Trường Lâm gặp khó khăn gì đó, dù sao thì nếu là chuyện công việc thì lúc ban ngày có thể nói ở bộ đội không cần phải mang về nhà để bàn bạc.

"Ha ha, cũng không có chuyện gì ạ, chỉ là mấy hôm trước em có viết thư về nhà nói chị dâu cũng thích đồ thêu, vợ em thấy chị dâu thích nên lần này gửi đến cho em hai cái khăn quàng cổ, vợ em nói là muốn tặng chị dâu và Bình Bình, em mang đến cho chị dâu." Nói xong, anh lấy ra hai chiếc khăn quàng cổ ở trong túi đưa cho Thẩm Tú Liên.

Thẩm Tú Liên vừa nhìn thấy lập tức vui vẻ, thật ra nếu Trường Lâm mua đồ này đồ nọ đưa chị thì nhất định chị sẽ trả lại, một tháng cậu ấy kiếm được bao nhiêu tiền đâu? Mua quà tặng làm gì chứ? Nhưng đây là vợ của Trường Lâm tự tay làm, cho dù có bán đi kiếm được tiền thì cũng không thể tính như vậy, đây là một phần tấm lòng của người ta, tại sao chị lại không thích chứ?

"Vợ cậu thêu cho nhà chị hai cái khăn quàng cổ sao? Ha ha, để chị nhìn xem nào, chị nhìn xem, chị chưa bao giờ đeo khăn quàng cổ thêu đâu. . ." Chị vừa nói xong, lập tức nhận lấy túi mở ra: "Ôi, khăn quàng cổ này đẹp quá đi mất. Trường Lâm, tay nghề của vợ cậu khéo tay quá, bông hoa thêu này thật sống động." Thẩm Tú Liên càng nhìn càng thích, chị chọn một chiếc khăn màu tối thử đeo lên cổ.

"Thế nào? Có cảm giác trẻ hơn mười tuổi không? Chị ưỡn ngực ngẩng đầu hỏi chồng.

Liên trưởng Tôn nhíu mày vẫy vẫy tay: "Em đừng có làm hỏng cái khăn quàng cổ này, anh vừa nhìn cũng biết nó phải trị giá đến 200 đồng, bây giờ quàng nên cổ em thì chỉ có giá trị khoảng hai đồng thôi."

"Tôn Gia Toàn. . ." Thẩm Tú Liên lập tức nổi giận,lqd, chị vừa định phát tác thì con gái chị, Bình Bình mở cửa đi ra. "Ô? Chú Trường Lâm mới đến ạ?"

"Bình Bình, hôm nay cháu được nghỉ à?" Bây giờ Bình Bình đang học cấp 3, chỉ có, chủ nhật mới có thể ở cùng cha mẹ.

"Vâng, hôm nay là chủ nhật, cháu về từ tối hôm qua." Bình Bình cười cười trả lời Tống Trường Lâm xong, lập tức ngẩng đầu, vừa nhìn thấy khăn quàng cổ trên cổ mẹ , ánh mắt của cô nhóc lập tức sáng lên. "Mẹ, mẹ ruột, mẹ tốt của con, mẹ mua khăn quàng cổ cho con từ bao giờ vậy? Đẹp quá đi mất." Nói xong, cô nhóc cũng bất chấp tất cả chạy đến bên cạnh mẹ, sau đó lập tức lấy khăn quàng cổ mẹ cô nhóc đang đeo xuống.

"Ai, ai? Con nhóc này, con bỏ tay ra cho mẹ, cái này không phải của con, cái của con ở trên bàn kia kìa." Thẩm Tú Liên nhanh chóng bảo vệ cái khăn của chị, chị mới đeo lên còn chưa ấm mà, hai cha con nhà này, ai cũng khiến chị bực mình.

"A, cái này còn đẹp hơn này? Mẹ, sao hôm nay mẹ lại hào phóng như vậy, đây là làm thủ công đúng không ạ? Thêu thủ công vô cùng đắt, sao mẹ có thể bỏ tiền ra mua vậy ạ?" Hơn nữa còn mua hẳn hai cái một lần.

Cô nhóc nhanh chóng quàng khăn lên cổ mình, sau đó nhìn về phía cha nói: "Cha, cha xem có đẹp không ạ?"

"Xinh đẹp, con gái của cha đeo cái gì cũng đẹp." Người làm cha cười đến híp hết cả mắt, anh nhìn thế nào cũng thấy con gái anh xinh đẹp.

Thẩm Tú Liên trợn trừng hai mắt, chị bĩu môi không nói gì?

"Mẹ ơi, mẹ còn chưa nói cho con biết cái khăn này ở đâu vậy ạ?" Cô nhóc càng nghĩ càng thấy mẹ cô nhóc nhất định sẽ không mua, vì mẹ cô nhóc sẽ tiếc tiền.

"Là chú Trường Lâm của con mang đến, do thím Trường Lâm tự thêu đó." Thẩm Tú Liên ở bên cạnh cũng phát hiện ra là chị đang đeo găng tay và mặc áo khoác dài nên đeo khăn quàng cổ cũng có chút không hợp, chị lấy khăn quàng cổ xuống, cẩn thận xếp gọn lại, chị nghĩ cất chiếc khăn này đi, hôm nào chị sẽ đeo cùng bộ quần áo đẹp.

"Thím Trường Lâm của con thêu sao ạ?" Tôn Bình Bình đặt mông ngồi xuống bên cạnh Tống Trường Lâm, ôm cánh tay anh bắt đầu làm nũng: "Chú Trường Lâm, mấy hôm nữa chú bảo thím đến thăm người thân được không ạ? Chú không có thời gian ở cạnh thím cũng không quan trọng, cháu và mẹ cháu đều có thời gian ạ." Vì muốn nhìn thấy người sáng tạo nghệ thuật vĩ đại, cho dù cô nhóc có phải xin nghỉ phép, á, chỉ sợ cha cô không đồng ý.

Tống Trường Lâm nở nụ cười khổ, anh cũng muốn vợ anh đến thăm anh, ít nhất thì hai người cũng có thể gặp mặt, hai năm qua Xảo Phương cũng chưa đến, bây giờ anh cũng không biết cô có đến không .

Cuối cùng, anh cũng bị cô nhóc giày vò quá, anh không biết làm sao chỉ có thể gật đầu đồng ý, ai bảo con nhóc này rất biết làm nũng chứ, mà cha con nhóc này lại ngầm đồng ý, vậy anh biết nói gì với cô nhóc bây giờ?

Thật ra Tống Trường Lâm cũng chỉ hơn Tôn Bình Bình mười tuổi, nhưng ai bảo anh tận mắt nhìn thấy con nhóc này từ một cô nhóc nhỏ đến khi thành một cô gái chứ? Mấy người ở cùng một chỗ nhiều năm như vậy, thật ra trong lòng anh cũng có chút tình cảm của người lớn giành cho trẻ nhỏ, hơn nữa anh cũng muốn vợ anh đến, cho nên anh nói với Tôn Bình Bình, anh sẽ viết thư về hỏi, nếu thím của cô nhóc cũng đồng ý thì anh sẽ để vợ anh đến đây.

Bình Bình nghe được lời hứa của anh thì vui vẻ đi về phòng để lại phòng khách cho người lớn nói chuyện,lqd, trước khi đi cô nhóc vẫn không quên tốt bụng lấy lại khăn quàng cổ của mẹ cô: "Mẹ, con giúp mẹ mang vào phòng trước, tránh việc tí nữa lại bị bẩn nha." Nói xong, cô nhóc chạy bịch bịch vào phòng, vào phòng của cô nhóc thì đó là của cô nhóc, mẹ đừng hòng mà lấy lại được, oa ha ha. . .

Tống Trường Lâm ngồi một lúc mới quay về phòng của anh, nghĩ đến chuyện anh đã đồng ý với Bình Bình, anh lại cầm bút ngồi vào bàn bắt đầu viết thư.

Ngày hôm sau, trong lòng anh tràn đầy hi vọng mà gửi thư đi, lúc gửi thư, anh còn đem 300 đồng tiền lương và tiền trợ cấp tháng này của anh gửi về luôn. Cho dù vợ anh có thể kiếm tiền, những trách nghiệm nuôi gia đình vẫn là của người chồng là anh, hơn nữa, nếu Xảo Phương đồng ý đến đây thì đây cũng coi như tiền đi đường cho cô, vợ anh không thể đại quê mùa như anh chỉ cần mua một ghế ngồi cứng ngồi cả quãng đường đến đây, dù sao thì anh cũng muốn vợ anh mua một vé giường nằm tốt một chút, vấn đề là, cuối cùng thì vợ anh có đồng ý đến hay không đây?

Lúc Trương Xảo Phương nhận được thư thì cô đang ở nhà mẹ đẻ giúp cha mẹ cô chọn hạt mống, tuy rằng nhà cô không làm ruộng, nhưng nhà mẹ đẻ cô thì vẫn trồng, nhà chồng cô thì có nhiều người làm việc, còn có cả hai người chị em dâu không dễ đối phó, cho nên cô ngoan ngoãn ở nhà mẹ đẻ chọn hạt giống, việc nhà mẹ chồng cô cũng không đi.

Cô nhận được thư gửi đến, cô có chút do dự, cô có nên đi không đây? Thật ra cô cũng muốn đi, dù sao thì Trường Lâm cũng đi được hai tháng rồi, tình cảm của hai vợ chồng có tốt đến đâu nhưng thời gian dài không gặp mặt cũng không được? Nhưng sắp đến tháng năm rồi, cũng sắp bắt đầu làm ruộng, nghĩ đến số linh khí sẽ vào miệng cô lần này, thật sự cô có chút đau lòng.

Cô suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cô vẫn quyết định đi, dù sao linh khí có nhiều hơn nữa thì cô cũng không thể tu thành tiên, nhưng trong thư chồng cô cũng nói muốn cô đi, nhất định là anh cũng nhớ cô, bây giờ không đi thì cũng khiến cho Trường Lâm thấy lạnh lòng đúng không? Cho nên cô phải đi, nhất định phải đi.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 25

Editor: Voicoi08

Trương Xảo Phương chuẩn bị giúp mẹ cô chút tiền thuê người làm ruộng, sau đó cô cũng bắt đầu chuẩn bị cho bản thân. Tuy rằng quần áo của nguyên chủ cũng mới mua chưa được bao nhiêu lâu, nhưng cô ấy thích màu sắc tươi sáng, rất nhiều cái khi phối hợp với nhau lại trở thành quê mùa, từ khi có tiền, mấy lần cô vào huyện cũng mua thêm hai bộ quần áo mặc ở nhà, nhưng lại không thể mặc đến bộ đội được, quần áo, trang điểm của cô cũng chính là mặt mũi của chồng cô, làm sao có thể tùy tiện được chứ?

Trước khi đi hai ngày, Trương Xảo Phương ngồi xe lên huyện một chuyến, việc đầu tiên khi cô lên huyện là mua vé, và hỏi rõ ràng thời gian xuất phát của tàu hỏa, sau đó mới thoải mái đi dạo trong chợ.

Cô đi dạo một lúc lâu, cô mua hai bộ quần áo phổ biến, lại khó kìm chế được mua quần jeans phối hợp thêm chiếc áo sơ mi trắng, bởi vì lúc cô mới bắt đầu đi dạo, cô thấy một bé gái mặc một chiếc áo sơ mi, bên ngoài mặc một chiếc áo len bạc cộc tay cổ chữ V, nhìn qua vừa khí chất lại đẹp mắt, cô thấy tuổi cô cũng chưa lớn, cô chuẩn bị trở về đan một chiếc áo len ngắn tay cổ chữ V như vậy để phối đồ.

Cuối cùng, cô mua thêm một chiếc áo gió màu hồng, sau đó cô cũng thoải mái dừng lại, cô rất vừa lòng khi nhìn người đứng trước gương trong chợ, người ta luôn nói một trắng che trăm xấu, càng đừng nói đến chuyện nguyên chủ vốn cũng không xấu, nhìn làn da trắng hồng của mình, trong lòng cô có chút lo lắng, người trong nhà luôn nhìn thấy từng chút thay đổi của cô, cho nên mọi người cũng không có cảm giác gì, nhưng lâu rồi chồng cô chưa nhìn thấy cô, đột nhiên lại thấy cô trắng lên nhiều như vậy? Không biết anh sẽ suy nghĩ thế nào?

Thật ra có suy nghĩ gì thì cũng không sao, cô đã trắng như vậy rồi thì còn có thể tự biến lại thành đen hay sao? Cô tự đuổi những suy nghĩ miên man

trong đầu đi và tiếp tục đi dạo, cô nhìn xem cũng không muốn mua gì thêm nên trực tiếp đón xe về nhà.d-đ-l-q-đ

Không phải là cô không muốn mua cho chồng cô thêm hai bộ quần áo, nhưng quần áo của Trường Lâm cô muốn khi đến đó để anh cùng cô ra ngoài mua, như vậy thì hai người cũng có chuyện để làm, càng có thể thúc đẩy tình cảm, cho nên, nhiệm vụ hôm nay của cô xem như hoàn thành một cách viên mãn.

Trước khi đi, cô đưa Hổ tử đang bị vứt bỏ sang cho Tống Trường Hà nhờ chị ấy nuôi giúp mấy hôm, sau đó cô sợ mình về chậm còn dặn chị thêm mấy câu: "Chị, nếu em về muộn, nhà ai có gà con chị cũng đừng quên bắt cho em nhé, không có gà thì mua vịt cũng được, tóm lại là có gì thì chịu mua cho em cái đó." Có thể đẻ trứng là được rồi.

"Được rồi, em cứ yên tâm đi." Tống Trường Hà tươi cười đồng ý, chị cảm thấy Xảo Phương từ khi kiếm được tiền thì cuộc sống của cô càng ngày càng tốt, bây giờ còn nghĩ đến chuyện nuôi gà nuôi vịt rồi? Càng lúc càng ra dáng rồi.

Trương Xảo Phương thấy chuyện gì cần dặn dò cô cũng đã dặn dò xong, cô mang theo một chiếc túi nhỏ đựng quần áo của cô, rồi ngồi xe lên huyện.

Thật ra cô mua vé tàu hỏa là vào buổi tối, nhưng hôm nay cô đi sớm như vậy vì cô muốn đi mua cho chồng cô ít thức ăn. Nghe nói thức ăn ở bộ đội cũng không tốt lắm, cô muốn mua chút lạp xưởng, thịt khô các loại để mang đến cho anh, ai bảo là cô lại không biết làm những thứ này chứ? Hơn nữa, cô đến thăm anh thì ít ra cũng nên mang theo chút đặc sản để anh tặng cho đồng đội đúng không? Nghĩ vậy, cô thấy đây cũng là một nhiệm vụ gian khổ.

Cô mua một đống thượng vàng hạ cám gì đó, rồi lại xách theo một túi vải to bự nhẹ nhàng nhàn nhã đi trên đường, nếu không biết thì đều nghĩ rằng chiếc túi của cô rất nhẹ nhàng, nhưng sự thật là cho dù là một người đàn ông xách chiếc túi kia thì cũng thấy quá nặng.

Cô mua thêm chút đồ ăn đồ uống cho bản thân, rồi mới lên tàu hỏa chuẩn bị xuất phát đến bộ đội thăm chồng cô.

. . . .

Tống Trường Lâm cũng đã nhận được tin tức từ sớm, trước đó hai người cũng có nói chuyện điện thoại, nói mấy giờ tàu bắt đầu chạy, mấy giờ tàu đến, lúc này anh đang cùng Tiểu Vương là lái xe ở bộ đội đứng ở cửa nóng ruột chờ cô.

"Anh Tống, chị dâu em ở đâu? Chắc là trên chuyến tàu lần này đúng không?" Tiểu Vương không ngừng ngó nghiêng nhìn vào đám người, vừa nhìn thấy cô gái nông thôn độ hai mươi tuổi là anh lập tức nhìn lâu hơn một chút, nhưng thấy anh Tống ở bên cạnh không lên tiếng thì chắc chắn là không phải.

"Chắc là vậy, chờ thêm một chút, chắc là ở phía sau." Ngoài miệng thì anh nói vậy, nhưng trong lòng Tống Trường Lâm cũng có chút lo lắng, đây là lần đầu tiên vợ anh đi xa nhà, cô có lạc không đây? Anh nhìn thấy mọi người đều sắp ra hết, tại sao Xảo Phương còn chưa ra vậy?

Tiểu Vương đứng bên cạnh tiếp tục nhàm chán nhìn xung quanh, đột nhìn mắt anh sáng lên: Trời, người con gái này nhìn được quá, chắc tầm khoảng hai mươi tuổi, ăn mặc hào phóng thỏa đáng, lqd, vừa không có dáng vẻ quê mùa nhưng cũng không giống những thanh niên mới lớn ăn mặc quá đáng, thật xinh đẹp. Chỉ là, cô mang quá nhiều đồ vật đi, vậy mà cô còn phải xách hết, cô đi cùng mẹ đến sao?

Tiểu Vương nhìn có chút nóng ruột, anh rất muốn xông lên làm anh hùng giúp mỹ nhân một phen, nhưng anh còn có việc chính kìa, chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp tục chờ chị Tống thôi.

Ai, duyên phận tốt vô cùng vậy mà anh cũng không thể làm gì để lãng phí mà thôi, bạn nói xem, nếu anh đến giúp cô ấy xách chút đồ, cô ấy cũng nhìn anh thêm một chút, hai người vừa xách vừa ước hẹn, sau đó từ từ tiến tiếp. . . Ách, không đúng, tại sao bà lão kia lại được người khác đón đi rồi? Một túi nhỏ trong tay cô gái kia cũng bị cầm đi?

A a a, cô gái kia đi về phía này? Chẳng lẽ, cô phát hiện ra anh rồi sao? Cho nên cô muốn tự mình đến nhờ giúp đỡ? Nếu anh giúp cô thì sao? Hay là anh vẫn nên tiếp tục cùng anh Tống chờ chị Tống đây?

Ngay lúc đồng chí Tiểu Vương có suy nghĩ bay cao bay mãi không gọi lại được, thì Tống Trường Lâm đứng bên cạnh cũng thử gọi một tiếng: "Xảo Phương?" Đây là vợ anh sao?

Phốc, đây là chị Tống sao? Anh Tống có nhận sai người không? Gương mặt của đồng chí Tiểu Vương chuyển thành cứng ngắc, trong khi hai người bên cạnh còn đang do dự, trong lòng đồng chí Tiểu Vương cũng đang khóc nức nở, không chịu thừa nhận. Không phải vợ anh Tống là dân quê sao? Bạn có thấy ai là người ở quê mà trắng đến vậy sao? Không khoa học chút nào.

Cô gái xinh đẹp nhẹ nhàng thoải mái đi đến trước mặt bọn họ, mỉm cười nói: "Trường Lâm, em đến rồi, các anh chờ lâu chưa?"

Tống Trường Lâm cũng rất rung động, anh cũng không mạnh hơn Tiểu Vương là bao nhiêu, bởi vì mặc kệ là kết hôn cũng tốt, anh về thăm người thân cũng thế, tóm lại, phần lớn trong trí nhớ anh đều là hình ảnh vợ anh mặc một chiếc áo đỏ, hiếm khi có một lần khác lạ thì không phải đỏ cũng là xanh, dù sao cũng chính là tiêu chuẩn của người phụ nữ nông thôn, cô gái nhẹ nhàng thoải mái trước mặt anh đây thật sự là vợ anh sao?

"Trường Lâm?" Trong lòng Trương Xảo Phương có chút lo lắng, có phải cô trắng quá rồi không? Sớm biết thế này thì cô nên trắng chậm lại một chút, nhưng làn da vừa đen vừa thô ráp rất khó nhìn mà, lại nói cô cũng chưa làm đến mức trắng quá mà.

"Ách, ha ha, em đến rồi? Tiểu Vương lái xe đến, đi, chúng ta về bộ đội thôi." Cuối cùng Tống Trường Lâm cũng tỉnh lại, anh có chút không dám nhìn mặt vợ anh, biết đây là vợ anh, anh chỉ lướt qua cũng khiến trái tim đập loạn nhịp, còn hơn cả khi anh mang nặng chạy hai dặm nữa, nhưng không nhìn lại có chút luyến tiếc, cho nên anh thường hơi liếc mắt nhìn trộm vợ anh, vụng trộm đánh giá Trương Xảo Phương.

Anh nhìn mấy lần mới phát hiện: "Sao em lại xách bao lớn như vậy? Đưa anh." Tống Trường Lâm thấy vợ anh xách thoải mái, anh chỉ nghĩ là những đồ vật linh tinh, nhưng khi anh nhận vào tay mới phát hiện ra với sức nặng như này thì sao vợ anh lại xách được chứ?

"Để em xách, anh Tống để em xách cho." Tiểu Vương cũng tỉnh táo lại vội vàng nhận túi đồ trong tay Tống Trường Lâm , sau đó cũng thầm khen: "Không hổ là quân tẩu, nhìn chút sức lực này mà xem?

Cuối cùng anh cũng phát hiện ra chút đặc điểm của cô vợ nông thôn trên người chị dâu, cô gái trong huyện thì sao có sức khỏe tốt như vậy được chứ.

"Chị dâu, em là Tiểu Vương, bình thường anh Tống cũng chăm sóc cho em rất nhiều, quả thực không khác nào anh ruột của em, cho nên có việc gì chị cứ lên tiếng, trăm ngàn lần đừng khách sáo với em." Tuy rằng anh ta cũng hiểu đây là chị dâu, nhưng cũng không thể làm chậm trễ tình cảm được, nếu như chị ấy có cô em gái chưa lấy chồng thì sao, anh ta liên hệ nhiều thêm một chút, anh ta không chê chỗ đó xa, thật sự là không chê.

Trương Xảo Phương nhìn cậu nhóc đang đỏ mặt cô nở nụ cười hào phóng: "Ha ha, yên tâm, có việc gì chị cũng không khách sáo đâu, cho nên cậu cũng đừng khách sáo với chị, có việc gì chị giúp được thì cậu cứ nói." Bản thân cô cũng chỉ ở đây mấy ngày là phủi mông đi, chồng cô còn phải ở chung với họ lâu, cho nên trong quân doanh này, mặc kệ là ai thì cô cũng phải tươi cười nhiệt tình hào phóng, cô không thể để chồng cô mất mặt được.

Tiểu Vương thấy Trương Xảo Phương tươi cười nhìn anh, mặt anh càng đỏ hơn, cười hắc hắc, vội vàng đi nhanh hơn: "Chị dâu, chị đi chậm một chút, em đi cất hành lý trước."

Trương Xảo Phương thấy Tiểu Vương không được tự nhiên vội vàng đi trước, cô cũng cười cười, quay đầu nhìn chồng cô: "Trường Lâm, các anh đợi lâu chưa? Giường dưới của em có một bà cụ bị đau chân, lại không có người đi cùng, cho nên em giúp bà cụ một chút." Tuy trong lòng cô cũng đang rất gấp, nhưng bác Lý cũng đã lớn tuổi, hơn nữa hai người cũng coi như có quen biết, nên cô vẫn ở lại giúp bác ấy một chút.

Tống Trường Lâm thấy vợ anh nói ra muộn là vì giúp người làm vui, anh cười nói: "Không có chuyện gì, anh cũng mới đợi một lát, em ngồi tàu lâu như vậy có mệt không?" Nhân lúc nói chuyện, cuối cùng anh cũng có thể quang minh chính đại nhìn thẳng vào gương mặt của vợ anh, anh phát hiện ra, anh càng nhìn gần thì tim anh càng loạn nhịp.

"Không sao ạ, em vừa lên tàu là ngủ luôn, em có chút hối hận, lên tàu cái ngủ luôn chẳng có ý nghĩa gì." Cả đoạn đường cô đều ngủ đủ rồi, cô đang nghi ngờ không biết đêm nay cô có ngủ được không?

"Ha ha, trên xe cũng không có hoạt động gì, nằm nhiều cũng mệt mà." Trong lòng anh thật sự lo lắng vợ anh mệt mỏi, anh cũng chưa từng nghĩ đến, mỗi lần anh đi lại đều ngồi như vậy. "Em có đói bụng không? Nếu đói bụng thì chúng ta tìm chỗ nào để ăn đã nhé, còn nếu em không đói thì chúng ta về bộ đội rồi tính tiếp." Chút chuyện này thì ở bộ đội vẫn rất ấm áp, mỗi lần có người nhà đến thăm, đa số sẽ có người thông báo trước, cho nên nếu không đói bụng thì về bộ đội trước cũng được, Đại sư phụ luôn rất tâm huyết khi làm đồ ăn, ăn rất ngon.

"Em không đói, chúng ta về bộ đội trước đi." Cả đoạn đường này đều nhàn rỗi, không ngủ thì chính là ăn, cô nghĩ lại, không có chút linh khí nào mà cô lại có thể ăn đến vui vẻ như vậy? Ai, cô thật sa đọa mà.

"Được rồi, vậy chúng ta về trước rồi ăn." Tống Trường Lâm nghĩ đến về đến bộ đội là có thể ở cùng một chỗ với vợ anh, trong lòng anh rất vui vẻ, bước chân cũng nhanh hơn một chút.

Cách đó không xa, Tiểu Vương đã mở sẵn cửa xe, đang đứng chờ, thấy một nam một nữ đứng phía xa xa đang đắm đuối đưa tình, trong lòng Tiểu Vương đang không ngừng kêu rên: Tại sao? Tại sao thanh niên lớn tuổi như anh Tống lại có thể lấy được một người vợ tốt như vậy? Vậy mà bây giờ, đến đối tượng anh cũng không có? Chẳng lẽ là do nhân phẩm có vấn đề sao?

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Editor: Voicoi08

Tiểu Vương lái xe, Tống Trường Lâm ngồi ở ghế lại phụ, không có việc gì chỉ có thể vụng trộm ngắm nhìn gương mặt của vợ anh qua kính chiếu hậu, càng nhìn càng thấy ngọt mát trong lòng. Tuy rằng anh có chút nghi ngờ, tại sao vợ anh lại trắng như vậy? So với trước kia thì cô bây giờ như một người khác, nhưng anh lại nghĩ đến, trước kia vợ anh ở nông thôn, ăn mặc cũng tùy tiện, lần này cô đến thăm anh nên cũng chuẩn bị đầy đủ như vậy, hiển nhiên là cô muốn cho anh mặt mũi, có thể thấy được trong lòng vợ anh rất để ý anh, nghĩ vậy, cho nên vấn đề vô nghĩa như trắng hay không trắng cũng bị anh ném ra sau đầu.

Tống Trường Lâm cũng ngại ngùng không dám quá thân mật với vợ anh, anh chỉ có thể hỏi thăm tình huống trong nhà, cũng không nói những chuyện linh tinh, thật ra thì nói trắng ra thì anh vẫn muốn nói chuyện với vợ anh. Tống Trường Hà không có chuyện gì cũng viết thư cho anh, nói những chuyện xảy ra trong nhà gần đây, cho nên cha mẹ như nào trong lòng anh cũng rõ ràng.

Quãng đường đi hết hơn một tiếng đồng hồ, nói thì cũng không lâu, hai người nói chuyện, thỉnh thoảng Tiểu Vương cũng nói mấy câu, chẳng bao lâu đã đến bộ đội.

Đồng chị Tiểu Vương còn tích cực hơn cả Tống Trường Lâm, đến nơi, anh nhanh chóng chạy xuống mở cửa cho Trương Xảo Phương, sau đó lại chạy về phía sau mang hành lý.

Lúc này Tống Trường Lâm cũng không thể để Tiểu Vương mang hành lý giúp anh, Tiểu Vương còn phải làm việc khác nữa, cho nên anh nhanh chóng đi về phía sau muốn nhận lấy hành lý.

"Anh Tống." Tiểu Vương nhìn thấy Trương Xảo Phương đang đứng trước xe quan sát xung quanh, anh khẽ nói với Tống Trường Lâm: "Vừa rồi em có nghe chị dâu nói chị còn một em gái đúng không? Em gái chị dâu bao nhiêu tuổi rồi ạ? Cô ấy có đối tượng chưa anh?" Cũng vì chuyện này, cho nên suốt quãng đường trong lòng anh nóng như lửa đốt, chỉ vì nghĩ đến em gái này thôi đó.

Tứ Nha? Khóe miệng Tống Trường Lâm có chút run rẩy, anh cũng hiểu người anh em này của anh bị dáng vẻ của vợ anh làm cho mơ màng, trong lòng anh vừa thấy tự hào nhưng cũng có chút đau đầu, do dự một chút, anh thấp giọng nói: "Ách, chị dâu cậu từ nhỏ đã sùng bái quân nhân." Cậu xác định sao? "Cho nên lúc trước cô ấy mới gả cho anh, nhưng cô em vợ này của anh lại không hề có cảm giác với quân nhân, Tiểu Vương, anh không giúp cậu được." Anh thật sự không muốn đả kích cậu, sự chênh lệch giữa hai người là quá lớn.

Tuy rằng không nói rõ, nhưng Tiểu Vương cũng hiểu rõ ý trong đó, xem ra em gái của chị dâu muốn vươn cao, bản thân anh không có đất diễn.

Tiểu Vương bị đả kích, trong lòng giống như vừa bị thương,lqd, chỉ có thể chào hỏi một câu với Trương Xảo Phương rồi lập tức lái xe đi.

Trương Xảo Phương cũng không chú ý đến hai người ở phía sau nói gì, cô thấy cậu nhóc vừa rồi còn phấn chấn vui vẻ, bây giờ lại ủ rũ rời đi. Cô kinh ngạc hỏi chồng: "Tiểu Vương sao thế anh?" Cậu nhóc này cũng không tồi, nếu có chuyện gì khó khăn thì có thể giúp đỡ một chút, tuy rằng cô không phải người tốt bụng, nhưng chuyện duỗi tay giúp được cô cũng không để ý nhiều mà giúp người ta.

"Ách, không sao đâu em. Gần đây cậu ấy bị thất tình, nhìn ai cũng muốn nhờ người ta giới thiệu đối tượng cho, vừa rồi cậu ấy có hỏi nhà ta có ai thích hợp không, anh nói với cậu ấy là không có, cho nên tâm trạng cậu ta mới không được tốt lắm." Tống Trường Lâm cũng không biết anh có tâm tư gì, dù sao anh cũng không muốn nói cho vợ anh biết, Tiểu Vương vì cô mà bắt đầu nhớ thương Tứ Nha rồi.

"Ha ha, hóa ra là vậy?" Trương Xảo Phương buồn cười lắc đầu, trong nhà người cô quen thuộc vốn cũng không nhiều, việc này thật sự là cô không giúp được.

Tống Trường Lâm buồn bực vất Tiểu Vương ra sau đầu, trong lòng anh tràn đầy hưng phấn mang theo đồ vật này nọ đưa vợ anh về phòng anh, mở cửa, anh vội vàng đứng một bên để vợ anh vào phòng: "Xảo Phương, đây là phòng anh, những người không có người nhà theo quân như bọn anh đều ở chỗ này, tuy rằng có chút đơn sơ, nhưng dùng điện, dùng nước cũng rất thuận lợi." Nói xong, anh cũng theo cô vào phòng, anh để túi đồ lên bàn.

Cách trang trí trong phòng vừa xem là hiểu ngay, không tính là đơn sơ, chỉ có thể nói là đầy đủ nhu cầu cơ bản nhất, ngoại trừ bàn, siêu và cốc nước thì trong phòng này cũng không có vật nhỏ gì, rất điển hình cho người lính.

Tống Trường Lâm vừa để đồ xuống, lại vội vàng đi đến trước giường, anh để cái chăn gấp thành miếng đậu hũ xuống cuối giường, để lộ ra chiếc gối gối đầu, cười nói với vợ anh: "Em mệt rồi đúng không? Em cứ nằm trước một lát, qua nửa tiếng nữa là đến giờ cơm, đến lúc đó anh gọi em."

Trương Xảo Phương nhìn dáng vẻ khẩn trương của chồng cô, nhịn cười nói: "Em không nằm đâu, vừa rồi trên tàu em cũng nằm lâu như vậy, cũng mới ngồi có hơn một tiếng, em muốn đi nhiều hơn một chút." Nói xong, cô cởi áo gió của mình xuống, cô tự coi đây như nhà cô, cởi quần áo ra cũng có thể thoải mái hơn một chút.

Tống Trường Lâm thấy vợ anh cởi áo gió, vội vàng bước đến nhận lấy, thuận tay treo lên giá, tốc độ cũng như thái độ phụ vụ của anh khiến cô không nói được gì, đây là coi cô như vợ anh hay là như tổ tông để hầu hạ vậy?

Cô nghĩ nghĩ một lát, thôi, cô vẫn không nên làm mất tính tích cực của chồng cô, cô quay người đến trước bàn, mở túi lấy đồ ra ngoài: "Trường Lâm, em cũng không biết bình thường anh quan hệ tốt với những ai, cũng không biết mọi người thích ăn cái gì, cho nên em mua thêm chút lạp xưởng, thịt khô, còn có hạt thông, hạt dẻ các loại nữa, đến lúc đó anh chia cho mọi người đi, bao nhiêu thì cũng là chút lòng thành." Nhiều hơn thì cô cũng lấy được, nhưng cô sợ chồng cô sẽ bị dọa đến.

Tống Trường Lâm vừa rồi còn nghĩ trong bao này là đồ gì vậy, tại sao lại nặng đến vậy? Náo loạn nửa ngày hóa ra vợ anh chuẩn bị cho chiến hữu của anh? Thấy vợ anh càng ngày càng có khuynh hướng nội trợ, anh không nhịn được mà cười nói: "Không cần nhiều lắm, chút ý tứ là được rồi, em mang đi nhiều quá, bản thân em xách thế nào được?" Anh xách cũng thấy nặng, với cánh tay cẳng chân nhỏ của vợ anh thì thật sự là làm khó cô rồi.

"Cũng may, vừa xuống tàu em cũng không cần phải xách mà, em không mệt. Đúng rồi, còn cả nấm này nữa, đây là em chuẩn bị cho chị dâu là liên trưởng, còn sữa bột và sữa mạch nha là em chuẩn bị cho anh, anh tự cất đi, buổi tối đói bụng có thể dùng nước nóng pha uống." Cô lấy ra hai túi sữa bột và hai hộp sữa mạch nha, lúc này trong túi chỉ còn lại hai bộ quần áo của cô.

Đừng nhìn túi này to đến dọa người, nhưng một phần này đi, thật đúng là không còn bao nhiêu. Trương Xảo Phương quyết định, trước khi cô đi nhất định phải mua thêm lương thực dự trữ cho chồng cô, vừa rồi cô có nghe nói, ở đây đến giờ ăn mà anh không kịp đến là chỉ có thể chịu đói bụng, đây là sao mà được chứ?

Tống Trường Lâm thấy vợ anh quay phải lại quay trái, lqd, ngay cả sữa mạch nha cũng chuẩn bị, khóe miệng Tống Trường Lâm không ngừng nhếch lên, ngoài miệng thì vẫn oán trách: "Một người đàn ông như anh thì uống sữa mạch nha làm gì chứ? Lúc em về thì cầm về uống đi, nếu không thì em đưa cho hai mẹ cũng được, cho anh uống chỉ tổ lãng phí mà thôi." Thứ này rất quý, anh cũng chưa từng mua cho vợ anh, vậy mà vợ anh lại mua cho anh? Anh càng nghĩ càng thấy thẹn với lòng.

"Hai mẹ em cũng mua rồi, ba mẹ ở hai nhà đều có, mua cho anh thì anh cứ uống đi, sao lại nhiều chuyện như vậy?" Trương Xảo Phương không đồng ý lườm chồng cô một cái. Anh nói cái gì mà lãng phí chứ? Trong lòng cô, người chồng như anh quan trọng hơn bất cứ ai.

Tống Trường Lâm bị vợ trừng mắt lườm, anh gãi đầu cười hắc hắc, cảm giác không được tự nhiên trong lòng anh cũng giảm bớt không ít, không có cách nào cả, bây giờ vợ anh ăn mặc thế này khiến anh cảm thấy thế nào cũng không giống vợ anh, vậy nên bây giờ anh đứng yên một bên, anh cũng muốn kéo vợ anh vào lòng nhưng anh lại không dám động thủ.

Trương Xảo Phương thấy chồng cô chỉ đứng một bên nở nụ cười ngây ngô, cô để bao quần áo của mình sang một bên, sau đó chỉ vào đống đồ nói: "Mấy thứ này anh tự dọn dẹp đi, anh xem cần đưa cho ai thì tự quyết định, em cũng không biết làm thế nào nữa." Nói xong, cô đi đến bên cạnh bàn, cầm cốc dót cốc nước rồi ngồi xuống một bên giường từ từ uống.

Tốc độ của Tống Trường Lâm rất nhanh, những đồ muốn tặng người khác anh lại sắp vào một túi to, để sang một bên, đồ của anh thì anh nhét vào ngăn tủ, sau đó quay người đi nhìn vợ, chờ cô ra chỉ thị tiếp theo.

Trương Xảo Phương thấy chồng cô giống như một cộc gỗ đứng một bên, thiếu chút nữa là cô bị sặc nước, cô ho khan hai tiếng, đặt cốc nước sang một bên, nhìn chồng cười cười nói: "Em đi từ xa đến đây, anh cũng không đến nói chuyện với em mà cứ đứng ngốc ở bên đó vậy sao? Anh còn muốn em qua đó đứng cùng anh hay sao?" Cô nhớ lần trước anh ở nhà cũng không như vậy mà? Hôm nay anh bị làm sao thế này?

Tống Trường Lâm thấy vợ anh nói vậy, anh cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng, đây là vợ anh chứ cũng không phải người khác, anh là một người đàn ông tại sao lại ngại ngùng chứ?

Trong lòng anh tự thêm dũng cảm cho mình, anh ngồi đến bên giường, nhìn gương mặt tươi cười của vợ anh, anh đỏ mặt, thấp giọng nói: "Xảo Phương, hôm nay em trang điểm thật xinh đẹp." Vừa rồi, lúc anh đứng chờ đón cô, cô đi đến bên cạnh anh, anh cũng không nhìn lên mặt đối phương, không ngờ cô gái giống như còn là học sinh này lại là vợ anh.

"Em không phải cũng là vì đến thăm anh sao? Nếu em không trang điểm, nhìn như người nhà quê thì người khác sẽ nói anh như thế nào? Bộ quần áo này em phải lòng vòng trong huyện rất lâu mới mua, cũng chỉ vì thêm mặt mũi cho anh đó." Ngoài miệng thì cô đang xin công cho mình, nhưng trong lòng cô cũng rất vừa lòng với lời khen của chồng cô.

Tống Trường Lâm cười ha ha, cuối cùng anh cũng tìm được cảm giác đó là vợ anh, anh cầm tay cô, nói khẽ: "Xảo Phương, ở nhà đừng mệt quá, liên tục đan thêm áo cho anh, lại còn thêu hoa bán lấy tiền, em đừng khiến mình mệt quá." Đặc biệt cô kiếm được chút tiền đều tiêu trên người anh, trong lòng anh luôn canh cánh không dễ chịu: "Lần sau em đừng mua cho anh đồ quý như vậy, anh ở bộ đội cũng không thiếu cái gì, em cũng không cần phải lo lắng cho anh."

Trương Xảo Phương nhìn gương mặt chân thành của chồng cô, có thể thấy được anh thật lòng yêu thương cô, cô khẽ cười, ngẩn đầu nhỏ giọng nói bên tai anh: "Thật ra lần trước em bán đồ thêu không phải chỉ được 1000 đồng đâu, là 2500 đồng, cho nên mua đồ cho anh thì anh cứ dùng đi, anh đừng đau lòng."

A? Tống Trường Lâm ngây dại, nhiều tiền như vậy sao? Đủ hai năm tiền lương của anh rồi?

"Anh đừng nói với người khác nha, ngay cả ba mẹ em cũng không nói đâu, em mới chỉ nói là được 1000 đồng mà còn khiến người khác nhớ thương không ngừng kìa, nếu nói rất nhiều, không biết người ngoài sẽ nghĩ như nào nữa." Trương Xảo Phương cười tủm tỉm nói xong, cô cũng không quản đến ông chồng đang ngây ngốc của cô, cô cầm lại tay anh đến lòng cô, lật qua lật lại ngắm nhìn.

Một lát sau, cuối cùng Tống Trường Lâm cũng phản ứng kịp, vội vàng gật đầu nói: "Anh sẽ không nói với người khác, em ở nhà cũng cẩn thận một chút, đừng để người khác biết em kiếm được nhiều tiền như vậy." Trên đời này kiểu người nào cũng có, những người này luôn không thấy người khác phải làm

lụng vất vả như nào mới kiếm được số tiền này, chỉ nhìn thấy trong túi người ta có tiền, Xảo Phương, một người phụ nữ ở nhà một mình, để người ta biết, thật sự là nguy hiểm.

"Anh yên tâm, em cũng không ngốc, em cũng sợ bị truyền ra ngoài nên em cũng không nói cho ai cả." Trương Xảo Phương mang theo tâm trạng tốt dựa vào người chồng cô, đối với biểu hiện của Tống Trường Lâm cô cảm thấy rất vừa lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Editor: Voicoi08

Tống Trường Lâm bị mùi thơm trên tóc của vợ làm cho ngứa ngáy trong lòng, anh cảm nhận được bàn tay to của anh đang được bàn tay nhỏ bé non mềm của cô cầm nắm thưởng thức, trong lòng anh không chỉ cảm thấy ngứa, mà quả thức giống như bị đốt lửa vậy.

Anh rút lại bàn tay đang bị vợ đùa nghịch, ôm vòng cô vào lòng, cúi đầu, dịu dàng nói: "Xảo Phương, anh nhớ em quá." Hơn hai tháng nay, anh thường xuyên mơ thấy đêm hôm trước khi anh đi, tuy rằng đêm đó anh rất thỏa mãn và hạnh phúc, nhưng vừa mới hưởng qua mùi vị hạnh phúc lại bị thông báo hàng đã bán hết khiến anh càng thêm gian nan hơn.

Trương Xảo Phương ngại ngùng lườm chồng một cái, cô cầm góc áo của chồng đỏ mặt nói: "Em cũng biết anh nhớ em, thế nên em mới đến thăm anh này. Kết quả là anh lại giống như cọc gỗ đứng yên một chỗ, em còn nghĩ rằng anh đang đứng canh giúp em đó."

"Ha ha, không phải anh cũng bị em dọa sợ sao? Em đẹp quá, đến mức trong phút chốc anh nhận không ra." Bây giờ anh vẫn còn cảm thấy choáng váng mơ hồ kìa, lúc trước anh chỉ thấy vợ anh rất xinh đẹp, bây giờ anh nhìn lại mặt vợ anh, trắng nõn giống như trứng gà vậy, non mềm đến mức có thể nhéo ra nước. Tại sao vợ anh có thể đẹp đến như vậy chứ?

"Anh không thích sao? Lần sau khi đến đây em sẽ mặc áo bông đến, để cho đồng đội của anh chê cười anh nhé." Nói xong, cô chỉ hận không thể châm mấy cái lên ngực anh, có lầm không vậy, cô xinh đẹp hơn anh cũng bị dọa sợ?

"Ha ha, đương nhiên là anh thích, tí nữa anh sẽ để họ thấy được, vợ của ai mới là xinh đẹp nhất? Để đám nhóc kia hâm mộ một trận." Mỗi lần đồng đội có người thân đến thăm, anh đều là hâm mộ đến mức khó chịu trong lòng, lần này anh cũng được khoe khoang để đám kia hâm mộ rồi.

"Hâm mộ cái gì chứ? Anh cảm thấy đẹp mắt nhưng người ta nhìn chỉ thấy khó coi kìa, anh cứ khen vợ mình như vậy, không sợ người khác cười cho à?" Trương Xảo Phương giở trò xấu, bàn tay dọc từ góc áo lên cấu nhẹ gò má của chồng cô, cười nói.

Gương mặt tươi cười của vợ anh cách anh không đến hai tấc (đơn vị đo độ dài ở Trung Quốc, 1 tấc bằng 10 cm) khi cô nói chuyện anh có thể cảm nhận được hơi thở của cô, cuối cùng Tống Trường Lâm cũng không kìm chế nổi, cúi đầu hôn lên, về chuyện cô nói ai bị chê cười? Thoải mái đi, bây giờ cái gì cũng không quan trọng bằng cô gái trước mặt anh. . .

"Trường Lâm, mình nghe nói cậu. . ." Triệu Dũng vừa lớn giọng nói vừa đẩy cửa chạy vào, chứng kiến cảnh trong phòng khiến anh há hốc mồm, bởi vì anh bạn thành thật, thật thà của anh đang ôm một cô gái xinh đẹp trong lòng mà hôn đến hăng say.

Đến khi anh nhận ra là mình đang làm phiền bạn tốt, Trường Lâm bên kia cũng vội vàng giấu vợ ra phía sau, anh quay về phía bạn tốt: "Khụ khụ, Triệu Dũng, cậu đến rồi à?" Giọng nói của anh không được tự nhiên nhưng trong mắt lại nồng đậm sát khí. Sớm không đến muộn không đến, tại sao cậu lại cố tình đến vào lúc này chứ? Cậu có biết là làm phiền vợ chồng người khác lúc người ta đang thân thiết là một chuyện vô cùng không có đạo đức không? Diễn-đàn-lê-quý-đôn-voicoi08

Thấy anh mắt chỉ trích của bạn tốt, Triệu Dũng chớp mắt hai cái, thành thật chỉ vào cái cửa phía sau nói: "Cửa không khóa." Cho nên anh mới nhanh chóng xông vào. Thật ra Triệu Dũng cũng không nghĩ đến điểm này, anh và vợ đã là vợ chồng già, cũng đã trải qua giai đoạn này từ lâu, cho dù anh có nghĩ đến thì anh cũng không nghĩ là bạn anh lại làm vào giữa ban ngày ban mặt thế này.

Tống Trường Lâm thấy bạn tốt nói cửa không khóa, anh cũng không nhịn được mà đỏ mặt, được rồi, quả thật là lỗi của anh, vừa rồi anh chỉ mải nhìn vợ anh, sao anh lại quên đến mức cửa cũng không khóa chứ?

Anh nhìn đồng hồ thấy cũng sắp đến giờ ăn cơm, cũng vì chột dạ nên anh cũng muốn nhanh chóng tránh Triệu Dũng ra, anh kéo vợ anh đứng lên để hai người nhìn nhau rồi mới giới thiệu: "Xảo Phương, đây là Triệu Dũng, đồng đội tốt của anh, cậu ấy nhập ngũ sớm hơn anh hai năm, bọn anh cũng coi như có mười mấy năm tình cảm, em cứ gọi cậu ấy là anh Triệu là được rồi, Triệu Dũng, đây là Xảo Phương, vợ mình, cô ấy vừa mới đến." Cho nên hai người bọn họ cũng chưa kịp làm gì đâu, cậu đừng có mà hiểu lầm.

"Chào anh Triệu, Trường Lâm thường xuyên nhắc đến anh, anh ấy nói quan hệ của hai người rất tốt, cuối cùng hôm nay em cũng được gặp anh." Trương Xảo Phương giấu đi sự ngại ngùng trong lòng, nở nụ cười thoải mái nhìn Triệu Dũng.

Triệu Dũng đã chuyển từ xấu hổ thành khiếp sợ, đây chính là người vợ tham tiền của Trường Lâm sao? Tại sao có thể thế được? Bởi vì dáng vẻ của đối phương không hề giống với sự tưởng tượng trong lòng anh, thế nên khi đối phương nói chuyện anh cũng không phản ứng kịp.

"Triệu Dũng, vợ mình đang chào hỏi cậu kìa." Tống Trường Lâm thấy bạn tốt ngơ ngác nhìn vợ mình, anh có chút không vui. Tuy vợ anh có chút đẹp mắt, nhưng vợ của đồng đội là không thể bắt nạt mà, cũng không thể cứ nhìn chằm chằm như vậy được chứ?

Cuối cùng khi Triệu Dũng bị cản trở tầm mắt thì anh cũng phản ứng kịp, anh hơi nhếch miệng thành nụ cười với Trương Xảo Phương, anh cũng muốn cười một cách thoải mái, nhưng thử một lúc lâu cũng không thành công, hai hình ảnh người đàn bà chanh chua ở nông thôn và học sinh trong huyện có sự khác nhau quá lớn? Lần trước Trường Lâm về nhà thật sự không đổi vợ sao?

Tống Trường Lâm phát hiện trạng thái của bạn thân rõ ràng không đúng, anh cười cười với vợ, tự tay túm Triệu Dũng ra ngoài, đến ngoài cánh cửa anh tức giận hỏi: "Ai, mình hỏi cậu, cậu đang phát cái tật xấu gì vậy? Vất vả lắm vợ mình mới đến thăm mình, cậu định dọa cô ấy chạy về sao?" Hai năm rồi anh mới đợi được cơ hội như vậy, dễ dàng lắm sao? Tại sao thằng nhóc này còn đến cản trở anh cơ chứ?

"Ách, không phải, Trường Lâm, mình chỉ muốn hỏi một chút, lần này cậu về nhà không phải là đã kết hôn lần hai chứ?" Triệu Dũng mạo hiểm bị mắng, anh vẫn bất chấp hỏi ra sự nghi ngờ trong lòng.

Không phải anh không tin cách làm người của Trường Lâm, mà thật sự là vợ của Trường Lâm không hề giống với trong tưởng tượng của anh, Trương Xảo Phương đã định hình trong lòng anh rồi, tục tằng, mạnh mẽ, keo kiệt, chết vẫn đòi tiền, cho dù sau này cô có mua đồng hồ, rồi đan quần áo cho Trường Lâm thì cũng không thay đổi được hình tượng vững chắc này trong lòng anh, đột nhiên anh gặp người thật, đả kích này thật sự quá lớn, anh ta không thể nào lấy cô gái vừa rồi gắn với hình ảnh người phụ nữ đòi tiền trong đầu anh, quá kinh khủng đi.

"Cậu cút đi, cậu mới kết hôn lần hai đó, mình chỉ có một người vợ mà còn chưa dỗ được kìa, lại còn cái gì mà kết hôn với chả lần hai? Lại nói những quân nhân như chúng ta cậu tưởng muốn kết hôn lần hai là được kết hôn lần hai à? Cậu đang đùa giỡn cái gì vậy?" Tống Trường Lâm bị quấy rầy chuyện tốt đã đang rất không vừa lòng, vừa nghe thấy câu này của bạn tốt càng khiến anh tức giận hơn.

"Nếu cậu không kết hôn lần hai thì tại sao vợ cậu lại xinh đẹp như vậy?" Triệu Dũng cũng không thèm để ý đến thái độ của bạn tốt, anh chỉ muốn làm rõ sự nghi ngờ trong lòng.

"Lúc nào thì mình nói với cậu là vợ mình không xinh đẹp?" Cho đến bây giờ, hai người bọn họ cũng chưa từng nói đến vấn đề này.

"A, đúng là không có. . ." Triệu Dũng suy nghĩ cẩn thận một chút,lqd, Trường Lâm chỉ nói qua là vợ cậu ấy và chị dâu ở chung không được tốt lắm, cho nên hai người mới ở riêng, nhiều lần Trường Lâm muốn gửi tiền cho cô vợ này mà phải chạy đến chỗ anh vay tiền, nhưng thực sự chưa từng nói đến vấn đề vợ cậu ấy có xinh đẹp hay không.

Thấy bạn tốt đang thở phì phì nhìn mình chằm chằm, anh gãi gãi đầu nhếch miệng cười: "Ha ha, mình cũng nghĩ là không kém, nhưng không ngờ cô ấy lại không hề giống với sự tưởng tượng của mình." Hiện tại nghĩ lại, đột nhiên anh lại cảm thấy lúc trước Trường Lâm luôn cẩn thận dè dặt cũng có lý do, người ta là một cô gái xinh đẹp như vậy, sau khi gả cho anh thì cô phải ở nhà làm quả phụ, dù trong lòng ai thì cũng khó mà chịu nổi.

Đó chính là điểm tốt của người đẹp, chỉ cần không phải là chuyện quá phận thì đi đến đâu cũng dễ dàng được tha thứ, Triệu Dũng cũng là nghĩ như vậy.

"Thằng nhóc này, cậu được đấy, cũng có chút bản lĩnh, cưới được một cô dâu xinh đẹp như vậy." Suy nghĩ của Triệu Dũng đã bị thay đổi một cách triệt để, anh hào hứng muốn vào nhà nói chuyện với vợ Trường Lâm, anh và Trường Lâm là những người bạn thân thiết, lại nói, vừa rồi anh có chút thất lễ.

"Không cần, cậu nên sang bên kia đi thôi." Tống Trường Lâm dùng cả cơ thể cản lại, không cho Triệu Dũng vào nhà, ánh mắt cũng sắp dính lên người vợ anh, Triệu Dũng sẽ làm vợ anh sợ mất.

"Ai, vậy cũng không được, vừa rồi mình còn chưa chào hỏi với em dâu mà đã đi trước, em dâu sẽ nghĩ mình thế nào chứ?" Bình thường thật sự hai người là những người đồng đội tốt, Triệu Dũng cảm thấy nhất thiết phải làm sáng tỏ cho bản thân.

"Yên tâm, mình sẽ nói cho vợ mình, vừa rồi cậu ra ngoài mà quên uống thuốc, cậu mau trở về uống thuốc đi thôi." Tống Trường Lâm từ một tay cản trở biến thành hai tay cản trở, anh nhất quyết muốn tiễn người này đi trước.

"Không được, mình muốn gặp em dâu. . ." Giải thích rõ ràng một chút. Lời phía sau anh còn chưa nói hết thì thấy Trương Xảo Phương mặc áo gió mở cửa đi ra. "Có chuyện gì vậy anh?" kéo kéo đẩy đẩy, đang chơi chim lớn bắt gà con hay sao?

"Ách, ha ha, Triệu Dũng nói có việc phải đi trước, anh đang giữ cậu ấy lại mà." Nói xong, anh quay lưng về phía vợ, nhìn chằm chằm vào bạn tốt, trên miệng cười nói: "Mình đã nói là sắp ăn cơm rồi mà, cậu có chuyện gì thì cũng cùng bọn mình ăn một bữa cơm đã chứ, gấp gì đâu." Cậu còn dám nhìn chằm chằm vào vợ mình, thì lúc về mình sẽ gọi điện thoại cho chị dâu.

Triệu Dũng nhận được tin tức từ bạn tốt truyền đến, anh cũng cười nói với Trương Xảo Phương: "Ha ha, không vội không vội, em dâu đừng để ý, vừa rồi anh nhớ ra là còn chuyện chưa làm xong, vậy nên mới ngây ngẩn cả người, không phải là với em dâu, không phải với em dâu."

Trương Xảo Phương cũng không cười nữa, nghiêm túc gật đầu một cái, nói: "Vâng, em cũng nghĩ vậy, chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, có phải anh Triệu thấy em giống ai đúng không?" Vừa rồi cô ở bên trong cũng nghe được rõ ràng, Triệu Dũng này coi cô là kết hôn lần hai, có thể thấy được nguyên chủ làm người kém đến thế nào.

"Ai, đúng là như vậy, anh thấy em và người ca hát trên tivi rất giống nhau. . ." Thậm chí còn xinh đẹp hơn mấy người hay hát trên tivi nhiều. Đương nhiên,

Câu nói phía sau anh cũng không định nói ra miệng, để cho Trường Lâm hiểu lầm cũng không tốt.

Tống Trường Lâm như thấy một đám mây màu sắc rực rỡ bay qua, anh quay lại cười nói với vợ: "Xảo Phương, chúng ta đi ăn cơm đi, biết em đến, sư phụ Mạnh ở nhà ăn nhất định sẽ thêm món cho em, nhờ ánh sáng của em, bọn anh cũng có thêm chút lộc ăn."

"Vâng, em cũng thấy đói bụng, em thấy anh nói sắp đến giờ nên em mặc luôn áo khoác rồi, em đang chờ anh đưa em đi ăn cơm này." Trương Xảo Phương dịu dàng nhìn chồng.

Triệu Dũng nhìn cảnh này, anh vô cùng nghi ngờ những bức thư trước kia là có người mạo danh, người vợ này thật tốt mà. Sao có thể mỗi ngày đều đòi tiền chứ? Chẳng lẽ cô ấy thật sự bị nhà mẹ đẻ hoặc nhà chồng gây khó dễ sao?

Tống Trường Lâm cũng không biết bạn tốt của anh lại bắt đầu suy nghĩ về luận âm mưu, anh đưa vợ anh và gọi Triệu Dũng, ba người cùng nhau đến nhà ăn.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27-2

Editor: Voicoi08

Mọi người đến nhà ăn đúng giờ cơm, binh lính dưới tay Tống Trường Lâm đều đang xếp hàng đến lấy cơm, nhìn thấy bên cạnh trung đội trưởng có một cô gái lịch sự, cho dù mọi người có nghe nói là vợ của trung đội trưởng đến thăm người thân, nhưng vẫn có người mang theo hi vọng chạy đến hỏi: "Trung đội trưởng, đây là em gái của anh hay sao ạ?"

Giọng Tống Trường Lâm có chút cứng ngắc: "Đây là vợ của tôi, mấy cậu phải gọi chị dâu."

Thằng nhóc kia thấy phải gọi chị dâu thì lòng bàn chân cũng như được thêm máu mà nhanh chóng chạy trốn.

Một lúc sau, lại thêm một thằng nhóc khác vui vẻ chạy đến, gương mặt vui sướng nói: "Trung đội trưởng, em nghe nói chị dâu muốn đến thăm anh, không ngờ em gái anh cũng đến sao ạ?" Nói xong, thằng nhóc này cũng đỏ bừng mặt nhìn trộm về phía Trương Xảo Phương, đồng thời trên mặt thằng nhóc cũng hiện lên sự chờ mong trung đội trưởng tốt bụng giúp đỡ giới thiệu.

"Tôi không có em gái, đây là chị dâu của cậu." lần này, không chỉ giọng nói của Tống Trường Lâm cứng ngắc mà ngay cả mặt anh cũng đen lại, anh già đến vậy sao? Tại sao mấy tên nhóc này đều nhìn hai người họ thành anh em chứ?

Trên mặt thằng nhóc hiện lên vẻ không dám tin, trong lòng mang theo tâm trạng buồn bã, chào một tiếng chị dâu rồi sau đó ảm đạm rời đi.

Trương Xảo Phương thấy một đám nhóc đứng đằng xa nhao nhao lên muốn thử, lại thấy mặt chồng cô đã biến thành than, cô cười giơ tay ra dịu dàng giúp chồng cô sửa lại cổ áo, nhẹ nhàng nói: "Anh chưa gấp gọn cổ áo này." Nói xong, cô ngẩng đầu nhìn anh cười, trong mắt tràn đầy tình ý.

Tống Trường Lâm vốn còn đang tức nhưng cũng lập tức bay mất, cho dù anh có lớn tuổi lại có chút đen thì thế nào? Đây là vợ anh, vợ anh vẫn yêu anh nhất.

Hai người dịu dàng đưa tình, như muốn chọc mù mắt mọi người, trực tiếp đâm nát một đống nhân tâm. Mọi người đều nghĩ Tống Trường Lâm việc này làm mà không nói, đều ở một chỗ đợi, trong bộ đội này tình trạng thế nào còn không biết sao? Nói đến những người tham gia quân ngũ tròn ba năm, nói heo mẹ thắng Điêu Thuyền, Tống Trường Lâm lại trước mặt cả đám nhóc hiến ân ái, ai mà tin được chứ?

Tống Trường Lâm một chút cũng không ngại, bởi vì ngay từ đầu anh cũng không chú ý đến những người này, anh lấy đồ ăn cho vợ anh, giới thiệu cho vợ anh hai người bạn tốt, anh vội vàng nhưng lại vô cùng vui vẻ.

Rốt cục trước mặt bao nhiêu người, trong ánh mắt hổ đói rình mồi, mấy người cũng ăn xong cơm chiều, Tống Trường Lâm trong lòng chỉ có kích động mà sung sướng, đuổi hết những phiền não quấy nhiễu, anh đưa vợ anh về phòng.

Anh lấy chút nước ấm để vợ anh rửa mặt rửa chân rồi nghỉ ngơi, lúc anh quay lại phòng, vô cùng cảnh giác khóa kĩ cửa, anh đã quyết định, mấy ngày vợ anh ở đây lúc nào anh cũng phải khóa cửa, nếu thật sự để mấy thằng nhóc kia nhìn thấy cái gì không nên nhìn thì anh bị thiệt lớn rồi.

Trong phòng, Trương Xảo Phương đang kiểm tra tủ của chồng cô, Trường Lâm hàng năm không ở nhà, cô không biết anh lại thiếu nhiều đồ như vậy, nhìn tủ quần áo không lớn nhưng để quần áo bốn mùa của chồng cô lại quá dư dả, cô quyết định mấy ngày nay nếu chồng cô có thời gian hai người sẽ cùng nhau ra ngoài mua thêm cho anh mấy bộ quần áo, quần áo trong cũng phải mua thêm hai bộ, nếu không lúc nào mệt quá không muốn động thì ngay cả quần áo tắm rửa anh cũng không có.

"Trường Lâm, bao giờ thì anh được nghỉ phép? Hai chúng ta cùng nhau ra ngoài đi dạo một ngày được không?" Cô đóng tủ lại, cô cảm thấy cũng không

cần nhìn nữa, chồng cô cũng không phải là thiếu quần áo, nhưng nếu không phải là bộ đội phát quần áo theo mùa thì chồng cô có thể đã phải cởi trần từ sớm rồi.

"Xảo Phương, xin lỗi em, hai ngày gần đây có kì đặc huấn, chắc anh sẽ không có thời gian đi cùng em, nếu không anh tìm chị Tú Liên ra ngoài đi dạo cùng em được không?" Tống Trường Lâm cẩn thận quan sát vẻ mặt của vợ anh, anh rất sợ làm cô không vui, trước đó thật sự anh không biết mấy ngày nay có đặc huấn khẩn cấp. Nếu biết anh sẽ không để vợ anh đến đây vào tối nay. Buổi chiều hôm nay lãnh đạo mới ký quyết định khẩn cấp, ngày mai anh lại bắt đầu bận rộn rồi.

"Không cần đâu anh, em cũng đến đây rồi còn có thể ra ngoài đi dạo mà lạc mất sao? Em chỉ muốn cùng anh đi dạo ở bộ đội chút thôi, anh không có thời gian thì thôi, cũng không cần phải làm phiền người khác đâu anh." Cô thật sự không có thói quen đi bộ với người khác, tự cô chậm rãi đi bộ cũng tốt.

Tống Trường Lâm vừa nghe vợ anh nói như vậy, trong lòng anh bắt đầu thấy khó chịu, vừa rồi anh còn sợ vợ anh nháo lên với anh, khi cô thật sự không làm ầm lên thì anh lại cảm thấy rất xin lỗi vợ, Xảo Phương đi từ quê nhà xa xôi đến thăm anh, còn anh thì ngay cả ở bên cô một ngày cũng không được.

Trương Xảo Phương thấy gương mặt khó xử của chồng cô, cô cười nói: "Được rồi, cũng không phải là em không biết tình trạng của anh, anh phải làm gì thì cứ làm cái đó đi, em có thể chăm sóc cho mình thật tốt." Nói xong, cô bắt đầu đổ nước rửa mặt, thật ra cô muốn tắm rửa một cái, nhưng cô sợ chỗ này thật sự không có điều kiện. Ai, thôi, dù sao cũng không tiện, một tí nữa tự cô nghĩ cách thôi.

Nhưng lời nói này của cô khiến Tống Trường Lâm cảm thấy trong lòng nóng lên, thấy cô bắt đầu rửa mặt, anh nghĩ có lẽ vợ anh cũng mệt mỏi, anh lại vội vàng chuẩn bị giường để vợ anh nghỉ ngơi, thật ra anh luôn nhìn vợ anh để chờ đợi chuyện phía sau, nhưng cho dù đến bây giờ cũng chưa thành công.

Anh vừa dọn xong giường thì nghe có tiếng gõ cửa, Tống Trường Lâm mở cửa: "Triệu Dũng, mau vào đi." Nói xong, anh mở cửa ra để bạn đi vào.

"Mình không vào đâu." Triệu Dũng nghĩ đến cảnh anh nhìn thấy lúc ban ngày, anh cảm thấy buổi tối anh vẫn không nên vào thì tốt hơn, anh đưa gói giấy trong tay cho Tống Trường Lâm, nhỏ giọng nói: "Cậu cầm lấy, đây là chiến lợi phẩm mình vừa thu được trong bếp, cậu đưa em dâu ăn đi." Lúc vợ anh dẫn đứa nhỏ đến thăm anh, Trường Lâm cũng luôn làm những việc này, Trường Lâm người ta còn chưa có đứa nhỏ, vợ Trường Lâm đến thì anh cũng không thể để em dâu thiệt được.

Tống Trường Lâm mặc niệm cho một người nào đó trong bếp khoảng một giây, sau đó anh vui tươi hớn hở nhận lấy gói to, vừa mở ra thì thấy bên trong có năm sáu quả táo, anh ngẩn đầu cười nhìn Triệu Dũng nói: "Cậu đợi mình một chút."

Nói xong, anh vào phòng mang theo lạp xưởng, hạt thông các loại mang ra, anh đưa cho Triệu Dũng rồi nói: "Đây là vợ mình mua cho mấy cậu, nhiều nhiều ít ít thì cũng là chút ý tứ, cậu mang phân ra cho mấy thằng nhóc nhá."

Triệu Dũng nhìn bao lớn bao nhỏ,lqd, anh càng thêm khẳng định, vợ Trường Lâm rất tốt, một người phụ nữ lại mua và mang đến cho họ nhiều đồ như vậy, vừa thấy cũng biết là người phụ nữ được.

Tống Trường Lâm cũng không biết trong lòng Triệu Dũng lại đang khen vợ anh tốt, anh đóng cửa vào nhà rửa táo cho vợ anh.

"Bộ đội mà cũng có táo sao anh?" Trương Xảo Phương đang ngâm chân, cô cười tủm tỉm nhìn chồng cô đang dùng nước lạnh rửa táo cho cô, tuy rằng cô biết quả táo này nhất định không có linh khí, nhưng chua chua ngọt ngọt, cô cũng không quá để ý đến chuyện có linh khí hay không.

"Ha ha, người ở phòng bếp mỗi ngày đều ra ngoài mua đồ, đôi khi sẽ bí mật mang thêm chút đồ tốt về, có thể bị phát hiện hay không thì còn phải xem mức độ vấn đề thôi." Hiển nhiên, Triệu Dũng vẫn là mạnh, nếu không thì vợ anh cũng không được ăn táo.

Tống Trường Lâm lấy một quả táo đưa cho Trương Xảo Phương vẫn đang ngâm chân, anh ngồi một bên, trên mặt tràn đầy tươi cười nhìn vợ anh ăn táo.

Trương Xảo Phương cắn một miếng, lại đưa quả táo đến bên miệng chồng cô để anh cắn một miếng, hai người anh một miếng, em một miếng, ăn quả táo vô cùng ngọt ngào.

Hai người ăn xong một quả táo thì Trương Xảo Phương cũng ngâm chân xong, Tống Trường Lâm nhân lúc đi đổ nước cho vợ lại chạy đến chỗ nào đó tắm một cái, sau đó trên đầu anh còn nhỏ nước lại vội vàng chạy về. Ngày mai anh phải dậy sớm đi huấn luyện, bây giờ là thời gian giành giật từng giây từng phút, tuyệt đối không thể lãng phí.

Trương Xảo Phương đứng trên mặt đất, dịu dàng cầm khăn lông lau tóc cho anh.

Tống Trường Lâm ngồi trên giường, cúi đầu hưởng thụ vợ anh phục vụ, nhưng anh hơi ngẩng đầu lại phát hiện ra ở độ cao và khoảng cách như này thật sự là vô cùng đẹp mắt.

Bộ phận trước ngực của vợ anh không ngừng lúc ẩn lúc hiện trước mắt anh, cho dù có mặc quần áo thì anh cũng cảm nhận được bộ phận này, theo mỗi động tác của cô đều có chút rung rung.

Anh nhớ lúc đầu vị trí này của cô cũng không được to như vậy đi? Chẳng lẽ anh nhớ nhầm rồi sao? Anh mang theo suy nghĩ muốn chứng thực, anh dùng tay cẩn thận cảm nhận một chút: Ừ, quả thật lớn hơn, không phải ảo giác của anh.

"Anh làm gì vậy?" Trương Xảo Phương hơi dừng lại động tác lau tóc, cô vừa bực mình vừa buồn cười vỗ một cái lên đầu chồng cô.

“Xảo Phương, sao anh lại cảm thấy nó lớn hơn rồi nhỉ?” Hơn nữa, thật sự rất mềm mại.

Người nào đó càng thêm hưng trí bừng bừng,lqd,một bàn tay không đã ghiền, rõ ràng hai tay anh đều bò lên. Trải qua thời gian ở chung lúc chiều, đối với sự thay đổi của vợ anh, tất cả Tống Trường Lâm đều vất ra sau đầu, cho nên cho dù như thế nào anh cũng hoàn toàn không có cảm giác khoảng cách.

“Lớn cái gì mà lớn? Em mặc kệ anh.” Trương Xảo Phương đỏ mặt ném khăn lông lại trên đầu chồng cô, quay người muốn đi.

“Ngoan nào, đừng nhúc nhích, mới hai tháng không gặp, sao lại lớn hơn nhỉ?” Miếng thịt đến miệng sao Tống Trường Lâm có thể để cô chạy được? Một tay anh ôm chặt eo cô, một tay chấp nhất vươn vào trong, anh muốn nghiên cứu một chút xem tại sao nó lại lớn hơn?

“Trường Lâm, anh khóa cửa chưa?” Trương Xảo Phương bắt lấy một bàn tay của anh, lo lắng nhìn về phía cửa, buổi chiều cô còn mặc nguyên quần áo, bị người khác nhìn thấy cũng không sao, hiện tại nếu bị người khác nhìn thấy cô sợ cô sẽ không nhịn được mà muốn giết người diệt khẩu.

“Anh khóa rồi, ngay cả rèm cửa sổ anh cũng kéo kín rồi, tuyệt đối không có người nào nhìn đến được.” Tống Trường Lâm ngoài miệng nói thoải mái,lqd, anh phát hiện ra anh đang đụng vào một vật rất có ý tứ. Áo nhỏ của vợ anh thật sự ôm rất chặt, anh muốn cởi cũng không được, rõ ràng anh vén áo khoác và áo sơ mi bên trong lên, nhưng lộ ra bên trong càng khiến anh thấy nhiệt huyết sôi trào.

“Xảo Phương, em mới mua áo ngực này sao?” Anh là một người đàn ông nên không có nghiên cứu qua vấn đề này, nhưng anh cũng biết mọi người gọi nó như vậy.

“Cái này gọi là bra, bra đó, cái gì mà áo ngực chứ? Khó nghe muốn chết.” Trương Xảo Phương nhỏ giọng mắng chồng cô, nhưng mặt cô lại đỏ hết mức.

Nguyên chủ luôn mặc loại có hình thức bình thường nhất, chính là loại có thể giữ được ngực, lại thêm chút dây lưng gì đó, nhưng đến lượt cô, cô có tiền tất nhiên sẽ không để bản thân phải chịu khổ, cô thấy ở chợ có bán loại hàng đẹp mắt, cô không chút do dự lập tức mua hai cái, lần này đến cũng là muốn để chồng cô nhìn xem, nhưng cho dù có xem thì cũng không phải là đứng trên đất như vậy nhìn xem chứ? Trời ơi? Ngại chết người.

Tống Trường Lâm cười hắc hắc, anh hoàn toàn không để ý đến chuyện vợ anh thẹn quá thành giận, cô muốn mặc cái gì thì mặc cái đó đi, dù sao anh cũng thích nắm chặt cái bên trong hơn.

Trương Xảo Phương thấy anh muốn tiếp tục đứng trên đất nghiên cứu, cô vội vàng đè tay anh lại, nói gì cũng không cho anh chạm, đây cũng không phải nhà bọn họ. lần đầu tiên đã có tình cảm mãnh liệt như vậy thì cô không chịu nổi đâu: “Tống Trường Lâm, anh không được cởi trên mặt đất.”

“Được, chúng ta tiếp tục lên giường nghiên cứu.” Đồng chí Trường Lâm rất hưng phấn nhưng cũng rất nghe lời, anh ôm lấy eo vợ anh, cả người vừa chuyển động một cái lập tức lại thả người ngã xuống giường.

“Trường Lâm, đèn còn bật sáng kìa.” Chồng cô đang rất cố gắng áp đến.

“Không sao đâu, bật đèn để anh thấy rõ ràng hơn một chút.” Anh kiên trì tiếp tục áp đến.

“Trường Lâm, đợi tắt đèn rồi cởi tiếp anh. . .” Cô nhanh chóng giữ lại lớp phòng thủ cuối cùng.

“Tắt đèn thì không nhìn được cái gì, ngoan, em nhìn xem anh cũng cởi hết, không có gì phải ngại ngùng hết.”

“Anh mới cởi cái áo. . .” Nhưng em sắp bị cởi hết rồi.

Tống Trường Lâm bị cô chít chít không ngừng làm phiền, anh chỉ dùng hai ba động tác đã nhanh chóng bóc sạch chính mình, sau đó áp đến hung hăng ngăn chặn miệng vợ anh.

Ừ, cuối cùng cũng được yên tĩnh. . .

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Editor: Voicoi08

Trời chưa sáng Tống Trường Lâm đã phải đi, Trương Xảo Phương thấy cũng không có chuyện gì nên cô bịt kín chăn tiếp tục ngủ.

Lúc cô mở mắt ra lần nữa thì trời đã sáng hẳn, nhìn thời gian cũng sắp tám giờ, mặc xong quần áo, cô muốn thu dọn phòng ở nhưng lại phát hiện một đống vật chứng tối qua hai vợ chồng cô ném xuống sàn nhà đều đã được chồng cô thu dọn xong.

Cô vỗ vỗ gò má nóng ran, cô nói với mình chỉ một lần này, lần sau không được viện cớ này nữa, dù sao mỗi ngày Trường Lâm đều phải huấn luyện, buổi tối lại bị cô ép khô, thì ban ngày anh lấy đâu ra thể lực chứ? Nghĩ vậy, cô có chút lo lắng cho chồng cô, hôm nay anh huấn luyện có bị nhuyễn chân không đây?

Có bị sao không thì cô không thể nhìn thấy, chuẩn bị xong tâm lí, cô thu dọn đơn giản lại phòng ở, pha một cốc sữa bột, cầm một miếng lạp xưởng bắt đầu ăn điểm tâm.

Thời gian ở bộ đội luôn rất nghiêm túc, bây giờ mà còn đi ăn cơm, mấy sư phụ ở nhà ăn không để ý nhưng cô cũng không có mặt mũi như vậy. Tối hôm qua Tống Trường Lâm có để lại chút thức ăn, anh sợ vợ anh dậy muộn lại không có đồ ăn sáng, không ngờ ngay ngày thứ hai đã dùng đến.

Ăn xong, cô bắt đầu giúp chồng cô giặt quần áo, giặt xong, cô lại lấy nước lau những đồ thủy tinh trong phòng, sau khi lau xong cô lại không có việc gì để làm.

"Vợ Trường Lâm có ở nhà không vậy?" Thẩm Tú Liên thấy cửa vẫn còn đóng thì thử lên tiếng gọi, sau đó nhìn qua vết nứt trên cửa muốn nhìn xem trong phòng có người không?

Trương Xảo Phương đang lau chỗ kính cuối cùng, lqd, nghe có người ở cửa gọi cô, vội vàng ngẩng đầu trả lời: "Có ạ . . ." Khi cô mở rộng cửa thấy một người phụ nữa khoảng bốn mươi tuổi, nhìn thấy người này, trong nháy mắt cô nghĩ đến chồng cô thường nhắc đến chị dâu nhà Liên Trưởng, nghĩ vậy, cô vội vàng buông khăn lông trong tay xuống, tươi cười nghênh đón: "Em là vợ của Trường Lâm, chị là chị dâu Tú Liên đúng không ạ?"

Thẩm Tú Liên nhìn người phụ nữ trước mặt, nhẹ nhàng thoải mái buộc một cái đuôi ngựa, trên người mặc áo thể thao, một chiếc quần jean, nói là người phụ nữ chị lại thấy giống một cô gái hơn, đặc biệt là trên mặt đối phương còn đang nở nụ cười ngọt ngào, khiến Thẩm Tú Liên có cảm giác như đang nhìn thấy con gái chị, chỉ cảm thấy thân thiết không nói lên lời.

"Ha ha, chị chính là chị dâu Tú Liên, chị nhớ là Trường Lâm nói em tên Xảo Phương đúng không? Xảo Phương, chị gọi em như vậy được không?" Thẩm Tú Liên cười ha ha vào phòng, thấy mặt kính sáng bóng lại thấy trên bàn còn đặt một chậu nước và cái khăn lau, chị càng thích Xảo Phương thêm một chút.

Biết đau lòng chồng, thu dọn phòng ở, đây là một người phụ nữ tốt, thấy cô bé tuổi cũng không lớn, lúc kết hôn chắc vẫn còn nhỏ, hai năm trước có lẽ cũng thật sự khó xử.

"Nghe chị dâu nói kìa? Trường Lâm coi chị như chị dâu ruột, chị gọi tên em cũng là đương nhiên. Chị mau ngồi đi, trong nhà em đang dọn nên có chút loạn, chị chờ em một chút là dọn xong rồi." Cô nhanh chóng lấy ghế để Thẩm Tú Liên ngồi xuống, Trương Xảo Phương lại cầm khăn lau, lau sạch sẽ chỗ cửa sổ còn bẩn, sau đó cô giặt sạch khăn lau, đổ nước bẩn, lại phơi khăn ra chỗ nắng ấm, rồi cô mới đi vào trong nhà, cười cười lấy nước cho Thẩm Tú Liên.

Nói thì phiền phức nhưng thật ra rất nhanh đã làm xong, cũng không đến hai phút, sạch sẽ lưu loát mạnh mẽ khiến Thẩm Tú Liên nhìn thế nào cũng thấy vừa lòng, chị cảm thấy tính cách của cô gái này rất giống tính chị, nếu đổi lại là người khác, có lẽ sẽ để khăn và chậu nước sang một bên để nói chuyện với chị trước, nhưng chị lại cảm thấy, 2 phút bận rộn đổi lại phòng ốc sạch sẽ, chính là càng nhìn càng thấy thuận mắt.

"Xảo Phương, chị dâu mong em đến từ lâu, đặc biệt là Bình Bình nhà chị, biết em đã đến nói gì cũng muốn xin phép trở về, bị cha nó mắng cho một trận mới yên tĩnh, nếu không á, hôm nay có thể về đến nơi rồi." Đây cũng không phải là Thẩm Tú Liên nói dối, cô con gái này của chị không phải chị đồng ý nhất định sẽ giúp nó giữ người ta lại đến thứ bảy thì cho dù cha nó có gây áp lực như nào cũng sẽ xin phép nghỉ, chỉ sợ không gặp được thím Trường Lâm.

Gương mặt Trương Xảo Phương khẽ biến thành hồng, cô ngại ngùng cười nói: "Thật ra em rất ít khi đi ra ngoài, đây là lần đầu tiên em đi quãng đường xa như vậy, thật sự là có chút không dám, nhưng lần này em cũng hạ quyết tâm, nếu không thì em thật sự không đến được đâu."

Thẩm Tú Liên vừa nghe cũng hiểu ra, dù sao tuổi của cô cũng không lớn, dáng vẻ lại tốt, một mình đi ra ngoài quả thực khiến người ta thấy lo lắng.

“Lần này em đến đây thì phải ở thêm hai ngày, Trường Lâm không có thời gian ở cùng em cũng không quan trọng, chị dâu ở cùng em, giữa trưa em đến nhà chị ăn cơm đi, anh Tôn của em không ở nhà, Trường Lâm cũng không ở đây, chỉ có hai chị em mình, thoải mái đi.” Thẩm Tú Liên luôn đối xử tốt với mấy anh em cấp dưới của chồng chị, nhưng lại đối xử khác với người nhà của họ, dù sao thì mấy người phụ nữ ngồi chung một chỗ chị cũng thấy rất phiền phức, loại cô vợ nhỏ trang điểm xinh đẹp mà quá mức rêu rao thì chị nhìn mà thấy phiền lòng, mà loại người sợ hãi rụt rè cố ý lấy lòng thì chị lại không thấy vào mắt, cho nên nói vị chị dâu nhà Liên trưởng này tuy là người nóng tính nhưng cũng nhìn đối tượng, Trương Xảo Phương chưa tới đã để lại ấn tượng tốt trong lòng chị, bây giờ lại nhẹ nhàng thoải mái càng khiến Thẩm Tú Liên thích hơn.

Đối mặt với lời mời nhiệt tình của chị dâu nhà Liên trưởng, Trương Xảo Phương cũng từ chối nhưng không được, cô chỉ có thể đi theo chị, dù sao chị dâu cũng thật lòng thật dạ, mà quả thật mấy hôm nay cô cũng không có chỗ để đi.

-.-.-.-.-.-.-.-.-..-.-.-..-.-.-

Giữa trưa, Tống Trường Lâm ở trong rừng có 20 phút nghỉ ăn cơm trưa, tuy rằng anh cũng muốn chạy về nhìn vợ anh hiện tại thế nào? Nhưng anh cũng lo lắng đến vấn đề thể lực của bản thân, anh sợ nếu anh không ăn cơm thì anh không thể chống đỡ được đến tối rồi. Bình thường thì không sao, nhưng hôm nay vợ anh đến đây, mà anh lại suy sụp thì không biết mọi người sẽ cười nhạo anh đến mức nào?

Bất đắc dĩ, anh chỉ có thể đến phòng ăn ăn cơm, trong lòng anh ôm ấp một hi vọng trên đường đi có thể gặp được vợ anh, kết quả là đến bóng của vợ anh cũng không thấy, anh chỉ có thể thất vọng tiếp tục trở về huấn luyện.

Buổi tối, anh mang cả người mệt mỏi, ăn qua loa một chút, cũng không thèm chờ Triệu Dũng đang kì kèo mè nheo, anh nhanh chóng chạy về. Anh không biết ngày nay vợ anh ở nhà thế nào? Trong lòng anh vừa sốt ruột lại thấy ngọt ngào, đây là lần đầu tiên sau khi huấn luyện anh lại vội vàng chạy về nhà như vậy.

Trương Xảo Phương vừa gội đầu xong, cô đang ngồi đan áo len cộc tay cho Bình Bình, thấy bên ngoài có tiếng động, không đợi cô đứng dậy thì chồng cô đã đen mặt đi đến.

“Trường Lâm? Anh ăn cơm chưa?” Cô buông áo trong tay xuống, vội vàng đứng lên, cô muốn lấy khăn ướt để chồng cô lau mặt, trên mặt anh đang chảy rất nhiều mồ hôi, có thể thấy được anh vội vàng đến mức nào.

Tống Trường Lâm ngăn không để vợ anh đi lấy khăn, dịu dàng cười nói: “Không cần lau đâu em, anh đi tắm ngay đây, anh về lấy bộ quần áo sạch thôi.” Trên người anh không sạch sẽ, không nên để khăn lông cũng bị bẩn. “Vừa rồi trong phòng ăn còn chút đồ ăn, anh có ăn một chút, em ăn cơm chưa? Hôm nay em đã quen ở đây chưa?” Cả ngày nay anh đều lo lắng, sợ vợ anh ngại ngùng không dám đi ăn, tuy rằng anh cũng biết anh lo lắng nhiều hơi thừa, nhưng mới ngày thứ hai anh đã ném cô trong nhà, anh thật sự rất lo lắng.

“Em ăn rồi, buổi sáng chị dâu Tú Liên gọi em đến nhà chị ấy, em ở đó cả ngày hôm nay, ăn cơm tối xong mới về.” Nói xong, cô quay người đi lấy quần áo cho chồng, không phải cô hiền lành muốn hầu hạ chu đáo cho Tống Trường Lâm mà cô thấy đối phương thật sự mệt quá, mặc dù cười, nhưng trong mắt lại hiện lên sự mệt mỏi, cô nhìn có chút đau lòng.

Nghe vợ anh nói cả ngày nay cô đều ở nhà Thẩm Tú Liên, cuối cùng Tống Trường Lâm cũng yên tâm, anh nhận lấy quần áo, cười nói: “Chờ anh một lúc, anh lập tức về ngay.” Nói xong, anh lại nhanh chóng đi ra ngoài.

Tuy rằng nóng vội, Tống Trường Lâm cũng đè lại tính tình mà giặt sạch quần áo, đổi lại quần áo sạch rồi mới về phòng, anh thấy Trương Xảo Phương đang cầm cốc hòa sữa bột.

“Em đói bụng sao? Buổi tối em chưa ăn no à?” Rất có khả năng, chị dâu Tú Liên lại rất nhiệt tình, vợ anh lại là lần đầu tiên đến đó, thật sự là khó mà thoải mái được.

“Em không đói bụng, chị dâu luôn gắp thức ăn cho em, em ăn đến no, cái này là của anh, chờ chút nữa nguội thì anh nhanh chóng uống đi, sau này lúc em không có ở đây, buổi tối anh nhớ tự pha một cốc mà uống.” Mỗi ngày anh đều phải huấn luyện thể lực,lqd, không bổ sung chút dinh dưỡng sao được?

“Xảo Phương, em thật tốt.” Tống Trường Lâm hạnh phúc ôm vợ vào lòng, vừa nói xong, anh lại hôn một cái lên mặt cô, vừa rồi anh thấy được, quần áo hôm qua anh thay ra đã được giặt sạch cất đi, ai, có vợ bên cạnh chính là hạnh phúc. Nghĩ như vậy, anh lại bắt đầu ảo tưởng đến chuyện ba năm sau theo quân rồi.

Trương Xảo Phương vốn cũng không nhúc nhích, nghĩ lâu một chút thì lâu một chút đi, kết quả là người này ôm cũng không yên, mắt thấy sữa cũng đã nguội, cô vỗ vỗ vào lưng chồng: “Anh có yên được chút không hả? Anh nhanh uống sữa đi.”

“Được.” Tống Trường Lâm quay người đi uống sữa bột, chuẩn bị uống xong thì lên giường cùng vợ anh ngọt ngấy, thời gian cũng chỉ có bảy ngày, anh phải nắm thật chặt.

Tống Trường Lâm uống xong sữa, anh thấy vợ anh ngồi trên giường đang đan gì đó, anh lên tiếng nói: “Em đan cái gì vậy?” Trước kia anh chưa từng thấy vợ anh đan cái gì, nhưng từ khi có chiếc áo len kia xong, tay của Xảo Phương cũng không được nhàn rỗi, cô đến bộ đội mà vẫn còn đang bận rộn sao?”

“Em đan cho Bình Bình nhà chị dâu, chị dâu cũng thích cái ao len cộc tay này của em, hỏi em là đan như thế nào, dù sao em cũng có thời gian, nhà chị ấy cũng có sẵn len, em đan giúp chị ấy luôn.” Chính cô cũng đang không tìm thấy chỗ để ôm đùi đâu, huống chị chị dâu cũng là người tốt, đan được thì đan thôi.

Tống Trường Lâm thấy vợ anh nói là đan cho Bình Bình, anh ngồi vào bên cạnh vợ, im lặng ôm người vào trong ngực. Thật ra anh cũng hiểu rõ, đan áo cũng tốt, thêu khăn quàng cổ cũng thế, vợ anh làm những việc này đều vì anh, thật vất vả cô mới đến đây một chuyến, chẳng những anh không thể ở bên cô, mà còn khiến cô phải vất vả chạy đến chỗ người khác lấy lòng giúp anh? Càng nghĩ, anh càng thấy anh khiến vợ anh chịu thiệt thòi rất nhiều.

"Được rồi, anh đang nghĩ đi đâu vậy? Chị dâu đối xử với em rất tốt, hôm nay lại giúp em nhiều, em cũng chỉ đan cái áo thôi, lấy đâu ra nhiều ý tưởng như vậy chứ." Trương Xảo Phương thấy gương mặt chồng cô hiện lên thật có lỗi, cô cười thu dọn đồ đan để lên bàn, sau đó quay đầu nhìn chồng cô, nghiêm mặt nói: "Hôm nay anh có mệt không? Tối qua mà anh thành thật hơn chút thì có phải tốt không, thật là không biết anh làm thế nào, anh không nhớ hôm nay anh còn phải huấn luyện à?" Nhìn xem, hốc mắt cũng đen rồi, thật sự là không biết tiết chế là gì. Được rồi, tuy rằng cô cũng là đồng mưu, nhưng cô không phải huấn luyện mà.

Tống Trường Lâm giả chết đem đầu vùi vào cổ vợ anh, một lúc lâu sau mới ngượng ngùng phun ra hai chữ: "Mệt mỏi." Quá mất mặt, anh cảm thấy bản thân vẫn đang ở tuổi trẻ sức hùng lực tráng, không ngờ anh mới gần vợ anh một chút mà đã mệt thành như vậy. Anh cũng không thèm nghĩ lại, tối hôm qua mà chỉ là hai lần sao? Có thể tính như gặp may, trước đó anh ép buộc một lần, anh không phiền mới lạ đó.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28-2

Editor: Voicoi08

Người này bắt đầu ầm ĩ làm nũng sao? Trương Xảo Phương trợn trừng hai mắt, bất đắc dĩ nói: "Tối hôm qua em cũng sai, không nên chiều theo anh như vậy." Nói xong, cô đưa tay đẩy cái đầu đang ở trên vai cô ra: "Anh nằm lên giường đi, em xoa bóp cho anh." Ngày mai anh còn phải huấn luyện đó, không để anh nghỉ ngơi thật tốt thì mấy ngày này sẽ qua như thế nào đây?

Cô không ở bên cạnh anh thì thôi, nhưng bây giờ cô đang ở đây, cô cũng muốn phục vụ anh được thoải thoải mái mái, ai bảo đây là chồng cô đâu?

Tống Trường Lâm nghe còn có loại đãi ngộ này sao? Tinh thần anh lập tức hưng phấn, anh cởi sạch quần áo ngoài, nằm lên giường cười hỏi: "Vợ ơi, em có thể mát xa cho anh thật sao?" Đương nhiên, nếu không, cho dù cô cứ mù quáng đấm mấy cái cũng được, trong lòng anh đã vô cùng vui vẻ rồi.

"Anh cũng không thèm nghĩ lại xem bố vợ già của anh làm nghề gì? Mát xa châm cứu cũng không phải nói chơi, hổ phụ vô khuyển nữ, em có thể kém sao?" Trương Xảo Phương cũng nghĩ rằng, cha cô có tiếng là thầy thuốc bốn phương, thời khắc mấu chốt vẫn có chút dọa người, ít nhất, kẻ lỗ mãng đang nằm đây sẽ tin thôi.

"Đúng vậy, anh quên mất, cha cũng biết mát xa." Tống Trường Lâm nghĩ vậy nên anh càng chờ mong vợ anh đấm bóp cho anh, đồng thời trong lòng anh cũng vô cùng khó chịu, vì sao còn chưa theo quân, vì sao còn chưa theo quân?

Trương Xảo Phương thật sự không lừa dối về tay nghề mát xa của cô, hơn nữa cô nghĩ sau khi trở về cô cũng có đồ ăn tươi mới để bổ sung linh khí, vậy nên cô cũng không sợ lãng phí mà thoải mái vận dụng chân khí cho chồng cô, vừa giảm bớt sự mệt mỏi ở cơ bắp, vừa đả thông kinh mạch tích tụ, cô muốn cho thân thể chồng cô luôn được khỏe mạnh.

Nhiều năm nay, Tống Trường Lâm dãi nắng dầm mưa, mò mẫm lăn lộn, đi sớm về tối, cơ thể này nhìn như khỏe mạnh, nhưng bên trong có rất nhiều bệnh ẩn, anh vốn chỉ nghĩ tay nghề của vợ anh là tình thú thú vị, nhưng anh không ngờ đến tay nghề của cô lại tốt như vậy? Anh không ngờ đôi tay mềm mại của cô lại có lực đến vậy? Khiến cho mỗi nơi trên cơ thể anh khi được cô mát xa đều thấy rung động, thoải mái đến mức khiến anh thấy buồn ngủ.

"Xảo Phương, em nghỉ một chút đã. . ." Tống Trường Lâm cưỡng lại mí mắt càng ngày càng nặng, anh mơ mơ màng màng than thở. Anh sợ sẽ làm vợ anh mệt mỏi, anh là một người đàn ông, cơ bắp cứng rắn, vợ anh mát xa một lúc lâu như thế nhất định sẽ mệt mỏi.

"Được, xong đây em sẽ nghỉ ngơi, anh mệt mỏi thì cứ ngủ trước đi." Trương Xảo Phương ngoài miệng thì đồng ý nhưng động tác trên tay cô lại vẫn tiếp tục không hề ngừng, cô để chồng cô nghiêng người lại, tiếp tục mát xa sau lưng.

Tống Trường Lâm muốn nói anh không muốn ngủ trước, vất vả lắm anh mới gặp được vợ anh, cho dù không làm gì anh cũng muốn nằm gần cô nói chuyện, nhưng từng cơn buồn ngủ không ngừng đánh úp về phía anh, anh nghe lời quay người lại, sau đó lại không biết cái gì nữa. diễn-đàn-lê-quý-đôn-voi-coi-08

Đêm nay anh ngủ vô cùng ngon, Tống Trường Lâm cảm thấy rất lâu rồi anh chưa từng được ngủ một giấc như vậy, một đêm không mộng, mở mắt ra tinh thần sảng khoái, anh nhìn đồng hồ báo thức bên cạnh, sắp đến thời gian tập hợp rồi, quay đầu nhìn về phía cô vợ còn đang ngủ của anh, cảm thấy trong lòng ấm áp, không cần phải nói, tối hôm qua anh ngủ ngon như vậy nhất định là công sức của vợ anh, nhưng anh ngủ rồi cũng không thể nói chuyện với cô được, thật sự rất không tốt.

Anh nhẹ nhàng hôn một cái trên mặt cô, rồi rón ra rón rén chuẩn bị xuống đất mặc quần áo.

"Trường Lâm, hôm nay em và chị dâu vào thành phố đi dạo, ban ngày anh không cần lo lắng cho em." Trương Xảo Phương có ngủ say thế nào thì nhất

cử nhất động của người bên cạnh cô vẫn rõ ràng, cô cảm nhận được chồng cô phải đi mới lên tiếng nói cho anh biết, tránh việc anh lo lắng sợ hãi.

Tống Trường Lâm thấy vợ anh tỉnh lại, anh đang muốn xuống giường lại nằm trở về, anh ôm lấy vợ anh, không nhịn được mà cắn hai cái xuống mặt cô.

"Anh làm gì thế?" Trương Xảo Phương cúi đầu muốn tránh, ngủ cả đêm còn chưa rửa mặt đâu, cũng không biết tại sao anh có thể cắn xuống? Anh cầm tinh con chó à?

"Xảo Phương, ban ngày em nhất định phải đi theo chị dâu đấy, nếu có lạc đường cũng đừng sợ, em tìm một chỗ gọi điện thoại về bộ đội." Tuy rằng vợ anh đã đến bộ đội, nhưng anh vẫn lo lắng, vợ anh tốt như vậy, anh không thể đánh mất cô được.

"Biết rồi biết rồi, em lớn như vậy rồi, còn có thể đi lạc được sao? Anh mau đi đi." Trương Xảo Phương ngáp một cái, nhắm mắt chuẩn bị ngủ tiếp.

"Xảo Phương . . . ." Tống Trường Lâm có chút tủi thân, hôm qua anh cũng không nói chuyện được với cô, hôm nay anh lập tức phải đi mà cô cũng không thèm trợn mắt nhìn anh một cái sao?

Trương Xảo Phương bất đắc dĩ thở dài trong lòng, cô cảm thấy người đàn ông này không thể chiều được, lúc cô mới xuyên đến thấy anh rất bản lĩnh, rất lí trí, nhìn xem, vừa đối tốt với anh một chút, tuổi anh lập tức trở về vị thành niên rồi sao?

Trong lòng cô nghĩ vậy, nhưng nghĩ đến chuyện chồng cô đi làm cả ngày vất vả, cô vẫn mở đôi mắt mông lung buồn ngủ ra dịu dàng vuốt mặt anh: "Em sẽ cẩn thận, anh đi đi thôi, buổi tối em về sẽ mua đồ ăn ngon cho anh."

Tuy rằng Tống Trường Lâm cũng nghi ngờ vợ anh đang dỗ trẻ nhỏ, nhưng anh cũng rất dễ thỏa mãn, cười tủm tỉm hôn một cái lên miệng cô, cuối cùng anh mới chịu xuống đất mặc quần áo.

Ừ, xuống giường rồi, cuối cùng cô cũng có thể ngủ ngon rồi.

Nhắm mắt lại, Trương Xảo Phương tiếp tục giấc ngủ, cô vừa định nhào vào vòng tay chu công thì Tống Trường Lâm đã mặc xong quần áo, đi đến hôn cô một cái, nói nhỏ: "Xảo Phương, anh đi đây." Anh nói xong, bên cạnh cũng không còn chút động tĩnh nào, nhưng cô biết anh còn đứng ở bên giường xem xét kìa.

Cô dở khóc dở cười mở mắt ra, nở nụ cười dịu dàng với chồng cô, nhẹ giọng dặn dò: "Vâng, anh huấn luyện cẩn thận."

Thấy chồng cô vui mừng thoải mái rời đi, cô lại quay người tiếp tục ngủ, cuối cùng cũng được yên tĩnh rồi.

-.-..-.-.-.

“Ha ha, mẹ và thím Trường Lâm đi dạo rất vui, không ngờ là mua nhiều như vậy, đúng rồi Bình Bình, đây là thím Trường Lâm, con chào thím đi.” Phần lớn các túi đều là Trương Xảo Phương mang theo, nhưng Thẩm Tú Liên vẫn bị mệt quá trời, nhìn Trương Xảo Phương mặt không đỏ hơi thở không gấp, không ngờ nhìn cô mềm mại yếu đuối vậy mà không thể coi thường được, ít nhất sức khỏe cũng không kém.

“Trường Lâm, thím. . .” Tốn Bình Bình thấy cái tiếng thím này thật quái dị, đối phương cũng chỉ lớn hơn cô bé khoảng hai tuổi, tại sao lại thành thím của cô bé chứ?

Thẩm Tú Trân thấy vẻ mặt quái dị của con gái, chị cười ha ha, vỗ vỗ vào người con gái nói: “Thím Trường Lâm của con tuổi còn trẻ nhưng cũng là thím, chào đi.” Cho nên chị mới nói Trường Lâm rất có phúc, cưới được một cô vợ tốt như vậy.

Tôn Bình Bình rất muốn không để ý đến bối phận mà gọi một tiếng chị, nhưng cô bé nghĩ đến cơn tức giận của cha nên lại thôi, thím thì thím đi.

Cô bé giúp mẹ mang theo đồ vật đến cửa hàng cơm trước trường học, Tôn Bình Bình cuối cũng cũng thở phào một cái, hỏi mẹ: “Mẹ, buổi chiều hai người còn đi dạo sao? Những thứ này mang đi thế nào được ạ?” Hai người phụ nữ này cũng quá điên cuồng đi, lúc trở về ba cô bé nhất định sẽ lải nhải không ngừng là vợ ông phá sản.

“Mẹ tính kĩ rồi, tí nữa mẹ sẽ để đồ trong phòng ngủ của con, đợi đến tối khi đến đón con thì chúng ta cùng nhau trở về.” Hôm nay là thứ sáu, ngày mai con gái chị được nghỉ, vừa vặn có thể cùng nhau trở về.

Cho nên đừng nhìn chị mua nhiều, trong lòng chị cũng tính tốt rồi.

Mấy người ăn bữa cơm, Tôn Bình Bình cũng Trương Xảo Phương cũng rất quen thuộc, mở miệng luôn là thím xa thím gần, nói đến đan, thêu, thiếu chút nữa cô bé đã trực tiếp gọi thầy luôn rồi.

Mấy người giải quyết xong cơm trưa lại đưa đồ đến phòng ngủ, sau đó chia hai đường, nên càn quét thì tiếp tục càn quét, nên về trường học thì về trường học, không ai chậm trễ.

Đêm đó, hiếm khi liên trưởng Tôn về nhà sớm, nhìn chiếc giường chất đầy những túi hàng, anh không dám tin nói: “Hôm nay em mua bao nhiêu hàng thế hả?” phủ kín cả cái giường rồi.

“Ách. . .” Thẩm Tú Liên sờ sờ múi, chị nhìn lại thì thấy nhiều thật, nhưng nghĩ lại: “Vợ Trường Lâm còn mua nhiều hơn em.” Lợi hại hơn là đúng, người ta tìm một cái túi lớn để hết đồ vào trong rồi xách về, hai mẹ con chị mang mà còn phải thở hổn hển, so với người ta thì thật sự không phải chỉ kém hơn một chút thôi đâu.

“Mấy người. . .” Liên trưởng Tôn cũng không biết phải nói gì cho phải, anh chỉ vào vợ anh, cuối cùng bất đắc dĩ nói: “Hai người phụ nữ phá sản này.”

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Editor: Voicoi08

Liên trưởng Tôn tức giận đến mức nổi trận lôi đình, bởi vì anh nhìn thấy cả đống túi hàng không thể đếm hết được, mà bên Tống Trường Lâm lại khác, khi anh về nhà Trương Xảo Phương đã phân loại tất cả, hơn nữ còn hủy thi diệt tích sạch sẽ.

Hôm nay tinh thần của Tống Trường Lâm rất tốt, vậy nên lúc huấn luyện những tên nhóc kia thở hồng hộc như trâu, anh ở bên này cũng mới chỉ đổ thêm chút mồ hôi.

Buổi tối, sau một ngày huấn luyện kết thúc, anh vội vàng ăn miếng cơm, chào một tiếng với Triệu Dũng còn đang ầm ĩ bảo anh chờ một lát, anh bước nhanh đi về, vợ anh còn đang chờ anh ở nhà kìa, ai còn tâm trạng mà chờ một người đàn ông như anh ta cơ chứ?

Anh vừa vào nhà đã ngửi thấy mùi gà nướng, anh nhớ đến buổi sáng vợ anh nói sẽ mua đồ ăn ngon về cho anh, anh không nhịn được mà khóe miệng hơi nhếch lên: May mà vừa rồi anh cũng không ăn nhiều, nếu không thì chẳng phải là tí nữa anh không thể ăn được nữa sao?

"Anh về rồi à?" Có kinh nghiệm ngày hôm qua, Trương Xảo Phương đã sớm chuẩn bị xong quần áo cho anh, thấy chồng về đến nhà, đầu tiên là chị đưa quần áo cho anh.

Tống Trường Lâm nhận quần áo, anh cũng không vội vàng đi ngày, anh cười nói với vợ: "Hôm nay em cùng chị dâu vào thành phố rồi hả? Chơi vui không? Em có mệt không?" Theo kinh nghiệm của những đồng đội khác nói với anh, đi dạo cùng phụ nữ một ngày thì sau khi trở về còn mệt hơn cả một ngày làm việc, nhưng mà anh thấy tinh thần của vợ anh vẫn tốt lắm, có lẽ hôm nay không đi chơi thoải mái sao?

Trương Xảo Phương đi đến trước bàn chuẩn bị gà nướng, nghe anh hỏi vậy cô chỉ ngẩng đầu cười: "Em không mệt, chị dâu để em cùng chị ấy đi nhờ xe của nhà bếp, lúc về thì về cùng với Bình Bình, buổi trưa mọi người cùng vào tiệm cơm ăn cơm, tóm lại là ngày hôm nay luôn có xe đưa xe đón, xem như em cũng được hưởng đãi ngộ của lãnh đạo rồi." Nói xong, cô nhét một miếng thịt vào miệng chồng cô, thúc giục nói: "Anh nhanh đi tắm rửa đi rồi về ăn cơm." Cô vẫn luôn chờ Tống Trường Lâm nên cô cũng chưa ăn đâu.

"Ừ." Tống Trường Lâm cảm thấy trong miệng là miếng gà nướng thơm ngào ngạt, anh cười tủm tỉm rồi đi tắm rửa.

Trương Xảo Phương lấy một nửa gà nướng, còn thừa lại thì để sang một bên, cô cắt cà chua ra, lấy thêm chút đường trắng trộn vào. Cô không ngờ mùa này mà cũng có cà chua? Xem ra ở thành phố lớn vẫn có chỗ tốt, ít nhất muốn ăn gì cũng tiện hơn trong nhà nhiều, chỉ tiếc là không có linh khí.

Cô vừa chuẩn bị xong thì Tống Trường Lâm cũng trở về.

"Anh nhanh như vậy sao?" Hôm nay tốc độ của anh còn nhanh hơn hôm qua nữa.

"Ha ha, em yên tâm, anh tắm sạch rồi." Tống Trường Lâm cười ha ha giải thích, dù sao anh cảm thấy sức khỏe của anh hôm nay rất tốt, tối nay anh còn muốn phấn đấu một trận kìa.

Anh vắt quần áo bẩn vào trong chậu, rồi vén tay áo ngồi vào ghế chuẩn bị ăn cơm.

Tống Trường Lâm thấy vợ anh cầm chiếc đũa muốn ăn cơm, anh có chút hối hận, nếu biết vậy anh sẽ không ăn cơm ở nhà ăn, nên trở về sớm hơn một chút rồi cùng nhau ăn, nếu không thì Xảo Phương cũng không phải đói bụng chờ lâu như vậy? Nghĩ như vậy, anh vội vàng gắp một miếng đùi vào bát cô, xin lỗi nói: "Anh không nghĩ rằng em cũng chưa ăn, nếu không thì anh đã về sớm hơn một chút."

"Không có chuyện gì, em mua không ít đồ ăn, vừa rồi em mới ăn một miếng lót bụng rồi." Trương Xảo Phương ăn miếng thịt chồng cô gắp cho, cười nói: "Anh ăn nhiều thịt một chút, Bình Bình nhà chị dâu đã về, chắc cả ngày mai em sẽ ăn cơm ở bên đó, cái này hôm nay không ăn được hết thì để đến mai cũng sẽ hỏng."

Tống Trường Lâm rất nghe lời để bánh màn thầu sang một bên, mồm to ăn thịt, vừa rồi anh vội vàng về với vợ nên thật sự chưa ăn được bao nhiêu, lại nói cải trắng cùng đậu hũ thì lấy đâu ra vị thịt? Vì không muốn bị hỏng, anh phải mở rộng bụng ra ăn.

Trương Xảo Phương rót một cốc nước để bên cạnh chồng cô, cười nói: "Hôm nay em ra ngoài mua thêm cho anh chút xúc xích và mì ăn liền, cũng không ít đâu, khi nào buổi tối anh đói bụng thì có thể ăn thêm chút, anh đừng để bụng đói mà đi ngủ." Cô nói cũng không đúng lắm, chị dâu nhà liên trưởng thấy cô mua nhiều như vậy còn trợn trắng mắt, may là sau khi lên xe thì mọi người chia nhau cầm, nếu không để cô xách tất cả đồ vật thì không làm người khác phát sợ lên mới là lạ.

"Anh còn có sữa mà, sao em lại mua thêm đồ ăn cho anh rồi?" Vợ anh lo lắng cho anh, anh rất vui vẻ, nhưng anh thật sự cảm thấy lãng phí tiền,lqd, mấy thứ này loại nào cũng đắt cả, anh cũng không phải trẻ nhỏ, ăn mì ăn liền làm gì chứ?

"Em mua cho anh thì anh cứ ăn đi, sao lại nói nhiều như vậy chứ? Em xách còn không ngại nặng, anh chỉ ăn thôi mà còn ngại vất vả à?" Trương Xảo Phương liếc mắt lườm chồng cô một cái, cô bắt đầu tấn công bát cà chua, cô mới ăn mấy miếng thịt mà đã bắt đầu thấy ngấy rồi,

Tống Trường Lâm bị lườm cũng không thèm để ý, anh lại gắp cho vợ một miếng thịt,nói: "Anh chỉ cảm thấy, em ở nhà nên mua nhiều đồ ăn một chút, tự chăm sóc mình cho tốt, anh ở bộ đội rất tốt, không cần phải lo lắng."

Trương Xảo Phương cúi đầu nhìn ngó miếng thịt trong bát, cô phải hạ nhẫn tâm đến mấy lần cuối cùng cũng ăn nó xuống, sau đó vội vàng buông đũa nói: "Em ở nhà cũng không mệt, lại nói hai bên cha mẹ có đồ ăn ngon đều gọi em, anh cứ yên tâm đi."

Thấy vợ anh không ăn nữa, Tống Trường Lâm tự xử lí hết nửa con gà, tiếc hận nhìn về phía nửa con còn lại, anh cũng cảm thấy có chút ngấy. Quá đáng tiếc, để đến mai thì không còn tươi mới nữa, nghĩ đến vợ anh nói mai cô còn sang nhà chị dâu Tú Liên ăn cơm, anh quay đầu hỏi vợ anh: "Nếu không anh đem miếng gà này cho Triệu Dũng nhé, ngày mai chúng ta đều không ở nhà, để lại hỏng thì phí lắm."

"Vâng, được ạ." Trương Xảo Phương đang cắn miếng táo giải ngấy, cô cũng đồng ý gật đầu, cô phát hiện ra gà này ăn còn không ngon bằng gà cô hầm,

cô nhớ lần trước cô mượn gió bẻ măng bắt mấy con gà nhà Từ Tiểu Linh, chính cô cũng ăn hết hơn nửa, nếu có thêm Tống Trường Lâm thì nhất định hai người sẽ tiêu diệt sạch sẽ.

Triệu Dũng vừa tắm xong về phòng, anh cũng không sợ lạnh, để trần trực tiếp muốn đi ngủ, kết quả anh vừa mở cửa thì Tống Trường Lâm mang theo một túi ni lông đến.

"Thơm quá, gà nướng sao?" Triệu Dũng lập tức tỉnh táo của người, tuy rằng vừa rồi anh có ăn no, nhưng vẫn là câu nói kia, cải trắng rau dưa thì sao có thể so sánh với thịt gà chứ? Cho nên bây giờ nhìn thấy gà nướng, anh cảm thấy bụng anh còn rất nhiều chỗ để chứa.

"Ừ, ban ngày vợ mình ra ngoài đi dạo cùng chị dâu Tú liên rồi mua về đó, mình mang sang cho cậu nửa con, cậu ăn từ từ, mình về trước đây." Anh đưa gà nướng rồi nhanh chóng đi về, gương mặt đen của Triệu Dũng anh đã nhìn cả ngày nay rồi, bây giờ anh phải về nhìn vợ anh.

Trương Xảo Phương dọn dẹp sạch sẽ bàn thì thấy chồng cô về nhà, cô rửa tay sạch sẽ, lấy một bộ quần áo thể thao từ trong tủ ra nói: "Anh thử bộ quần áo thể thao này xem thế nào? Em thấy chị dâu cũng mua cho liên trưởng một bộ, em cũng mua cho anh một bộ." Loại quần áo này vải dệt mềm mại, không dày, không mỏng, vừa đúng để mặc vào lúc này.

Tống Trường Lâm chưa từng mặc qua quần áo thể thao, dù sao loại quần áo này cũng mới lưu hành không lâu, hơn nữa nghe nói mặc cũng không rẻ, thấy vợ mua cho anh, anh vui vẻ hớn hở mặc thử lên người, mà khi anh mở quần áo ra liếc nhìn thì từ vui vẻ cũng biến thành cười khổ: "Xảo Phương, nhiều quần áo như vậy anh làm gì có thời gian mà mặc?" Mỗi ngày anh ở bộ đội đều mặc quân phục, nhiều quần áo như vậy anh mặc đến năm nào mới hết được chứ?

"Cũng không nhiều lắm, anh nhìn thì nhiều chứ thực ra cũng chỉ có ba bộ thôi." Nói xong, Trương Xảo Phương lấy thêm quần áo thể thao, giầy thể thao mang ra, sau đó vừa lòng phát hiện người đàn ông của cô có vóc dáng đẹp, mặc cái gì cũng thấy đẹp. "Đến đây, anh thử bộ này đi nào."

Tống Trường Lâm nghe thấy vợ anh nói như vậy anh cũng cởi quần áo thể thao ra, mặc quần tây, áo sơ mi, áo jacket.

"Anh nhìn xem này, ba cái này phối hợp với nhau, nếu có trường hợp gì phải ra ngoài, anh mặc cái này cũng dễ nhìn." Trương Xảo Phương giúp chồng cô sửa sang lại cổ áo, cô cảm thấy ánh mắt của cô không tồi chút nào, hơn nữa một bộ quần áo thể thao, hai bộ quần áo hằng ngày, thực sự không nhiều lắm.

Đổi xong ba bộ quần áo, cô lại để chồng cô mặc thử áo len cô đan, từ lúc cô đan xong đến giờ cô còn chưa thấy kết quả đâu.

Tống Trường Lâm lớn như vậy, lần đầu tiên anh được cảm nhận cảm giác là người mẫu, tuy rằng anh cũng đau lòng cho quần áo này, có lẽ sẽ không nổi danh, nhưng làm gì có ai mặc quần áo mới mà không vui vẻ đâu? "Xảo Phương, ba bộ quần áo này có rẻ không em?" Tuy rằng anh không hiểu lắm về những cái này, nhưng quần áo này mặc rất thoải mái, nhìn cũng là người chọn, hẳn là sẽ không rẻ, càng chưa nói đến hai đôi giầy.

Giá? Trương Xảo Phương đưa lưng về phía chồng cô: "Em mua cho anh thì anh mặc đi, anh hỏi nhiều như vậy làm gì? Tính toán tỉ mỉ như phụ nữ thế, anh cũng đừng hỏi." Trương Xảo Phương quyết định, vì không muốn bị nói là phá sản, cô kiên quyết che giấu sự thật. Tuy rằng chị dâu Tú Liên cũng biết, nhưng khả năng hai người nói đến chuyện này cũng không lớn, cho dù là lớn, đến lúc đó cô cũng đi rồi, muốn tức giận thì cũng tức giận thôi, không liên quan gì đến cô hết.

Tống Trường Lâm không biết tính toán trong lòng vợ anh, anh cũng rất nghe lời không hỏi, miễn cho hỏi nhiều giống như anh đang không tin cô vậy.

Trương Xảo Phương treo tất cả quần áo lên, cô đứng trước cửa tủ nhìn xong cũng thấy thỏa mãn, ít nhất tủ quần áo của chồng cô không còn trống không nữa, trống không như trước kia thì cô nhìn thôi cũng thấy khó chịu trong lòng.

"Xảo Phương, không còn sớm nữa, em cũng mệt mỏi cả ngày rồi, chúng ta đi ngủ sớm một chút đi." Đồng chí Tống Trường Lâm nói rất hàm xúc, nghĩ cũng rất hàm xúc, vợ anh mệt mỏi, ngày hôm qua vợ anh mát xa cho anh, hôm nay anh chuẩn bị xoa bóp cho vợ anh, hai vợ chồng thì luôn phải hỗ trợ cho nhau mới đúng chứ?

"Vâng, anh nằm trước đi, em đánh răng xong sẽ qua." Trương Xảo Phương cũng cảm thấy, chồng cô mệt mỏi cả ngày, vẫn nên đi ngủ sớm thì tốt hơn.

Chờ khi cô vệ sinh cá nhân xong, tắt đèn nằm xuống, Tống Trường Lâm ở bên cạnh đã sớm cởi sạch, vội vàng lăn tới giúp đỡ: "Xảo Phương, hôm nay em đi một ngày chắc chân cũng mệt mỏi đúng không? Anh giúp em xoa bóp nhé." Anh nói xong, bàn tay anh cũng từ trong chân bò lên đùi vợ anh.

Tuy rằng Trương Xảo Phương cảm thấy góc độ này có chút không đúng,lqd, nhưng chồng cô cũng có lòng, anh ấn cho cô mấy cái cô cũng không có ý kiến. Vấn đề là, tại sao cái tay này càng ngày càng hướng lên trên vậy? Trương Xảo Phương bắt được cái tay đang ở khu vực nguy hiểm, cô không biết làm sao nói: "Trường Lâm, ngày mai anh còn phải huấn luyện mà." Anh cũng không thèm nhớ xem hôm qua anh mệt thành dáng vẻ gì? Hôm nay anh lại còn muốn lên? Vừa lên giường đã bắt đầu có ý xấu rồi.

Tống Trường Lâm thấy vợ anh cũng hiểu rõ ý đồ của anh, anh cũng dứt khoát không thèm che giấu, trực tiếp lật lên người vợ anh, nhỏ giọng dỗ: "Một lần, chỉ một lần thôi, xong việc lập tức ngủ." Hôm đó số lần của anh hỏi nhiều, hôm nay tuyệt đối không như vậy nữa.

"Một lần?" Trương Xảo Phương nghĩ đến mấy ngày nữa là cô phải đi, cô cũng có chút do dự, nếu cô trực tiếp từ chối có phải có chút quá đáng không?

"Một lần thôi, anh cam đoan." Tống Trường Lâm vừa thấy có cửa lập tức hưng phấn, anh vừa cam đoan vừa vội vàng lấy lòng cô. Khó lắm vợ anh mới đến được một lần, anh không thể lãng phí được.

Lúc Trương Xảo Phương cuối cùng cũng được yên tĩnh ngủ, cô không nhịn được mà mơ mơ màng màng thầm mắng: Lần sau mà cô còn tin tưởng lời hứa trên giường của người đàn ông nhà cô thì cô chính là đầu heo.

Hai ngày sau đó, Trương Xảo Phương đều ở nhà liên trưởng Tôn, cô cùng vui đùa với Bình Bình, cuối cũng Tôn Bình Bình cũng nhìn thấy người thêu, tất nhiên sẽ không bỏ qua, cô bé lấy ra một đống thêu tuyến muốn Trương Xảo Phương dạy cô bé, tuy rằng có chút thất vọng, mình quả thật không làm được, nhưng mà thím Trường Lâm làm cho cô rất nhiều vật nhỏ, túi nhỏ, khăn tay nhỏ, cô bé yêu thích vô cùng, thế nên trước khi cô bé đến trường chỉ ôm chặt lấy sư phụ không buông tay: "Sư phụ, con còn chưa học xong cách thêu lá cây đâu, người ở lại thêm một tuần nữa đi, ít nhất cũng người cũng chờ đến tuần sau con về rồi người hẵn đi." Hiếm lắm cô bé mới gặp được người trong lòng, cô bé thật sự không lỡ để đối phương rời đi.

"Được rồi, được rồi, con mau buông thím con ra rồi nhanh chóng chạy đến trường đi. . . ." Thẩm Tú Liên lên tiếng thúc giục lại bị con gái khó chịu đánh gãy: "Sư phụ, đây là sư phụ của con." Thím cái gì mà thím? Thím đâu có thân được bằng sư phụ?

"Được, được, được, sư phụ thì sư phụ." Người làm mẹ chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu một cái, sau đó tiếp tục khuyên nhủ: "Con mau buông sư phụ của con ra rồi đi đi thôi, một lát nữa là xe đi mất đó, người ta cũng không thể chờ một mình con được." Con bé này đã ôm người ta đến một lúc lâu rồi, có yên đi được không đây hả?

"Nhưng lần sau con về thì đã không được gặp sư phụ của con nữa rồi." Mẹ còn có thể ở cùng với sư phụ mấy hôm nữa, cô bé lại chỉ được chơi với sư phụ hai ngày thôi, quá không công bằng đi.

Thẩm Tú Liên nhìn đồng hồ thấy sắp đến thời gian, chị tức giận nói: "Sư phụ của con sắp theo quân rồi, đến lúc thím ấy đến bộ đội thì hai nhà chúng ta sẽ là hàng xóm, con thích gặp sư phụ lúc nào thì gặp, con mau đi nhanh lên."

"Thật sao ạ?" Tôn Bình Bình vừa nghe cũng thấy vui vẻ, cô bé kéo tay Trương Xảo Phương xác nhận, nói: "Sư phụ, người sắp theo quân rồi ạ?" Đây chính là một chuyện tốt vô cùng lớn nha.

"Đúng vậy." Trương Xảo Phương bình tĩnh gật đầu, trong lòng cô lại bổ thêm một câu, nhưng mà phải là ba năm nữa.

Tôn Bình Bình tràn đầy vui sướng trong lòng, sau đó bị dỗ đi, cô bé ngồi xe đi đến nửa đường mới nhớ tới, vậy sẽ là bao nhiêu lâu về sau đây? Có phải cô bé đã quên cái gì không? Đến trường học, cô bé vội vàng gọi điện thoại cho cha, đến khi nhận được đáp án là ba năm sau, cô nhóc kia lập tức nổi trận lôi đình, mẹ cô bé thế mà lại lừa cô bé? Quá đáng quá đi.

Trương Xảo Phương lại ở thêm hai ngày, cũng rời đi, dù sao thì thời gian thăm người thân ở bộ đội cũng chỉ có bảy ngày, cô cũng không thể ở lại mãi mà không chịu đi. Lúc đi, Tống Trường Lâm cũng không thể đưa cô đi, vẫn là Thẩm Tú Liên đưa cô đến nhà ga, dù sao trong thời gian huấn luyện thì cũng không nói đến chuyện tình cảm, nằm xuống cũng phải tự đứng dậy cho tôi, vợ cậu đi thì tính là cái gì?

"Xảo Phương, tự bản thân em cẩn thận một chút, đến nhà đừng quên gọi điện thoại đến nhá, để Trường Lâm đỡ phải lo lắng." Thẩm Tú Liên có chút tiếc nuối với vợ của đàn em chồng chị, có rất ít người có thể hợp ý cô đến vậy, Trương Xảo Phương lần đầu tiên đến thăm người thân, cũng không biết là đến thăm Trường Lâm hay là đến thăm Thẩm Tú Liên nữa? Hai chị em ở bên nhau bảy ngày, thời gian còn dài hơn cả thời gian ở bên cạnh chồng.

"Vâng, chị dâu yên tâm đi, em xuống tàu sẽ gọi điện lại luôn, chị đừng lo lắng." Thật ra cô cảm thấy bản thân cô không cần người đưa đón, nhưng Thẩm Tú Liên cố ý muốn đi đến, cô cũng không có cách nào, đối phương cũng là một mảnh tâm ý, chỉ có thể chờ đến sau này báo đáp người ta, dù sao sau này thời gian ở cùng nhau cũng còn dài.

Thẩm Tú Liên lại mua giúp Trương Xảo Phương một chút thức ăn, nhìn cô lên tàu, lúc này chị mới rời khỏi ga, ngồi xe về bộ đội.

-.-.-.-.-.-.-.--.-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.

"Trường Lâm, hôm nay cậu không đi trước sao? Sao hôm nay cậu tốt thế, biết chờ mình rồi à?" Không phải Triệu Dũng soi mói, mấy ngày nay Tống Trường Lâm luôn ăn hai miếng cơm lại vội vàng chạy về, sao hôm nay lại nghĩ thông thế, lại còn biết chờ anh nữa chứ?

Tống Trường Lâm phờ phạc ỉu xìu liếc nhìn Triệu Dũng một cái, anh khẽ thở dài: "Vợ mình về rồi." Anh có trở về cũng là một người đàn ông trong phòng, anh có gì mà phải suốt ruột chứ?

Triệu Dũng nghe giọng điệu của anh cũng có chút khó chịu thay anh, vợ Trường Lâm khó lắm mới đến thăm người thân một chuyến, lại còn đúng kì huấn luyện, nhìn chút điểm ấy cũng đủ khó chịu. Bây giờ lại phải quay lưng về nhà rồi.

Triệu Dũng vỗ vỗ vai bạn tốt, khuyên nhủ: "Cậu cũng đừng tức giận, ít nhất là khoảng ba năm nữa là vợ cậu sẽ được ở cùng cậu, nghĩ như vậy, cậu còn tốt hơn mình nhiều."

Tống Trường Lâm không biết làm thế nào chỉ có thể gật đầu, bây giờ anh cũng chỉ có thể an ủi bản thân như vậy thôi.

Tống Trường Lâm từ từ trở về phòng ngủ, nhìn phòng ở sạch sẽ, anh nhìn thế nào cũng cảm thấy buồn bực vô cùng, mấy ngày nay anh có thói quen cứ về nhà là có người chờ ở nhà, hôm nay đến cả chút hương thơm cũng không còn, cả căn phòng chỉ còn lại một người đàn ông như anh.

Tống Trường Lâm cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, anh muốn cởi áo khoác rồi nằm lên giường, nhưng anh lại thấy vợ anh đã giặc sạch drap giường, anh vẫn không bỏ được, anh mở tủ quần áo muốn lấy quần áo sạch đi tắm, nhưng vừa thấy trong tủ toàn quần áo mới vợ anh mua cho anh, trong lòng anh càng khó chịu hơn.

Anh chỉ tắm rửa đơn giản một cái, rồi lại buồn bã quay về phòng, nằm xuống giường, nhưng anh lại nhớ đến sáng nay vợ anh dặn mỗi ngày anh phải uống một cốc sữa bột, ít nhất mấy ngày nay mỗi đêm đều có người chuẩn bị sẵn cho anh, anh nhớ đến lời dặn của vợ, anh lại đứng dậy khỏi giường, chuẩn bị lấy sữa bột để tự pha một cốc.

Phía dưới cái bàn, trong tủ quần áo anh đều không tìm được, cuối cùng anh lôi được một cái thùng giấy lớn trong gầm giường, anh kéo ra cũng thấy nặng, anh vừa mở ra, khóe miệng Tống Trường Lâm có chút run rẩy, vợ anh mua hết cửa hàng lạp xưởng hay sao? Hộp sắt, lọ, chúng ta không nói đến nhiều hình thức, quan trọng là vợ anh mang về như thế nào vậy? Một bình, một lọ, lại còn lon, cũng không nhẹ mà.

Anh mở một túi sữa bột, anh tiếp tục tìm trong thùng thấy có thêm hai gói sữa bột nữa, còn cái mấy túi mì ăn liền đủ các mùi vị, xem ra vợ anh thật sự sợ anh bị đói, cô chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, anh chỉ cần có thêm nước ấm là có thể ăn cơm rồi.

Tống Trường Lâm nhìn một thùng mì ăn liền, anh cảm thấy anh càng nhớ vợ anh hơn, anh cũng không còn tâm trạng để pha sữa mà nằm úp luôn lên giường đất lạnh, anh vừa nhắm mắt lại thì càng khó chịu, bao giờ thì vợ anh mới ở cùng anh được đây, khi nào anh mới có một gia đình bình thường đây?

Trương Xảo Phương lại không rối rắm nhiều như Tống Trường Lâm, cô chuẩn bị tốt tất cả đồ dùng, ăn mặc cho chồng xong, cô cũng chỉ nhớ đến chồng một chút rồi lại quăng chồng cô ra sau đầu, cô bắt đầu suy nghĩ đến chuyện sau khi về nhà. Không biết cô cả ở nhà có giúp cô mua gà con hay không, khi cô về nhà có thể trồng cái gì trong vườn đây? Ngày mai cô đến huyện có nên mua thêm gà sống về để bồi bổ linh khí cho bản thân hay không? Linh khí a, cô cuối cùng cô cũng có rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Editor: Voicoi08

Trên đường đi, Trương Xảo Phương luôn lo lắng, nhưng khi về cô vẫn mua thêm hai con cá sống, dù sao thì trong thôn cũng có nhiều nhà nuôi gà, cô mà xách hai con gà sống về thì thật sự có chút quái dị.

Cả đường đi về nhà đều không nói chuyện, cô vừa mở cửa ra thì phát hiện, tuy rằng căn nhà này có chút cũ, nhưng cô đi ra ngoài mấy ngày lại có chút nhớ, ai, không trách được các cụ thường nói, tổ kim tổ ngân không bằng ổ chó của mình, á, nói đến chó, Hổ tử nhà cô đâu rồi?

"Hổ tử, Hổ tử?" Trương Xảo Phương gọi mấy tiếng cũng không thấy Hổ tử đâu, thật sự không có sao? Trương Xảo Phương vội vàng mở cửa phòng ra, cô nhìn thoáng qua cũng không thấy có gì thay đổi, có chút thay đổi duy nhất là rau cải luôn bị cô ăn đến cụt thì cũng dài ra.

Cô buông hành lí, cô lấy những đồ vật cô mua cho nhà chồng ra, sau đó mang thêm một con cá đi về nhà cha mẹ chồng.

Cô vừa mở cửa ra thì thấy Hổ tử bị buộc trong sân cũng rất vui vẻ, nó thấy nữ chủ nhân về thì hưng phấn ve vẩy đuôi chạy về bên này.

Lần đầu tiên cô thấy Hổ tử thân mật chạy về phía cô, trong lòng Trương Xảo Phương có chút vui vẻ, cô nuôi nó nhiều ngày như vậy cũng không phải là nuôi không, không uổng công lúc cô ăn gà nướng ở bộ đội ném xương đi cũng thấy đáng tiếc.

Mấy ngày nay chắc Hổ tử cũng suy nghĩ cẩn thận, tuy hơi thở của nữ chủ nhân có chút dọa người nhưng cũng là chủ nhân của nó, nó phát hiện ra chủ nhân của nó đi khỏi nhà nhiều ngày đã về, nó vui vẻ vẫy đuôi tỏ vẻ vô cùng hoan nghênh.

"Xảo Phương, em về rồi à?" Tống Trường Hà nấu cơm trong phòng bếp, chị nghe thấy tiếng chó sủa mạnh thì ngó đầu ra nhìn, thấy vợ của em trai đã về, chị vội vàng cười ra đón.

Trương Xảo Phương thấy cô cả, cô cười nói: "Chị, hôm nay em mới về, em vừa về đến nhà." Nếu không phải là không thấy Hổ tử, thì phải một lát nữa cô mới đến.

"Ha ha, em tìm Hổ tử đúng không?" Tống Trường Hà không cần hỏi cũng hiểu rõ ràng. "Từ lúc em đi rồi Hổ tử ban ngày thì yên tĩnh, đến buổi tối lại bắt đầu kêu lên, chị nhớ đến trong thôn có người trộm chó, chị với mẹ lo lắng nên mang nó về đây." Cũng may, gần đây chị hay sang nhà em trai lắc lư, Hổ tử cũng quen với chị, nếu không muốn đưa con chó này về cũng không phải chuyện dễ dàng.

Tống Trường Hà nói xong, lqd, chị thấy trong tay Trương Xảo Phương còn đang cầm đồ vật, vội vàng vươn tay nhận lấy con cá để vào bếp: "Em mau vào nhà đi, đi cả quãng đường cũng mệt lắm rồi đúng không?" Mỗi lần Trường Lâm về nhà đều có gương mặt mệt mỏi, phải tìm một chỗ nằm nghỉ ngơi một chút, chị cảm thấy vợ của em trai gầy yếu nên nhất định là mệt muốn chết rồi.

"Không sao ạ, em mua vé giường nằm, lên tàu là ngủ, cả quãng đường em đều ngủ suốt." Vừa nói chuyện hai người vào vào nhà, cũng không thấy cha Tống mẹ Tống mà chỉ gặp Tiểu Đình Đình sáu tuổi ở nhà.

"Đình Đình, thím hai của cháu đến này, cháu chào thím đi." Tống Trường Hà thấy cháu gái ngơ ngác nhìn Trương Xảo Phương, chị cười cười bảo cháu

gái chào hỏi, thật ra thì đừng nói đến Đình Đình, hôm chị đưa Trương Xảo Phương đi chị cũng ngây ngốc, chị không ngờ Trương Xảo Phương trang điểm lên lại xinh đẹp đến vậy?

"Thím hai. . ." Đình Đình ngại ngùng chào một tiếng thím hai, sau đó lại trốn phía sau cô cả, nhìn trộm đối phương mà không nói chuyện.

"Đình Đình, thật là ngoan." Trương Xảo Phương cười chào hỏi với Đình Đình, sau đó cô lại hỏi cô cả: "Chị ơi cha mẹ đi đâu rồi ạ? Sao cả hai người đều không ở nhà vậy ạ?" Bình thường mẹ chồng cô thường ngồi nhà đông lại ghé nhà tây, nhưng cha chồng thì thường ở nhà, hôm nay sao lại không ở nhà vậy?

Tống Trường Hà nghe lời này có chút buồn cười lắc đầu: "Em đúng là cô nhóc không biết việc nhà nông, bây giờ mỗi nhà đều bận rộn ở ruộng, em về mà không thấy trên đường không có ai sao?" Tống Trường Lâm kéo cháu gái vẫn đang nắm lấy áo chị ra, chị vội vàng đi ra ngoài đem cá thả vào bồn, sau đó móc dưa chua trong nồi ra, chuẩn bị xào mầm đậu, mầm đậu này là nhà tự trồng, cũng là vì muốn để thêm chút đồ ăn cho ngày mùa.

Trương Xảo Phương cười lắc đầu, cô thật sự quên mất việc này, cô múc thêm cho cá ít nước, sau đó lại mang theo đồ đạc vào phòng phía đông.

Cô đặt bao lớn bao nhỏ lên giường, cô lấy ra một chiếc áo gió nhỏ, cười cười với Đình Đình vẫn còn đang nhìn lén cô ở cửa, nói: "Đình Đình, đến đây nào, đến với thím hai, nhìn xem thím mua cho cháu cái gì này?" Cô chịu sự ảnh hưởng của nguyên chủ, cô cũng không có ấn tượng tốt với chị dâu cả, nhưng cô vẫn rất thích cô cháu gái này, tuy rằng đã lâu không gặp mặt, nhưng khi cô dạo phố nhìn thấy mấy đứa nhỏ mặc những chiếc áo gió nhỏ rất đáng yêu, cô lập tức mua một cái.

Đình Đình cũng không có nhiều ấn tượng với thím hai, lqd, dù sao khi còn ở cùng một chỗ thì nó còn nhỏ, hơn nữa nguyên chủ cũng không thích nó, cho nên ấn tượng của Đình Đình với thím hai chính là người phụ nữ mà mẹ nó luôn nói là rất đáng ghét. Bây giờ nó đang tránh ở cửa, nó cũng không biết tại sao thím hai lại gọi nó?

"Đình Đình, đến đây, đến chỗ thím hai này, quần áo này là thím hai cố ý mua cho cháu đấy, tiểu Đình Đình của chúng ta mà mặc nhất định sẽ rất xinh đẹp." Nói xong, Trương Xảo Phương giơ chiếc áo trong tay lên, mang theo quần áo nhìn về phía Đình Đình cười nói: "Cháu nhìn này, có đẹp hay không?"

Đình Đình cũng có chút do dự, cái áo gió kia thật đẹp mắt, thím hai mặc rất xinh đẹp, nếu nó mặc có phải sẽ xinh đẹp hơn cả thím hai không?

Cuối cùng, cô nhóc bị hấp dẫn đi ra, ngại ngùng đứng trước mặt Trương Xảo Phương, nhìn chiếc áo trong tay thím hai nhưng lại không chịu lên tiếng.

Trương Xảo Phương cười giúp đứa nhỏ mặc áo khoác vào, cô gấp gọn quần áo bên trong, lại phát hiện ra chiếc áo gió này có chút dài, còn lại đều thích hợp, dù sao cũng là áo gió, to hơn một chút cũng không nhìn ra.

"Đình Đình thật xinh đẹp, cháu đi đến để cô cả của cháu nhìn xem có đẹp không nhé?" Trương Xảo Phương thấy gương mặt hồng hồng của đứa nhỏ, cô cũng có chút động tâm, nếu cô cũng có một cô con gái đáng yêu, nhất định mỗi ngày cô sẽ trang điểm cho con gái cô thật là xinh xắn.

Đình Đình cũng đang chờ những lời này mà, lqd, vừa nghe cô nói xong vội vàng chạy ra ngoài nói với Tống Trường Hà: "Cô ơi, cô ơi, cô nhìn xem thím hai mua quần áo cho cháu có đẹp không này?" Cô bé không chịu nói chuyện với Trương Xảo Phương, nhưng lạ rất thân thiết với người trong nhà.

Một lát sau, Tống Trường Hà đưa Đình Đình vào nhà: "Em ra ngoài một chuyến cũng không dễ dàng, mua đồ ăn thì cũng thôi, sao lại mua thêm quần áo cho đứa nhỏ làm gì?" Ra ngoài một chuyến không ít phí đi đường, tiền này cũng không dễ kiếm, tiền lương của em trai chị được bao nhiêu chị cũng biết một chút, Xảo Phương kiếm tiền cũng không dễ dàng, mua quần áo làm gì chứ?

"Ha ha, chị cũng nói vất vả lắm em mới ra ngoài một chuyến, cũng không phải là thường xuyên mua." Trương Xảo Phương cười cười trả lời cô cả, sau đó cô lấy hết đồ vật trong túi ra: "Chị ơi, đây là quần áo em mua cho cha mẹ, cũng sắp đến trời nóng rồi, đúng lúc để cha mẹ mặc."

Hai vợ chồng già nhà họ Tống cả đời đều tiếc ăn tiếc mặc, vất vả khổ sở để ba người con trai cưới vợ, bây giờ còn phải giúp con gái nuôi cháu ngoại, hai người cũng quá vất vả vì các con rồi.

"Đây là em mua cho cháu ngoại trai, em thấy trong thành phố lớn, những đứa trẻ dù lớn hay nhỏ đều mặc loại áo thể thao như thế này, em mua cho mình một bộ, mua cho Chi Hiếu một bộ luôn."

"Xảo Phương, em thật là, em mua đồ cho cha mẹ thì cũng thôi, em còn mua quần áo cho Chi Hiếu làm gì?" Tống Trường Hà cảm thấy mặt chị nóng đến hỏng rồi, khoảng thời gian này em dâu thứ hai của chị luôn mua này nọ cho cha mẹ và Chi Hiếu, chị là con gái không những không thể hiếu kính cha mẹ, mà lớn tuổi vậy rồi mà còn mang theo con trai nhờ cha mẹ nuôi giúp. Thật sự trong lòng chị rất ngại ngùng.

"Nghe chị nói kìa? Bây giờ vợ Trường Vinh còn chưa sinh mà, trong trong ngoài ngoài cũng chỉ có một đứa cháu gái và một cháu trai, em mua đồ cho Đình Đình lại có thể không mua cho Chi Hiếu hay sao? Em cũng không mua cho chị mà, chị khách sáo với em làm gì?" Trương Xảo Phương để quần áo vào tay cô cả, sau đó lại tiếp tục xoay người lấy đồ ra.

Thật ra cô cũng muốn giúp đỡ cô cả một chút, nhưng tay nghề của cô chị ấy không học được, có những chuyện cô cũng không hiểu, cô có muốn giúp cũng là hữu tâm mà vô lực, bây giờ cô chỉ có thể giúp được chút nào thì hay chút đó.

"Đây là của chị, chị dâu và em dâu, mỗi người một cái khăn quàng cổ, em không mua quần áo cho ba người, chỉ có cái này thôi." Cái này không tốn tiền, nếu mua đồ cho hết mọi người thì cô cũng không chịu nổi, bên này có hai chị em dâu, và cô cả, bên kia còn có ba chị em gái nhà cô kìa, không nói đến chuyện cô ngầm đối tốt với ai, nhưng ít ra ngoài mặt cô cũng phải đối xử một cách bình đẳng đi? Cho nên, trước khi đi cô có thêu mấy cái khăn quàng

cổ, tuy rằng không đẹp đẽ tinh xảo bằng cái của chị dâu Tú Liên, nhưng cũng không phải là kém.

Tống Trường Hà thấy chị cũng có quà, trong lòng chị càng thêm ngại ngùng, nhưng không chờ chị nói thêm điều gì, chỉ thấy Trương Xảo Phương lấy luôn mấy gói điểm tâm ra: "Đây là điểm tâm đặc sản ở đó, em mua về để mọi người nếm thử. Chị, hôm nay em có chút mệt mỏi, em không giúp chị nấu cơm được." Chủ yếu chính là một lát nữa chị dâu cả nhà cô sẽ về, có lẽ vợ Trường Vinh cũng muốn đến, không phải cô sợ mấy người bọn họ, nhưng cô cũng không muốn gặp hai người kia để tự tìm phiền phức.

"Sao lại để em nấu cơm được? Một mình chị cũng sắp xong rồi, Xảo Phương, em về nhà nghỉ một chút đi, tí nữa chị nấu xong cơm sẽ gọi em." Tống Trường Hà thấy em dâu mua này mua nọ, chị cũng không thể giúp em dâu được việc gì, nhưng nghĩ em dâu cũng mệt mỏi, chị muốn để em chị ngồi mát ăn bát vàng một chút.

"Chị ơi không cần đâu, chị cũng quá bận rồi, em đã không thể giúp gì cho chị thì sao có thể để chị thêm phiền chứ? Hơn nữa trong nhà em còn một con cá nữa, tí nữa em mang sang nhà cha mẹ em, buổi tối em cũng ăn cơm bên đó luôn, chị không cần phải lo cho em đâu." Người trong thôn đều vội vàng làm ruộng, cha mẹ cô cũng nhất định sẽ vội vàng, trong nhà cũng không có ai nấu cơm? Nếu là để tứ nha làm thì thôi cô vẫn nên sang giúp đỡ một chút.

Tống Trường Lâm thấy Trương Xảo Phương muốn về nhà mẹ đẻ, chị cũng không khuyên, nhớ đến chuyện trước khi Trương Xảo Phương đi có nhờ chị mua gà con, chị cười nói: "Đúng rồi, Xảo Phương, nhà mẹ đẻ của Vương Đại ở phía Đông có gà mẹ đẻ trứng ấp gà con, chị đã nói chuyện với mẹ của Vương Đại rồi, ổ gà này có bao nhiêu con thì để lại cho em bấy nhiêu, bà ấy cũng đồng ý rồi, chắc là khoảng hai ngày nữa, dù sao nở ra cũng có gà mái dẫn, nuôi thêm hai ngày để chúng khỏe hơn thì em cũng dễ nuôi hơn, để em nghỉ ngơi một ngày, ngày mai chị đưa em đi xem." Trước khi em dâu thứ hai của chị đi có nhờ chị hai chuyện, sao chị có thể không giúp hết sức chứ?

Trương Xảo Phương vừa nghe nói có gà con, cô cũng không thấy thương cho con cá ở ngoài, cô liên tục nói cảm ơn với Tống Trường Hà rồi vui tươi hớn hở dắt Hổ tử về nhà.

Về nhà, cô đổi lại bộ quần áo hay mặc, quét dọn sạch sẽ nhà cửa, sau đó cô mới cầm theo đồ vật để về nhà mẹ đẻ, không ngờ, cô về đến nhà thì thấy cha mẹ cô đều ở nhà.

"Cha, mẹ, hai người không ra đồng làm ạ?" Cô nhớ trước khi cô đi hai người còn chuẩn bị không ít mồng mấm mà? Hai người làm nhanh như vậy sao?

"Ha ha, năm nay anh rể hai của con đến cùng làm cả ruộng nhà mình và ruộng nhà anh chị con, nên hôm kia đã xong việc rồi." Nhắc tới ruộng đất trong nhà, mẹ Trương cười tươi như hoa, hằng năm người con rể thứ hai này của bà cũng đến giúp việc ngoài đồng nhưng phải đến khi hai người bọn họ làm xong thì mới đến, không ngờ năm nay con rể lại hiếu thuận như vậy? Công việc nhà nó còn chưa làm xong đã đến nhà cha mẹ vợ làm rồi. Nhìn xem, ai bảo nuôi con gái không được tác dụng gì chứ? Con rể là nửa con trai, vẫn giúp đỡ được bà như thường.

Trương Xảo Phương nhíu mày, cô không ngờ còn có chuyện tốt như vậy? Ha ha, được nha, anh rể hai của cô đang hối cải đây mà, được, không lãng phí một viên đậu đỏ của cô.

Cô cười hì hì vào nhà rồi mới lấy ra quần áo cô mới mua để cha mẹ mặc thử, cô thấy ngoài miệng thì cha mẹ cô mắng nhưng trên mặt lại mặt lại mang theo ý cười, tâm trạng Trương Xảo Phương rất tốt, cô ngồi trên giường đất kể với cha mẹ những chuyện đã qua.

Cha Trương cảm thấy con rể thứ ba của ông thật vất vả, ông xuống giường đi nấu canh cá cho con, con nhóc này đã mua cá về rồi thì cũng phải ăn thôi, buổi tối cũng phải để con nhóc này ăn nhiều một chút.

Trương Xảo Phương thấy cha cô đi ra ngoài, cô cười cười lấy ra hai hộp mật ong: "Đúng rồi, mẹ ơi, đây là mật ong con mua để cha mẹ dùng, nghe nói cái này rất tốt với cơ thể người có tuổi, mỗi ngày cha mẹ uống thêm một chút nhé."

"Cái này đắt tiền lắm, con mua làm gì?" Nhìn cũng biết hộp này là loại đắt tiền, mẹ Trương nhíu mày lải nhải con gái, mua sữa bột, mua quần áo thì cũng thôi, mua đồ cao cấp như vậy làm gì chứ? Có tiền cũng không thể lãng phí như vậy được.

"Con mua để cha mẹ uống mà. Mẹ và cha uống, nếu hiệu quả tốt thì lần sau con lại mua thêm." Cô cũng muốn mua cho cha mẹ chồng cô, lqd, tiêu tiền cho cha mẹ hai bên cô không hề đau lòng, quan trọng là hai chị em dâu nhà cô đều luôn trừng mắt quan sát cô, thấy cô hào phóng không biết trong lòng họ lại nghĩ cái gì, cho nên cô vẫn không nên tiêu tiền mua sự khó chịu nữa.

Trương Xảo Phương thấy mẹ cô nhìn cô chằm chằm mà còn muốn tiếp tục lải nhải, cô thông minh chuyển đề tài: "Mẹ ơi, Tứ nha đâu rồi ạ? Bây giờ mọi người đều phải làm việc mà, sao lại có người nói chuyện với nó sao?" Mỗi lần cô đến đều thấy Tứ nha bận rộn, nhưng vấn đề là cô không biết nó đang bận rộn cái gì.

Mẹ Trương thấy con gái thứ ba hỏi đến cô con gái út, bà bỏ mật ong trong tay xuống, có chút bất đắc dĩ nói: "Tứ nha đến chỗ đối tượng của nó rồi."

"A? Nhanh như vậy sao?" Cô mới đi có vài ngày mà? Sao đã có đối tượng rồi?

"Nhanh cái gì mà nhanh chứ? Mẹ cũng mới biết được, con nhóc kia đã quen biết người ta từ lâu rồi." Vừa nói đến chuyện này mẹ Trương lại phát hỏa, không phải điều kiện của đối tượng không tốt, mà là điều kiện của đối phương quá tốt, nghĩ đến cậu ta bà không nhịn được mà lải nhải với con gái thứ ba: "Đối tượng này cũng không phải người lạ, chính là người mà nó luôn nói là rất tốt đấy, anh của Từ Hồng Hà, Từ Hồng Quân đó."

Từ Hồng Quân? "Sinh viên đại học ở thôn mình sao?" Điều kiện này đúng là quá tốt, vấn đề là: "Thật hay giả, cậu ta để ý đến Tứ nha sao?" không phải cô coi trùng sinh viên đại học làm thấp em gái ruột, Tứ nha ngoại trừ lòng dạ hơi cao thì những cái khác đều hoàn hảo, nhưng trong thôn này thật sự vô cùng hiếm sinh viên đại học, nhà ai có một người thì cũng đều nổi tiếng như Trạng Nguyên vậy, thật sự có thể để ý đến Tứ nha sao?

“Ai, sao mẹ biết là thật hay giả chứ?” Mẹ Trương cũng thấy buồn. “Con nhóc kia nói hai người ở cùng một chỗ lâu rồi, còn nói là lễ mừng năm mới và lúc nghỉ đông đều ở cùng một chỗ, hai người cũng đã hẹn nhau là đợi cậu ta tốt nghiệp thì sẽ kết hôn, con nói xem gan của con bé này lớn thế nào chứ?” Bà phát hiện con gái bà đứa sau còn lợi hại hơn đứa trước, con gái thứ nhất và thứ hai thì không cần nói, đều là tự chúng nó tìm, sự việc của cô con gái thứ ba và Trương Đông Binh thì cũng không thể trách được nó, nhưng cũng để người trong thôn bàn ra tán vào rất lâu, bây giờ cô con gái thứ ba của bà mỗi ngày đều sống tốt không cần để bà phải quan tâm, thì lại đến lượt Tứ nha đi tìm cái gì mà sinh viên đại học? Bà cũng không phải là khinh thường con gái bà, mà người ta là sinh viên đại học đó? Nếu là người trong huyện thì còn được, chứ họ lại có thể để ý đến một con nhóc nông thôn còn chưa tốt nghiệp tiểu học hay sao?

“Tốt nghiệp lập tức kết hôn? Cha mẹ đối phương cũng đồng ý sao?” Nếu thật sự được thì cũng là một chuyện vui.

“Không phải, hai người họ viết thư nói với nhau, nó còn đưa bức thư này cho cha con nhìn.” Nhưng bà vẫn cảm thấy hoang mang trong lòng.

Không chỉ mẹ Trương thấy hoang mang trong lòng, ngay cả Trương Xảo Phương cũng thấy hoang mang trong lòng, cô nghĩ lại cũng thấy kiểu chữ của Tứ nha cũng giống y như bản thận cô, cô cũng cảm thấy buồn phiền vì sao em gái cô lại không biết xấu hổ mà đi viết thư chứ?

“Hôm nay Tứ nha làm gì vậy ạ?” Từ Hồng Quân không đến trường sao? Tứ nha vào huyện tìm tình lang rồi sao?

“Nó đi giúp nhà họ Từ làm việc rồi.” Nhắc đến chuyện này bà làm mẹ càng thấy đau lòng, nhiều năm như vậy bà luôn đau lòng nó không để nó làm việc, nhiều lắm cũng chỉ ở nhà nấu cơm, nhưng nó lại khen ngược, hai người còn chưa xem bát tự đâu, thế mà nó lại chạy đến giúp nhà người ta làm đồng, người làm mẹ như bà quá đau lòng đi. Nếu không có cô con gái thứ hai và thứ ba ở đây, thì bà thật sự sẽ nghĩ rằng con gái đều là của nhà khác, nuôi không rồi.

Trương Xảo Phương không nói gì, em gái này của cô, phải nói thế nào với nó đây? Nó còn chưa vào cửa nhà người ta mà đã gấp gáp như vậy rồi, đừng nói nếu náo loạn thì lại oanh oanh động động thành thế nào, sau này có tính là thành đi nữa thì nó có thể sống những ngày tháng dễ chịu sao? Ai. . .

Đêm đó, Trương Xảo Phương ở lại ăn cơm xong cô cũng không vội về, cô ngồi nói chuyện với cha mẹ đến mãi hơn tám giờ mới thấy Trương Xảo Trân về nhà.

“Chị ba, chị về rồi ạ?” Trương Xảo Phương thấy chị ba cô ngồi trong nhà, mọi mệt mỏi đều bay mất chỉ còn lại gương mặt hớn hở.

Trương Xảo Phương thấy em gái chị vui vẻ như vậy chị cũng nhanh chóng lấy một chiếc khăn quàng cổ ở trong túi và một lọ sữa tươi dưỡng trắng đưa đến: “Em cầm lấy, đây là chị mua cho em, lọ này chị mua cho chị, nhưng mà nhìn gương mặt này của em thì vẫn để em dùng thì hơn, nếu không thì chỉ nửa tháng nữa thì em sẽ thành chị của chị mất.” Được rồi, thật ra cái này cũng là mua cho Tứ nha, ai bảo nó là bé nhất nhà, được cha mẹ chiều nhất, để nó vui vẻ thì cha mẹ cô cũng vui vẻ.

Trương Xảo Trân vừa thấy chị gái nói như vậy thì sự vui vẻ lúc trước lập tức bay mất, cô nhìn mặt chị ba, lại cầm gương soi mặt mình, cô hét toáng lên: “A, sao em lại đen đến vậy?” Cô mới đi làm có ba ngày mà, khi làm việc cô cũng đeo khẩu trang, sao lại thành như vậy chứ?

“Chính em còn không biết tại sao lại như vậy à? Cha mẹ muốn để em được trắng trẻo nõn nà để sau này tìm được đối tượng tốt, nên mới không để em làm gì cả, em lại khen ngược, gấp gáp muốn làm việc cho nhà người ta, có phải em đã quên chuyện của chị và Trương Đông Binh đúng không? Chuyện vốn tưởng là như đinh đóng cột mà còn thất bại, sao em lại không rút ra được bài học chứ? Em nhìn gương mặt này của em mà xem, em làm không công cho họ hai năm xong, đối phương cũng tìm được một cô gái trong huyện, đến lúc đó xem em tìm chỗ nào để nói lý.”

Trương Xảo Trân bị chị ba làm tổn thương, cô cũng cảm thấy bản thân có chút mệt mỏi, nhưng cô nghĩ nghĩ lại thấy không cam lòng nói: “Em làm vậy cũng là muốn anh ấy thấy em đảm đang hiền lành mà. Em chuẩn bị hết mọi công việc ở nhà bọn họ, đến lúc đó anh ấy có muốn đổi ý cũng không được.”

Trương Xảo Phương thật sự không biết phải làm sao với con nhóc ngu ngốc này, cô chỉ vào nó, tức giận mắng: “Em có nhớ năm đó mẹ của Trương Đông Binh còn liên tục lôi kéo chị mà gọi con gái, sau này con trai của bà ta muốn trèo cành cao, bà ta cũng lập tức sửa miệng đó còn gì? Nếu cậu ta tìm được con gái của ông chủ nào đó, thì cho dù em có tốt với người nhà cậu ta thì cũng để làm gì đâu chứ? Hơn nữa, nếu cậu ta thật sự không thích em, thì cho dù người trong nhà cậu ta có buộc cậu ta cưới đi nữa thì cậu ta cũng có cam tâm tình nguyện mà cưới em không? Em ngu ngốc à?”

Bình thường, cô còn cảm thấy em gái cô là một đứa có chút đầu óc, không biết bị tình yêu làm cho mù quáng? Hay là bị danh hiệu sinh viên đại học là cho mù quáng đây? Thế mà nó lại làm ra chuyện hồ đồ thế này.

Trương Xảo Phương thấy chị gái tự lấy chị ấy ra làm ví dụ, cuối cùng cô cũng suy nghĩ cẩn thận: Đúng vậy, sao cô lại quên chuyện này chứ? Nếu cô vất vả làm lụng cho nhà anh ta hai năm nhưng anh ta lại để ý một cô gái khác trong huyện, cô ở nhà phải làm sao bây giờ? Tất cả mọi người đều biết chuyện này thì cô biết lập gia đình như thế nào? Cô có thể giống chị ba của cô đi tìm một anh lính sao? Cô không cần, nghĩ vậy, cô có chút hối hận mấy ngày nay đã đi giúp nhà họ làm việc, cô sờ sờ gương mặt bị nắng đến đỏ lên, vội vàng cầm lọ sữa tươi mật ong dưỡng trắng kia, nóng vội hỏi chị gái: “Chị ơi, cái này dùng có tốt không ạ? Nếu dùng nó thì em có thể trắng được như chị không?”

“Nếu không thể thì cũng không kém bao nhiêu, dù sao thì em cũng phải dưỡng nhiều hơn, không thể suốt ngày chạy ra ngoài như bây giờ nữa?” Em gái cô chăm chỉ dưỡng, lại không chạy ra ngoài, thì cũng sắp đến lúc lập gia đình rồi.

“Vâng, vâng, chị yên tâm, mai em không đi nữa, chỉ ở nhà ngoan ngoãn dưỡng da.” Trương Xảo Trân nhìn gương mặt trắng trẻo nõn nà của chị ba, cô càng nghĩ càng thấy hối hận, vừa nghĩ đến mấy hôm nay phải chăm chỉ làm việc, cô lập tức cảm thấy thắt lưng đau, chân đau, trên người không có chỗ nào là không đau.

“Ai nha, cha ơi, cha cho con chút thuốc bôi đi, thắt lưng của con đau đến muốn gãy đôi rồi. . .”

Trương Xảo Phương nhìn con nhóc này bày ra dáng vẻ rên rên rỉ rỉ, cô có chút bất đắc dĩ lắc đầu: Thôi, cô cũng lười nói nó, đã muộn thế này, cô còn không về thì Hổ tử lại nghĩ cô muốn bỏ nó, cô phải về nhà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Editor: Voicoi08

Sáng sớm hôm sau, Tống Trường Hà đưa Đình Đình đến tìm Trương Xảo Phương để cùng nhau đi xem gà con.

Ngày hôm qua, sau khi hai vợ chồng già nhà họ Tống đi làm ruộng về nhìn thấy con dâu mua quần áo cho họ, trong lòng họ cũng cảm thấy thoải mái đến không cần nói, ngay cả vợ của Trường Sơn cũng cảm thấy rất vui vẻ, dù sao thì khi chị ta nhìn thấy chiếc áo trên người con gái cũng biết chiếc áo này không rẻ, chiếc khăn quàng cổ của chị ta cũng là hàng cao cấp. Cha Tống thấy trong nồi còn nấu cá thì lập tức kêu con gái đi gọi con dâu đến cùng ăn, cuối cùng khi ông nghe nói Xảo Phương đến nhà ông bà thông gia thì mới thôi.

Buổi sáng, Tống Trường Hà thấy cha mẹ đều đã đi làm ruộng, chị chuẩn bị tốt cho bữa trưa, sau đó đến tìm Trương Xảo Phương.

“Chị? Sao chị đến sớm thế ạ?” Trương Xảo Phương cũng vừa cơm nước xong, cô đang dọn dẹp vườn rau ở sau nhà, thấy có những chỗ bắt đầu héo, trong lòng cô bắt đầu thấy gấp, nếu cô chuẩn bị tốt đồ ăn từ mấy hôm trước thì có phải bây giờ cũng nảy mầm rồi đúng không? Kết quả cô mới bỏ đi hai ba cây hỏng thì thấy cô cả dẫn đứa nhỏ đến.

“Ha ha, một lát nữa chị còn phải nấu cơm, chị sợ muộn quá thì không kịp mất, nhân lúc bây giờ còn thời gian, chúng ta đi đến nhà mẹ đẻ của Vương Đại nhìn thử một chút xem mấy con gà con kia thế nào.” Tống Trường Hà phát hiện ra em dâu thứ hai của chị càng ngày càng dễ nhìn, cho dù chỉ là bộ quần áo phổ thông mà em dâu chị mặc vào vẫn có cảm giác như người trong huyện vậy.

Con gà con? Trương Xảo Phương vừa nghe thấy thì tinh thần cô cũng lập tức tỉnh táo, cô ném cái cuốc trong tay đi rồi nhanh chóng chạy vào nhà: “Chị, chị chờ em một chút, em xong ngay đây.

Tống Trường Hà vừa định nói là chị không nội thì đã không thấy đối phương đâu, chị chỉ cảm thấy buồn cười, mang theo Đình Đình đứng chờ cô.

Trương Xảo Phương vào nhà rửa sạch cái tay, thay một đôi giày khác, lấy tiền và mang theo chìa khóa đi ra ngoài, ba người khóa kĩ cửa, rồi cùng nhau đến nhà mẹ đẻ của Vương Đại nhìn mấy con gà con.

Gà mái nhà mẹ đẻ của Vương Đại đẻ được 20 quả trứng, bỏ đi hai quả hỏng không nở được thì còn lại là 18 con gà con, đều để Trương Xảo Phương lấy hộp giấy ôm về, nhìn những con gà con như những cục nhung tròn đang vui vẻ chạy tán loạn, Tiểu Đình Đình vui vẻ cười hì hì không ngừng.

“Đình Đình, nếu không thì cháu ở lại cùng xem gà với thím hai của cháu nha.” Trương Xảo Phương thấy Tống Trường Hà về nhà còn phải nấu cơm, cô cười cười hỏi Đình Đình, cô muốn giúp chị trông đứa nhỏ để chị đỡ bận rộn.

Đình Đình đang cười nghe thấy lời này lại lập tức mím môi trốn sau lưng cô cả, Tống Trường Hà thấy vậy cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ: “Xảo Phương, chị đi trước đây.” Con nhóc này lá gan quá nhỏ, trừ bỏ mấy người trong nhà thì nó không theo ai cả.

Nguyên chủ và vợ của Trường Sơn vì nhiều chuyện mà trở mặt với nhau, trong nhà làm ruộng cô chưa bao giờ giúp đỡ, cho nên Trương Xảo Phương cũng không đi giúp đỡ, thấy Đình Đình không muốn ở cùng cô, cô cười cười đưa cô cả ra ngoài rồi trở lại tiếp tục nghiên cứu đất trồng rau và gà con của cô dù sao thì sớm ăn vào miệng thì sớm có linh khí, tuyệt đối không thể qua loa.

Người trong thôn khí thế ngất trời làm ruộng cho kịp, Trương Xảo Phương ở nhà không nhanh không chậm thêu hoa, đủ loại, cho gà con ăn, mỗi ngày trôi qua tuy nhàn nhã, nhưng trong lòng cô lại không nhàn nhã, mỗi ngày nhìn gà con vui vẻ hai mắt cô đều tỏa sáng, mấy con gà này lớn chậm quá, lúc nào thì chúng mới chịu lớn lên để cô ăn vào miệng chứ?

Đảo mắt một cái đã qua một tháng, cô lại vào huyện bán tranh thêu thêm lần nữa, cầm số tiền này trong tay, cô nhẩm tính trong lòng thấy đã đủ để mua ti vi. Không sai, cô còn chưa quên chuyện này đâu, sở dĩ hiện tại cô chưa mua là vì bên ngoài còn chưa đủ tiền, lần này cô bán ba bức tranh thêu chắc là cũng thiếu không nhiều lắm.

Trương Xảo Phương về nhà với tâm trạng rất tốt, không đơn giản là kiếm tiền, cùng bởi vì cô vừa mua được hai con gà mái biết đẻ trứng, tuy rằng người bán gà nói bây giờ con gà này đẻ trứng không bằng trước kia, nhưng hai ngày đẻ một quả thì không thành vấn đề, cam đoan là hai con gà này mỗi ngày sẽ cho cô một quả trứng tươi mới, cô chỉ cần nghĩ đến đã thấy hạnh phúc.

Ngày hôm sau, cô cảm thấy hạnh phúc làm cho đàn gà một cái chuồng, lqd, vui vẻ cho chúng chút thức ăn gia súc, đang lúc cô muốn đến nhà chị hai hỏi xem mua ti vi như nào mới tốt thì cánh cổng lớn nhà cô cũng mở ra, cô cả buồn bã đi vào.

Chị cũng không đợi cô hỏi xem có chuyện gì thì đối phương đã bất đắc dĩ phun ra một câu: "Vợ Trường Vinh sinh rồi."

Sinh rồi sao? Trương Xảo Phương tính tính ngày, sau đó nghi ngờ hỏi lại: "Không phải là còn hai tháng nữa hay sao ạ?" Tuy rằng cô rất lâu rồi chưa gặp Từ Tiểu Mai, nhưng cô vẫn nhớ là tháng tám mới sinh, bây giờ mới có tháng sáu mà.

"Ai, đừng nói đến nữa. . ." Tống Trường Hà không biết làm sao thở dài, kể lại cho Trương Xảo Phương mọi chuyện đã qua.

Lần trước, Từ Tiểu Mai tức giận bỏ đi, sau đó cũng không có chặt đứt tâm tư muốn làm giàu, lúc đó cô ta chạy đến nhà chị gái khóc lóc kể lể một hồi, thấy một cái cũng không ngờ lại là gió bão, cô ta lại quay người chạy về nhà mẹ đẻ khóc lóc.

Anh trai cả của cô ta vừa nghe xong, thấy em gái mình nói đến tình cảnh phát triển lò gạch tốt đẹp như vậy, lúc đó cũng có chút động tâm, hai anh em ngồi lại nghĩ kế, lấy hết tất cả số tiền có thể lấy ra, sau đó lại vay thêm chút tiền của cha mẹ, rồi hai nhà bắt tay vào làm.

Tuy rằng làm đó, nhưng tiền trong tay cũng không nhiều lắm, họ muốn mua gì cũng phải suy tính, cho nên có thể hiểu một chút, vậy nên tìm đến lò gạch cũng là những người thợ rẻ tiền, chỉ nghĩ đến phối hợp là được, ai ngờ mới nung đến mẻ gạch thứ hai đã xảy ra chuyện, lò gạch sập xuống, đè luôn cả người thợ làm bên dưới, tuy rằng người ta không chết nhưng cũng để mọi người sợ chết khiếp, tất nhiên người nhà của người thợ này cũng không chịu nhịn, họ hàng thân thích bạn bè kéo đến cả đống, khóc lóc gọi Tống Trường Vinh và Từ Đại Lực đền bù, còn ầm ĩ nếu không bồi thường tiền thì họ sẽ bắt hai người đến cục công an.

Hai nhà này cũng không nghĩ đến chuyện bồi thường tiền, bọn họ cũng không có tiền để có thể bồi thường, tiền trong tay họ đều đã đổ vào lò gạch, một lòng một dạ đều chờ đến khi gạch ra lò thì kiếm tiền mua gạo kìa, Từ Tiểu Mai thấy chồng và anh trai bị người ta vừa kéo vừa đẩy, cô ta cũng nóng nảy, lập tức vác bụng xông lên nhưng lại bị người ta đẩy một cái, ngã xuống, lập tức thấy máu đỏ. . .

"Đứa nhỏ có bị làm sao không ạ?" Đây là vấn đề mà Trương Xảo Phương quan tâm nhất, về phần Từ Tiểu Mai? Cô thấy đối phương cũng chỉ là đáng đời mà thôi, cố gắng cái gì mà mang thai còn vác bụng xông lên? Thật không biết nên nói cái gì với cô ta bây giờ.

"Tạm thời không có việc gì, hôm qua lúc chị từ bệnh viện về còn đang đặt trong lồng giữ nhiệt, cánh tay cẳng chân đều nhỏ đến dọa người, sinh ra mới được có bốn cân(=2kg), chị cũng không biết có thể sống được không nữa." Nhắc tới cháu gái nhỏ đáng thương, Tống Trường Hà cũng giật thon thót trong lòng, những đứa nhỏ khi mới sinh ra đều oa oa khóc lớn, nhưng đứa nhỏ này thì ngay cả rì rầm mấy cái cũng không, không biết về sau có thể bị tật xấu gì không đây?

Trương Xảo Phương cũng không biết nói gì cho phải, nhìn hai mắt cô cả hồng lên, cô thấp giọng khuyên nhủ: "Bây giờ không có chuyện gì là tốt rồi, người ta thường nói bảy tháng sống tám tháng không sống mà chị, cũng không phải không có những người bảy tháng sinh, chị đừng lo lắng." Nói xong, cô thấy hai tay đối phương đang nắm chặt, hiển nhiên là có chút khẩn trương, cô nghĩ nghĩ nên nói thêm: "Chị, hôm qua em không biết chuyện này nên không đi qua, lúc nào chị và mẹ đi qua thì nhớ bảo em, có chỗ nào khó khăn thì có thể nói với em, chúng ta là người một nhà, có thể giúp thì nhất định em sẽ giúp."

Tống Trường Hà thấy em dâu chủ động nói ra, chị lau đi hàng nước mắt vừa chảy xuống rồi mới nói: "Xảo Phương, mẹ cũng không còn cách nào mới để chị đến đây, hôm qua dưới tình huống đó cả đêm mẹ đều ở bệnh viện, tiền lọ gạch nợ chúng ta có thể mặc kệ, nhưng đứa nhỏ thì chúng ta không thể không lo, lồng giữ nhiệt kia rất đắt, lqd, cũng không biết còn phải ở lại thêm mấy ngày nữa, hơn nữa tiền nằm viện của Tiểu Mai trong nhà cũng không còn." Trong nhà, tiền kiếm được đều dựa vào làm ruộng, trong tay cũng chỉ có hơn ba trăm đồng, còn muốn lưu trữ để nửa năm tiêu dùng, ai mà ngờ được lại xảy ra chuyện này?

Suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu Trương Xảo Phương là ti vi của cô lại chắp cánh bay đi rồi, nhưng dù sao thì người cũng quan trọng hơn vật chết kia, tuy rằng cô cũng đau lòng, nhưng cũng không biết làm thế nào mà nói: "Chị ơi còn thiếu bao nhiêu ạ, để em xem tiền trong tay em có đủ không? Tháng trước em mới đi thăm Trường Lâm nên quả thực trong tay em cũng không còn nhiều tiền."

Tống Trường Hà lau nước mắt, ngại ngùng nói: "Trong lòng mẹ cũng lo lắng, không biết cần bao nhiêu tiền, vừa rồi cùng góp lại, trong tay có hơn tám trăm, nhưng cũng còn thiếu hơn một nghìn nữa." Dù sao bây giờ cũng là ngày mùa, trong tay ai cũng không còn tiền, hơn tám trăm này là góp của mấy nhà lại.

Trương Xảo Phương không nói gì nữa, cô vào phòng lấy ra 1000 đồng đưa cho Tống Trường Hà: "Chị, trong nhà em cũng chỉ còn từng này thôi, nếu muốn hơn thì phải chờ Trường Lâm có lương rồi gửi về cho em, chị cứ cầm lấy trước đi." Chắc 1000 đồng này là đủ, nếu không đủ thì cũng phải xem tình huống, dù sao cô cũng chỉ phụ trách cứu lúc cấp bách, nhưng cô cũng không chịu trách nghiệm giúp gia đình họ trả nợ.

Tống Trường Hà cũng không nghĩ tới Trương Xảo Phương sẽ cho nhiều tiền như vậy. Chị nghĩ rằng có thể lấy ra được 500 đồng đã là rất lòn rồi, chị cầm chặt 1000 đồng trong tay mà chảy nước mắt không ngừng: "Xảo Phương, em yên tâm, nếu Trường Vinh không thể trả lại số tiền này cho em thì cha mẹ cũng nhất định sẽ trả lại cho em. . ." Chị phải nói mãi thì vợ của Trường Sơn mới lấy ra được 100 đồng, nhưng không ngờ, em dâu thứ hai của chị lại là người tốt như vậy.

"Chị, bao giờ chị đi? Em đi nhìn xem với chị." Trương Xảo Phương cũng không hào phóng đến nỗi nói không cần, tiền của cô cũng không phải là gió to

bão lớn, cô tình nguyện mua đồ cho cha mẹ, nhưng cho mượn tiền thì tại sao lại không cần chứ?

"Chị đi ngay bây giờ, chị về cũng chỉ để vay tiền, bây giờ đủ tiền rồi thì chị về dọn dẹp một chút rồi đi luôn." Nếu chị chậm thêm một chút thì nhân viên ở bệnh viện sẽ dừng thuốc mất.

"Được ạ, em thay bộ quần áo rồi đi cùng chị luôn." Trương Xảo Phương thay bộ quần áo, khóa kĩ cửa, đứng dậy cùng Tống Trường Hà vào huyện.

Mẹ Tống và Tống Trường Vinh đang mong chờ tiền đến, hôm qua lúc đến đây chính là mọi người giúp, liên quan đến việc làm phẫu thuật và những khoản khác, tiền đã sớm hết rồi, bây giờ đứa nhỏ đã bị ôm ra khỏi lồng giữ nhiệt, chờ đến khi đóng đủ tiền mới có thể ôm vào.

"Đây chính là làm bậy không thể sống mà, trước đó mấy ngày hai đứa còn đi vay tiền, cha con đã biết nên không đồng ý để hai đứa làm, nhưng một đám đều không nghe người lớn khuyên bảo, ôi, đáng thương cháu gái nhỏ của mẹ. . ." Nghe nói con dâu đưa ra được 1000 đồng, mẹ Tống kéo tay con dâu bắt đầu khóc, sống tốt mỗi ngày không được sao, đều làm cái gì thế này? Để đứa nhỏ thành như vậy, đây không phải làm bậy thì thế nào?

Trương Xảo Phương khuyên mẹ chồng một lát, cô đứng dậy nhìn đứa nhỏ: Quá nhỏ đi, thật sự quá nhỏ, tuy rằng cô chưa từng nhìn qua đứa nhỏ mới sinh, nhưng trong trí nhớ của nguyên chủ thì hai đứa nhỏ nhà chị cả và chị hai của cô không như vậy, không nói đến lông mày và tóc, nhưng làn da cũng mỏng đến có thể nhìn thấy mạch máu, yếu ớt đến muốn dọa người.

Trương Xảo Phương nhìn Tiểu Bất Điểm muốn khóc nhưng lại không khóc, cô có chút không đành lòng, cô hung hăng lườm mẹ đứa nhỏ, cô đưa lưng về phía mẹ Tống, tay cô đặt lên đỉnh đầu đứa nhỏ, chậm rãi truyền cho đứa nhỏ chút linh khí, ít nhất, cũng có thể để đứa nhỏ sống sót một cách khỏe mạnh.

Cô cảm giác thấy đứa nhỏ này hô hấp tốt hơn rồi mới chậm rãi rút tay về, sau đó không nhịn được mà lệ nóng quanh tròng: Linh khí của cô, cô ăn rau xanh nửa tháng, cô ăn đến mức giống như thỏ mới được chút linh khí như vậy, cô dễ dàng lắm sao? Điều này cũng tốt, sau này muốn giải phóng thì cũng không còn lại bao nhiêu.

Tống Trường Vinh vừa nộp tiền xong, vội vàng về đưa con gái vào lồng giữ nhiệt, vừa mở cửa thì thấy chị dâu thứ hai đang nén nước mắt đứng cạnh con gái, anh ta nhớ đến chị cả nói, chị dâu thứ hai của anh ta không hề do dự mà lấy ra 1000 đồng, anh cảm thấy trước kia vợ chồng anh vô cùng khốn nạn, gặp hoạn nạn mới thấy chân tình, chỉ có những lúc như này, mới có thể nhìn thấy ai là người thân?

"Chị dâu, chị đừng lo lắng, bác sĩ nói đứa nhỏ này cũng coi như khỏe mạnh, chỉ có còn hơi yếu, ở trong lồng giữ nhiệt mấy ngày thì tốt rồi, chị cũng đừng đau lòng." Tống Trường Vinh đi đến bên cạnh Trương Xảo Phương, thấp giọng khuyên, không ngờ chị dâu thứ hai cũng không tức giận với bọn họ, anh hai không ở nhà, chị dâu thứ hai cũng không dễ dàng.

"Ừ, sẽ tốt thôi." Trương Xảo Phương kiên định gật đầu. Cô có nhiều linh khí như vậy mà bây giờ cũng không còn, con nhóc này dám không tốt lên sao? Thật ra đứa nhỏ này cũng không mắc phải bệnh lớn, chỉ là quá yếu, nếu không thì linh khí của Trương Xảo Phương cũng không dễ chịu.

Trương Xảo Phương đưa đứa nhỏ đến lồng giữ nhiệt, lại an ủi mẹ Tống thêm một lát, tìm hiểu thêm chút tình huống thấy Từ Tiểu Mai còn mơ mơ màng màng ngủ, cũng không có việc gì cần đến cô, Trương Xảo Phương đứng dậy đi về trước.

Ra khỏi bệnh viện, cô đi thẳng đến chợ, mua thêm con gà sống gói vào một cái túi to, nhân lúc mọi người không chú ý đập một cái lên đầu con gà, con gà đáng thương choáng váng theo cô về nhà, đến chết cũng không biết bản thân chết thế nào.

Trương Xảo Phương ăn no nê thịt gà, cuối cùng cũng lấy lại được chút linh khí, lúc này cô mới nghĩ đến cha chồng và Chi Hiếu ở cách cô một nhà còn chưa ăn đâu? Dù sao mẹ cô và cô cả biết nấu ăn đều không ở nhà.

Cô mua chút thịt về nấu, xào thêm chút cải trắng với mộc nhĩ, mang theo nồi cơm mới nấu xong đi qua.

Không phải cô keo kiệt tự cô ăn thịt gà còn để cha chồng ăn rau xanh, thật sự là cô luôn miệng nói không có tiền, mà miệng thì ăn thịt gà thì thật sự là không hợp lí.

Quả nhiên là cha Tống không biết nấu ăn, cơm giữa trưa của ông là đồ thừa từ ban sáng, buổi tối ông đưa cháu trai ngoại xuống nấu mì sợi, bưng bát canh suông mì sợi, Tống Chi Hiếu đang nấu, hơi ngẩng đầu thì thấy mợ hai đang bưng đồ đi từ ngoài vào.

"Mợ hai, mợ đến rồi ạ?" Cậu nhóc chào hỏi, rồi lập tức vội vàng lao ra nhận lấy đồ ăn trong tay đối phương. Bây giờ cậu nhóc rất nhiệt tình với Trương Xảo Phương, không phải vì cái khác, bởi vì mợ hai đối tốt với nhóc nhất, không nói đến chuyện luôn mua đồ ăn đồ mặc cho nhóc, mà trong mắt mợ hai, cho đến bây giờ nhóc không có chỗ nào không tốt cả.

"Chi Hiếu cháu ăn cơm chưa? Mợ hai làm chậm, lúc này mới đưa đến cho hai ông cháu được." Thật ra là cô ăn no, linh khí tràn đầy thì mới nhớ đến trong nhà còn hai người chưa ăn cơm.

"Cháu cũng vừa định ăn nhưng còn chưa ăn ạ, cháu và ông ngoại cùng nấu mì sợi." Trộn rất nhiều tương mà vẫn vô cùng khó ăn. Tống Chi Hiếu thấy gương mặt bình tĩnh của ông ngoại, cậu nhóc thông minh nuốt lại nửa câu sau.

"Cha, cha nấu cơm sao ạ? Vừa rồi con làm chậm quá, quên không nói cho hai người một tiếng, hai ngày nay mẹ con và chị cả không ở nhà, con nấu xong cơm sẽ đưa sang cho hai người." Cô luôn cảm thấy cha chồng cô rất trầm ổn, mẹ chồng cô cũng nóng ruột, khẩu vị của cha chồng cũng không kém, nấu chút mì sợi mà nấu hơn nửa nồi.

Thật ra là cô đang nói oan cho cha Tống, cha Tống chưa bao giờ nấu cơm, thì sao ông có thể biết là phải cho bao nhiêu? Cảm giác không kém thì đổ một trận, nhưng không ngờ vào nồi lại thành nhiều như vậy?

"Xảo Phương, con cũng cùng ngồi ăn đi." Cha Tống thấy con dâu nấu đồ ăn sang, ông cũng bảo con dâu cùng ăn. Ông không phải người không thấu tình đạt lý, trong lòng cũng rất nhớ cháu gái, nhưng thói quen làm cha nghiêm nên ông luôn banh mặt ra, khiến cho mấy đứa nhỏ đều sợ ông.

--- ------ BỔ SUNG THÊM --- ------

Chương 31

Editor: Voicoi08

Sáng sớm hôm sau, Tống Trường Hà đưa Đình Đình đến tìm Trương Xảo Phương để cùng nhau đi xem gà con.

Ngày hôm qua, sau khi hai vợ chồng già nhà họ Tống đi làm ruộng về nhìn thấy con dâu mua quần áo cho họ, trong lòng họ cũng cảm thấy thoải mái đến không cần nói, ngay cả vợ của Trường Sơn cũng cảm thấy rất vui vẻ, dù sao thì khi chị ta nhìn thấy chiếc áo trên người con gái cũng biết chiếc áo này không rẻ, chiếc khăn quàng cổ của chị ta cũng là hàng cao cấp. Cha Tống thấy trong nồi còn nấu cá thì lập tức kêu con gái đi gọi con dâu đến cùng ăn, cuối cùng khi ông nghe nói Xảo Phương đến nhà ông bà thông gia thì mới thôi.

Buổi sáng, Tống Trường Hà thấy cha mẹ đều đã đi làm ruộng, chị chuẩn bị tốt cho bữa trưa, sau đó đến tìm Trương Xảo Phương.

"Chị? Sao chị đến sớm thế ạ?" Trương Xảo Phương cũng vừa cơm nước xong, cô đang dọn dẹp vườn rau ở sau nhà, thấy có những chỗ bắt đầu héo, trong lòng cô bắt đầu thấy gấp, nếu cô chuẩn bị tốt đồ ăn từ mấy hôm trước thì có phải bây giờ cũng nảy mầm rồi đúng không? Kết quả cô mới bỏ đi hai ba cây hỏng thì thấy cô cả dẫn đứa nhỏ đến.

"Ha ha, một lát nữa chị còn phải nấu cơm, chị sợ muộn quá thì không kịp mất, nhân lúc bây giờ còn thời gian, chúng ta đi đến nhà mẹ đẻ của Vương Đại nhìn thử một chút xem mấy con gà con kia thế nào." Tống Trường Hà phát hiện ra em dâu thứ hai của chị càng ngày càng dễ nhìn, cho dù chỉ là bộ quần áo phổ thông mà em dâu chị mặc vào vẫn có cảm giác như người trong huyện vậy.

Con gà con? Trương Xảo Phương vừa nghe thấy thì tinh thần cô cũng lập tức tỉnh táo, cô ném cái cuốc trong tay đi rồi nhanh chóng chạy vào nhà: "Chị, chị chờ em một chút, em xong ngay đây.

Tống Trường Hà vừa định nói là chị không nội thì đã không thấy đối phương đâu, chị chỉ cảm thấy buồn cười, mang theo Đình Đình đứng chờ cô.

Trương Xảo Phương vào nhà rửa sạch cái tay, thay một đôi giày khác, lấy tiền và mang theo chìa khóa đi ra ngoài, ba người khóa kĩ cửa, rồi cùng nhau đến nhà mẹ đẻ của Vương Đại nhìn mấy con gà con.

Gà mái nhà mẹ đẻ của Vương Đại đẻ được 20 quả trứng, bỏ đi hai quả hỏng không nở được thì còn lại là 18 con gà con, đều để Trương Xảo Phương lấy hộp giấy ôm về, nhìn những con gà con như những cục nhung tròn đang vui vẻ chạy tán loạn, Tiểu Đình Đình vui vẻ cười hì hì không ngừng.

"Đình Đình, nếu không thì cháu ở lại cùng xem gà với thím hai của cháu nha." Trương Xảo Phương thấy Tống Trường Hà về nhà còn phải nấu cơm, cô cười cười hỏi Đình Đình, cô muốn giúp chị trông đứa nhỏ để chị đỡ bận rộn.

Đình Đình đang cười nghe thấy lời này lại lập tức mím môi trốn sau lưng cô cả, Tống Trường Hà thấy vậy cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ: "Xảo Phương, chị đi trước đây." Con nhóc này lá gan quá nhỏ, trừ bỏ mấy người trong nhà thì nó không theo ai cả.

Nguyên chủ và vợ của Trường Sơn vì nhiều chuyện mà trở mặt với nhau, trong nhà làm ruộng cô chưa bao giờ giúp đỡ, cho nên Trương Xảo Phương cũng không đi giúp đỡ, thấy Đình Đình không muốn ở cùng cô, cô cười cười đưa cô cả ra ngoài rồi trở lại tiếp tục nghiên cứu đất trồng rau và gà con của cô dù sao thì sớm ăn vào miệng thì sớm có linh khí, tuyệt đối không thể qua loa.

Người trong thôn khí thế ngất trời làm ruộng cho kịp, Trương Xảo Phương ở nhà không nhanh không chậm thêu hoa, đủ loại, cho gà con ăn, mỗi ngày trôi qua tuy nhàn nhã, nhưng trong lòng cô lại không nhàn nhã, mỗi ngày nhìn gà con vui vẻ hai mắt cô đều tỏa sáng, mấy con gà này lớn chậm quá, lúc nào thì chúng mới chịu lớn lên để cô ăn vào miệng chứ?

Đảo mắt một cái đã qua một tháng, cô lại vào huyện bán tranh thêu thêm lần nữa, cầm số tiền này trong tay, cô nhẩm tính trong lòng thấy đã đủ để mua ti vi. Không sai, cô còn chưa quên chuyện này đâu, sở dĩ hiện tại cô chưa mua là vì bên ngoài còn chưa đủ tiền, lần này cô bán ba bức tranh thêu chắc là cũng thiếu không nhiều lắm.

Trương Xảo Phương về nhà với tâm trạng rất tốt, không đơn giản là kiếm tiền, cùng bởi vì cô vừa mua được hai con gà mái biết đẻ trứng, tuy rằng người bán gà nói bây giờ con gà này đẻ trứng không bằng trước kia, nhưng hai ngày đẻ một quả thì không thành vấn đề, cam đoan là hai con gà này mỗi ngày sẽ cho cô một quả trứng tươi mới, cô chỉ cần nghĩ đến đã thấy hạnh phúc.

Ngày hôm sau, cô cảm thấy hạnh phúc làm cho đàn gà một cái chuồng, lqd, vui vẻ cho chúng chút thức ăn gia súc, đang lúc cô muốn đến nhà chị hai hỏi xem mua ti vi như nào mới tốt thì cánh cổng lớn nhà cô cũng mở ra, cô cả buồn bã đi vào.

Chị cũng không đợi cô hỏi xem có chuyện gì thì đối phương đã bất đắc dĩ phun ra một câu: "Vợ Trường Vinh sinh rồi."

Sinh rồi sao? Trương Xảo Phương tính tính ngày, sau đó nghi ngờ hỏi lại: "Không phải là còn hai tháng nữa hay sao ạ?" Tuy rằng cô rất lâu rồi chưa gặp

Từ Tiểu Mai, nhưng cô vẫn nhớ là tháng tám mới sinh, bây giờ mới có tháng sáu mà.

"Ai, đừng nói đến nữa. . ." Tống Trường Hà không biết làm sao thở dài, kể lại cho Trương Xảo Phương mọi chuyện đã qua.

Lần trước, Từ Tiểu Mai tức giận bỏ đi, sau đó cũng không có chặt đứt tâm tư muốn làm giàu, lúc đó cô ta chạy đến nhà chị gái khóc lóc kể lể một hồi, thấy một cái cũng không ngờ lại là gió bão, cô ta lại quay người chạy về nhà mẹ đẻ khóc lóc.

Anh trai cả của cô ta vừa nghe xong, thấy em gái mình nói đến tình cảnh phát triển lò gạch tốt đẹp như vậy, lúc đó cũng có chút động tâm, hai anh em ngồi lại nghĩ kế, lấy hết tất cả số tiền có thể lấy ra, sau đó lại vay thêm chút tiền của cha mẹ, rồi hai nhà bắt tay vào làm.

Tuy rằng làm đó, nhưng tiền trong tay cũng không nhiều lắm, họ muốn mua gì cũng phải suy tính, cho nên có thể hiểu một chút, vậy nên tìm đến lò gạch cũng là những người thợ rẻ tiền, chỉ nghĩ đến phối hợp là được, ai ngờ mới nung đến mẻ gạch thứ hai đã xảy ra chuyện, lò gạch sập xuống, đè luôn cả người thợ làm bên dưới, tuy rằng người ta không chết nhưng cũng để mọi người sợ chết khiếp, tất nhiên người nhà của người thợ này cũng không chịu nhịn, họ hàng thân thích bạn bè kéo đến cả đống, khóc lóc gọi Tống Trường Vinh và Từ Đại Lực đền bù, còn ầm ĩ nếu không bồi thường tiền thì họ sẽ bắt hai người đến cục công an.

Hai nhà này cũng không nghĩ đến chuyện bồi thường tiền, bọn họ cũng không có tiền để có thể bồi thường, tiền trong tay họ đều đã đổ vào lò gạch, một lòng một dạ đều chờ đến khi gạch ra lò thì kiếm tiền mua gạo kìa, Từ Tiểu Mai thấy chồng và anh trai bị người ta vừa kéo vừa đẩy, cô ta cũng nóng nảy, lập tức vác bụng xông lên nhưng lại bị người ta đẩy một cái, ngã xuống, lập tức thấy máu đỏ. . .

"Đứa nhỏ có bị làm sao không ạ?" Đây là vấn đề mà Trương Xảo Phương quan tâm nhất, về phần Từ Tiểu Mai? Cô thấy đối phương cũng chỉ là đáng đời mà thôi, cố gắng cái gì mà mang thai còn vác bụng xông lên? Thật không biết nên nói cái gì với cô ta bây giờ.

"Tạm thời không có việc gì, hôm qua lúc chị từ bệnh viện về còn đang đặt trong lồng giữ nhiệt, cánh tay cẳng chân đều nhỏ đến dọa người, sinh ra mới được có bốn cân(=2kg), chị cũng không biết có thể sống được không nữa." Nhắc tới cháu gái nhỏ đáng thương, Tống Trường Hà cũng giật thon thót trong lòng, những đứa nhỏ khi mới sinh ra đều oa oa khóc lớn, nhưng đứa nhỏ này thì ngay cả rì rầm mấy cái cũng không, không biết về sau có thể bị tật xấu gì không đây?

Trương Xảo Phương cũng không biết nói gì cho phải, nhìn hai mắt cô cả hồng lên, cô thấp giọng khuyên nhủ: "Bây giờ không có chuyện gì là tốt rồi, người ta thường nói bảy tháng sống tám tháng không sống mà chị, cũng không phải không có những người bảy tháng sinh, chị đừng lo lắng." Nói xong, cô thấy hai tay đối phương đang nắm chặt, hiển nhiên là có chút khẩn trương, cô nghĩ nghĩ nên nói thêm: "Chị, hôm qua em không biết chuyện này nên không đi qua, lúc nào chị và mẹ đi qua thì nhớ bảo em, có chỗ nào khó khăn thì có thể nói với em, chúng ta là người một nhà, có thể giúp thì nhất định em sẽ giúp."

Tống Trường Hà thấy em dâu chủ động nói ra, chị lau đi hàng nước mắt vừa chảy xuống rồi mới nói: "Xảo Phương, mẹ cũng không còn cách nào mới để chị đến đây, hôm qua dưới tình huống đó cả đêm mẹ đều ở bệnh viện, tiền lọ gạch nợ chúng ta có thể mặc kệ, nhưng đứa nhỏ thì chúng ta không thể không lo, lồng giữ nhiệt kia rất đắt, lqd, cũng không biết còn phải ở lại thêm mấy ngày nữa, hơn nữa tiền nằm viện của Tiểu Mai trong nhà cũng không còn." Trong nhà, tiền kiếm được đều dựa vào làm ruộng, trong tay cũng chỉ có hơn ba trăm đồng, còn muốn lưu trữ để nửa năm tiêu dùng, ai mà ngờ được lại xảy ra chuyện này?

Suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu Trương Xảo Phương là ti vi của cô lại chắp cánh bay đi rồi, nhưng dù sao thì người cũng quan trọng hơn vật chết kia, tuy rằng cô cũng đau lòng, nhưng cũng không biết làm thế nào mà nói: "Chị ơi còn thiếu bao nhiêu ạ, để em xem tiền trong tay em có đủ không? Tháng trước em mới đi thăm Trường Lâm nên quả thực trong tay em cũng không còn nhiều tiền."

Tống Trường Hà lau nước mắt, ngại ngùng nói: "Trong lòng mẹ cũng lo lắng, không biết cần bao nhiêu tiền, vừa rồi cùng góp lại, trong tay có hơn tám trăm, nhưng cũng còn thiếu hơn một nghìn nữa." Dù sao bây giờ cũng là ngày mùa, trong tay ai cũng không còn tiền, hơn tám trăm này là góp của mấy nhà lại.

Trương Xảo Phương không nói gì nữa, cô vào phòng lấy ra 1000 đồng đưa cho Tống Trường Hà: "Chị, trong nhà em cũng chỉ còn từng này thôi, nếu muốn hơn thì phải chờ Trường Lâm có lương rồi gửi về cho em, chị cứ cầm lấy trước đi." Chắc 1000 đồng này là đủ, nếu không đủ thì cũng phải xem tình huống, dù sao cô cũng chỉ phụ trách cứu lúc cấp bách, nhưng cô cũng không chịu trách nghiệm giúp gia đình họ trả nợ.

Tống Trường Hà cũng không nghĩ tới Trương Xảo Phương sẽ cho nhiều tiền như vậy. Chị nghĩ rằng có thể lấy ra được 500 đồng đã là rất lòn rồi, chị cầm chặt 1000 đồng trong tay mà chảy nước mắt không ngừng: "Xảo Phương, em yên tâm, nếu Trường Vinh không thể trả lại số tiền này cho em thì cha mẹ cũng nhất định sẽ trả lại cho em. . ." Chị phải nói mãi thì vợ của Trường Sơn mới lấy ra được 100 đồng, nhưng không ngờ, em dâu thứ hai của chị lại là người tốt như vậy.

"Chị, bao giờ chị đi? Em đi nhìn xem với chị." Trương Xảo Phương cũng không hào phóng đến nỗi nói không cần, tiền của cô cũng không phải là gió to bão lớn, cô tình nguyện mua đồ cho cha mẹ, nhưng cho mượn tiền thì tại sao lại không cần chứ?

"Chị đi ngay bây giờ, chị về cũng chỉ để vay tiền, bây giờ đủ tiền rồi thì chị về dọn dẹp một chút rồi đi luôn." Nếu chị chậm thêm một chút thì nhân viên ở bệnh viện sẽ dừng thuốc mất.

"Được ạ, em thay bộ quần áo rồi đi cùng chị luôn." Trương Xảo Phương thay bộ quần áo, khóa kĩ cửa, đứng dậy cùng Tống Trường Hà vào huyện.

Mẹ Tống và Tống Trường Vinh đang mong chờ tiền đến, hôm qua lúc đến đây chính là mọi người giúp, liên quan đến việc làm phẫu thuật và những khoản khác, tiền đã sớm hết rồi, bây giờ đứa nhỏ đã bị ôm ra khỏi lồng giữ nhiệt, chờ đến khi đóng đủ tiền mới có thể ôm vào.

“Đây chính là làm bậy không thể sống mà, trước đó mấy ngày hai đứa còn đi vay tiền, cha con đã biết nên không đồng ý để hai đứa làm, nhưng một đám đều không nghe người lớn khuyên bảo, ôi, đáng thương cháu gái nhỏ của mẹ. . .” Nghe nói con dâu đưa ra được 1000 đồng, mẹ Tống kéo tay con dâu bắt đầu khóc, sống tốt mỗi ngày không được sao, đều làm cái gì thế này? Để đứa nhỏ thành như vậy, đây không phải làm bậy thì thế nào?

Trương Xảo Phương khuyên mẹ chồng một lát, cô đứng dậy nhìn đứa nhỏ: Quá nhỏ đi, thật sự quá nhỏ, tuy rằng cô chưa từng nhìn qua đứa nhỏ mới sinh, nhưng trong trí nhớ của nguyên chủ thì hai đứa nhỏ nhà chị cả và chị hai của cô không như vậy, không nói đến lông mày và tóc, nhưng làn da cũng mỏng đến có thể nhìn thấy mạch máu, yếu ớt đến muốn dọa người.

Trương Xảo Phương nhìn Tiểu Bất Điểm muốn khóc nhưng lại không khóc, cô có chút không đành lòng, cô hung hăng lườm mẹ đứa nhỏ, cô đưa lưng về phía mẹ Tống, tay cô đặt lên đỉnh đầu đứa nhỏ, chậm rãi truyền cho đứa nhỏ chút linh khí, ít nhất, cũng có thể để đứa nhỏ sống sót một cách khỏe mạnh.

Cô cảm giác thấy đứa nhỏ này hô hấp tốt hơn rồi mới chậm rãi rút tay về, sau đó không nhịn được mà lệ nóng quanh tròng: Linh khí của cô, cô ăn rau xanh nửa tháng, cô ăn đến mức giống như thỏ mới được chút linh khí như vậy, cô dễ dàng lắm sao? Điều này cũng tốt, sau này muốn giải phóng thì cũng không còn lại bao nhiêu.

Tống Trường Vinh vừa nộp tiền xong, vội vàng về đưa con gái vào lồng giữ nhiệt, vừa mở cửa thì thấy chị dâu thứ hai đang nén nước mắt đứng cạnh con gái, anh ta nhớ đến chị cả nói, chị dâu thứ hai của anh ta không hề do dự mà lấy ra 1000 đồng, anh cảm thấy trước kia vợ chồng anh vô cùng khốn nạn, gặp hoạn nạn mới thấy chân tình, chỉ có những lúc như này, mới có thể nhìn thấy ai là người thân?

“Chị dâu, chị đừng lo lắng, bác sĩ nói đứa nhỏ này cũng coi như khỏe mạnh, chỉ có còn hơi yếu, ở trong lồng giữ nhiệt mấy ngày thì tốt rồi, chị cũng đừng đau lòng.” Tống Trường Vinh đi đến bên cạnh Trương Xảo Phương, thấp giọng khuyên, không ngờ chị dâu thứ hai cũng không tức giận với bọn họ, anh hai không ở nhà, chị dâu thứ hai cũng không dễ dàng.

“Ừ, sẽ tốt thôi.” Trương Xảo Phương kiên định gật đầu. Cô có nhiều linh khí như vậy mà bây giờ cũng không còn, con nhóc này dám không tốt lên sao? Thật ra đứa nhỏ này cũng không mắc phải bệnh lớn, chỉ là quá yếu, nếu không thì linh khí của Trương Xảo Phương cũng không dễ chịu.

Trương Xảo Phương đưa đứa nhỏ đến lồng giữ nhiệt, lại an ủi mẹ Tống thêm một lát, tìm hiểu thêm chút tình huống thấy Từ Tiểu Mai còn mơ mơ màng màng ngủ, cũng không có việc gì cần đến cô, Trương Xảo Phương đứng dậy đi về trước.

Ra khỏi bệnh viện, cô đi thẳng đến chợ, mua thêm con gà sống gói vào một cái túi to, nhân lúc mọi người không chú ý đập một cái lên đầu con gà, con gà đáng thương choáng váng theo cô về nhà, đến chết cũng không biết bản thân chết thế nào.

Trương Xảo Phương ăn no nê thịt gà, cuối cùng cũng lấy lại được chút linh khí, lúc này cô mới nghĩ đến cha chồng và Chi Hiếu ở cách cô một nhà còn chưa ăn đâu? Dù sao mẹ cô và cô cả biết nấu ăn đều không ở nhà.

Cô mua chút thịt về nấu, xào thêm chút cải trắng với mộc nhĩ, mang theo nồi cơm mới nấu xong đi qua.

Không phải cô keo kiệt tự cô ăn thịt gà còn để cha chồng ăn rau xanh, thật sự là cô luôn miệng nói không có tiền, mà miệng thì ăn thịt gà thì thật sự là không hợp lí.

Quả nhiên là cha Tống không biết nấu ăn, cơm giữa trưa của ông là đồ thừa từ ban sáng, buổi tối ông đưa cháu trai ngoại xuống nấu mì sợi, bưng bát canh suông mì sợi, Tống Chi Hiếu đang nấu, hơi ngẩng đầu thì thấy mợ hai đang bưng đồ đi từ ngoài vào.

“Mợ hai, mợ đến rồi ạ?” Cậu nhóc chào hỏi, rồi lập tức vội vàng lao ra nhận lấy đồ ăn trong tay đối phương. Bây giờ cậu nhóc rất nhiệt tình với Trương Xảo Phương, không phải vì cái khác, bởi vì mợ hai đối tốt với nhóc nhất, không nói đến chuyện luôn mua đồ ăn đồ mặc cho nhóc, mà trong mắt mợ hai, cho đến bây giờ nhóc không có chỗ nào không tốt cả.

“Chi Hiếu cháu ăn cơm chưa? Mợ hai làm chậm, lúc này mới đưa đến cho hai ông cháu được.” Thật ra là cô ăn no, linh khí tràn đầy thì mới nhớ đến trong nhà còn hai người chưa ăn cơm.

“Cháu cũng vừa định ăn nhưng còn chưa ăn ạ, cháu và ông ngoại cùng nấu mì sợi.” Trộn rất nhiều tương mà vẫn vô cùng khó ăn. Tống Chi Hiếu thấy gương mặt bình tĩnh của ông ngoại, cậu nhóc thông minh nuốt lại nửa câu sau.

“Cha, cha nấu cơm sao ạ? Vừa rồi con làm chậm quá, quên không nói cho hai người một tiếng, hai ngày nay mẹ con và chị cả không ở nhà, con nấu xong cơm sẽ đưa sang cho hai người.” Cô luôn cảm thấy cha chồng cô rất trầm ổn, mẹ chồng cô cũng nóng ruột, khẩu vị của cha chồng cũng không kém, nấu chút mì sợi mà nấu hơn nửa nồi.

Thật ra là cô đang nói oan cho cha Tống, cha Tống chưa bao giờ nấu cơm, thì sao ông có thể biết là phải cho bao nhiêu? Cảm giác không kém thì đổ một trận, nhưng không ngờ vào nồi lại thành nhiều như vậy?

“Xảo Phương, con cũng cùng ngồi ăn đi.” Cha Tống thấy con dâu nấu đồ ăn sang, ông cũng bảo con dâu cùng ăn. Ông không phải người không thấu tình đạt lý, trong lòng cũng rất nhớ cháu gái, nhưng thói quen làm cha nghiêm nên ông luôn banh mặt ra, khiến cho mấy đứa nhỏ đều sợ ông.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 32

Editor: Voicoi08

"Cha, cha và Chi Hiếu ăn đi ạ, không cần để ý đến con đâu, vừa rồi lúc con về thấy đói bụng nên có mua chút thức ăn trên xe rồi, trong nhà cũng vẫn còn đồ ăn, buổi tối con đói bụng lại ăn sau." Trương Xảo Phương cười cười từ chối, cô cũng không thể nói với cha chồng là vừa rồi cô đã ăn no thịt gà rồi đúng không?

Tống Chi Hiếu đã nhanh chóng há to miệng ăn cơm, bao nhiêu lâu rồi nhóc chưa được ăn thịt chứ? Trong thôn muốn mua chút thịt cũng không dễ dàng, chủ yếu là không có chỗ bảo quản, mùa đông thì không sao vì cứ để bên ngoài cũng được, nhưng mùa hè mà muốn ăn thịt thì thật sự là không có nhiều cơ hội.

Cha Tống thấy trong đồ ăn có nhiều thịt, ông lên tiếng nói: "Xảo Phương, về nhà có cái gì thì nấu cái đó, không cần phải mua thịt đâu." Con dâu luôn không để cho vợ chồng già ông phải thiếu thốn, lần này vợ Trường Vinh gặp chuyện người con dâu thứ hai của ông cũng bỏ ra không ít tiền, bây giờ đứa nhỏ lại mua thịt cho ông, cho dù muốn bắt nạt người ta cũng không thể bắt nạt như vậy được.

"Con cũng không phải là cố ý mua đâu ạ, hôm nay con tiện đường vào huyện nên mới mua một miếng, miếng thịt này nếu không ăn thì để ngày thứ hai cũng sẽ hỏng thôi, chờ khi ăn hết chỗ thịt này cũng không có nữa ạ." Trương Xảo Phương giải thích xong, thấy cha chồng cô ăn, cô đi ra ngoài thu dọn bên ngoài. Sáng nay Tống Trường Hà vội vàng nhanh chóng đi, đông một cái bát, tây một đôi đũa cũng bị cha Tống gom lại thành một đống mà chưa dọn dẹp gì đâu.

Cô đang rửa dọn bên này thì bên kia Tống Chi Hiếu cũng dọn bát đũa vừa ăn xong ra, thấy mợ hai đang nhìn nửa nồi mì sợi mà buồn rầu, Tống Chi Hiếu gãi đầu giải thích: "Ông ngoại cũng chỉ ăn một miếng, cháu nghĩ cái nào để lâu cũng hỏng, nên cháu thích ăn cơm hơn." Cậu nhóc không thích cái này, hơn nữa lại là món mì sợi đặc biệt như vậy cậu càng không thích.

Trương Xảo Phương thấy đứa nhỏ do do dự dự giải thích, cô cười cười nói: "Đúng rồi, để cũng không ăn hết, đương nhiên chúng ta phải nhặt những cái thích ăn, nếu đổi lại là mợ thì cũng vậy thôi."

Tống Chi Hiếu thấy mợ hai nói mình không sai, nhóc cười ha ha rồi quay người đi lau bàn.

Trương Xảo Phương để sang một bên, tiếp tục rửa bát, nếu cái này là ở nhà cô, cô nhất định sẽ phá sản (hoang phí) mà cho gà cho chó ăn, nhưng ở nhà cha mẹ chồng thì không được, nếu cha chồng cô nhìn thấy thì nhất định ông sẽ đau lòng, cô vẫn nên giữ lại thì hơn, đợi đến mai để nó lên men, cô trực tiếp nhào bột chưng bánh màn thầu.

Trương Xảo Phương thu dọn xong phòng ngoài, cô thu lại tất cả quần áo bẩn của Tống Chi Hiếu, rồi mới chào cha chồng về nhà mình.

Sau khi về nhà, cô nhìn chuồng gà vui mừng phát hiện, gà nhà cô thế mà lại sinh được một quả trứng? Trương Xảo Phương tràn đầy vui mừng trong lòng, cô mang trứng vào nhà nấu nước, chờ khi nước sôi, cô đánh trứng vào bát, thêm chút đường, sau đó trực tiếp rót nước vào, cô uống một bát nước trứng gà tràn ngập linh khí, Trương Xảo Phương cảm thấy rất hạnh phúc, không hổ là trứng gà cô tự nuôi, nhìn chỗ linh khí này mà xem, quá đậm đặc đi. Cũng sắp vượt qua một cái đùi gà rồi.

Trương Xảo Phương thỏa mãn uống một hơi cạn sạch, cô vội vàng ra ngoài lấy thức ăn cho gà, vì linh khí của cô, cô nhất định sẽ coi hai con gà này như tổ tông mà phục vụ, tất nhiên sau đó trứng gà cũng sẽ đến cuồn cuộn,lqd, khà khà, những ngày hạnh phúc của cô cuối cùng cũng đến rồi.

Bắt đầu từ hôm sau, một ngày Trương Xảo Phương mang ba bữa cơm sang cho cha chồng, thời gian còn lại cô ở nhà cho gà ăn, thêu hoa, chăm sóc vườn rau. Trong thời gian đấy, Tống Trường Hà có về nhà một lần vì lo lắng, thấy trong nhà được thu dọn sạch sẽ, em dâu thứ hai của chị lại một ngày ba bữa đưa cơm sang, chị lại yên tâm thoải mái mà đi. Tuy rằng cháu gái nhỏ đã qua giai đoạn nguy hiểm không còn đại sự gì nữa, nhưng Từ Tiểu Mai vẫn nằm trên giường không thể động, đứa nhỏ còn cần có người chăm sóc, Trường Vinh đi xử lí chuyện lò gạch, rối thành một nùi, thật đúng là không thể phân thân được.

Cuối cùng qua bảy ngày, người lớn và đứa nhỏ đều không có việc gì, Tống Trường Vinh mượn một cái xe đón hai mẹ con về nhà cha mẹ, không còn cách nào khác, bây giờ nhà họ không thể ở được, còn cái lò gạch thì xem như hoàn toàn xong đời, người nhà của người bị thương mỗi ngày đều đến nhà họ nháo, nếu vợ anh và đứa nhỏ trở về nhà thì không đến hai ngày sẽ phải quay lại bệnh viện thôi.

Từ Tiểu Mai không phải không nghĩ đến chuyện về nhà mẹ đẻ, nhưng cô ta lại không thể về nhà mẹ đẻ được, chị dâu cô ta đang lật trời ở nhà mẹ đẻ cô ta, chị dâu cô ta luôn miệng nói nếu không có Từ Tiểu Mai cô thì Từ Đại Lực cũng không làm ra chuyện hồ đồ như vậy, mẹ Từ vì chuyện con gái thứ hai là người phụ nữ dâm đãng cho đến bây giờ còn chưa bình thường lại, cộng thêm con dâu không ngừng gây chuyện, bà lại bị bệnh, nếu không thì con gái ruột nằm viện sao bà có thể không đi chăm sóc chứ?

Từ Tiểu Mai nhìn thấy Trương Xảo Phương, không thể nói rõ là trong lòng đang có cảm giác gì, lúc cô ta tỉnh lại có nghe nói con gái của cô ta có thể tiếp tục ở trong lồng giữ nhiệt, ít nhiều cũng là nhờ chị dâu thứ hai của cô ta cho vay tiền, cô vốn nên cảm ơn đối phương, nhưng nghĩ lại, nếu không phải vì chị ta giữ chặt bí quyết thêu thì cô ta cũng không gặp phải nhiều chuyện như vậy. Tuy rằng cô ta cũng hiểu rằng chuyện này không thể trách Trương Xảo Phương, nhưng cô ta vẫn không muốn nhìn thấy đối phương, dù sao bây giờ cô ta cũng không thể về nhà, phía sau còn có cả khoản nợ lớn phải trả, không tìm được người chịu tội thay để cô ta có thể trốn tránh trách nghiệm, cô ta cũng sắp bị ép đến điên lên rồi.

Trương Xảo Phương thấy hai mẹ con họ về thì cô cũng qua thăm hai lần, sau khi thấy Từ Tiểu Mai thờ ơ, cô cũng không mắc bệnh mà thích lấy mặt nóng áp vào mông lạnh của người ta, cô đi hai lần thấy đứa nhỏ không có chuyện gì nên cô cũng thoải mái mà sống cuộc sống của cô.

Vì chuyện này, cha Tống mẹ Tống càng thêm ấn tượng xấu với con dâu thứ ba, nếu không phải ông bà nghĩ đến chuyện cháu gái nhỏ còn phải ăn sữa của mẹ, thì hai người đã sớm đuổi người ra ngoài rồi. Nhà họ Từ bọn họ đến con gái còn không cần, thì nhà họ Tống bọn họ quản nhiều chuyện như vậy làm gì?

Trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, Trương Xảo Phương không thể không nói cho chồng cô một tiếng, cô sợ vợ chồng vì tiền mà xảy ra mâu thuẫn, cô cũng chưa nói đến chuyện cô lại bán thêm một bức tranh thêu, mà chỉ nói trong túi cô còn hơn 1000 đồng, phần lớn đều mang đến cho vợ chồng em ba, bản thân cô chỉ để lại chút tiền tiêu vặt mà thôi, cho dù như thế nào thì đó cũng là em trai của Trường Lâm, ai biết được trong lòng anh nghĩ như thế nào chứ?

Tống Trường Lâm nhận được thư thì nhíu mày, anh không biết tại sao hai vợ chồng em trai anh có thể hồ đồ như vậy? Không làm tốt về vấn đề an toàn thì cũng thôi, lúc thật sự gặp chuyện không may rồi em dâu anh lại còn mang theo cái bụng to mà đánh về phía trước là sao? Cho dù vợ chồng tình thâm thì cũng không thể dùng phương pháp như vậy được.

Tống Trường Lâm đối với việc vợ anh hào phóng, anh cảm thấy rất cảm kích, anh biết vợ anh không thể ở chung được với hai chị em bạn dâu, lúc này mà vợ anh có thể lấy ra nhiều tiền như vậy thật sự không dễ dàng, cũng không biết trong túi vợ anh còn bao nhiêu tiền? Anh nghĩ nghĩ, anh vẫn nên gửi lại hai tháng tiền lương cho cô, tránh việc Xảo Phương không còn tiền tiêu.

Vấn đề vợ chồng em trai còn nợ tiền, anh cũng bất lực, cho dù có biện pháp anh cũng không muốn nói, hai người này quả thật là không có đầu óc, lần này mà giúp bọn họ thu dọn cục diện rối rắm thì lần sau biết làm sao bây giờ? Đứa nhỏ đã không có chuyện gì, cũng có cha mẹ anh giúp đỡ chăm sóc, hai người họ tự kiếm tiền đi thôi,lqd, có nhà ai mà tiền là gió to bão lớn đâu, cha mẹ che chở nhiều năm như vậy, cũng đến lúc tự bản thân phải độc lập rồi.

"Trường Lâm, liên trưởng Tôn gọi cậu." Tống Trường Lâm đang suy nghĩ thì Triệu Dũng đẩy cửa vào, thấy anh đang nhíu mày suy nghĩ, trong lòng Triệu Dũng cũng lộp bộp: "Này, lại có chuyện gì rồi à?" Vợ Trường Lâm không giống như người thích gây chuyện? Chưa được mấy ngày tốt đẹp lại xảy ra chuyện gì rồi đây?

Tống Trường Lâm đối mặt với bạn tốt, anh để thư lên bàn, nói một cách đơn giản lại, sau đó đứng lên muốn đi ra ngoài.

Triệu Dũng cũng đang ở đó suy nghĩ, không trách được lúc đầu vợ Trường Lâm luôn đòi tiền? Náo loạn lúc lâu hóa ra chính là một người mềm lòng, không cần phải nói đến chuyện tiền lúc đầu, không thể nói rõ là giúp ai, người nào trong nhà Trường Lâm đây? Một đám người cũng đủ náo nhiệt.

Trong lòng Triệu Dũng đang giúp Trương Xảo Phương tẩy trắng, thấy bạn tốt đứng dậy muốn đi ra ngoài, anh trợn tròn mắt nói: "Cậu đi đâu vậy?"

"A, cậu vừa bảo liên trưởng Tôn gọi mình mà đúng không?" Tống Trường Lâm ngạc nhiên quay đầu lại, chẳng lẽ cậu ấy lừa anh sao?

Triệu Dũng nhắm mắt vỗ một cái lên đầu: "Nhìn trí nhớ của mình này, đúng rồi, liên trưởng Tôn gọi cậu, bảo cậu nhanh chóng qua đó."

Tống Trường Lâm bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người đi gặp liên trưởng Tôn.

-.-.-.-.-.-.-.-.-.-.--.-.-.-..-.-.--.-…-

"Trường quân đội?" Tống Trường Lâm nhìn bức thư thông báo trong tay, anh xúc động đến mức run tay. Dù sao anh cũng đợi rất lâu mới được bức thư thông báo này, nhìn nhiều người còn nhỏ hơn anh mà không ngừng vươn lên, anh cũng không có cách nào, có ý tưởng có năng lực thì sao chứ? Ai bảo anh không có bằng cấp? Vì ngày hôm nay, vì tranh thủ một cơ hội duy nhất, anh đã hai mươi chín tuổi mà còn phải học tập mỗi ngày mới có thể bắt được thời cơ, không học tập, cho dù có cơ hội cũng không thể vận dụng tốt được.

"Trường Lâm, chuẩn bị cho tốt, chờ lúc cậu tốt nghiệp trường quân đội, tôi tin tưởng tiền đồ của cậu còn tốt hơn Tư Đô." Liên trưởng Tôn vỗ vỗ bả vai Tống Trường Lâm, anh có thể hiểu được sự kích động của đối phương. Cho dù là kinh nghiệm thực chiến hay tri thức lý luận, mấy người dưới tay anh còn tốt hơn nhiều so với mấy tên mới đến kia, dù sao thì mấy người này cũng từng tham gia "Cuộc chiến đối kháng tự vệ phản kích", lập được không ít công trình quân sự, nếu đây là ở thời kỳ giải phóng, cấp bậc của bọn họ đã sớm lên rồi, nhưng bây giờ cái gì cũng phải cần bằng cấp, không có một chút quan hệ này thì chính là không thể được.

"Liên trưởng, em cám ơn anh." Tống Trường Lâm nắm chặt thư thông báo trong tay, hít sâu một hơi, sau đó thật lòng nói lời cảm ơn với liên trưởng Tôn, đây là thủ trưởng của anh, không có liên trưởng đề cử thì sao anh có được bức thư thông báo này chứ?

"Ha ha, thằng nhóc ngốc này, cảm ơn cái gì chứ? Đây chính là bản lĩnh của cậu, nếu không thì cho dù tôi có đề cử cũng không có ai thèm để ý. Cố lên đi, nhưng đừng để bộ đội chúng ta mất mặt, nói thật, tôi vô cùng chờ mong ngày cậu về làm lãnh đạo của tôi." Liên trưởng Tôn cười cười nhìn Tống Trường Lâm, anh thật lòng chờ mong ngày nào đó. Anh đã già, mà mấy tên nhóc này vẫn còn đương lúc tuổi trẻ, anh không thỏa mãn được mộng tướng quân, nếu tên nhóc này có thể phấn đấu thêm, anh cũng coi như là thỏa mãn rồi.

"Vâng." Tống Trường Lâm đứng nghiêm thân mình, ưỡn ngực ngẩn đầu, nghiêm chỉnh làm động tác quân lễ: "Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ." Anh cũng chờ mong ngày nào đó đến.

Triệu Dũng đang chờ ở bên ngoài, anh còn muốn nói với bạn tốt, bảo bạn viết thư khuyên nhủ vợ, không nói đến chuyện làm người tốt, nhưng đừng tiếp

tục làm người tốt nữa, tự cô ấy thêu hoa kiếm tiền cũng không dễ dàng, tiêu tiền mua này mua nọ cho Trường Lâm thì cũng thôi, nhưng cũng đừng đối tốt với bên ngoài quá.

Kết quả, ngay lúc anh bắt đầu không kiên nhẫn vì chờ thì thấy bạn tốt vui vẻ đi ra: "Triệu Dũng, cậu đang sốt ruột chờ đúng không? Đi, cậu cùng đi với mình đi." Tống Trường Lâm mang theo khóe mắt đuôi mày đều mang theo ý cười, giọng điệu nói chuyện cũng cao hơn.

"Có chuyện gì mà cậu vui vẻ vậy? Liên trưởng cho cậu thêm tiền lương sao?" Vừa rồi cậu ấy còn nhăn mày buồn bã kìa, mới đi vào một lúc, đi ra lại giống như vừa đổi sắc mặt.

"Chuyện tốt, chuyện vô cùng tốt, chúng ta về phòng rồi nói." Bên ngoài có nhiều người, chuyện này cũng không thích hợp để phô ra, Tống Trường Lâm kéo tay bạn tốt, nhanh chân về phòng, đóng cửa lại, anh vui vẻ nói: "Triệu Dũng, mình có thể đi học ở trường quân đội rồi." Mặc dù anh sắp ba mươi tuổi, đi học cũng có chút dọa người, nhưng anh cũng không để ý, có thể vào được trường quân đội là ước mơ thiết tha của anh, đây là chuyện đáng hưng phấn đến thế nào chứ?

"Trời ạ, chuyện này là thật sao?"Triệu Dũng cũng ngạc nhiên và vui mừng đến không biết nói gì cho phải, anh đánh một quyền lên ngực bạn tốt, cười ha ha: "Thằng nhóc này, cậu được đó? Không uổng phí nhiều năm như vậy cậu vẫn kiên trì học hành, cuối cùng cũng có được ngày hôm nay." Bọn họ đều đã lớn tuổi, đọc sách là chuyện vô cùng khó khăn, ít nhất là anh đọc không vào, nhưng mấy năm này Tống Trường Lâm luôn cố gắng đọc sách, anh cũng không biết tại sao bạn tốt có thể kiên trì đi xuống, bây giờ xem ra Trường Lâm cũng không phí công cố gắng học, cuối cùng cũng có ngày nổi danh rồi.

"Đúng vậy, cuối cùng mình cũng có ngày hôm nay." Tống Trường Lâm cười cười, anh đột nhiên lại có chút thương cảm, anh nhịn nhiều năm như vậy cuối cùng cũng được xuất đầu rồi.

"Được rồi, đây là chuyện tốt, đừng nói với mình là cậu muốn chảy hai giọt nước mắt." Nói với Tống Trường Lâm xong, anh cũng hít hít mũi, sau đó cười nói: "Không thể ra ngoài được, tí nữa mình đến phòng bếp tìm chút rượu, lấy thêm chút đồ ăn, hai anh em mình chúc mừng một phen." Triệu Dũng vỗ vỗ vai bạn tốt, anh còn vui vẻ hơn cả khi chính anh được vào trường quân đội, tình cảm của hai người bọn họ đã trải qua dãi nắng dầm mưa, thật sự là còn thân hơn an hem ruột thịt.

"Ai, cậu kiếm chút rượu là được rồi, đồ ăn thì không cần đâu, mình có rồi." Tống Trường Lâm bỏ qua chút ẩm ướt trong mắt, anh vội vàng gọi Triệu Dũng lại.

"Cậu có đồ ăn gì?" Triệu Dũng không tin.

Tống Trường Lâm đi đến bên cạnh giường, cúi người lôi một chiếc thùng giấy ra, bên trong còn hơn nửa thùng xúc xích, Triệu Dũng mở to hai mắt nhìn: "Trời, thằng nhóc này cậu trộm giấu đồ à?" Đáng giận nhất là cậu ấy còn giấu nhanh như vậy? Hai người họ luôn cùng ra cùng vào, sao anh không biết cậu ấy mua từ khi nào chứ?

Anh nhanh chóng bước thêm hai bước cầm một hộp xúc xích ra, sau đó bày ra vẻ mặt lên án nói: "Thằng nhóc này, thế mà cậu cũng bỏ được hả? Chân giò nướng cậu cũng mua mấy hộp thế này?"

"Cái gì mà mình cũng bỏ được chứ? Đây là vợ mình mua cho mình trước khi cô ấy về, mình còn chưa có ăn đâu." Mỗi ngày anh đều mệt chết khiếp cũng không có thời gian ăn cái này, hơn nữa không có việc gì nhìn một thùng đồ ăn anh cũng sẽ nhớ đến vợ anh, cho nên ngoại trừ mỗi ngày anh uống một cốc sữa bột thì anh cũng chỉ ăn gói mì ăn liền, còn lại thì cái gì anh cũng chưa ăn.

Triệu Dũng cầm mà không ngừng lắc đầu, một lúc lâu sau anh mới phun ra một câu: "Em dâu thật sự tốt với cậu đã qua mức có thể so sánh, Trường Lâm, sau này nếu cậu dám đối xử không tốt với em dâu, thì cho dù mình là bạn cậu mình cũng không tha cho cậu." Vợ anh mà có tiền trong tay thì cũng tiếc không dám tiêu cho mình, vợ Trường Lâm thì thật sự bỏ được khi mua đồ cho chồng.

Tống Trường Lâm tức giận một phát đoạt lại cái hộp, khoát tay nói: "Được rồi, được rồi, cậu đi tìm rượu đi thôi, vợ mình còn cần cậu quan tâm sao? Mình không biết phải đối tốt với cô ấy chắc?" Anh rất yêu vợ anh nha.

"Cậu biết phải đối tốt với cô ấy thì cậu lập tức viết thư nói cho người ta, đừng không có việc gì lại khiến cô ấy phải nhớ thương, mình thấy vợ cậu là một người mềm lòng, thật vất vả mới kiếm được chút tiền, bản thân cô ấy đều tiếc không dám ăn mặc mà tất cả đều tiêu trên người nhà họ Tống rồi." Cô ấy mua bao nhiêu đồ cho chồng thì cũng thôi đi, nhưng vừa chìa tay ra giúp em chồng chính là 1000 đồng, Trường Lâm đừng coi đấy là đương nhiên.

Tống Trường Lâm vỗ vỗ cánh tay Triệu Dũng: "Được rồi, mình hiểu ý cậu, trong thư vợ mình cũng nói, cháu gái nhỏ của mình không có chuyện gì, tí nữa mình cũng sẽ viết thư cho cô ấy, đứa nhỏ đã không có chuyện gì thì cô ấy cũng không cần phải quan tâm đến người lớn nữa, trong tay mình còn hai tháng tiền lương, đến lúc đó mình cũng gửi cho cô ấy luôn, tránh việc cô ấy không còn tiền để tiêu."

"Ừ, thế còn được, không đúng, chính cậu cũng phải giữ lại chút tiền, tháng chín sẽ đi học, đến trường quân đội sẽ không thể so với lúc ở bộ đội được, cái gì cũng phải tiêu đến tiền, thật sự trong tay không có tiền thì không thể làm gì được." Loại quan quân đi học như bọn họ phải hai năm , học phí không cần đóng, nhưng không có nghĩa là các loại tiêu dùng khác không phải bỏ tiền. Cho nên Trường Lâm phải chuẩn bị cho tốt.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Editor: Voicoi08

Tống Trường Lâm nghe Triệu Dũng nói vậy anh mới phát hiện ra anh quên một vấn đề rất quan trọng: Nếu anh đi học, cuộc sống trong nhà phải làm sao bây giờ? Vợ anh phải làm sao bây giờ? Anh không phải sợ không có tiền, anh ở bên ngoài có cắn màn thầu ăn dưa muối cũng có thể kiên trì đến cùng, nhưng vợ anh tốt như vậy, anh không thể để cô cùng nhau ăn dưa muối với anh được.

Tống Trường Lâm lo lắng trong khi anh không hề biết, vợ anh ở nhà còn đang ăn thịt gà kìa, nghĩ nghĩ, anh cảm thấy việc này anh nên nói rõ ràng với vợ anh thì tốt hơn, anh cũng không uống rượu chúc mừng nữa mà xoay người ra ngoài gọi điện thoại cho vợ anh.

Lúc này, Trương Xảo Phương đang ở nhà uống nước trứng gà, cô luôn kiên trì cố gắng cho gà ăn, mỗi ngày cô đều uống nước trứng gà, bây giờ từ một ngày một quả trứng đã tăng lên thành hai quả trứng trong một ngày rồi. Trương Xảo Phương ngây ngất hấp thu linh khí trong trứng gà, cô đưa tay lên sờ sờ mặt mình, cô cảm thấy da cô bây giờ còn tốt hơn trước kia nhiều, đây cũng không phải là công lao của linh khí, mà chắc là do đồ ăn tốt hơn, vì có linh khí, đồ ăn của cô đều là đồ ăn tươi mới, vậy nên làn da cô muốn không tốt nên cũng khó.

"Sau khi Trương Xảo Phương nghe được thông báo, nhanh chóng đến hội trường thôn nghe điện thoại. Sau khi Trương Xảo Phương nghe được thông báo, nhanh chóng đến hội trường thôn nghe điện thoại." Thông báo của loa vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của cô, nghĩ nghĩ, có lẽ là Trường Lâm lo lắng cho người nhà Trường Vinh sao? Cô đang chuẩn bị để lát nữa phải nói như thế nào, vội vàng khóa kỹ cửa rồi chạy đi nghe điện thoại.

"Alo, Trường Lâm?" Trương Xảo Phương cầm lấy điện thoại lập tức theo quan tính mà dịu dàng gọi một tiếng Trường Lâm, sau đó cô mới phát hiện ra bên cạnh cô còn có con gái của chủ nhiệm đang mở to hai mắt nhìn cô, cô đỏ mặt lên, xoay người đi, con gái của chủ nhiệm cũng nghẹn cười, nhẹ nhàng đi ra ngoài, thậm trí còn tốt bụng giúp cô đóng cửa.

Trương Xảo Phương nghe chồng cô dịu dàng quan tâm qua điện thoại, cô ngồi trên ghế cười tủm tỉm trả lời, sau đó cô nói lại một lần chuyện của gia đình Trường Vinh, rồi mới nghe thấy chồng cô nói đến chuyện chính.

"Trường quân đội?" nguyên chủ quả thật không biết chuyện này, cho nên đồng chí Trương Xảo Phương cũng không hiểu, cô không hiểu tại sao chồng cô lớn vậy rồi mà còn muốn đến trường học?

"Xảo Phương, là thế này, ở bộ đội muốn thăng chức đều phải xem bằng cấp, anh không phải từ trường học ra, cho nên sau này mặc dù làm bao nhiêu năm thì cũng chỉ là đội trưởng, cho nên đây là một cơ hội tốt, từ trường quân đội ra, ít nhất anh cũng tăng được một bậc, sau này muốn tăng chức cũng dễ dàng hơn một chút. . ." Tuy rằng anh cũng không muốn vợ anh phải chịu khổ với anh, nhưng Tống Trường Lâm cũng không cam lòng buông tha cơ hội lần này, lqd, đây là một cơ hội khó có được, anh tin tưởng anh có thể lăn lộn một phen, sau này anh sẽ có khả năng mang đến cho vợ anh một cuộc sống tốt hơn.

Tăng chức? Trương Xảo Phương vừa nghe xong lập tức cao hứng, chồng cô có tiền đồ tất nhiên cô cũng vui vẻ. Cô cười nói: "Đây là chuyện tốt mà anh, Trường Lâm, đây là một cơ hội khó có được, anh nhất định phải học tập thật tốt." Một bộ đội cũng chỉ có hai danh ngạch, có thể thấy được nó khó khăn đến thế nào, a, Trường Lâm nhà cô thật ưu tú.

Tống Trường Lâm nghe thấy vợ anh cũng duy trì cho anh, tất nhiên anh cũng vui vẻ, nhưng mà: "Xảo Phương, anh muốn vào trường quân đội còn có chút khó khăn. . ." Tống Trường Lâm nghĩ đến hai năm tiếp theo anh phải để vợ anh ăn mặc tiết kiệm, anh đột nhiên không biết phải mở miệng như thế nào? Thậm chí, anh có chút do dự, bản thân anh tranh thủ cơ hội này là đúng hay sai đây?

Khó khăn? "Anh oi có chuyện gì khó khăn thế ạ? Có rất nhiều người muốn được danh ngạch lần này sao anh?" Cho nên cần phải tặng lễ để lấy người giúp sao? Trương Xảo Phương lo lắng trong lòng, cô có nên đến bên chồng cô một lần nữa không đây, giúp anh nghĩ cách đuổi những người muốn cướp danh ngạch kia đi? Tuy rằng cô chưa bao giờ dùng đến những thủ đoạn này, nhưng sự việc này liên quan đến tương lai của chồng cô, thỉnh thoảng cô làm một lần cũng không ảnh hưởng đến toàn cục đi?

"Ách, không phải, danh ngạch đã định xuống, chính là. . ." Tống Trường Lâm do dự một chút cuối cùng vẫn nói ra: "Xảo Phương, lần này anh vào trường bộ đội thì không mất tiền học phí, nhưng sau này những trợ cấp bình thường đều không có, mỗi tháng cũng chỉ có 30-40 đồng tiền lương chính, cho nên, hai năm sau cuộc sống của chúng ta sẽ vất vả hơn một chút. . .." Tuy rằng sau hai năm cuộc sống sẽ tốt hơn nhiều, nhưng anh vẫn cảm thấy rất xin lỗi vợ anh.

"Em còn tưởng là chuyện gì chứ?" Hóa ra là vì tiền? Trương Xảo Phương đuổi những âm mưu quỷ kế trong lòng đi: "Trường Lâm, không sao đâu anh, bức tranh em đang thêu cũng gần xong rồi, em còn đang nghĩ mấy ngày nữa mang đi bán, nhìn xem có thể giúp được Trường Vinh không đấy, anh cũng nói là mặc kệ họ thì em cũng không quản nữa, cho nên anh cũng không cần lo lắng cho cuộc sống của hai năm sau, còn có em mà."

Một câu nói "có em mà" của vợ khiến Tống Trường Lâm cảm thấy trong lòng anh như nóng bừng lên, tuy rằng một người đàn ông mà để vợ phải nuôi gia đình có chút mất mặt, nhưng cảm giác thời khắc mấu chốt có người ủng hộ thật tốt.

Tống Trường Lâm giải quyết xong vấn đề lớn nhất, anh nắm chặt thời gian, nói thêm mấy câu với vợ anh, sau đó quẳng điện thoại xuống, không còn chút lo lắng nào đi về, vừa vào cửa anh phát hiện Triệu Dũng đã chuẩn bị tốt rượu đang chờ anh về, thấy anh vào cậu ấy vội vàng đứng dậy hỏi: "Cậu bàn bạc sao rồi? Em dâu có đồng ý không?" Tuy rằng ai cũng biết đây là chuyện tốt, nhưng hai năm không có tiền cho gia đình, quả thật là việc khó làm người khác đồng ý được.

Tống Trường Lâm đặt mông ngồi xuống đầu giường, cầm lấy bình rượu đổ một chén cho mình, sau đó đầy mặt đều là tươi cười nói với Triệu Dũng: "Vợ mình nói, cô ấy thêu hoa còn có thể kiếm được chút tiền, bảo mình không cần lo lắng cho trong nhà, còn có vợ mình lo." Anh nhớ đến lời nói của vợ, trong lòng chỉ cảm thấy ngọt ngào.

"Ha ha, mình đã nói cậu là thằng nhóc có phúc mà, bây giờ mọi chuyện đã được giải quyết, không cần phải buồn bã nữa, đến nào, cạn. . ." Triệu Dũng cười ha ha giơ ly rượu trong tay lên.

"Cạn. . ." Tống Trường Lâm cũng giơ ly rượu nên chào đón.

Đúng vậy, anh cưới được người vợ như Xảo Phương, quả thật đây chính là phúc của anh, sau này anh nhất định phải cố gắng hơn nữa, tranh thủ để vợ anh được thơm lây.

Trương Xảo Phương vừa về nhà đã bị Tống Trường Hà ngăn: "Xảo Phương, Trường Lâm tìm em có chuyện gì vậy? Là nói đến chuyện của Trường Vinh sao?" Vừa rồi loa thống báo không chỉ chị nghe thấy mà đa số người trong thôn đều nghe thấy, đây là chuyện của người ta chị chưa bao giờ nhúng vào, nhưng đây thật sự có liên quan đến em trai thứ ba, cho nên dưới sự thúc giục của mẹ, Tống Trường Hà bất đắc dĩ ra ngoài ngăn người lại.

Từ khi Trương Xảo Phương biết chồng cô muốn vào trường bộ đội, trên mặt cô luôn nở nụ cười, bây giờ thấy cô cả hỏi, cô cười nói: "Đúng vậy ạ, Trường Lâm có chút lo lắng, anh ấy gọi điện hỏi một chút về đứa nhỏ, thuận tiện nói với em, anh ấy được vào trường bộ đội học." Đây chính là chuyện tốt, lại nói đều là người một nhà, đương nhiên cô phải nói ra một tiếng. Diễn-Đàn-Lê-Quý-Đôn

"Vào trường quân đội?" Tống Trường Hà cũng có chút không hiểu, chị không biết tại sao em chị lớn vậy rồi mà còn muốn vào trường quân đội học?

Trương Xảo Phương cảm thấy tâm trạng của cô rất tốt, thấy cô cả không rõ, cô cũng dứt khoát đi vào nhà mẹ chồng, nói lại chuyện tốt này một lần trước mặt cha mẹ chồng cô.

Mẹ Tống thấy con trai nói đây là chuyện tốt cho tiền đồ sau này, bà vui vẻ không nhịn được, chỉ tiếc là trong nhà không có điện thoại để bà gọi điện hỏi con trai cho rõ.

Cha Tống yên lặng hút thuốc, một lát sau mới lên tiếng nói: "Trường Lâm đến trường học phải tự chi học phí sao? Hết bao nhiêu tiền?" Con thứ hai có tiền đồ là chuyện tốt, nếu học phí nhiều thì cho dù ông có phải đi vay tiền cũng để con được đến trường, mà vấn đề lúc này là chính ông có liều cái mặt già đi vay tiền cũng không chắc có người dám cho ông mượn, người ta cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi, ai bảo thằng nhóc Trường Vinh kia còn nợ đâu.

Từ Tiểu Mai thấy cha chồng nói đến chuyện lấy tiền, cô ta nắm chặt tay lại, kết quả bé con đang sắp ngủ lập tức khóc lên.

Mẹ Tống nghe thấy đứa nhỏ khóc, bà không kiên nhẫn đi qua đón lấy đứa nhỏ, không phải bà làm điệu bộ chướng mắt con dâu thứ ba, thật sự là không phải Từ Tiểu Mai làm ầm ĩ gây chuyện thì ít ra trong túi vợ Trường Lâm cũng phải còn hơn 1000 đồng, bọn họ giúp chút ít, chuyện này không phải là được xử lí xong rồi sao? Bây giờ không nói đến chuyện cô ta không thể giúp được gì, ngay cả một đứa bé cũng không bế được, quả thật chính là người phụ nữ làm hỏng việc nhiều hơn là được việc.

Trương Xảo Phương thấy không khí đang tốt chỉ vì chuyện học phí mà biến thành khẩn trương, cô vội cười nói: "Cha, cha không cần lo lắng đâu ạ, học phí của Trường Lâm là do bộ đội ra, phí sinh hoạt của anh ấy cũng do bộ đội giúp đỡ một chút, con ở nhà cũng sẽ thêu hoa, không có việc gì đâu ạ." Ngay cả khi bộ đội không ra học phí cho chồng cô thì cô cũng thu xếp, cha chồng cô suy nghĩ nhiều rồi.

Mọi người thấy không phải chi tiền thì đều thở ra, gương mặt của cha Tống cũng thoải mái hơn nhiều, ông hít một hơi thuốc rồi nhả khói ra, sau đó nói với cô con dâu thứ hai: "Con cũng biết tình huống trong nhà rồi đó, Trường Lâm ở bên ngoài cha mẹ không giúp được gì, nhưng con thì không giống, không được thì về nhà ăn, phòng ở xung quanh, tự con cũng không cần phải nấu cơm nữa." Cha Tống cũng đã suy nghĩ, trong nhà không có tiền, nhưng vẫn có thể lo đủ cơm, tốt xấu gì vẫn có thể ăn no.

Trương Xảo Phương vừa nghe xong lập tức lắc đầu nói: "Cha ơi không cần đâu ạ, một mình con thì chỉ ăn một chút là được, ngày nào mà không muốn nấu cơm thì con sẽ qua." Mỗi ngày cô đều ăn rau tươi thỏa thích, không có chuyện gì còn có thể cải thiện chút thức ăn, nếu cô tới nhà cha mẹ chồng? Cơm có thể ăn no, nhưng đồ ăn thật sự rất khó ăn.

Cha Tống thấy con dâu nói vậy ông cũng không cần phải nhiều lời nữa, dù sao ông cũng đã nói, không nấu cơm thì qua đây, thế nào cũng không thể khiến con bị đói được.

Trương Xảo Phương thấy mẹ chồng đang ôm cô bé con, cô tươi cười đi đến gần nhìn đứa nhỏ, mẹ Tống đặt cho đứa nhỏ nhũ danh là Nữu Nữu, bà nói cơ thể đứa nhỏ này yếu đuối, bây giờ đừng đặt đại danh vội ,tránh việc không áp lại được.

Đứa nhỏ nằm trong lòng bà nội ngáy khò khò, gương mặt nhỏ nhắn cũng có chút thịt, hiển nhiên là nảy nở hơn nhiều so với lúc mới về.

"Mẹ, đứa nhỏ ngủ rồi để con ôm cho, tránh mẹ phải mệt mỏi." Từ Tiểu Mai thấy chị dâu thứ hai muốn nhìn con gái cô ta, trong lòng tràn đầy oán hận đi đến, muốn đón đứa nhỏ ôm đi.

Cô ta vốn cũng là người tâm cao khí ngạo, Trương Xảo Phương có thể kiếm tiền cô ta nhìn mà ghen tỵ, bây giờ chồng người ta có thể vào trường quân đội sau này có thể tăng chức, nhà cô ta thì ngay cả cái phòng ở cũng không có, cơn tức trong lòng cô ta càng lớn hơn nữa.

Mẹ Tống thấy con dâu thứ hai của bà vừa muốn nói gì đó lại bị đụng đẩy sang một bên, mặt bà lập tức trầm xuống, vợ Trường Vinh chính là người không biết phân biệt, bà cũng không hiểu, nhớ đến tối hôm qua bạn già có nói với bà, tay bà ôm đứa nhỏ không buông, nhìn con dâu thứ ba lạnh mặt nói: "Tiểu Mai, cô cũng hết tháng ở cữ rồi, bản thân cô cũng không có bao nhiêu sữa, không có thì thôi luôn đi, trong nhà còn có sữa bột chị dâu thứ hai của cô mua cho tôi và cha cô, cho đứa nhỏ uống hai tháng, sau đó nó cũng có thể uống chút cháo loãng rồi, cô có ở nhà đợi cũng không làm gì cả, cô cùng Trường Vinh ra ngoài kiếm tiền đi, không cần lo lắng cho đứa nhỏ, hai người vợ chồng nhà cô cũng có thể nhanh chóng trả hết nợ.

Con trai bà vì muốn sớm có thể trả hết nợ mà thức khuya dậy sớm lên huyện làm thuê, cô ta thì khen ngược, không nói đến chuyện ở nhà làm tổ tông chờ người khác hầu hạ, bây giờ còn bày sắc mặt cho vợ Trường Lâm xem, cô ta thật sự coi mình thành tổ tông rồi sao? Vốn lúc bạn già nói với bà chuyện này bà còn có chút do dự, một người phụ nữ đi ra ngoài kiếm tiền không phải chuyện đơn giản, có mấy người có thể kiếm được tiền giống như con dâu thứ hai của bà chứ? Bây giờ thì bà nhận ra, không thể cưng chiều cô ta được, càng chiều thì càng dễ mắc lỗi? Cô ta cũng không thèm nghĩ lại xem cuộc sống trước đó tốt vậy và vì sao lại có hôm nay?

Từ Tiểu Mai bị mẹ chồng nói cho đến mức mặt lúc xanh lúc trắng, cúi đầu nắm chặt góc áo không dám lên tiếng, không phải cô ta không nóng lòng trả nợ, bây giờ đến nhà ở cô ta cũng phải đưa người ta để gán nợ, trong lòng cô ta sao có thể không vội chứ? Nhưng thật sự cô ta không thể đi ra ngoài làm việc được, đừng nhìn cô ta ở nhà hoành hành ngang ngược, nhưng bảo cô ta ra ngoài thì sao được? Trong lòng cô ta không chút suy nghĩ, đều nói ra vừa khổ vừa mệt, làm không tốt còn bị ông chủ mắng, cô ta chưa bao giờ phải chịu cái tội như vậy.

Trương Xảo Phương buồn bực thầm than, cô cũng không làm cái gì nha. Cô chỉ muốn nhìn đứa nhỏ một chút thôi, sao lại khiến người khác không thoải mái rồi? Được rồi, xem ra hôm nay cô thật sự không thể bước qua cánh cổng này, sao cô không ngậm chặt miệng lại chứ?

"Cha, mẹ, vừa rồi con nóng ruột đi nghe điện thoại, còn chưa kịp cho gà ăn, con về trước để còn cho gà ăn ạ." Cô cảm thấy bàn chân giống như bôi dầu chuẩn bị chạy, thuận tiện cũng nhắc nhở bản thân, lần sau cô có muốn đến cũng phải xem hoàng lịch, trước khi Từ Tiểu Mai đi cô tuyệt đối không chạy đến đây tìm phiền phức cho mình.

Cha Tống trừng mắt lườm con dâu thứ ba một cái, vẫy tay với cô rồi tiếp tục hút thuốc lá, mẹ Tống ôm đứa nhỏ dặn dò thêm hai câu, đại ý là bảo cô thêu hoa nhưng vẫn phải chú ý đến cơ thể, đừng để mình phải mệt mỏi.

Tống Trường Hà làm bạn với cô, Trương Xảo Phương cuối cùng cũng ra khỏi nhà cha mẹ chồng, thấy cô cả vào nhà, cô vỗ vỗ ngực, vứt Từ Tiểu Mai chán ghét ra sau đầu, thoải mái về nhà tiếp tục thêu hoa. Trường Lâm muốn đến trường, một tháng chỉ có chút tiền đó thì sao có thể đủ tiêu được? Bút, giấy, dụng cụ học tập, có loại nào không cần dùng tiền đâu? Lại nói học tập là chuyện lãng phí đầu óc, đương nhiên phải ăn đồ ăn tốt hơn để bồi bổ, vì Trường Lâm và gia đình, cô phải cố gắng hơn, phải chăm chỉ hơn.

Tống Trường Lâm nhận được 1000 đồng vợ anh gửi đến làm tiền ăn, trong lòng anh vừa xúc động nhưng cũng kém một chút là thành xấu hổ.

Trong thư vợ anh có nói, hai năm sau nhiệm vụ của anh chính là học tập, cố gắng phát triển để sớm ngày đưa cô ngồi vào cái ghế vợ liên trưởng, cô còn nói cái này là hai người cùng gánh vác trách nhiệm, sau này mới có thể cùng nhau hưởng thụ vinh dự, tuy rằng anh cũng không biết vợ anh có thể lôi ra nhiều lí lẽ như vậy từ bao giờ? Nhưng anh cũng hiểu rõ ràng ý tứ trong câu nói của cô, hai người họ là một đôi, là người một nhà, người một nhà không cần phải làm rõ ràng hết mọi chuyện, có khó khăn thì phải cùng nhau gánh vác, có vinh dự thì phải cùng nhau hưởng thụ.

Tống Trường Lâm cầm tiền trong tay, anh hạ quyết tâm, vì không muốn cô phụ sự kỳ vọng của vợ, anh nhất định phải cố gắng nhiều hơn nữa, để vợ anh sớm có thể hưởng thụ được vinh dự.

Tuy bây giờ anh cũng không có chỗ phải tiêu tiền, nhưng trong tay anh có tiền, trong lòng có người ủng hộ, Tống Trường Lâm cất kỹ tiền, làm huấn luyện như cũ, lúc nghỉ ngơi lại chuẩn bị chút đồ cho bản thân. Bọn họ tháng chín mới khai giảng, trước khi đi anh có thể về nhà ở mấy ngày, nghĩ đến có thể về nhà gặp vợ, trong lòng anh bắt đầu thấy nóng lên nhao nhao muốn thử, chờ ngày về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Editor: Voicoi08

Trương Xảo Phương cảm thấy uống nước trứng gà rất hạnh phúc, nhưng cô tin tưởng, có thịt gà ăn hằng ngày càng thêm hạnh phúc. Cô nhìn hai bắp đùi lực lưỡng cường tráng của con gà trống nhà cô, cô sâu sắc cảm nhận được, nếu cắn một miếng, ngay cả không có linh khí thì nhất định hương vị cũng không kém.

Được rồi, cô thừa nhận là bản thân cô tham ăn thịt, mỗi ngày cô đều ăn một quả trứng tràn ngập linh khí, nhưng chúng không phải là thịt, nếu không phải cơm trưa của cô còn có chút thịt thì cô cũng nghĩ ngờ liệu có phải cô đã thành thỏ rồi không?

Cô cảm thấy ở đây cho dù là mùa đông hay mùa hè thì đều là mệnh khổ, mùa đông thì rau xanh không có linh khí, nhưng có thể mua một miếng thịt lớn để đông lạnh, mùa hè thì rất nhiều rau xanh nhưng muốn ăn miếng thịt cũng vô cùng vất vả, không thể để cô đẹp cả đôi đường sao?

Hổ tử thảnh thơi lắc đuôi tìm chỗ có bóng râm để nằm xuống hóng mát, nó cảm thấy từ ngày đó trong nhà ấm ấm ĩ ĩ hơn nhiều, nhưng địa vị của nó đã thẳng tắp mà trượt xuống, nhưng nó có thể đảm bảo là nó an toàn, ít nhất nữ chủ nhân không còn dùng ánh mắt đói khát để nhìn nó, ừ, cho nên những ngày không bị chú ý cũng vô cùng tốt đẹp.

Ngay lúc một người một chó đều ngây người cho rằng cuộc sống một ngày thật đẹp thì Tống Trường Lâm ở bộ đội bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà, anh lấy hết những bộ quần áo vợ anh mua cho anh để vào túi, anh cảm thấy vợ anh như có tính toán từ trước, lúc đó anh còn cảm thấy những bộ quần áo này sẽ mãi mãi không thấy mặt trời, không ngờ nhanh vậy đã phải dùng đến chúng.

Tống Trường Lâm tràn đầy vui sướng trong lòng thu dọn đồ đạc, anh vừa quay đầu lại thì thấy gương mặt bất mãn của Triệu Dũng: "Trường Lâm, lần này cậu đi còn không biết đến bao giờ mới về, rời đi lâu như vậy, cậu có nhớ bộ đội, nhớ mình không?" Đây là một chuyện tốt thì cậu ấy cũng không cần phải vui vẻ như vậy đi? Triệu Dũng có hơi khó chịu với việc bạn tốt có thể về nhà thăm người thân.

"A. . . " Tống Trường Lâm hơi do dự một chút, anh phát hiện ra anh thật sự không nhớ gì đến bộ đội, cũng không phải không trở về, chỉ là thời gian ngắn sau đó anh sẽ trở lại, lại nói trường quân đội cũng chỉ cách nhà anh khoảng sáu giờ đi đường, như vậy anh cũng bớt nhớ nhà hơn, thứ bảy chủ nhật có thể về nhà một chút, mỗi tháng sẽ có mấy ngày anh được ở cùng vợ anh, anh quả thật là thấy sắc là ném Triệu Dũng ra sau đầu rồi.

Tống Trường Lâm thấy ánh mắt bạn tốt từ không thỏa mãn biến thành oán hận, anh vội vàng đẩy hai hộp sữa mạch nha sang: "Cái này để cậu bổ thân thể, mỗi đêm pha một cốc uống rất tốt đấy." Trên thực tế là sữa mạch nha quá ngọt, cho nên anh chỉ uống sữa bột mà ném nó sang một bên.

"Mình là một người đàn ông uống sữa mạch nha làm gì chứ?" Triệu Dũng nhíu mày, vừa định nói không cần thì nhớ ra tháng sau vợ anh sẽ đưa con trai đến thăm anh, anh giữ lại đến lúc đó để con trai ăn cũng được, nghĩ vậy, anh lại vui tươi hớn hở xách hai hộp sữa lên nói: "Thôi, mình sẽ giữ lại cho con trai, thằng nhóc kia nhất định sẽ thích uống." Vợ anh cũng nghĩ về cuộc sống hằng ngày, cô ấy sẽ tiếc tiền mà không mua cái này cho con uống đâu.

"Ha ha, đáng tiếc lần này chú Trường Lâm không chơi với nó." Tống Trường Lâm nhớ đến dáng vẻ khỏe mạnh khấu khỉnh của con trai Triệu Dũng anh cũng không nhịn được cười nói.

"Không có chuyện gì, còn có người cha là mình mà." Triệu Dũng cười ha ha, sau đó giúp Trường Lâm dọn dẹp nói: "Cậu về thì cố thêm chút sức, bây giờ khoảng cách của hai người cũng gần, có tin tức tốt thì đừng quên viết thư cho mình." Hai vợ chồng Trường Lâm luôn nóng hổi mạnh mẽ, anh tin tưởng có điều kiện thì không bao lâu nữa sẽ mang thai thôi.

"Ha ha, nhờ lời lành của cậu, chờ khi mình có con trai nhất định sẽ viết thư thông báo cho cậu." Nhắc đến đứa nhỏ, Tống Trường Lâm cảm thấy trong lòng ấm lên, anh cũng sắp ba mươi, anh cũng muốn ôm con trai rồi.

Vừa nói chuyện, lại có thêm mấy chiến hữu có quan hệ tốt với anh đến tiễn, thật ra từ khi biết anh phải đi, rất nhiều người trước đó đã đến tiễn anh, đám nhóc do anh huấn luyện từ mấy ngày trước đã bắt đầu đến tạm biệt anh,lqd, dù sao ban ngày còn phải huấn luyện, không phải tất cả mọi người đều có thể đến tiễn anh.

Mọi người tiễn anh cả đoạn đường đến tận khi anh lên xe, Tống Trường Lâm ngồi trong xe vẫy tay chào mọi người, anh biết anh chỉ rời đi một thời gian ngắn, mà khi anh trở về nhất định sẽ có ngày mai tốt đẹp.

Đây là lần đầu tiên Tống Trường Lâm mua vé giường nằm, không còn cách nào khác, vợ anh gọi điện thoại đến ba lần ra lệnh, năm lần khuyên bảo anh phải nằm giường về nhà, nếu không cô ấy sẽ không để anh được yên, tuy rằng anh vẫn đau lòng tiền, anh cảm thấy với sức khỏe của anh thì không cần phải mua vé giường nằm, nhưng anh cũng không muốn chọc cho vợ anh không vui, anh cũng không muốn vì chút chuyện nhỏ này mà lừa cô, nghĩ lại trong tay anh cũng có không ít tiền, anh cắn răng mua vé giường nằm, hiếm khi xa xỉ một lần.

Dọc đường đi, Tống Trường Lâm thoải mãi nằm nghỉ đến trạm, anh sửa lại quần áo, mang theo hai túi hành lý to của bản thân xuống xe, lần này về, tất cả những đồ vật có thể sử dụng được anh đều mang về, cho nên thật sự là hơi nhiều đồ.

Tống Trường Lâm mới ra đến cửa nhà ga đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc khiến anh sợ ngây người: "Xảo Phương?" Vợ anh đến đón anh? Đây quả thực là chuyện anh không thể tưởng tượng được.

Tống Trường Lâm gọi tên vợ anh, khóe miệng không nhịn được mà nhếch lên, Tống Trường Lâm nhanh chóng đi đến trước mặt vợ anh, toàn bộ tươi cười đều treo ở trên mặt.

"Xảo Phương, sao em lại đến đây?" Trong mắt anh là toàn bộ kinh ngạc và vui vẻ không thể che dấu được, đây là lần đầu tiên anh về nhà có người ra đón, mà đây lại là người vợ anh ngày nhớ đêm mong.

"Gần đây em muốn lên huyện mua chút đồ vật, biết anh ngồi tàu về tầm này, hôm nay em lập tức đi, em nghĩ có thể cùng anh về nhà." Trương Xảo Phương cười tủm tỉm nhận lấy áo khoác anh đang vắt trên vai, cô rất vui vẻ khi nhìn thấy vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa vui vẻ của anh.

Thật ra cô cố ý đến đón chồng cô, ở nhà nhàn rỗi cũng không có việc gì, cô thấy Trường Lâm không có quần áo mùa hè, cho nên cô vào huyện từ sáng, đi dạo quanh chợ mua được cho anh hai cái áo ngắn tay thích hợp mặc vào mùa hè, trong trí nhớ của cô chồng cô chỉ mặc áo phông bộ đội phát, chưa từng mặc qua thể loại khác.

Tống Trường Lâm thấy vợ anh nói là đến mua đồ nhưng cũng không hề ảnh hưởng đến tâm trạng của anh, dù sao vợ anh cũng cố ý để hôm nay đến, hiển

nhiên là muốn đến đón anh.

Tống Trường Lâm thấy vợ anh mỉm cười nhìn anh, anh cũng không nhịn được cười nói: "Em mua xong rồi sao? Nếu không thì anh chờ em một lát nhé." Không phải anh không muốn đi dạo với vợ anh, mà thật sự là anh mang không ít đồ vật, căn bản không có cách nào để đi dạo phố được.

"Em mua xong rồi, em cũng biết anh mang theo nhiều đồ, nên em đã đến đây từ sớm rồi." Trương Xảo Phương giơ mấy gói to trên tay lên cho chồng cô nhìn, cô cười nói tiếp: "Đi thôi, chúng ta về nhà thôi."

Tống Trường Lâm có vợ đi bên cạnh, anh không hề cảm thấy mệt khi xách theo cả đống hành lý, đi mấy bước ra cửa nhà ga, anh mang theo hành lý lên xe khách, Trương Xảo Phương đi sau một bước, cô nói muốn mua thêm bình nước, sau đó cũng lên xe khách ngồi vào bên cạnh chồng cô chờ xe chạy.

"Anh uống đi, chắc anh cũng khát nước rồi." Trương Xảo Phương đưa cho chồng cô chai nước khoáng cô mới mua, cô muốn để anh giải khát. Bây giờ là tháng tám đúng lúc trời nóng nhất, trên xe khách mở tất cả các cửa nhưng chỉ có khí nóng chứ chẳng thấy gió đâu nên vẫn cảm thấy oi bức.

Tống Trường Lâm thật sự khát, anh nhận lấy chai nước uống một mạch hết nửa chai, sau đó lại đưa chai nước cho vợ anh, thấy cô lắc đầu ý bảo không uống mới đóng nắp cẩn thận, cười cười hỏi tình huống ở nhà.

"Cha mẹ biết hôm nay anh về nhưng họ không biết em vào huyện, bây giờ vợ Trường Vinh cũng lên huyện cùng làm với Trường Vinh, nghe nói cũng không tệ chỉ là tiền lương hơi ít một chút. . ." Cho nên muốn nhanh chóng trả hết nợ thật sự là hơi khó khăn.

Trương Xảo Phương nói với chồng những việc ở nhà, lqd, lại lật tìm mấy cái túi trong tay, cuối cùng cô lấy ra một gói to, mở ra là bánh bao hấp, cô cười đưa cho Tống Trường Lâm: "Anh cầm đi, em vừa mua đó, còn nóng, anh mau ăn đi." Tuy rằng cô mới tiếp xúc với anh không lâu, nhưng cô cũng rất hiểu tính chồng cô, cô ngồi xe tàu còn mua chút đồ ăn cho đỡ đói, nhưng chồng cô chỉ ngồi không chịu đói, chỉ mua một cái vé giường nằm mà cô còn phải đe dọa anh mới chịu mua.

Tống Trường Lâm thật sự có chút đói bụng, anh lên tàu vẫn chỉ mua hai cái bánh quai chèo như cũ, tuy rằng trong tay anh có nhiều tiền, nhưng đó là tiền vợ anh phải vất vả từng đường kim mũi chỉ mới có được, anh thật sự không lỡ tiêu hoang phí.

Tống Trường Lâm thấy vợ đưa bánh bao hấp cho anh, anh cũng không khách sáo nhận lấy, bẻ làm hai rồi bắt đầu ăn, còn lại anh gói vào túi nilon để về nhà cùng nhau ăn.

"Anh cứ ăn đi, em còn mua thêm chút thịt gà nướng, một lát nữa đến nhà mẹ có nhiều người như vậy thì chỉ còn mấy cái bánh cũng không chia được." Trương Xảo Phương thấy không cô luyến tiếc không ăn, cô kéo một cái đẩy về, một lồng bánh bao cũng chỉ có mười mấy cái, trong nhà nhiều người như vậy thì phải chia như thế nào? Quan trọng hơn là đừng nhìn bánh bao này trông nhỏ nhưng giá cũng rất đắt, tí nữa cả nhà bác cả, chị dâu cả của cô cũng về, để những người đó ăn cô cũng thấy tiếc.

Tống Trường Lâm thấy vợ anh nói cũng có lý, còn lại mấy cái bánh bao giống như anh ăn mảnh vậy, Tống Trường Lâm cười nhận lấy túi bánh, mở ra tiếp tục ăn: "Bánh bao này thơm thật đó, chỉ là quá nhỏ." Nói xong anh lại lấy một cái đưa vợ anh, bánh bao ngon như vậy anh không nỡ ăn một mình.

Trương Xảo Phương nhận lấy bánh bao cắn một miếng nhỏ, thấy chồng còn muốn đưa cho cô, cô vội vàng nói: "Em không ăn nữa đâu, em có đói đâu cơ chứ." Nói xong cô lại chỉ vào gói to cô mua nói: "Em còn mua một miếng thịt heo to, tí nữa để một nửa ở nhà mẹ, còn lại mang về làm bánh bao cho anh, bỏ nhiều thịt vào cũng không kém với bánh này đâu." Trong bản thực đơn của cô có nhân để làm sủi cảo, nhân sủi cảo với nhân bánh bao cũng giống nhau đúng không? Chắc cũng không có gì khác nhau.

"Được." Tống Trường Lâm xử lí xong mười mấy cái bánh bao, trong lòng anh cũng có chút chờ mong, chờ vợ anh hấp bánh bao cho anh.

Trương Xảo Phương thấy chồng cô ăn ngon lành, cô cũng thấy vui vẻ, mỗi lần Trường Lâm tiết kiệm với bản thân là cô lại thấy đau lòng, cô càng cảm thấy cô chưa làm tốt vai người vợ của anh, cô càng muốn chăm sóc tốt cho chồng cô, nhưng hai người chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, cho nên cô chỉ có thể nắm chặt thời gian, những lúc hai người ở bên nhau cố gắng bù đắp cho anh.

Cuối cùng Tống Trường Lâm cũng ăn được lưng lửng bụng,anh uống nước, không nhịn được mà quay về nhìn vợ , trời nóng như vậy anh chảy mồ hôi khắp người, Xảo Phương chỉ có gò má hơi hồng, cả người vẫn nhẹ nhàng thoải mái, nhìn thế nào cũng thấy thích.

Anh thấy vợ anh còn lo lắng việc anh đói bụng, trong lòng anh càng cảm thấy ngọt đến không nói thành lời, anh muốn nói với cô mấy câu, nhưng ghế trước ghế sau đều có người ngồi, thật sự là anh không thể mở miệng ra nói được, anh nhìn hai thanh niên ngồi bên cạnh thấy họ đang nói chuyện rất vui vẻ, anh ngồi thẳng người, vụng trộm giữ chặt tay vợ anh, thấy vợ anh trợn mắt lườm anh, anh cũng chỉ nhếch nhếch khóe môi, nhịn xuống sự ngọt ngào trong lòng, anh giả vờ nghiêm túc hắng giọng một cái: "Khụ khụ, lần này anh có thể ở nhà sáu ngày, sau đó đến thành phố A nộp giấy tờ, đến lúc đó một tuần anh chỉ học năm ngày, thứ bảy chủ nhật muốn về nhà cũng có thể quay về." Có thể về nhà là chỗ anh vừa lòng nhất.

"Anh đi đến thành phố A hết bao nhiêu thời gian?" Đi thành phố A, chắc là rất xa đúng không?

"Chắc cũng khoảng năm sáu giờ đồng hồ, buổi sáng thứ bảy anh về, giữa trưa chủ nhật phải đi, có thể ở nhà được một đêm." Thật ra anh chỉ cần có thể về nhà, vất vả hơn anh cũng không sợ, điều duy nhất anh lo lắng chính là có lẽ giá cả cũng không rẻ? Ai, thôi, anh cứ để đến lúc đó xem tình huống thế nào đã.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Editor: Voicoi08

Năm sáu tiếng đồng hồ? Quả thật là ít hơn so với đi tàu, nhưng bởi vậy thì hai ngày nghỉ của chồng cô cũng chỉ còn một nửa? Trương Xảo Phương cảm thấy chồng cô chạy đến chạy đi rất vất vả, nếu cô đi thì anh có thể nghỉ ngơi thêm hai ngày. . .

"Xảo Phương, đứa nhỏ của Trường Vinh thế nào rồi em? Tiểu Mai đi ra ngoài làm, đứa nhỏ làm sao bây giờ?" Trong trí nhớ của anh đứa bé nhỏ như vậy thì chỉ có thể bú sữa, nhưng mẹ đứa nhỏ không ở nhà, cháu gái nhỏ của anh ăn sữa ở đâu đây?

"Đứa nhỏ uống sữa bột, lúc trước em mua sữa cho cha mẹ, sau này em cũng có hỏi thăm, người ta cũng bán sữa cho trẻ nhỏ nên em mua thêm mấy túi, mẹ nói hơn bốn tháng có thể ăn thêm chút nước cơm, bây giờ thì uống sữa bột cũng tốt." Trương Xảo Phương nhớ đến cô bé con y y nha nha suốt ngày kia lại cảm thấy buồn cười, không có mẹ đứa nhỏ lắc lư bên cạnh, cô nhìn đứa nhỏ càng thấy thương nó hơn.

Tống Trường Lâm thấy sữa bột của cháu gái đều là vợ anh mua, anh nắm chặt lấy tay vợ anh, sau đó thấp giọng nói: "Xảo Phương, chúng ta cũng sinh một đứa nhỏ đi." Anh cũng không để ý là con trai hay con gái, anh chỉ muốn cùng vợ anh sinh một đứa nhỏ.

Đứa nhỏ? Cô cũng muốn, vấn đề là: "Lần này anh cũng chỉ ở nhà được mấy ngày." Mỗi ngày anh đều không ở nhà thì cô mang thai kiểu gì? Nếu một mình cô có thể giải quyết được chuyện đứa nhỏ thì bây giờ bụng cô cũng to đùng rồi.

Tống Trường Lâm thấy vợ anh trả lời che che lấp lấp vì có nhiều người xung quanh, anh không nhịn được cười cười, thả lỏng người tựa lưng vào ghế ngồi, anh phải bảo vệ quyền lợi của anh: "Sau này mỗi khi được nghỉ phép anh đều tranh thủ trở về." Để sớm được làm cha, anh bất chấp phí đi đường, chỉ là có chút xin lỗi vợ anh, dù sao bây giờ cũng là vợ anh nuôi gia đình.

"Vâng, phải xem tình huống đã, nếu thời gian quá ngắn thì em đi thăm anh." Trương Xảo Phương nhớ đến một cô bé con trắng trắng mềm mềm, cô cũng không đỏ mặt mà lập tức đồng ý, cô cũng muốn làm mẹ,lqd,nếu kiếp trước không có những kẻ khốn nạn kia thì cô cũng có được đứa nhỏ của bản thân rồi.

Trương Xảo Phương phát hiện suy nghĩ của cô lại bắt đầu chạy đi xa, cô âm thầm giấu đi sự u ám trong mắt, cười cười hỏi thăm chồng cô về chị dâu nhà liên trưởng, một lát sau xe đã đến cửa thôn. . .

Xuống xe, Tống Trường Lâm mang theo hành lý về nhà, dọc đường đi gặp mọi người trong thôn anh đều lên tiếng chào hỏi, hai người đi qua nhà họ Tống về nhà mình trước.

Cửa vào sân, Tống Trường Lâm đã nhận được sự hoan nghênh nhiệt tình của Hổ tử, nhưng anh cũng không để ý đến Hổ tử chỉ nhìn chằm chằm về phía cái chuồng gà ở góc tường: "Chúng lớn như vậy rồi sao? Anh nhớ lúc em viết thư bảo muốn nuôi gà cách đây cũng không lâu mà." Hình như mới cách đây không lâu.

Trương Xảo Phương thấy chồng cô nhắc đến những con gà bảo bối, cô vui vẻ nói: "Cũng hơn ba tháng rồi, thời gian cũng không ngắn, mẹ em nói qua hai tháng nữa là có thể đẻ trứng rồi." Đến lúc đó cô có thể thoát khỏi cái cảnh số khổ một ngày chỉ có hai trứng, một ngày cô sẽ có đến mười mấy quả, chiên xào nấu hầm, thay đổi đủ cách ăn.

"Nhanh vậy sao?" Tống Trường Lâm nhìn con gà trống hùng dũng oai hùng, anh cảm thấy vợ anh nuôi gà cũng rất tốt, nhìn những con gà được vợ anh nuôi dưỡng mà xem, khỏe mạnh quá?

Anh cũng không nghĩ xem người ta nuôi gà bằng cái gì? Người vợ hoang phí của anh nuôi gà bằng cái gì? Vợ anh nuôi một con gà tốn bằng người ta nuôi ba con, không khỏe mạnh mới là lạ.

Trương Xảo Phương thấy ánh mắt của của chồng cô cũng dừng lại chỗ con gà trống, cô cảm thấy bọn họ không hổ là một đôi, chính là ăn ý đến vậy, cô cũng thèm nhỏ rãi khi nhìn con gà kia, nghĩ vậy, cô nói: "Đúng lúc anh ở nhà, mai chúng ta làm thịt con gà này đi." Cô nhịn nó rất lâu rồi, cuối cùng cô cũng nhịn được đến khi chồng cô về nhà.

"Được, mai anh sẽ giết." Tống Trường Lâm nhìn những con gà mái, anh gật đầu đồng ý, dù sao gà mái có thể đẻ trứng, gà trống chỉ lãng phí lương thực, nhìn những con gà trống trong chuồng, chắc vợ anh không dám giết, để ngày mai anh giết đi.

Hai người vui vẻ hớn hở quyết định ngày mai giết gà, sau đó mới mở cửa phòng mang hành lý đi vào.

Lần trước Tống Trường Lâm về nhà căn phòng đều là bụi bẩn, không có chút không khí vui mừng của năm mới, nhưng hôm nay anh vừa về đến nhà đã nhận ra vách tường trắng như tuyết, rèm cửa sổ màu hồng phấn, trên cửa sổ còn đặt mấy chậu cây cảnh màu xanh mướt. . . Quả thật là khắp nơi tràn ngập không khí ấm áp.

Trương Xảo Phương vào phòng, việc đầu tiên cô làm là phân loại hết các đồ vật, của nhà mình thì cô để lại, của nhà cha mẹ chồng thì cô để vào một cái túi chuẩn bị xách qua.

Tống Trường Lâm bên kia đang cảm thấy vợ anh thật tốt, thì lực chú ý của anh nhanh chóng bị hấp dẫn bởi bức tranh đứa trẻ mập mạp treo trên tường, đứa nhỏ mập mạp mặc một cái yếm màu đỏ, nhìn thế nào cũng thấy thích. . .

"Xảo Phương. . ." Tống Trường Lâm càng nhìn đứa nhỏ càng thấy kích động, anh đi thẳng ra phòng ngoài ôm vợ anh vào lòng, mới vậy mà vợ anh về cũng được ba tháng rồi, rất lâu rồi anh chưa được gặp vợ anh.

"Cả người anh đều là mồ hôi, nóng chết mất, anh nhanh chóng tắm rửa đi." Trương Xảo Phương cười né tránh, cô giục chồng cô đi tắm một cái, hôm nay vốn đã nóng, Tống Trường Lâm lại giống như cái lò hỏa vậy, khiến cô nóng đến không thở nổi.

Tống Trường Lâm phát hiện bản thân anh bị vợ ghét bỏ, anh ngoan ngoãn chạy đi rửa mặt, nhúng cả hai cánh tay trần vào nước rửa rồi anh dứt khoát tắm luôn, sau đó anh cũng không thèm mặc áo đã chạy về phía cô.

"Xảo Phương, anh nhìn thấy trên tường có đứa nhỏ mập mạp." Tống Trường Lâm nhớ đến thằng nhóc mập mạp cởi chuồng, anh nở nụ cười có chút ngu đần.

"Vâng." Trương Xảo Phương nhẹ giọng trả lời, cô chia miếng thịt trong tay làm hai phần. Thời tiết quá nóng, tối nay nhất định phải làm xong nhân bánh bao, thịt mà để đến ngày mai thì sẽ hỏng mất.

"Xảo Phương, em thêu thằng nhóc đó thật là đẹp." Anh nhìn vào giống như nhìn thấy người thật vậy, nếu là con anh thì thật là tốt.

"Vâng." Trương Xảo Phương chia hai miếng thịt xong, cô cầm một miếng thịt để vào bên cạnh lu nước, chỗ này là nơi mát mẻ, cô tin là để một buổi chiều cũng không thành vấn đề.

"Xảo Phương. . ." Tống Trường Lâm cảm thấy vợ anh đang không để ý đến anh, anh đang nói với cô về chuyện đứa nhỏ mà.

"Hả?" Trương Xảo Phương chuẩn bị xong mọi thứ cô mới chuẩn bị một chậu nước để rửa tay.

"Em cũng sinh cho anh một thằng nhóc mập mạp đi." Tống Trường Lâm cũng không quanh co, lần này anh trực tiếp đi vào vấn đề.

"Được." Trương Xảo Phương lau tay, cô quay đầu nhìn về phía chồng cười. Cô cũng thích một thằng nhóc mập, xem ra hai người họ có suy nghĩ giống nhau rồi.

Tống Trường Lâm thấy vợ anh đồng ý, anh hạnh phúc đến mức muốn tặng cho cô một cái ôm, kết quả là anh còn chưa kịp động thủ vợ anh đã đi mất rồi. Diễn đàn lê quý đôn

"Trường Lâm, anh tới thử cái áo sơ mi ngắn tay này xem thế nào, người bán hàng nói với em là loại vải này rất mát, em sờ thấy cũng không tồi, anh mặc thử xem thế nào. . ." Trương Xảo Phương lấy áo sơ mi ra muốn để chồng cô mặc thử, cô đi dạo trong chợ một lúc lâu, cảm thấy loại vải này sờ rất mát, nhìn cũng có tinh thần.

Tống Trường Lâm thấy vợ anh không phải không để ý đến anh mà đi lấy quần áo cho anh, tâm trạng của anh lại tốt lên, vui tươi hớn hở chạy đến: "Sao em lại mua quần áo cho anh nữa vậy? Lần trước em mua nhiều như vậy anh còn chưa mặc hết mà." Anh thật sự muốn nói với vợ không cần phải tiêu tiền cho anh, nhưng đây cũng là tấm lòng của vợ, anh sợ anh sẽ khiến cô đau lòng.

"Lần trước em mua cho anh đồ mùa đông mùa xuân, bây giờ là mùa hè anh cũng không thể mặc được, anh mau đến mặc thử đi." Trương Xảo Phương cầm quần áo để chồng cô mặc thử, cô cảm thấy ánh mắt của cô thật tốt, Trường Lâm nhà cô thật dễ nhìn, mặc vào phong cách biết bao nhiêu?

Trương Xảo Phương tìm quần để phối hợp với cái áo anh đang mặc, cô vừa lòng phát hiện ra cái nào cũng đẹp mắt, thấy Tống Trường Lâm muốn cởi ra, cô vội vàng ngăn cản: "Anh đừng cởi, cứ mặc thế này đi, quần áo của anh dầy quá, em chỉ nhìn thôi cũng thấy nóng rồi." Cô cũng không chờ anh phản đối mà trực tiếp nhặt bộ quần áo anh vừa cởi cho vào chậu nước ngâm, để lát nữa về nhà giặt sau.

Tống Trường Lâm nhìn quần áo trên người anh vẫn cảm thấy có chút tiếc, anh đang định mở túi hành lý lấy ra một bộ quần áo để mặc thì thấy Tống Trường Hà đến.

"Xảo Phương, vừa rồi mẹ nghe thấy thím Lan nói Trường Lâm đã về, mẹ không tin nên bảo chị đến xem một chút." Tống Trường Hà có chút ngại ngùng khi nhìn gương mặt đầy ý cười của em dâu, trong lòng cô không nhịn được bắt đầu oán trách mẹ cô nhiều chuyện, một lát nữa thì Trường Lâm cũng về mà. Hai vợ chồng son vừa về nhà, bà lại bảo chị đi thúc giục làm gì chứ?

"Chị đến ạ? Em cũng vừa về đến nhà, lần này về mang theo nhiều hành lý nên em trực tiếp xách về nhà trước, em cũng vừa vào nhà rửa được cái mặt đang định sang đó ạ." Tống Trường Lâm thấy chị cả đến, anh vội cười ra đón, thật ra anh cũng muốn đi qua, chỉ là anh cũng muốn ở gần vợ anh thêm một chút, nhưng hiển nhiên là kế hoạch của anh thất bại rồi.

"Không vội, không vội, chị chỉ là muốn đến xác định xem em về nhà chưa thôi? Các em cứ thu dọn từ từ, bao giờ ăn cơm lại sang là được." Tống Trường Hà thấy tâm trạng của em trai cô rất tốt, trong lòng cô cũng thấy vui vẻ, cô cười cười vẫy tay, quay người muốn về nhà trước.

"Chị, chị chờ em một chút." Trương Xảo Phương vội vàng vào nhà, đem gói đồ ăn to ra: "Chị, đây là đồ ăn em mới mua về, chị cầm về nấu trước giúp em với, em rửa cái mặt rồi qua luôn, trời nóng quá đi." Chị cả mang đi trước thì cô cũng đỡ vội hơn, dù sao thịt để lâu cũng không kịp nấu.

“Trong nhà cũng chuẩn bị đồ ăn, em xem, em mua nhiều đồ ăn như vậy làm gì?” Tống Trường Hà thấy trong gói to còn có gà nướng, chị không nhịn được mà trách móc một câu, sau đó chị lại cười nói với em trai bên cạnh: “Từ lúc Xảo Phương làm được tiền, em ấy không ngừng mua đồ này nọ đều là mang về nhà.” Chị cũng muốn nói cho em trai biết, mỗi ngày Xảo Phương đều nghĩ đến nhà cha mẹ chồng.

“Ha ha, đều là người một nhà, chị nói gì vậy chứ? Hiếu kính cha mẹ là chuyện đương nhiên, vợ em mua rồi chị cứ cầm về đi đã.” Anh thấy chị cả khen vợ anh, trong lòng anh thoải mái không nói lên lời.

“Được, vậy chị về trước, hai vợ chồng các em nghỉ một lát rồi hãy qua, không cần phải vội vàng.” Tống Trường Hà rất hiểu biết mà nhanh chóng rời đi, dù cho nhà Trường Vinh như thế nào thì cũng đã được làm cha, nhưng em trai thứ hai của chị thì chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, khiến mọi người cũng nóng ruột theo.

Trương Xảo Phương thấy chị cả đi rồi, cô vội vàng vào nhà rửa mặt thay quần áo, cái gì mà nghỉ một lát rồi qua không cần vội vàng chứ? Lúc chị chưa nói dứt lời cô cũng có chút nóng ruột.

Cô vừa cởi bộ bộ váy công sở muốn mặc một cái váy liền thân màu bạc thì tay cầm váy của cô dừng lại vì có người đang ôm cô từ phía sau.

“Xảo Phương, em thật là đẹp.” Tống Trường Lâm dùng giọng nói khàn khàn, mắt trợn lên, anh chưa bao giờ nhìn thấy vợ anh mặc bra. Ách, được rồi, anh còn không biết cái này gọi là bra. Nhưng anh biết bây giờ vợ anh rất đẹp, trên người chỉ còn hai khối vải mỏng màu đỏ, nhan sắc nóng bỏng, khiến cho trái tim anh cũng như bị nướng cháy.

Trương Xảo Phương đỏ mặt, cô vỗ mạnh một cái lên tay chồng cô, nói: “Anh vào từ bao giờ vậy? Anh buông tay ra, nhanh lên để em còn thay quần áo.” Sao cô lại không kiểm tra chứ, không ngờ phía sau cô lại có một con sói?

“Không sao, chị cũng nói là không cần vội.” Tống Trường Lâm miệng nói, tay cũng hoạt động luôn , anh muốn xé miếng vải nhỏ kia xuống, dù sao có nó thì nhìn, nhưng không có nó thì nhìn phần bên trong mới là sự thật.

“Không vội vàng cái gì chứ? Chúng ta sang muộn thì mọi người sẽ nghĩ thế nào? Anh nhanh buông tay ra cho em.” Trương Xảo Phương dùng sức giữ lấy cái tay Tống Trường Lâm đang muốn cởi áo lót của cô, cô tức giận nói, anh còn muốn xé? Nếu xé nữa thì cô còn cái gì sao?

“Không sao, chúng ta thân thiết hơn chút thì sớm có cháu trai cho họ, cha mẹ vui vẻ còn không hết nữa là.” Cô giữ chặt phía trên, Tống Trường Lâm cũng bám riết không tha bắt đầu muốn kéo xuống.

“Tống Trường Lâm, nếu lát nữa anh làm em mất mặt, mấy ngày nay anh đừng nghĩ đến chuyện động vào em.” Trương Xảo Phương thấy đối phương không chịu nó lý, cô nghiêm khắc hạ tối hậu thư.

A? Việc này có chút nghiêm trọng rồi, thấy vợ anh nghiêm mặt, Tống Trường Lâm vội vàng thu hồi tâm trạng kích động, buồn bã tựa đầu lên vai vợ anh: “Xảo Phương, cũng hơn ba tháng rồi anh chưa gặp em.” Hơn nữa vừa về anh đã nhận được kích thích như vậy, thật sự là không thể trách anh không kiềm chế được.

Trương Xảo Phương cũng không nhìn dáng vẻ tội nghiệp của anh, nhưng thấy dáng vẻ phờ phạc ỉu xìu không có tinh thần của chồng, cô nghĩ nghĩ, có chút không được tự nhiên nói: “A, vậy thì chỉ hai lần thôi, tóm lại anh không được xé.”

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 36

Editor: Voicoi08

Thân thiết hai lần? Tống Trường Lâm vừa nghe thấy lời nói này lập tức khôi phục ý chí chiến đấu sôi sục, dù sao chị anh ở bên kia cũng nói là không cần vội vàng, vậy thì anh còn phải gấp rút làm gì chứ? Vợ anh cho phép anh thân thiết hai lần, vậy thì bắt đầu thân thiết hai lần đi. . .

Trương Xảo Phương nhìn chồng cô đang cười cười nói chuyện với mẹ chồng, trong lòng cô đang tức giận đến phát ngứa. Cô không nên mềm lòng, cô phải kiên quyết nghiêm khắc từ chối mới đúng, sao cô lại không rút ra được bài học chứ? Nhìn kìa, nhìn kìa, vừa rồi trong mắt cô cả đều là ý cười, đây là thành cái gì chứ? Ánh mắt của mẹ chồng cô cũng sắp chiếu thẳng vào bụng cô rồi, Tống Trường Lâm, anh làm em mất mắt, khi về nhà em sẽ không để anh được yên đâu.

Tống Trường Lâm cũng không biết vợ anh đang oán trách, cho dù có biết thì anh cũng không lo lắng, bởi vì qua mấy lần anh đã phát hiện ra chỉ cần anh tỏ ra đáng thương một chút, ủy khuất một chút, thì vợ anh vẫn rất dễ tính.

Trương Xảo Phương giấu đi sự ngại ngùng trong lòng, đi đến phòng bếp giúp cô cả nấu cơm: "Chị ơi, còn món gì chưa làm thế ạ? Để em làm."

"Ha ha, đều xong rồi, đều xong rồi, chỉ còn món rau rau trộn trong tay chị thôi, cũng không cần đến em, buổi sáng em còn phải vào huyện, em ngồi xuống đây nghỉ ngơi một chút đi." Tống Trường Hà cười cười chỉ cái ghế bên cạnh rồi lại tiếp tục làm món rau trộn trong tay.

Chị nói lời này cũng không có ý gì, nhưng Trương Xảo Phương vẫn không nhịn được mà đỏ mặt, cô cả để cô nghỉ một lúc thật sự là vì chuyện cô vào huyện sao? Thật sự không vì cái khác sao?

"Chị dâu của em không phải cũng nói là sẽ đến sao? Sao bây giờ vẫn chưa đến vậy ạ?" Trương Xảo Phương cũng không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề mệt hay không mệt, cô chủ động nói sang chuyện khác.

"Đúng vậy, hôm qua chị có sang nói với chúng nó rồi, cho nên các em cũng không cần phải gấp, vừa về nhất định còn mệt, bọn họ ở nhà đợi cũng không vội, em vội cái gì chứ?" Tống Trường Hà cũng chỉ có ý tốt, muốn đưa ra ví dụ để so sánh, nhưng Trương Xảo Phương cũng sắp khóc trong lòng. Chị, chúng ta có thể không nói đến chuyện vội vàng hay không vội vàng được không? Da mặt em thật sự không có dày như vậy đâu.

Ngay lúc cô cảm thấy đau khổ thì cuối cùng cả nhà Tống Trường Sơn cũng đến, Trương Xảo Phương xoay người ra ngoài chào hỏi, nhìn chị dâu cả đi hăn lên phía trước, cho đến bây giờ cô cũng không ngờ bề ngoài của đối phương lại dễ gần như vậy.

"Anh cả, chị dâu, mọi người đến rồi sao? Ôi, Tiểu Đình Đình hôm nay thật xinh đẹp, thím hai lại mua cho cháu một bông hoa cài đầu, tý nữa vào nhà thím sẽ cho cháu, anh cả, chị dâu, mau vào nhà đi, Trường Lâm đợi mọi người lúc lâu rồi."

Sự nhiệt tình này suýt khiến Vương Thục Cầm bị dọa sợ, trước kia hai người không hợp nhau, vừa gặp mặt lập tức giống như gà đang đấu tranh, cô lườm tôi một cái, tôi lườm trả lại một cái, ai cũng không chịu hòa nhã, sau này đối phương hiền hòa hơn, chị ta cũng không thể quá phận được, cho nên hai người có gặp mặt cũng chỉ khách sáo hai câu coi như xong chuyện, nhưng hôm nay người phụ nữ này bị làm sao vậy? Sao cô ta lại có thể nhiệt tình đến như vậy chứ?

Chị ta nghi ngờ nhìn cô, đến khi thấy chú hai Tống Trường Lâm chị ta cảm thấy cuối cùng chị ta cũng hiểu, hóa ra là thấy chồng về nhà? Cho nên muốn thể hiện sự hiền lành một lần sao? Chị ta nghĩ đến chuyện gần đây Trương Xảo Phương cũng luôn đối tốt với con gái chị ta, không nói đến chuyện mua đồ này nọ, hai người họ cũng không có quan hệ lợi ích, người ta cũng muốn tốt chị ta cũng không thể quá phận, lúc này mới cười nói: "Ôi, Trường Lâm về rồi à? Lần này chú về có thể ở nhà bao nhiêu ngày thế?"

"Vâng, chị dâu, lần này em ở nhà được sáu ngày, sau đó mới đến trường quân đội báo danh." Tống Trường Lâm hiếm khi thấy được gương mặt tươi cười của chị dâu, anh cũng vui mừng, hai năm qua mỗi lần anh về đều là ngoài cười nhưng trong không cười, anh nhìn thôi mà cũng thấy sợ.

"Ha ha, ở nhà thêm mấy ngày là chuyện tốt, thêm mấy ngày là chuyện tốt, mỗi ngày qua cũng không thể để một mình Xảo Phương ở nhà được."

"Em nói cái gì vậy? Trường Lâm cũng chỉ vì công việc thôi. Không phải vì công việc thì chú ấy chạy đến nơi xa như vậy là gì? Cái người phụ nữ không hiểu chuyện thì đi sang một bên đi." Tống Trường Sơn biết mối quan hệ của vợ anh và em dâu không được tốt, anh nghĩ vợ anh lại muốn mượn đề tài để nói chuyện của mình, anh vội vàng ngăn cản, sau đó kéo em trai cùng nhau vào nhà, không cho vợ anh có cơ hội nói linh tinh.

Vương Thục Cầm bị mắng, chị ta quệt miệng nuốt luôn lời muốn nói, chị ta vốn muốn nói mấy câu lời hay cho Trương Xảo Phương, không cho chị nói thì thôi, chị ta cũng không muốn nói đâu.

Người một nhà đều vào phòng, cô bé con đang ngủ cũng bị đánh thức đang nằm trên giường mở to mắt ngoan ngoãn nhìn xem tại sao trong nhà lại có nhiều người như vậy?

Tống Trường Lâm thấy Nữu Nữu tỉnh, cười cười muốn đi qua ôm đứa nhỏ, kết quả là cô nhóc kia khóc nức nở không cho anh ôm, giương đôi tay nhỏ bé nhào thẳng vào trong lòng Trương Xảo Phương.

"Ôi, con nhóc này thật là thân thiết với Xảo Phương, bình thường chị muốn ôm một chút cũng không được, nhưng lại rất gần gũi với bác dâu thứ hai.Vương Thục Cầm thấy Trương Xảo Phương nhiệt tình thân thiết với mình, lqd, trong lòng chị cũng muốn ngừng chọc ngoáy, kết quả lại bị chồng mắng mấy câu, trong lòng chị cũng có chút không thoải mái, bây giờ thấy chú hai ăn mặc tinh thần sáng láng, lại nhìn lại chồng chị giống như đang chịu uất ức, trong lòng chị ta càng thêm không cân bằng được.

Tiền lương của Tống Trường Lâm sao chị không biết chứ? Ăn mặc tốt như vậy là muốn cho ai nhìn chứ?

Nếu chị ta cười nói thì cũng thôi, nhưng đằng này nghiêng đầu một cái chị ta lập tức quay lại nhìn chòng chọc vào người chồng cô, Trương Xảo Phương vừa nhìn cũng thấy tức giận, Trường Lâm nhà cô vất vả lắm mới về được một lần, chị ta đang bày mặt cho ai nhìn cơ chứ?

Cha mẹ chồng còn ở bên cạnh mà, cô cũng không nói gì quá đáng, chỉ là cúi đầu đùa với Nữu Nữu trong lòng, ngoài miệng cười hì hì nói: "Nữu Nữu của chúng ta biết ai đối xử tốt với nó, đây cũng có thể nói lên sữa bột thím mua cũng không uổng phí, cô bé con biết bác dâu thứ hai đau lòng cho nó, trong lòng nó cũng biết cảm ơn." Không giống một số người, cô mua đồ này đồ nọ cho nhưng cũng chỉ là bạch nhãn lang (Con sói mắt trắng chỉ những người vô ơn.)

Tuy cô không nói luôn câu nói phía sau, nhưng những người trong phòng cũng không ngốc sao có thể không hiểu chứ? Vương Thục Cầm tức giận muốn cãi lại, đúng lúc này con gái chị ta, Tiểu Đình Đình lại vui vẻ chạy vào: "Mẹ ơi, mẹ xem này, thím hai mua con cái hoa cài đầu thật đẹp. Mẹ mau buộc cho con cái bím tóc nhỏ đi, sau đó con có thể đi tìm bạn chơi." Cô nhóc nói xong còn quay đầu nhìn về phía thím hai cười tủm tỉm, bây giờ cô nhóc rất thích

thím hai này, mỗi lần gặp đều có thứ tốt.

Vương Thục Cầm trừng mắt nhìn bông hoa cài đầu trong tay con gái, trên mặt chị ta như đang phát sốt, nhớ đến Trương Xảo Phương ám chỉ chị ta là bạch nhãn lang, chị ta lập tức cho con gái một cái tát: "Buộc bím tóc nhỏ làm gì chứ? Mẹ mày mỗi ngày phải giặt quần áo nấu cơm, sống cũng phải làm bao nhiêu là việc. Lấy đâu ra thời gian nhàn rỗi đi buộc bím tóc cho mày chứ?" Đứa nhỏ phá hoại này, chỉ biết làm chị phải mất mặt.

"Oa. . ." Đình Đình vô tội bị đánh, ủy khuất khóc oa oa, nó cũng không làm sai việc gì, sao lại đánh nó chứ?

Bên này Tống Trường Sơn vừa định kéo tay áo vợ, bảo chị ta yên tĩnh một chút, bên kia mẹ Tống cũng tức giận, nhanh chóng đẩy con dâu cả ra ôm chầm lấy cháu gái: "Cô có bản lĩnh thì lấy đứa nhỏ ra để chút giận làm gì? Muốn dạy bảo thì về nhà mà dạy bảo, gọi nhà cô đến ăn cơm mà còn gây chuyện, không có chút nào được yên tĩnh." Bà cảm thấy con dâu thứ hai nói không sai, một đám chính là bạch nhãn lang, Xảo Phương người ta trêu chọc gì đến chị ta chứ? Vừa thấy người ta kiếm được chút tiền lại bắt đầu đỏ mắt, nhiệt tình với chị ta cũng là không tốt.

Tất nhiên Tống Trường Lâm cũng khó chịu, tuy rằng vợ anh nói cũng không dễ nghe, nhưng quả thật trước đó chị dâu không đúng, hơn nữa chuyện của người lớn sao lại có thể đẩy lên trẻ con chứ? Thấy cháu gái khóc đến đau lòng, anh đến bên cạnh Đình Đình, ngồi xuống cười nói: "Đình Đình nín khóc đi nào, cô cả đang nấu cơm bên ngoài kìa, chú hai đưa cháu đi xem cô cả làm món gì ngon nhé."

Đình Đình nghe nói có đồ ăn ngon, tiếng khóc cũng nhỏ hơn, nhìn chú hai bằng đôi mắt đỏ mà không dám nói chuyện.

"Cô cả còn có gà nướng nữa đó, Đình Đình có muốn ăn không?" Nói xong, Tống Trường Lâm duỗi tay ra muốn nắm lấy tay của Đình Đình.

Gà nướng? Đây là hấp dẫn vô cùng lớn với Tiểu Đình Đình, không để ý đến chuyện cô bé cũng không quen thuộc với chú hai, cô bé bỏ tay đang ôm bà ra đưa vào tay chú hai, đi theo chú ra ngoài ăn gà nướng.

Thấy đứa nhỏ nín khóc, Tống Trường Lâm cũng đi rồi, Tống Trường Sơn và mẹ Tống đều tức giận lườm Vương Thục Cầm, cha Tống vẫn hút tẩu thuốc yên lặng không tiếng động, nhưng có lẽ từ vẻ mặt âm trầm của ông cũng có thể đoán được tâm trạng của ông không tốt.

Trương Xảo Phương ôm Nữu Nữu quan sát không khí trong phòng, cô cũng tốt bụng để mọi người có cơ hội phê bình Vương Thục Cầm. Cho nên cô quay người ra ngoài tìm chồng, cô vừa ra đến cửa thì nghe thấy trong nhà truyền ra tiếng mẹ Tống kể lể, tâm trạng cô rất tốt, cô hôn một cái lên mặt Nữu Nữu, sau đó tiếp tục đi ra khỏi nhà, trong bếp đều là khói dầu, cô không nên ôm đứa nhỏ đến đó góp vui được.

"Em đang làm gì vậy?" Tống Trường Lâm dùng một cái chân gà thu phục được cháu gái, anh nghe thấy trong phòng mẹ anh đang nói rất nhiều, anh cũng không muốn đi vào, mà dứt khoát quay qua tìm vợ anh.

"Em để Nữu Nữu phơi nắng, anh nhìn xem, ánh mặt trời hôm nay thật tốt đúng không? Nếu không nóng thì càng tốt hơn.

Tống Trường Lâm thấy vợ anh ra trận toàn thắng, tâm trạng cũng không tồi, anh buồn cười lắc đầu, sau đó cúi đầu đùa với cháu gái đang nằm trong lòng vợ anh: "Nữu Nữu, bác là bác hai của con nha, nào để bác hai ôm con, bác dâu thứ hai của con không được khỏe, ôm con thời gian dài bác sẽ mệt mỏi." Anh cảm thấy cô cháu gái này của anh không hề giống như sinh non, mập mạp, mọi chuyện cũng rất nhanh nhẹn.

Cô bé con đang trong thời kì bú sữa mẹ, ngoại trừ bà nội và cô cả thì chỉ có cảm tình với bác dâu thứ hai, còn lại nó cũng không thèm để ý đến cái gì mà bác hai? Cô bé con vẫn không chịu nể mặt như cũ. Cô bé thấy có người muốn bế nó, cánh tay nhỏ lập tức túm chặt lấy áo Trương Xảo Phương không buông, kiên quyết không chịu rời khỏi hơi thở mà cô bé thích.

Hiện tại cô bé có sức khỏe tốt như vậy phần lớn là công ở linh khí mà Trương Xảo Phương truyền sang, cho nên bác dâu thứ hai rất thơm, cô bé thấy thế nào cũng thích, vừa túm được là sẽ không muốn buông tay.

"Anh đừng mất công nữa, Đình Đình có thể bị chân gà dỗ đi, nhưng cái này thì không được, em cho anh biết nha, Nữu Nữu rất thích bác dâu hai, bác hai cứ đứng sang một bên đi." Trương Xảo Phương lại hôn lên gương mặt nhỏ bé của Nữu Nữu, cô cảm thấy cô không uổng phí khi thương đứa nhỏ này, tuy rằng cô không hay đến nhưng đứa nhỏ này vẫn thân thiết với cô nhất.

Tống Trường Lâm thấy dáng vẻ đắc ý của vợ anh rất muốn tiến lên cắn mấy cái, nhưng cửa sổ trong phòng vẫn mở nên mọi người đều có thể nhìn thấy, anh chỉ có thể bất đắc dĩ cười nói: "Cô nhóc này, thông minh đấy." anh nhéo nhéo gương mặt nhỏ nhắn, thấy Nữu Nữu quay mặt vào lòng vợ anh, ý cười trên mặt anh càng sâu, chỉ cần nhìn dáng vẻ của cháu gái cũng biết, sau này vợ anh nhất định là một người mẹ tốt, ừ, mấy ngày nay anh nhất định phải cố gắng phấn đấu, tranh thủ đến giờ này sang năm anh cũng có thể được ôm đứa nhỏ.

Tống Trường Lâm nghĩ đến chuyện làm cha mẹ, anh nói khẽ: "Anh nghe mẹ nói, hai vợ chồng Trường Vinh sau khi rời khỏi đây cũng mới về một lần? Bọn họ không nhớ đứa nhỏ sao?" Nói đến cũng không xa, quãng đường đi mất hơn một giờ, nếu là anh thì tuần nào anh cũng về, vợ chồng Trường Vinh đúng là cứng lòng.

"Có thể hai người họ sợ gặp phải người đến đòi nợ. Bọn họ kiếm tiền cũng không dễ, em nghe nói cái lò gạch kia cũng phải mượn không ít tiền, hơn nữa họ còn vay mượn ở rất nhiều nơi." Càng quan trọng hơn là bọn họ có nhà cũng không thể ở, cũng không thể về nhà mẹ đẻ ở bên kia, bên này mẹ Tống cũng không hòa nhã, hai vợ chồng cũng nghẹn đủ. Trương Xảo Phương thấy Nữu Nữu đang tựa vào người cô, cô cười hì hì nói: "Bọn họ có nhớ đến đứa nhỏ hay không cũng không quan trọng, chỉ cần Nữu Nữu không nhớ cha mẹ, đứa nhỏ này cũng không quấy khóc là được." Đứa nhỏ này cũng là một đứa bé ngoan, chỉ khổ cái là có một người mẹ không chịu yên tĩnh mà thôi.

Tống Trường Lâm há miệng cười, anh cũng nghĩ vậy, nghe nói hai vợ chồng ở trong huyện chăm chỉ làm ăn, ăn mặc tiết kiệm một hai năm thì cũng trả gần hết nợ, dù sao hai người cũng chỉ phải chịu trách nghiệm cho một nửa số nợ, nửa còn lại là của Từ Đại Lực kia.

“Trường Lâm, Xảo Phương hai em mau vào nhà ăn cơm đi.” Tống Trường Hà dọn xong bàn cơm mới bắt đầu gọi mọi người, hai vợ chồng Trường Lâm ôm đứa nhỏ thân mật thắm thiết, nói nói cười cười, trên mặt chị cũng mang theo ý cười, trong lòng cũng vui vẻ, nếu không phải vì chuyện ăn cơm thì chị cũng không muốn gọi hai người.

“Vâng, bọn em vào đây.” Tống Trường Lâm quay đầu cười đồng ý, sau đó cùng vợ anh vào nhà ăn cơm.

Bữa cơm này Vương Thục Cầm ăn rất yên tĩnh, thành thật ngồi đó gắp thịt vào bát con gái, ngay cả nói cũng không nói một câu. Vừa rồi không chỉ mẹ chồng mắng chị ta mà ngay cả cha chồng chị ta cũng nói , cha Tống nói rõ ràng với chị ta: Ông chính là đang thiên vị nhà thằng hai, vì nhà thằng hai hiếu thảo hơn chị ta, lúc vợ chồng Trường Vinh gặp chuyện không may, chị ta không cho mượn tiền, ông cũng không muốn nói, nhưng chị ta biết rõ hai người phụ nữ trong ra đều đã đến bệnh viện, chị ta ngay cả ngó sang cũng không ngó? Chị ta cũng không hỏi thăm được một câu? Vậy sao có thể coi là người một nhà? Xảo Phương có tiền, đó là người ta tự bỏ sức mình kiếm được, cũng không giống như chị ta, kiếm được tiền cũng phải cất trong túi mình, tuyệt đối không nhớ đến người trong nhà.

Hai vợ chồng chị bị nói đến mức cái rắm cũng không dám đánh, Tống Trường Sơn cũng bị nói đến mức suýt khóc, thấy dáng vẻ đỏ mắt của chồng, trong lòng chị ta cũng không dễ chịu, thật ra trong tay chị ta thật sự không có tiền, lúc đó chị ta cũng muốn đến nhưng chị ta sợ chị ta đến mọi người lại túm lại vay tiền, cho nên chị ta mới trốn trong nhà không dám gặp người. . .

Tuy rằng Tống Trường Lâm không nghe thấy cha anh dạy dỗ người khác, lqd, nhưng thấy gương mặt của anh cả thoắt xanh thoắt trắng, rõ ràng không phải chỉ vì chuyện vừa rồi, anh coi như không có chuyện gì, mở một chai rượu ra rót cho cha và anh cả, cười hề hề giảm bớt không khí căng thẳng trên bàn.

Cha Tống nhìn ly rượu trắng trước mặt, sắc mặt ông cũng dễ nhìn hơn không ít, ông lại nhìn cô con dâu thứ hai đang ngồi bên cạnh thằng hai, lên tiếng khẳng định: “Trường Lâm, gần đây trong nhà xảy ra nhiều chuyện, vợ con cũng bận trong bận ngoài, cũng không dễ dàng.”

Trên mặt Trương Xảo Phương thật sự là ngượng ngùng, trong lòng cô cũng rất vui vẻ: Ừ, sự vất vả của cô vẫn được đáp lại, nhìn xem, cha chồng cũng phải khen cô.

Tống Trường Lâm rất vui vẻ, trên mặt lại khiêm tốn nói: “Đều là người một nhà, cô ấy cũng cần phải vậy.” Vợ anh thật sự rất tốt, ngay cả cha anh cũng phải lên tiếng, buổi tối nhất định anh phải bồi thường thật tốt cho vợ anh.

“Tuy rằng là người một nhà, nhưng đó cũng là tấm lòng hiếu thảo của nó, kiếm được tiền cũng luôn mua đồ này nọ về nhà.” Cha Tống nhìn ly rượu trước mắt, vẫn không nhịn được mà nói ra sự oán trách từ đáy lòng: “Chỉ là chưa từng mua rượu cho cha.”

Trương Xảo Phương quẫn rồi, tình huống gì đây? Cô cũng đâu có biết cha chồng thích uống rượu chứ? Náo loạn nửa ngày hóa ra cô vuốt mông ngựa nhưng lại vỗ phải đùi ngựa rồi sao? Cô nịnh nọt không đúng chỗ sao?

Tống Trường Lâm suýt nữa thì phì cười, lần đầu tiên anh phát hiện ra cha anh ý tứ như vậy, đây thực sự là không coi con dâu như người ngoài sao? Ông cũng muốn lên rồi sao? Anh muốn cười nhưng lại sợ cha anh mất mặt, anh vội nhịn cười nghiêm túc nói: “Cha, việc này phải trách con, con không nói cho Xảo Phương biết cha thích uống rượu, cô ấy chỉ muốn mua cho cha chút đồ bổ để bồi bổ mà không biết cha cũng thích uống rượu.”

Mẹ Tống dở khóc dở cười kéo ống tay áo của chồng, không nhịn được mà oán giận nói: “Ông nói cái gì thế? Con mua cho ông thì ông ăn đi, cho dù con có mua rượu cho ông thì tôi cũng không cho ông uống.”

Cha Tống nói xong cũng thấy có chút ngại ngùng, nhưng thật sự là ông cũng không nhịn được, bình thường ông cũng không thích cái gì, chỉ thích uống một hai cốc, chỉ là tình hình trong nhà cũng khó khăn, không phải ngày lễ tết thì trong nhà cũng luyến tiếc mua, từ khi con dâu kiếm được tiền thường xuyên mua đồ này nọ về nhà, từng túi sữa bột, từng giỏ hoa quả, cái nào mà không đắt tiền chứ? Mỗi lần ông nhìn thấy những thứ này ông đều muốn nói, không cần phải mua những thứ đồ đắt tiền như vậy, mua cho ông hai cân rượu là được, rẻ hơn nhiều so với sữa bột và hoa quả kia, hơn nữa nếu là con dâu mua thì bạn già cũng không thể không cho ông uống, nhưng những lời này vòng đi vòng lại không biết bao nhiêu lần nhưng cuối cùng đều bị ông kìm lại, hôm nay thấy con trai cuối cùng ông cũng nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Editor: Voicoi08

Trương Xảo Phương nhìn cha chồng thấy trong mắt ông đều là không tự nhiên nhưng trên mặt lại ra vẻ bình tĩnh, cuối cùng cô cũng hiểu ý nói lão ngoan đồng có ý gì, thấy mẹ chồng nói vậy cô cũng không dám đồng ý toàn bộ, lúc này cười nói: “Cha, lần sau có thức ăn ngon con nhất định sẽ nhớ mua rượu cho cha, lúc trước con không biết cha thích uống rượu, cha đừng để ý.” Cũng không thể ngày nào cũng để cha chồng cô uống rượu, uống đến mức có hại cho cơ thể thì phải làm sao bây giờ, tìm ai được?

Trương Xảo Phương vừa nói xong câu này, vợ chồng già đều thấy vừa lòng, thật ra cha Tống cũng không phải nghiện rượu nặng, chỉ cần uống hai cốc là ông thấy thỏa mãn, yêu cầu thật sự không nhiều lắm.

Đang ăn cơm, hiếm khi mọi người mới đoàn tụ trên bàn cơm, mẹ Tống không tránh được lại nhớ đến côn trai út Trường Vinh, trước kia nhà bà thường xuyên không có thằng hai ở nhà, bây giờ thằng hai ở nhà thì thằng út lại đi mất, tại sao chỉ muốn cả nhà đoàn tụ mà lại khó vậy chứ?

"Mẹ, Trường Vinh có gửi thư về không? Hình như một thời gian dài rồi nó cũng chưa về đúng không?" Tống Trường Sơn thấy không khí hòa hợp trên bàn, anh cũng nhớ đến em út, trước kia lúc Trường Vinh ở nhà hai anh em còn thường xuyên liên hệ, không khoảng thời gian này ở nhà chỉ còn mình anh, ngoại trừ nhà hàng xóm thì anh cũng không có chỗ để đi.

"Không có, trước đó có về nhà một chuyến nhưng sau đó không có tin tức, trong lòng mẹ cũng nhớ mong, ở bên ngoài kiếm được tiền cũng không phải dễ dàng? Nhưng bây giờ điều kiện trong nhà như vậy, không có năng lực thì biết làm sao?" Đừng nhìn bình thường bà luôn miệng mắng, nhưng dù sao cũng là đứa con nhỏ nhất, người ta luôn nói lão nhân tử đại tôn tử, lão thái thái gốc rễ, bây giờ bà không có cháu trai nên cũng chỉ yêu nhất là đứa con út.

"Người cũng lớn như vậy rồi, bà có gì mà phải nhớ mong? Trường Lâm mười tám tuổi đã đi lính, nó càng khó khăn hơn kìa." Cha Tống tức giận trừng mắt lườm bạn già, ông cảm thấy tính tình của Trường Vinh chính là do bị bà nuông chiều mà thành,lqd, một người đàn ông mà trong lòng không có chút chủ kiến nào cả, chuyện gì cũng nghe lời vợ, vợ nó chỉ đánh rắm nó cũng lên đài diễn, cuộc sống trong nhà cũng không lo liệu được, cũng phải chịu khổ một chút.

Tống Trường Lâm ngồi bên cạnh không tiếng động ăn cơm, bây giờ nhìn tình huống cũng chỉ có nhà bọn họ là điều kiện không tệ, nhưng tại sao phải lấy tiền giúp là chú ba chứ, vợ anh kiếm tiền cũng rất vất vả, cho nên anh vẫn không lên tiếng thì tốt hơn, tránh việc dẫn lửa lên người.

Mẹ Tống bị bạn già trừng mắt bà cũng không nói nữa, tuy rằng bà cảm thấy suy nghĩ của bà không sai, nhìn con dâu thứ hai mua đồ này nọ, bà cũng nghĩ đến, tiền này giúp Trường Vinh trả nợ thì tốt biết bao? Nhưng bà lại nghĩ lại Trường Lâm cũng sắp phải đến trường, tiền này cũng là một mình con dâu thứ hai kiếm, bà do dự mãi cũng không thể nói thành lời, giống như bạn già nói vậy, nó cũng lớn như vậy rồi phải tự rèn luyện thôi.

Tuy rằng mỗi người đều có một suy nghĩ riêng, nhưng bữa cơm hôm nay không khí cũng không kém, ít nhất vợ anh và chị dâu cả không nháo lên, đối với Tống Trường Lâm mà nói đây là điều anh cảm thấy mỹ mãn đến mức muốn niệm a di đà phật rồi.

Ăn xong cơm, hai anh em Tống Trường Lâm ngồi lại nói chuyện với cha mẹ một chút, sau đó mới đứng lên cùng vợ về nhà.

Vừa vào cửa, Trương Xảo Phương để chồng cô mang xương cho Hổ tử ăn, còn cô đi thẳng đến chuồng gà nhìn trứng gà của cô, trong chuồng vẫn có hai quả trứng gà như cũ, tâm trạng cô rất tốt, cô bắt đầu đi nấu nước. Mùa hè muốn nấu nước cũng không tiện nên cô cố ý mua một cái siêu điện, nếu để người trong thôn biết cô chỉ vì muốn uống nước trứng gà tươi mới thì không biết là mọi người sẽ mắng cô phá sản đến thế nào?

Lúc Tống Trường Lâm cho chó ăn thấy vợ anh cầm trứng gà cười tủm tỉm đi vào phòng, đến khi anh vào nhà, thì vợ anh cũng đã làm xong nước trứng gà bày ra đó.

"Nước trứng gà?" Tống Trường Lâm không nhịn được cười nói: "Em thích uống cái này sao?" Anh không biết vợ anh lại thích uống từng ngụm một? Cô thích uống nước trứng gà sao?

"Vâng, em thích uống nước trứng gà mới đẻ xong ấy, nếu để đến ngày thứ hai là em không thích uống nữa." Bởi vì lúc đó trứng gà sẽ không có linh khí nữa. Trương Xảo Phương thỏa mãn liếc mắt nhìn cốc nước trứng gà, cô đang chờ nguội bớt, cô lấy một chậu nước ra ngoài rồi bắt đầu giặt quần áo cho chồng cô.

Tống Trường Lâm thấy trong nhà sạch sẽ cũng không có chuyện gì làm, anh vào nhà thay quần áo rồi cũng đi ra nhìn trước ngó sau nhìn đàn gà rồi lại nhìn nhìn mảnh vườn phía sau, đến khi cảm thấy cốc nước trứng gà của vợ anh đã nguội thì quay vào nhà bưng ra.

Trương Xảo Phương cũng đã tính kĩ, cô nghĩ cô giặt xong hai bộ quần áo này thì cốc nước của cô cũng nguội, cũng chỉ còn một cái ống quần thì thấy chồng cô đang ngồi trước mặt nhìn cô, trong tay anh còn đang bưng cốc nước trứng gà.

"Em uống đã, nếu để nguội hơn thì uống sẽ không ngon nữa đâu." Tuy rằng anh chưa từng uống qua thứ này, nhưng anh từng thấy Trường Vinh uống, dù sao trong nhà Trường Vinh cũng là nhỏ nhất, đồ ăn ngon mọi người cũng muốn để dành cho nó.

Tuy rằng bây giờ cô có ăn rau xanh cũng thêm được linh khí, nhưng Trương Xảo Phương vẫn thích uống nước trứng gà, đánh nhuyễn trứng gà, cho thêm thìa đường, đổ nước vừa đun sôi vào, ngọt ngào uống ngon vô cùng.

Cô thấy chồng cô đã bưng cốc nước ra, cô cũng vui vẻ lau khô tay nhận lấy cái cốc chậm rãi uống.

Tống Trường Lâm ngồi một bên, tâm trạng anh rất tốt, ngồi nhìn vợ uống nước trứng gà, anh buồn cười vì cảm thấy bản thân như đã trưởng thành, a, không sai, đúng là anh cảm thấy anh đã trưởng thành, hồi nhỏ mỗi lần Trường Vinh uống nước trứng gà, tuy rằng trong lòng anh cũng biết em trai còn nhỏ, đồ ăn ngon thì phải nhường em, nhưng anh vẫn không tránh khỏi việc thấy ủy khuất và thèm thuồng, bây giờ nhìn vợ uống nước trứng gà, chẳng những anh không thấy bất mãn mà còn cảm thấy rất đẹp mắt, anh nhìn đến vui vẻ? Cuối cùng là do người khác hay vẫn là do anh thật sự đã trưởng thành đây.

Trương Xảo Phương thỏa mãn uống một nửa, thấy chồng cô đang cười nhìn cô, cô rất hào phóng đưa nửa cốc còn lại đến bên miệng anh: "Mỗi người một nửa."

“Em uống đi, anh không thích đồ ngọt.” Tống Trường Lâm lắc đầu. Vốn anh cũng đã ăn no, lại thấy vợ anh thích đến vậy, sao anh có thể tham được chứ?

“Anh uống đi, uống rất ngon đó, từ khi mỗi ngày có hai quả trứng gà, ngày nào em cũng uống, nào, mỗi người một nửa.” Cô có thứ tốt cũng muốn chia sẻ với chồng, mặc dù trong lòng cô cũng thấy tiếc chút linh khí, nhưng ai bảo đây là chồng cô chứ? Cô cũng thoải mái đưa lên thôi.
Diễn_đàn_lê_quý_đôn_voi-coi_08

Tống Trường Lâm thấy vợ anh luôn cố gắng đưa lên, cố ý muốn đút anh uống, anh cũng nắm lấy tay cô, uống nước trứng gà, sau đó lại chậc chậc miệng, anh phát hiện thứ này quá ngọt, thật là uống cũng không ngon mà, cũng không biết tại sao hồi nhỏ anh lại thèm đến vậy?

“Uống rất ngon đúng không anh? Sau này gà nhà mình đẻ nhiều trứng hơn, chúng ta sẽ có bốn quả, mỗi người hai quả.” Bản thân cô hấp thu linh khí, chồng cô hấp thu dinh dưỡng, cũng không tồi.

Đối với ý tốt của vợ, Tống Trường Lâm chỉ có thể nhận tấm lòng, anh lắc đầu nói: “Tự em uống đi, anh tình nguyện ăn trứng xào.” Ít nhất cũng không ngọt như vậy.

Tống Trường Lâm mang cốc không vào phòng, sau đó lại múc thêm chậu nước để vợ anh giặt quần áo, đến khi vợ anh giặt xong anh lại đến phơi lên dây, sau đó anh mới nhớ đến một chuyện: “Có phải em để lại thịt muốn làm bánh bao đúng không?” Anh nhớ hình như cô có chia thịt lại.

“Vâng, suýt nữa em cũng quên, thịt ở đằng sau lu nước, chỗ đó mát mẻ.” Trương Xảo Phương vừa về đã nhớ đến trứng gà, tạm thời đúng là không nhớ đến miếng thịt, thấy chồng nhắc đến cô mới nhớ đến trong nhà còn một miếng thịt.

Tống Trường Lâm lấy thịt ra rửa sạch rồi bắt đầu băm nhân bánh, cô nhào bột, hai người phối hợp làm việc, một lát sau đã xong việc.

Để nhân bánh vào chỗ thoáng mát, Trương Xảo Phương nhìn đồng hồ cũng đã hơn bảy giờ, mỗi ngày đến giờ này cô còn đang thêu hoa, nhưng hôm nay chồng cô về, tất nhiên cô muốn ở bên cạnh Trường Lâm, cho nên cô cũng chỉ thu dọn đơn giản lại sau đó chuẩn bị đi nói chuyện với chồng cô.

Kết quả không cần phải nói, hiện tại ý tưởng lớn nhất của Tống Trường Lâm là đứa nhỏ, cho nên cuối cùng hai người cũng ỡm ờ ngã lên giường, cùng nhau chơi trò yêu tinh đánh nhau.

Sáng sớm hôm sau. Tống Trường Lâm theo thói quen tỉnh dậy sớm, anh nhớ đến tối qua vợ anh bị mệt, anh chậm rãi đứng dậy, chuẩn bị làm đồ ăn sáng trước. Ý tưởng thì rất tốt, nhưng anh lại bị làm khó bởi một chậu bột mì chuẩn bị sẵn bảo anh làm sủi cảo còn được, nhưng làm bột lên men gì đó anh chưa từng làm qua.

Tống Trường Lâm trừng mắt nhìn một lúc lâu, cuối cùng anh chỉ có thể quay người đi nấu nước trước chờ khi vợ anh dậy nấu cơm, để anh chưng bánh bao sao? Anh sợ anh chưng ra thứ bánh mà đến Hổ tử cũng không thèm ăn, cho nên anh vẫn không nên lãng phí thì tốt hơn.

Trương Xảo Phương ở nhà cũng không có việc gì nên thường đổi cách nấu ăn, bây giờ cô đối với bánh bao hay vằn thắn gì đó cô cũng đã học hỏi được rất nhiều, mặc xong quần áo, rửa mặt, cô bắt đầu chưng bánh bao.

Tống Trường Lâm ăn cái bánh vợ gói còn thơm hơn cả bánh mua, anh cười hỏi vợ: “Hiếm khi anh có thời gian, hôm nay chúng ta về nhà cha mẹ được không? Chúng ta mang theo con gà này sang đó thịt, trong hành lý của anh còn có hai chai rượu ngon, chúng ta cầm sang cho cha đi.” Không chỉ cha anh thích uống rượu, mà cha vợ anh cũng thích uống một chút, trước khi về anh cô ý mua thêm hai chai, anh muốn mang đến nhà cha mẹ vợ, dù sao vợ anh luôn mua này mua nọ về nhà, ít ra anh cũng phải tỏ vẻ một chút.

Trương Xảo Phương thấy chồng còn nhớ đến cha mẹ cô, tất nhiên cô rất vui vẻ, cười gật đầu, hai người chuẩn bị cơm nước xong thì cùng nhau về nhà mẹ đẻ.

Lúc cô sắp đồ mới phát hiện, hóa ra Tống Trường Lâm không chỉ cầm về hai chai rượu mà còn cái hai cây nhân sâm nhỏ, trong trí nhớ của cô thì thứ này rất quý, cô kinh ngạc nhìn chồng: “Ở đâu vậy anh?” Dù sao cũng không phải là chồng cô mua, cho dù anh có tiền cũng tiếc không mua cái này.

“Cái này à? Đây là một thành viên mới trong đội đưa anh, nhà bọn họ mấy đời đều ở cạnh núi lớn, thứ này ở bên ngoài thì quý giá nhưng nhà họ thì đổ đầy mấy căn phòng.” Cho nên thành viên mới kia muốn lấy lòng mọi người, thế mà lại bị biến thành lễ vật đem đi tặng, trả tiền anh ta không lấy, để anh tham gia, anh cũng không khách khí, lúc đó anh nghĩ mang về để bố vợ bồi bổ thân thể, hôm nay đúng lúc có thể mang sang đưa bố vợ anh luôn.

Anh cũng không phải là chỉ một lòng nghĩ đến cha mẹ vợ mà không nghĩ đến cha mẹ mình, thật sự là cha vợ anh biết chút y thuật, cái này mà để vào tay cha mẹ anh cũng chỉ lãng phí.

Tống Trường Lâm đến chuồng bắt lấy một con gà không biết đẻ trứng, tay trái xách rượu, tay phải mang gà, cùng vợ anh thoải mái đi về nhà mẹ vợ.

Hai vợ chồng già nhà họ Trương cũng sớm biết hôm qua con rể thứ ba nhà họ về nhà, lâu chưa gặp mặt họ cũng nhớ thương, lúc này họ còn đang ở nhà lải nhải Trương Xảo Trân: “Anh rể thứ ba của con về rồi đó, con đi nhìn xem thế nào rồi bảo hai đứa nó buổi tối đến nhà ăn cơm. . .” Lời còn chưa nói xong thì hai vợ chồng Tống Trường Lâm đã đến.

editor: Thật sự xin lỗi mọi người rất nhiều, thời gian này mình đang thi nhiều quá, không rút được thời gian, mình hứa hết tháng 6, sang tháng 7 mình sẽ đăng đều đặn, cảm ơn mọi người luôn ủng hộ mình. Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ, có những giây phút thư gian cuối tuần thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Editor: Voicoi08

Trương Xảo Trân bị cha mẹ lải nhải đến mức không còn kiên nhẫn, kết quả vừa quay đầu nhìn ra cửa sổ thì thấy, cô quay đầu cười nói: "Cha mẹ, chúng ta không cần phải đến nữa đâu, hai vợ chồng nhà chị ba về rồi ạ."

"A? Đến rồi sao?" Cha Trương đang ngồi trên giường đất vừa nghe thấy lập tức vui vẻ, đi giầy ra chỗ cửa sổ nhìn thấy hai vợ chồng cô con gái thứ ba bắt đầu vào cổng, ông quay đầu nói với bạn già: "Hai vợ chồng Tam nha đến đó, bà mau đi bổ dưa hấu cho đứa nhỏ ăn." Ông dặn dò bạn già xong lại vui tươi hớn hở đi ra ngoài đón.

Hôm qua Trường Lâm về nhà, hôm nay đã đến thăm hai vợ chồng già bọn họ, đây cũng có nghĩa là con rể của họ hiếu thuận, sao ông có thể không vui chứ?

Trương Xảo Phương còn chưa vào đến cửa nhà đã thấy cha cô tươi cười ra đón: "Trường Lâm đến rồi à? Con mau vào nhà đi, vừa rồi cha còn nói với Tứ nha bảo nó đến bảo hai vợ chồng con đến ăn cơm, cha đang nói thì hai vợ chồng con đến."

"Cha, hôm qua con về đến nhà đã là chiều, cơm nước xong cũng đã muộn, nên chúng con không sang nữa, nghĩ hôm nay sang sớm một chút, có thể ở đây chơi một ngày." Tống Trường Lâm thấy cha vợ nhiệt tình như vậy, trong lòng anh cảm thấy ấm áp, anh và cha vợ cũng không tiếp xúc nhiều, nhưng quả thật là cha vợ coi anh như con trai ruột, mỗi lần gặp mặt đều vô cùng thân thiết.

"Ha ha, ở chơi một ngày cũng tốt, buổi trưa cha sẽ tự mình đi nấu món ngon cho con." Cha Trương thấy con rể nói có thể ở nhà ông chơi một ngày, nụ cười trên mặt ông càng rõ ràng hơn, con rể cả và con rể thứ hai không có việc gì thường xuyên đến, nhưng công việc của con rể thứ ba lại có đặc thù riêng nên không hay về nhà, số lần đến nhà họ càng đếm trên đầu ngón tay. Vốn là hôm mồng hai tết ông còn nghĩ là có thể ở chơi một ngày, kết quả tam nha tức giận bỏ về, hôm nay ai dám cản Trường Lâm ở đây ăn cơm ông nhất định không để yên cho kẻ đó, cho dù là con gái ruột của ông cũng không được.

Cho dù Trương Xảo Phương không biết suy nghĩ trong lòng cha cô nhưng cô cũng cảm nhận được một cách sâu sắc rằng địa vị của cô trong nhà đã thẳng tắp tụt xuống, cô nhìn cha cô vui vẻ kéo chồng cô vào nhà, trong khoảng thời gian đó cha cũng không thèm nhìn cô lấy một lần, Trương Xảo Phương bất đắc dĩ trợn trừng mắt lên, thật sự không biết ai mới là con ruột của cha cô? Nhìn dáng vẻ nhiệt tình vui vẻ của cha cô xem, thật sự khiến người khác chịu không nổi mà.

Tống Trường Lâm vào nhà, anh trực tiếp để bao gà to ở sân, con gà rơi xuống đất phát ra tiếng động khiến cho cha Trương ngạc nhiên: "Trong bao này là cái gì vậy?" Hình như là gà?

"Đó là gà Xảo Phương nuôi ạ, cũng hơn ba tháng rồi, không còn nhỏ nữa, buổi trưa nhà mình làm thịt một con ăn, đúng lúc mọi người có thể nếm thử xem gà cô ấy nuôi có ngon không?" Ngoài miệng Tống Trường Lâm nói vậy, nhưng trong lòng anh cảm thấy rất tự hào, anh cảm thấy vợ anh làm gì cũng tốt, nuôi gà cũng béo hơn gà nhà khác nhiều.

"Ôi, có thể ăn rồi sao? Được, lát nữa để mẹ con nấu nước, buổi trưa chúng ta hầm gà ăn." Con gái nuôi gà, cha Trương cũng không khách sáo, cười cười xách cái bao to trong tay, ông phát hiện ra con gà này cũng rất nặng. Diễn_đan_lê_quý_đôn

Đúng lúc này, mẹ Trương bê một mâm dưa hấu đi đến, thấy Tống Trường Lâm lập tức cười nói: "Trường Lâm đến rồi à con? Cha con thấy hai đứa đến lập tức bảo mẹ đi bổ dưa hấu, con mau vào nhà đi, dưa hấu này rất ngọt." Vừa nói chuyện, hai mắt bà không ngừng đánh giá con rể thứ ba, bà phát hiện khóe mắt đuôi mày của đối phương đều là ý cười, cảm xúc rất khác so với lúc mừng năm mới, cuối cùng tim bà cũng có thể để xuống bụng. (Yên tâm

đó ạ)

Sau khi Trương Xảo Phương vào nhà, cô buồn bực nhìn vào ánh mắt của mẹ cô, một lòng một dạ để trên người chồng cô, sau đó ba người nói nói cười cười, yêu thương lẫn nhau vào nhà, xem ra, cô vẫn là người dư thừa.

Vào nhà, cô thấy cha mẹ cô hết đưa cho chồng cô dưa hấu lại đưa khăn lông, nhiệt tình đến mức không thể nhiệt tình hơn, Trương Xảo Phương cũng không biết đó là cảm giác gì, cô lấy khuỷu tay huých vào người em gái: "Tứ Nha, em có phát hiện ra anh rể thứ ba của em mới là con đẻ của cha mẹ, hai người chúng ta đều là con nuôi không?" Rõ ràng là sự đối xử quá khác nhau mà.

Trương Xảo Trân không nói gì mà nhìn lại vào chị gái thứ ba càng già lại càng trẻ của cô, một lúc lâu sau mới nói: "Đó là chồng chị." Cho nên cô còn chưa có ghen đâu, chị ba ăn giấm cái gì chứ?

A, cũng đúng. Trương Xảo Phương khiêm tốn sửa đổi, cô sờ sờ mũi cười tiến lên chen vào nói: "Cha, Trường Lâm mang về cho cha hai chai rượu ngon, anh ấy nói buổi trưa muốn mời cha hai chén.

Cha Trương vừa nghe xong trong lòng ông lập tức vui vẻ, ánh mắt ông nhìn con rể lại thêm ba phần lửa nóng.

Mẹ Trương vừa nghe không nhịn được cười mà nhìn về phía con gái: "Con mua nhiều đồ này nọ như vậy mà cũng không hợp ý cha con bằng Trường Lâm." Ngoại trừ quần áo, mỗi lần Tam nha đi bạn già không nhịn được lại phải lải nhải nói lãng phí tiền, còn không bằng mua cho ông hai chai rượu đâu.

Tống Trường Lâm nhìn vợ anh lúng túng, anh không nhịn được mà cũng muốn cười, ngày hôm qua cha anh cũng nói vậy, hôm nay mẹ vợ anh cũng nói vậy, vợ anh thật đáng thương. . .

Người làm cha sợ con gái tủi thân, ông vội cười nói: "Xảo Phương mua đồ cũng rất tốt, cũng rất tốt."

Rất tốt? Trương Xảo Phương nhìn cha cô bằng ánh mắt trách móc, cô lấy ra hai chai rượu trong hộp cứng, lại đưa thêm cho cha cô hai cây nhân sâm, cô cũng không nhìn dáng vẻ hai mắt tỏa sáng của cha cô mà cầm một miếng dưa hấu rồi kéo em gái ra ngoài nói chuyện.

"Đúng rồi, em và Từ Hồng Quân thế nào rồi?" Lúc trước tứ nha nghe lời cô không giúp nhà họ Từ làm việc nữa, lqd, kết quả là Từ Hồng Hà còn tìm đến nhà. Thấy tứ nha nói đau thắt lưng không đi được, lúc này ngay cả vẻ ngoài cũng không đồng ý, nói con gái nhà họ được chiều chuộng, bản thân cô ta làm công việc nhiều năm như vậy cũng chưa dám kêu đau eo, vậy mà cô mới có mấy hôm đã nói không được.

Tứ nha nghe chị gái tẩy não đang hối hận đau lòng cho da mặt của mình, vừa nghe thấy chị ta nói vậy thì sao có thể nhường chị ta? Hai người lập tức cãi nhau, cuối cùng chính thức tuyệt giao.Vốn cô cũng nghĩ là cô và Từ Hồng Quân có hiểu nhau, kết quả không bao lâu sau thì Từ Hồng Quân gửi thư đến vừa quan tâm lại xin lỗi, làm người ta cảm thấy hai người có khả năng tình cũ cháy lại.

Trương Xảo Trân vừa ăn dưa hấu vừa bất đắc dĩ nói: "Về phía em thì em nghĩ em và anh ta đã kết thúc, nhưng anh ta cứ mấy ngày lại gửi một bức thư đến mà còn rất chăm chỉ, nhưng vấn đề là, mẹ nó, em gái anh ta không có ấn tượng tốt với em, còn nói em lười em quý, anh ta lại nói em tốt . . ." Nói đến đây, cô quay đầu liếc nhìn về phía trong phòng, thấy không ai chú ý mới nói với chị ba: "Có cái rắm gì tốt đâu?" Nếu cha cô nghe thấy câu này nhất định sẽ lải nhải cô, cô cũng suy nghĩ cho cái lỗ tai của mình nên vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.

"Ha ha…" Trương Xảo Phương bị dáng vẻ của em gái chọc cười, đồng thời cô cũng vui mừng cảm giác được mới có một thời gian không gặp mà con nhóc này hiểu chuyện hơn nhiều? Nó cũng biết suy một thành ba rồi.

"Chị ba, em gái chị đang thất tình đó." Trương Xảo Trân trừng mắt lườm chị gái, cô không hiểu tại sao chị gái cô lại có thể vui vẻ đến vậy?

"Khụ khụ, không phải chị cũng đang vui sao? Nếu em coi đó là tình yêu chân thành thì chị mới phải khóc đó." Trương Xảo Phương trực tiếp ném miếng vỏ dưa hấu vào chuồng gà, lqd, cô cười cười nhìn em gái: "Vậy là được rồi, đàn ông tốt còn rất nhiều, bây giờ chưa kết hôn mà còn như vậy, kết hôn rồi thì còn phiền phức đến thế nào? Em triệt để cắt đứt với anh ta đi, không cần phải dây dưa mãi, kết hôn không phải chuyện của hai người mà là chuyện của hai gia đình, bên kia không yên cũng coi như xong."

Hai chị em đang nói thì vợ chồng Trương Xảo Tĩnh ôm đứa nhỏ đi vào, vừa đến sân lập tức nói: "Hôm qua chị nghe nói Trường Lâm đã về, nên nghĩ có thể hôm nay hai vợ chồng cô sẽ về, quả nhiên là chị đoán đúng rồi." Bởi vì chuyện bệnh của chồng, trong lòng chị rất cảm ơn Tam nha, chị vừa cảm ơn vừa cảm thấy càng thêm tin tưởng, lúc có chuyện đều có chị em ở bên, còn lại đều không quang trọng, cho nên thấy em rể thứ ba về nhà, chị mang cả chồng con về nhà muốn để chị em gặp mặt.

Cha Trương thấy vợ chồng con gái thứ hai cũng về, trong lòng ông càng thêm vui vẻ, cha Trương nhiệt tình kéo hai con rể vào phòng, mẹ Trương yêu thương ôm cháu ngoại, ba chị em bị vứt lại chị nhìn em, em nhìn chị, cuối cùng tự lực cánh sinh vào bếp cắt dưa hấu ăn, rồi lại tiếp tục ngồi ngoài sân nói chuyện.

Đừng nhìn Cổ Chí Kiệt và Tống Trường Lâm như vậy nhưng số lần hai người gặp nhau cũng rất ít, trong trí nhớ căn bản là không nói được mấy câu, cuối cùng hôm nay cũng có cơ hội gặp mặt, không nói đến việc nhà hỏi thăm tình hình gần đây một chút thì cũng tốt.

Cha Trương thấy hai con rể nói chuyện hợp ý, ông cười đứng dậy nói: "Hai người các con cứ nói chuyện, cha đi giết gà, nếu không thì trưa muộn chúng ta cũng chưa được ăn."

Tống Trường Lâm lâu lắm mới về nhà một lần, sao anh có thể để cha vợ giết gà chứ? Anh vội vàng ngăn cả cha vợ, rồi nhanh chóng ra ngoài giết gà.

Cổ Chí Kiệt quan sát, Tống Trường Lâm dùng một bàn tay to nắm chặt cánh và đầu gà, bàn tay kia giống như chơi đùa một dao xử lý xong con gà, vừa làm vừa cười nói biểu cảm vô cùng tự nhiên, con gà trống rất to kia ngay cả đạp chân hai cái cũng chưa làm được đã trực tiếp đi gặp diêm vương.

Anh ta sờ sờ cổ mình, trong lòng cảm thấy lạnh toát, đột nhiên anh ta cảm thấy ngày đó Trương Đông Binh phát bệnh thật kịp thời, nếu đối phương biết anh ta giúp người khác động chạm đến vợ đối phương thì sao? Tống Trường Lâm cũng nắm lấy cổ và tay anh ta rồi xử một dao sao? May quá, may quá, a di đà phật. . .

Tống Trường Lâm không biết bản thân anh đã để lại ám ảnh trong lòng của anh rể hai, anh thấy con gà không còn đạp lập tức quăng vào chậu, ngẩng đầu nhìn anh rể hai cười nói: "Bọn em ở bội độ thật sự chưa từng giết gà, nhưng mấy năm trước ở ngọn núi gần đó có heo rừng làm người bị thương, người dân không còn cách nào khác nên tìm bộ đội, bọn em mang theo súng muốn bắt con lợn kia lại. . ."

Cổ Chí Kiệt phát hiện bản thân anh ta suy nghĩ còn quá đơn giản, vậy mà anh ta lại quên mất, người ta không chỉ dùng dao mà người ta còn có thể dùng súng?

"Cuối cùng bọn em phát hiện ra đó không phải một còn lợn rừng mà là một bầy, cũng sớm chuẩn bị hành động bắt giữ, sau đó lại bất đắc dĩ chuyển thành hành động tiêu diệt. . ."

Tiêu diệt? Cổ Chí Kiệt cảm thấy chân anh ta nhũn ra, anh chỉ giúp người ta giật dây, không đến mức bị tiêu diệt đúng không?

"Con lợn rừng này da dày thịt béo, cái đầu của nó cũng lớn, vẻn vẹn hơn ba trăm cân, trên người đã trúng đạn mà vẫn có thể xông lên. . ."

Bị thương chết? Anh ta sờ sờ ngực thì phát hiện trái tim đang đập loạn nhịp.

"Cuối cùng bọn em bị thương một người, sau đó cứ đánh thẳng vào mắt nó, cuối cùng cũng tiêu diệt được hết." Tống Trường Lâm thấy cha vợ anh nghiêm túc lắng nghe, anh cũng nghiêm túc kể hết, cả nói cả vung tay múa chân một lúc lâu, cuối cùng đưa ra một cái tổng kết.

Kết quả sau khi anh nói xong thì phát hiện sắc mặt anh rể hai có chút xanh: "Anh rể hai, anh sao thế ạ? Anh có bị sao không?"

"Không, không có chuyện gì, anh đau bụng thôi, hình như có chút tiêu chảy." Cổ Chí Kiệt chớp chớp đôi mắt biến thành màu đen, trong lòng anh ta âm thầm quyết định, từ nay về sau anh phải rời xa cô em vợ thứ ba Trương Xảo Phương, cho dù Trương Xảo Phương có quan hệ với tất cả đàn ông trong thôn thì trong đó cũng tuyệt đối không có anh ta, ai nha mẹ ơi, anh ta biết rõ em rể thứ ba là người tham gia quân ngũ, sao anh ta có thể quên mất là người tham gia quân ngũ sẽ hung dữ thế nào? Đáng sợ, quá đáng sợ.

Tống Trường Lâm thấy anh rể hai run rẩy đi ra khỏi phòng, anh có chút lo lắng nhìn về phía cha vợ: "Cha, tí nữa cha lấy cho anh rể chút thuốc đi, hình như anh ấy bị tiêu chảy nặng rồi." Chân cũng mềm nhũn ra rồi, có thể thấy là đi rất nhiều.

"Được, con vào nhà nghỉ ngơi một lát, để ba chị em nó vào vặt lông gà, cha đi lấy thuốc cho Chí Kiệt." Cha Trương thấy vẻ mặt trắng bệch của con rể thứ hai khiến ông có chút lo lắng, ông ra ngoài gọi to để ba cô con gái về nấu cơm còn ông thì đi lấy thuốc.

Cổ Chí Kiệt bị tiêu chảy sao? Trương Xảo Tĩnh có chút nghĩ ngờ nói: "Lúc sáng ra ngoài còn bình thường mà, chị cũng không thấy anh ta kêu đau bụng?"

"Con còn ở đấy mà nói tốt à? Chí Kiệt cũng xanh cả mặt rồi, sao con là vợ mà không chịu quan tâm chút nào thế, mỗi ngày đều tùy tiện cũng không biết là con đang để ý đến cái gì nữa?" Mẹ Trương đang đốt lửa ở bên cạnh khó chịu trừng mắt lườm con gái thứ hai, cho dù lúc đầu Chí Kiệt có sai nhưng mà bây giờ người ta cũng đã chịu sửa sai rồi,lqd, vụ trồng mùa xuân năm nay cũng là do Chí Kiệt giúp đỡ trong nhà trồng trọt đó, sao cô con gái thứ hai của bà còn không chịu để tâm chứ?

Trương Xảo Phương thấy chị hai tự nhiên bị mắng, cô vụng trộm hỏi chồng: "Vừa rồi mấy người nói gì vậy?"

"Không có gì? Cha nói muốn giết gà, anh mang gà đi giết thôi." Tống Trường Lâm cảm thấy anh rể hai là một người đàn ông không thể sợ giết gà được, cho nên chắc hẳn là có bệnh thôi. Vừa thấy như vậy anh vẫn cảm thấy vợ anh thật tốt, tuyệt đối không thể giống dì hai không quan tâm đến chồng như vậy.

Giết gà sao? Trương Xảo Phương nghĩ đến người nào đó vừa mới làm việc trái lương tâm, lại nhìn chồng cô rõ ràng có cơ thể cao lớn hơn đối phương, cô cảm thấy cô đã nhận ra vấn đề, trong lòng cô vui sướng khi người khác gặp họa: Ha ha, Cổ Chí Kiệt, sợ chưa? Anh còn dám không có mắt nhìn mà muốn làm người tốt nữa không? Trường Lâm nhà tôi có thể dùng một tay bóp chết anh.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Editor: Voicoi08

Cổ Chí Kiệt ngồi trong toilet một lúc lâu để lấy dũng khí, cuối cùng anh ta cảm thấy là do anh ta nghĩ nhiều, dù sao Tống Trường Lâm cũng không biết chuyện anh ta từng làm, Trương Đông Binh cũng không phải người bị nước vào đầu nên chắc là không thể nói chuyện này ra được. Cho nên anh ta vẫn được an toàn, hoàn toàn không có vấn đề gì hết.

Anh ta mang theo tâm trạng thoải mái, bước chân nhẹ nhàng vào phòng, vừa vào nhà đã thấy vợ đi đến quan tâm hỏi: "Chí Kiệt, anh làm sao thế? Mẹ và Trường Lâm nói sắc mặt anh không được tốt, anh có sao không?" Trương Xảo Tĩnh bị mẹ chị mắng xong chị cũng cảm thấy chị có chút không quan tâm đến chồng, em rể cũng nhìn ra được là vẻ mặt anh không được tốt tại sao chị lại không nhìn ra chứ? Thật sự là chị có chút quá đáng.

"Không có chuyện gì, vừa rồi đột nhiên lại bị đau bụng, đi toilet một chuyến đã đỡ nhiều rồi." Cổ Chí Kiệt cười cười nhìn vợ, anh ta cảm thấy từ sau khi anh ta bị bệnh nặng, càng ngày vợ anh ta càng tốt với anh ta, trước kia anh thật sự là không phải người.

"Vậy là tốt rồi, cha đang đi lấy thuốc cho anh, tí nữa về nhà uống một chút là được." Trương Xảo Tĩnh thật sự quan tâm đến chồng, dù sao bây giờ Cổ Chí Kiệt còn tốt hơn lúc mới kết hôn nhiều, hai người cũng lấy nhau lâu như vậy, muốn cùng nhau sống qua ngày thì cũng không thể chỉ nhắm vào lỗi của đối phương mà không thả, cho nên chị vẫn cảm thấy rất thỏa mãn.

"Không cần đâu, vừa nãy đi toilet xong đã tốt hơn nhiều rồi, không có chuyện gì." Hai ngày nay anh ta có chút nóng trong người, bây giờ lại uống thuốc chống đi ngoài thì sao được chứ? Nếu vậy thì vấn đề đi toilet cũng sẽ thành vấn đề.

Trương Xảo Phương thấy anh rể hai không chịu uống thuốc, cô quan tâm nói: "Anh rể hai, anh vẫn nên uống chút thuốc thì tốt hơn, em nhớ lúc nhà anh tổ chức mừng thọ cho bác gái, Gia Bảo cũng nói là anh vội đi toilet, sau này. . ."

"Phốc. . .khụ khụ khụ khụ.. . ." Cổ Chí Kiệt cảm thấy trái tim của anh bị Trương Xảo Phương dọa đến mức muốn nhảy ra ngoài, thật sự là sợ chuyện gì thì sẽ gặp chuyện đó, lúc đó anh ta nghĩ chuyện này có thể thành nên cũng không nghĩ đến chuyện che giấu bản thân, sau lại không thành công, nhưng thấy dì ba cũng không nói gì anh ta nghĩ là con trai chưa nói, bây giờ xem ra con trai anh không chỉ nói mà còn khai luôn cả anh ta ra ngoài. Đối phương sẽ nghĩ như thế nào đây? Em ấy có nghĩ là anh ta muốn hại em ấy không? Nếu Tống Trường Lâm biết anh ta đánh chủ ý lên vợ anh thì sẽ thế nào? A phi, anh ta giúp người khác đánh chủ ý lên vợ anh? Anh sẽ không giống như bắt gà con chứ, túm chặt hai tay anh ta sau đó bắt đầu đấm đá sao?

Lần này Trương Xảo Tĩnh thật sự có chút lo lắng, chồng chị bị sao thế này? Đang tốt lành sao lại bị sặc chứ? Vừa ho khan mà sắc mặt cũng thay đổi luôn? Chị vội vàng vỗ vỗ sau lừng chồng, lo lắng nói: "Sao vừa rồi vẫn tốt mà lại bị sặc chứ? Anh có sao không? Tí nữa vẫn nên để cha kiểm tra cho anh một chút." Tuy cha chị cũng không phải thần y, nhưng y thuật của ông cũng không kém.

"Khụ khụ, được, tí nữa anh sẽ nhờ cha nhìn xem. . . " Cổ Chí Kiệt vừa ho khan vừa nói đứt quãng, anh ta chỉ sợ mình nói chậm thì dì ba bên kia lại nói thêm cái gì đó.

Nhưng Trương Xảo Phương không nói, Trương Xảo Tĩnh vốn đang đứng yên bên cạnh anh lại nói: "Đúng rồi, vừa rồi cô còn chưa nói dứt lời đó, sau đó thì sao?" chị luôn quan tâm đến mỗi cử chỉ hành động của con trai, bí mật nhỏ của nó và dì bà thì chị càng muốn biết.

Cổ Chí Kiệt đứng một bên cũng sắp khóc: vợ, anh thật sự sai rồi mà, em đừng hỏi nữa được không? Hu hu, chuyện này rất nguy hiểm, anh muốn về nhà. . .

Trương Xảo Phương thấy chị gái nói vậy thì bất đắc dĩ cười: "Sau đó em có hỏi thằng nhóc kia, cha con vội đi toilet con muốn tìm gì ba làm gì? Vậy mà thằng nhóc đó lại nói không biết, nó quên mất rồi, đúng là đứa nhỏ ngốc." Nói xong, cô cười cười lắc đầu, rõ ràng là rất yêu thương cháu trai đằng ngoại này.

Trương Xảo Tĩnh cũng thấy buồn cười, chị không nói gì, lqd, sau đó chị nhìn về phía Cổ Chí Kiệt thấy anh ta giống như vừa đi ra khỏi chảo vậy, sau lưng ướt đẫm, vừa lau mồ hôi trên mặt, sắc mặt tái nhợt nói: "Anh có chút không khỏe, muốn vào phòng nằm một lát." Nguy cơ được giải trừ, cuối cùng anh ta cũng có thể yên tâm rồi.

Con trai tốt, ít nhất nó cũng không khai cha nó ra, nếu không thì có lẽ hôm nay nó sẽ thành đứa nhỏ không cha mất.

Trương Xảo Tĩnh vừa bật cười vì con trai ngốc, nhưng chị cảm thấy sắc mặt của chồng chị quá dọa người, chị cũng không dám chậm trễ, lập tức đỡ chồng vào nhà.

Tống Trường Lâm nhíu mày, anh nhìn rõ ràng là cơ thể của anh rể bị bệnh, anh nói với vợ: "Bình thường anh rể cũng yếu như vậy sao?" Nếu bình thường cũng như vậy thì thật sự là vấn đề lớn.

Trong lòng Trương Xảo Phương cười đến quặn ruột, nhưng trên mặt vẫn mang theo vẻ nghi ngờ nói: "Bình thường anh ấy không như vậy đâu, có lẽ do trời quá nóng ăn phải cái gì không tốt thôi."

"Vậy còn tốt, tí nữa nhờ cha nhìn giúp, những bệnh nhỏ phải trị ngay, đừng để đến khi thành bệnh nặng." Anh rất tin tưởng vào y thuật của cha vợ, chỉ cần nhìn vào khả năng mat-xa của vợ anh là hiểu được nhất định tay nghề cha vợ anh còn tốt hơn nhiều.

Trương Xảo Phương gật đầu, cô nhịn cười đi vặt lông gà với em gái, Trương Xảo Trân thấy anh rể ba đi vào nhà theo cha cô để nhìn anh rể hai, cô thấp giọng nói bên tai chị gái: "Chị ba, bình thường anh rể ba có bệnh gì không chị?"

"Sao chị biết? Một năm anh ấy cũng chỉ về hai lần, viết thư anh ấy cũng chỉ nói chuyện tốt, đâu có nói chuyện xấu, nhưng mà cơ thể anh rể ba của em rất tốt, anh ấy thường xuyên luyện tập nên chắc là sẽ không có bệnh tật gì." Trước kia cô không biết, nhưng sau này cô có thể xác định, sức khỏe chồng cô

rất tốt.

"Vâng, xem ra sau này em muốn tìm đối tượng cũng phải tìm người giống như anh rể ba vậy." Ít nhất nhìn còn giống đàn ông, anh rể hai chị có chút bệnh ở bụng mà giống như bị bệnh nặng vậy, thật sự khiến người ta không chịu nổi mà.

Tống Trường Lâm không biết em gái vợ đã coi anh thành mẫu đàn ông chuẩn, anh lo lắng nhìn cha vợ xem bệnh cho anh rể hai.

Đầu tiên ông bắt mạch, rồi lại xem mí mắt, rồi nhìn bựa lưỡi, cuối cùng cha Trương tuyên bố: "Không có chuyện gì, gần đây có chút nóng trong người, ăn chút thuốc giảm nóng là được."

Thuốc hạ hỏa? Trương Xảo Tĩnh cảm thấy cha chị có chút không đáng tin: "Cha, Chí Kiệt đang bị tiêu chảy bây giờ cha lại bảo anh ấy ăn thuốc hạ hỏa thì không phải để bệnh càng thêm nghiêm trọng sao?" cả gương mặt đều trắng ra rồi, nếu còn tiêu chảy nữa thì sẽ hạ đường huyết mất(???).

Thật ra trong lòng cha Trương cũng cảm thấy kì lạ, sao ông lại thấy con rể giống như vừa bị dọa sợ? Rõ ràng là biểu hiện của suy nghĩ quá nhiều? Nhưng lúc vừa đến vẫn bình thường mà? Nghĩ lại vừa nãy Trường Lâm có giết gà, chẳng lẽ con rể thứ hai của ông sợ nhìn giết gà sao? Sợ nhìn thấy máu? Ừ, có lẽ thật sự chính là vậy.

Ông sợ nói ra thì con rể thứ hai bị mất mặt, ông hàm hồ nói: "Uống thêm chút thuốc an thần là được, không có chuyện gì, buổi tối ngủ một giấc thật ngon là được rồi." Ông dọn đồ muốn đến phòng phía tây đổi thuốc, vừa rồi ông lấy thuốc chữa tiêu chảy, nếu ăn vào thì càng thêm nặng mất.

Cha Trương không biết một câu nói của ông khiến hình tượng của ông trong mắt con rể thứ hai chuyển ông từ thần ý thành bán tiên luôn: Quá chuẩn, quả thực quá thần, sau này ai dám nói cha vợ anh chỉ là thầy thuốc lang bạc khắp nơi anh ta tuyệt đối sẽ liều mạng với đối phương.

Thuốc an thần? Tống Trường Lâm nhớ lại hoàn cảnh của đối phương lúc trước và sau khi giết gà, anh buồn cười phát hiện hóa ra anh rể hai sợ giết gà? Được rồi, lqd, tuy rằng anh cảm thấy một người đàn ông mà sợ cái này thì có chút mất mặt, nhưng người mất mặt cũng là chồng của chị hai cũng là anh rể của anh.

Thấy cha vợ đi vào phòng trong anh cũng đi theo ra ngoài, để không gian trong phòng cho hai vợ chồng kia, để hai người có thể nói lời trong lòng.

Ra khỏi phòng, anh thấy vợ và tứ nha đã nhặt xong lông gà, mẹ vợ anh đang mổ bụng, thấy mẹ vợ lấy phần bên trong ra, anh vội vàng đến nhận dao trong tay mẹ vợ: "Mẹ, mẹ nghỉ một lát đi ạ, việc này để con làm, con có sức."

Mẹ Trương vui vẻ hớn hở lùi về phía sau hai bước, nhìn con rể thứ ba giơ tay chặt thịt, cạch cạch cạch, nhanh chóng chia con gà thành rất nhiều những miếng nhỏ, vô cùng mạnh mẽ dứt khoát. Bàn tay hạ dao không hề do dự.

"Anh rể thứ ba của em thật đẹp trai, chị ba, em cũng có chút muốn gả cho quân nhân rồi." Sao trước kia cô không phát hiện ra anh rể ba của cô đàn ông đến vậy? Cô chỉ nhớ rõ mỗi lần đến đây hình như đều nhìn sắc mặt chị ba, giống như lần nào cũng khiến chị ba của cô tức giận.

Trương Xảo Phương quay sang nhìn em gái, có chút buồn cười nói: "Chặt con gà mà cũng thành đẹp trai rồi hả? Đây chính là ánh mắt của em sao?" Cô đồng ý là người đàn ông của cô rất đẹp trai, nhưng không phải là chỉ chặt gà mới đẹp trai thôi đâu.

"Sao lại không đẹp trai chứ? Chị nhìn anh rể ba chặt gà cũng rất có sức đấy. Em cũng muốn có một đối tượng như vậy, ai dám nói với em một câu không phải, anh ta cũng phải đến so sánh một chút." Từ Hồng Quân mà so sánh với anh rể ba của cô thì quá yếu đi, cô quyết định sau này muốn tìm đối tượng cũng phải dựa vào tiêu chuẩn như anh rể ba của cô, ngay cả không tham gia quân ngũ thì cũng không thể kém hơn được.

Trương Xảo Phương cũng lười quản cô em gái thích mơ mộng, cô quay người đi chơi với cháu ngoại trai, từ lúc nhìn cô cháu gái lớn lên từng chút một, cô phát hiện ra càng ngày cô càng thích trẻ con, cũng càng muốn có đứa nhỏ của mình, nhưng khổ cái là bây giờ cô chưa có, cho nên cô chỉ có thể chơi với cháu ngoại trai và cháu gái thôi.

"Dì ba, chú ba là giải phóng quân sao ạ?" Tiểu Gia Bảo dựa vào lòng dì ba, vụng trộm nhìn ông ngoại đang nói chuyện với chú ba(ở đây là chú chồng dì á) ở cách đó không xa, nhóc chưa phân biệt rõ được chuyện tham gia quân ngũ, trong lòng nhóc cứ tham gia quân ngũ thì đều là Giải phóng quân rồi.

"Đúng vậy, Gia Bảo có thích Giải phóng quân không?" Gương mặt nhỏ nhắn của thằng nhóc nhanh chóng nghiêm lại, Trương Xảo Phương càng nhìn dáng vẻ nghiêm trang kia càng thấy thích, cô hận không thể ôm về nhà mình nuôi.

"Thích ạ, Gia Bảo lớn lên cũng muốn là Giải phóng quân." Thằng nhóc lớn tiếng đảm bảo, đồng thời còn vỗ bùm bụp lên cái ngực nhỏ, Tống Trường Lâm đứng cách đó không xa cũng bị hấp dẫn. "Hai dì cháu nói chuyện gì mà vui vẻ vậy. Anh thấy Gia Bảo nói muốn làm Giải phóng quân."

"Vâng, Gia Bảo muốn giống chú ba, cũng là Giải phóng quân." Thằng nhóc không hổ là con trai, lá gan cũng lớn hơn Đình Đình rất nhiều, dù khi đối mặt với chú ba không chút ấn tượng cũng có thể dũng cảm nói lên suy nghĩ của mình.

Tống Trường Lâm vừa nghe lập tức vui vẻ, anh ôm lấy đứa nhỏ lên, nói: "Muốn làm Giải phóng quân phải là một người đàn ông kiên cường dũng cảm, Gia Bảo có phải không?" Nói thật, anh không phải người trọng nam khinh nữ, nhưng đã là đàn ông thì anh vẫn thích những người đàn ông nhỏ hơn, cháu gái của anh gan rất nhỏ, thế nên cũng không nhìn thấy chỗ tốt, mỗi lần cũng không dám đến gần anh.

"Gia Bảo phải ạ, Gia Bảo có bị ngã sấp xuống cũng không khóc, là một người đàn ông dũng cảm nhất." Nói xong, cậu nhóc còn giơ tay làm một tư thế chống đỡ cả bầu trời, sau đó nhóc lại phát hiện chiều cao của nhóc thật đẹp mắt, còn cao hơn cả dì ba? Vậy nên Giải phóng quân tương lai lập tức vui vẻ quên luôn lý tưởng của mình, bàn tay vỗ vỗ lên tay chú ba nói: "Con cao cao, còn cao hơn dì ba, cao hơn ông ngoại." Nhóc là người cao nhất.

Tống Trường Lâm là chú ba đương nhiên có thể thỏa mãn một chút việc nhỏ ấy, anh đặt tay vào nách đứa nhỏ, thoái mái đưa thằng nhóc qua đỉnh đầu, tiểu Gia Bảo lập tức vui vẻ thét chói tai: "A, cao cao, cao cao. . ." Thằng nhóc thật sự chưa từng được đưa lên cao như vậy? Dù sao thì cha nhóc cũng không giống chú ba, cho nên độ cao cũng không giống nhau.

Cha Trương đi đến bên cạnh bạn già, vui mừng cười nói với bạn già: "Đứa nhỏ Trường Lâm này không tồi, nếu sau này tam nha có thể theo quân, hai đứa lại có thêm đứa nhỏ thì mỗi ngày cũng thoải mái hơn."

Mẹ Trương nhìn dáng vẻ con gái vui vẻ khi đứng bên cạnh chồng, bà cũng cười nói với bạn già: "Ừ, con nhóc kia cũng lớn rồi, năm trước còn tức giận đùa giỡn, nói tôi không có gì lại ép nó lấy người tham gia quân ngũ, bây giờ xem ra trong mấy chị em đã gả đi thì nó có phúc nhất." Con gái có thể nghĩ thông suốt là chuyện khiến bà vui vẻ nhất.

"Ha ha, bà còn nói cái này làm gì? Nấu cơm, nấu cơm thôi, làm thêm hai món ăn, buổi trưa ba cha con tôi uống thêm mấy ly rượu." Cha Trương vui vẻ thúc giục bạn già, sau đó quay người đi nhìn một nhà con gái.

Đời này, chỉ cần mấy đứa sống tốt thì ông cũng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Editor: Voicoi08

Hôm đó cha Trương, mẹ Trương vui vẻ nên làm một mạch sáu món ăn, thật ra mẹ Trương muốn Tứ nha gọi cả con gái lớn đến, làm mẹ vẫn luôn như vậy, chỉ cần có một đứa không ở nhà thì sẽ nhớ thương đến đứa đó, chỉ hận không thể để mỗi đứa con luôn ở bên cạnh mình, nhưng cha Trương nghĩ vẫn nên thôi đi, dù sao cô con gái này chỉ cần hơi mở miệng là không tốt, lại thêm nhị nha thích tham gia rồi lại hát đệm thêm cái gì làm tam nha tức giận thì cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì? Trường Lâm không ở nhà thì cũng thôi, hiếm lắm mới về được một lần, để đứa nhỏ được yên tĩnh một chút đi.

Thật ra cha Trương không biết, bây giờ cô còn gái thứ hai của ông lại về một phe với cô con gái thứ ba rồi, cho nên Trương Xảo Quyên có đến đây cũng chỉ bị chọc tức thôi, ông thật sự đã suy nghĩ nhiều rồi.

Lúc ăn cơm, Cổ Chí Kiệt cũng đến, dù sao anh ta cũng chỉ là chột dạ mà thôi, cũng không có chuyện gì, nghỉ ngơi một lát là tốt rồi.

Bữa cơm này cha Trương uống rất thoải mái, con rể mua cho ông rượu ngon, con rể lại cùng uống rượu với ông, lại nói hai năm nữa Trường Lâm cũng có thể thăng quan, trong lòng ông cũng thoải mái đến không còn biên giới.

Cổ Chí Kiệt vốn sợ hãi Tống Trường Lâm, lại nghe nói sau này đối phương sẽ có tiền đồ. Anh ta nhìn về phía con trai bảo bối, nên sự nhiệt tình với em rể ba không chỉ thêm một bậc, mở miệng một tiếng cũng là gọi em rể, còn thân thiết hơn anh trai ruột của anh ta nhiều.

Hai vợ chồng Tống Trường Lâm vui vẻ thoải mái ở nhà mẹ vợ một ngày, sau khi ăn xong cơm chiều mới về nhà, đến nhà, việc đầu tiên Trương Xảo Phương làm là cho đám gà bảo bối của cô ăn, Tống Trường Lâm thấy vợ không rảnh để ý đến anh, anh lại chạy về nhà cha mẹ ngồi một chút, quanh năm anh không ở bên cạnh cha mẹ, mãi mới được về một lần anh cũng muốn ở bên cạnh nói chuyện với cha mẹ nhiều hơn, kết quả anh đi với tâm trạng vui vẻ nhưng lại nghe thấy mẹ anh kể lể Tống Trường Vinh có bao nhiêu vất vả?

Tống Trường Lâm nhìn vẻ mặt lo lắng của mẹ, anh kìm nén sự không vui trong lòng cười nói: "Mẹ, mẹ không cần phải lo lắng đâu, Trường Vinh cũng lớn như vậy rồi làm chút việc thì mệt đến đâu chứ? Lại nói đây là nó đi làm thuê cho người ta,lqd, có mệt thì càng thêm tiền, không giống như lúc bọn con tham gia quân ngũ, có mệt cũng chẳng có ai thèm nhìn đến? Trời mưa to bọn con vẫn phải nằm yên ngoài trời hai tiếng đồng hồ không được nhúc nhích, nếu ông chủ của bọn họ mà làm như vậy thì đã bị tố cáo từ sớm rồi."

Mẹ Tống vừa nghe thấy con trai nói như vậy bà cũng không thể nói tiếp được, bà không phải không biết con trai thứ hai vất vả, nhưng trong nhà Trường Vinh là nhỏ nhất, bà luôn cảm thấy Trường Vinh còn nhỏ hơn bọn Trường Lâm rất nhiều, luôn không nỡ để nó phải chịu khổ, chẳng lẽ trong lòng bà thật sự thiên vị?

"Trường Vinh mệt cũng là đáng đời, ai bảo nó thích nghe lời vợ? Trường Lâm và Trường Sơn cũng không giống như nó, vợ nó chỉ cần nói một sẽ là một, bà đừng có mà nói nó khổ trước mặt tôi nữa." Cha Tống vừa đi từ bên ngoài vào đúng lúc nghe thấy con trai nói hết câu, ông tức giận trừng mắt lườm bạn già, đúng là mẹ hiền nhiều con hư, đã bảo bà không được tìm Trường Lâm, vậy mà bà còn dám tố khổ với con trai?

"Trường Lâm à, con đã chuẩn bị đầy đủ chưa? Đến trường không thể so với lúc còn trong quân đội, còn thiếu cái gì không?" Ông nói đến đây lại lườm bạn già một cái, con trai muốn đến trường bà không quan tâm? Vậy mà lại đi nhớ đến cái đứa hư hỏng kia.

"Con cũng không phải chuẩn bị cái gì, đây là Xảo Phương sợ con đến trường học không có quần áo mặc nên mua cho con hai bộ quần áo, dù sao ở đó cũng không giống bộ đội, nếu ăn mặc không đàng hoàng sẽ bị người khác coi thường, hành lý thì con cầm từ bên kia đến, đồ ăn thì có nhà ăn, nếu thật

không được nữa thì tự tiêu tiền mua, lại nói ở đó cách nhà cũng gần, một tháng con cũng có thể về nhà một hai lần nên cũng có thể mang thêm chút dưa muối hoặc cái gì đó, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm, hôm nay cha vợ con cũng cho một túi thuốc lớn, bảo con mang theo để phòng thân, nếu thật sự bị chút bệnh cũng có thể chuẩn bị, còn lại cũng không có gì, nếu thật sự thiếu thì đến đó mua thêm." Nói trắng ra là chỉ cần sau khi người đến đó thì có tiền có thể giải quyết hết mọi việc, vấn đề là bây giờ nhà anh là do vợ anh kiếm tiền, cho nên mẹ cũng đừng nhớ thương nữa.

Nói thật, nếu bên kia Trường Vinh thật sự không thể trả được tiền mà bị cảnh sát bắt đi thì nhất định anh cũng sẽ giúp em trai nghĩ cách, nhưng lúc này thì không được, anh muốn Trường Vinh vất vả hai năm làm công kiếm tiền, hai vợ chồng nó vất vả kiếm tiền hai năm thì cũng học được nhiều hơn, đúng không? Nếu trong lòng có suy nghĩ muốn dựa vào nhà họ, lần sau không thể nói trước được là sẽ gây ra chuyện lớn gì, cho nên, cho dù anh có tiền anh cũng không muốn giúp đỡ chứ đừng nói đến chuyện không có tiền.

Mẹ Tống thấy con trai nói phải mang theo dưa muối, trong lòng bà cũng không dễ chịu, lại bị bạn già trừng mắt, bà cũng tỉnh táo lại, năm nay không nói đến chuyện con thứ hai của bà không kiếm được tiền mà trong nhà còn phải thêm tiền vào, nếu lại bảo con bà về nói muốn lấy thêm tiền với vợ nó thì chẳng phải con dâu bà sẽ càng khó chịu hơn sao? Bà không thể vì nhà con thứ ba mà làm hỏng gia đình con thứ hai được.

Thật ra, mẹ Tống chính là tiêu chuẩn của tai mềm, vừa nghe thấy con trai tố khổ bà lại nghiêng về bên đó, nếu đổi chỗ lại thì lòng bà lại nghiêng sang hướng khác, dù sao lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, cho nên bà thấy bên nào đáng thương thì bà sẽ nghiêng về bên đó.

Tống Trường Lâm ngồi cùng cha mẹ thêm một lát rồi đứng dậy về nhà, lqd, vợ anh còn đang ở nhà chờ anh, anh muốn nhân mấy ngày nay thêm chút sức, tranh thủ sang năm có thể sinh con.

Sáu ngày nghe thì rất dài nhưng cũng không lâu, Tống Trường Lâm không có việc gì lại đến bên cạnh vợ, rồi sang nhà cha mẹ, nhoáng cái đã hết, sáu ngày nghỉ cũng nhanh chóng trôi qua.

Lần này Tống Trường Lâm không đi một mình mà là Trương Xảo Phương đi cùng anh, anh không muốn vợ anh phải đi, anh cảm thấy chưa nói đến chuyện tốn tiền đi đường mà còn phải mệt mỏi, nhưng Xảo Phương nhất định muốn đi, chồng cô cũng lớn như vậy rồi cô cũng không lo lắng những cái khác, cô sợ anh tiếc tiền mà làm bản thân phải chịu ủy khuất, anh đến bộ đội cô không cần chuẩn bị hành lý cho anh, nhưng đến trường học thì không giống vậy, nếu thực sự thiếu cái gì cô không đến thì Trường Lâm cũng sẽ tiếc tiền không mua.

Mẹ Tống cũng cảm thấy tốn tiền nếu con dâu đi, nhưng bà muốn quản cũng không có cách nào quản được, bây giờ con dâu bà luôn nắm quyền quyết định, nói muốn đi đâu là lập tức nhấc chân đi, nói muốn mua gì thì trong túi người ta cũng có tiền, tóm lại là bà có nói cũng không có giá trị.

Tống Trường Lâm nhìn vợ đang giúp anh thu dọn đồ đạc, anh có chút không bỏ được, bước đến ôm người vào lòng: "Xảo Phương, thật ra ngày mai em không cần đi cùng anh, nếu thiếu cái gì anh nhất định sẽ mua, đoạn đường này cũng phải năm sáu giờ, cả đi cả về cũng mất hơn mười giờ, rất vất vả." Đây cũng không giống như đi tàu còn có giường nằm, ngồi lâu như vậy vợ anh sẽ mệt thành thế nào chứ?

"Nhưng mà em lo lắng." Trương Xảo Phương đóng xong hành lý, cô miễn cưỡng tựa vào ngực chồng cô: "Làm sao em biết được ngoài miệng thì anh nói mua đến lúc đó anh lại mù quáng tiết kiệm thì sao? Em muốn đi cùng anh." Nói xong, cô quay đầu nghiên mặt nhìn chồng: "Hơn nữa em cũng chưa từng đến trường quân đội đâu, cũng đi thăm dò đường, đến lúc đó nếu anh không tiện về thì em có thể đến thăm anh, anh có về cũng chỉ có thể ở một đêm, nếu em đến đó thì chúng ta có thể ở cùng nhau ba đêm."

Tống Trường Lâm nhìn ba ngón tay trắng nõn trước mặt, anh có chút động tâm, nếu mỗi tuần anh được gặp vợ anh ba đêm? A, ngừng lại, không nói đến chuyện là sẽ tốn bao nhiêu tiền đi đường, mà vợ anh sẽ vất vả thành thế nào chứ? Tuy rằng anh cũng biết suy nghĩ này không đáng tin, nhưng thỉnh thoảng một hai lần cũng được, nghĩ vậy, anh cũng không khuyên mà trực tiếp ôm vợ lên, một đêm cuối cùng anh phải nắm chặt mà cố gắng.

Sáng sớm hôm sau, hai người đến nhà cha mẹ ở cách vách để chào, sau đó Tống Trường Lâm mang theo hành lý đưa vợ lên huyện, bọn họ sẽ đổi xe trong huyện, sau đó ngồi xe đường dài đến thành phố A.

Gọi là xe đường dài thật sự rất dài, đoạn đường này luôn lảo đảo khiến Trương Xảo Phương ngủ mà cũng lắc lư, sắp đến nơi Tống Trường Lâm mới gọi cô.

"Hả? Nhanh vậy đã đến rồi ạ?" Trương Xảo Phương dụi dụi đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, cô nhìn ra bên ngoài, phát hiện quả thật là thành phố cũng không biết còn cách trạm xa lắm không?

"Ừ, lái xe nói khoảng hai mươi phút nữa sẽ đến trạm, em đó, nóng vậy mà cũng có thể ngủ được? Em không sợ nóng sao?" Tống Trường Lâm nhìn gương mặt hồng hồng vì vừa tỉnh ngủ của vợ mà thấy buồn cười, anh lấy trong túi một chiếc khăn mặt đổ nước làm ướt rồi đưa vợ anh lau mặt. Vừa rồi vợ anh tựa vào vai anh ngủ rất say, anh nóng đến đổ mồ hôi mà vẫn không dám động, anh thì quá nóng mà cô thì vẫn nhẹ nhàng thoải mái, chẳng lẽ cơ thể đàn ông và phụ nữ khác nhau nhiều đến thế sao? Hay là chỉ vì do cơ địa vợ anh không hay đổ mồ hôi đây?

Trương Xảo Phương nhận lấy khăn lông lau mặt xong cảm thấy thoải mái hơn nhiều, cô quay lại thấy trán chồng cô đều là mồ hôi, cô cười tủm tỉm tự tay lau cho anh. Tống Trường Lâm thấy động tác của vợ thì muốn nhận lấy khăn lông đồng thời nhìn về phía xung quanh, thấy không ai nhìn về phía họ mới đỏ mặt nói nhỏ: "Để tự anh làm là được." Hai người ở nhà thế nào cũng được, nhưng đến chỗ đông người thì anh thật sự thấy rất ngại ngùng.

Trương Xảo Phương bị hành động của chồng cô chọc cười, cái người này, ở nhà cô chưa từng thấy anh đứng đắn như vậy.

Tống Trường Lâm thấy vợ anh không nhịn được mà bật cười, anh giả như đang lườm cô một cái, sau đó chính anh cũng không nhịn được mà muốn cười, hai người họ cũng không phải người ngoài, có gì mà phải ngại ngùng chứ? Nhưng ở bên ngoài, anh thật sự có chút không dám thoải mái.

Không lâu sau, xe đến trạm, hai người xuống xe, thấy bây giờ đã hơn năm giờ tất nhiên bây giờ cũng không thể đến trường học báo danh, hai người tìm

một khách sạn nhỏ sạch sẽ ở gần đây để ở lại một đêm.

Bây giờ khách sạn cũng không rẻ, một đêm mà mất tám đồng, cũng bằng một phần mười tiền lương của Tống Trường Lâm, nếu không phải vợ anh ở nhà còn thêu hoa thì có đánh chết Tống Trường Lâm cũng không ở, đêm nay anh có thể chạy đến trường học xin ở nhờ trong kí túc xá, nhưng có vợ anh ở đây thì anh không thể để vợ anh như thế được, hơn nữa cho dù anh muốn thì người ta cũng không đồng ý, cho nên anh chỉ có thể nhịn đau đến ở khách sạn, may mắn là anh có một người vợ có thể kiếm tiền, nếu không hai năm này có thể sống được không cũng là cả một vấn đề.

Hai người cất xong hành lý lại đến một của hàng nhỏ cạnh đó ăn cơm, Tống Trường Lâm nhìn trên bàn cũng chỉ có hai món ăn đơn giản mà cũng mất đến bảy tám đồng, suy nghĩ muốn để vợ đến thăm của anh cũng biến mất hoàn toàn, một lần vợ anh đến ở khoảng ba ngày cũng mất khoảng gần một trăm đồng, cho dù vợ anh có thể kiếm tiền cũng không thể tiêu hoang phí như thế được, không được, đến lúc đó tự anh về nhà, thật sự có thể tiết kiệm không ít tiền.

Trương Xảo Phương không biết trong lòng chồng cô đang rối rắm vì tiền, cô gắp cho anh một miếng thịt, miệng cũng không quên dặn dò: "Cũng không biết nhà ăn trong trường như thế nào, nếu thật sự khó ăn thì anh được nghỉ ra ngoài mà ăn, anh đừng gò bó bản thân quá." Ừ, tỏi rêu này thật là tươi, thậm chí còn có cả linh khí. Ai, thành phố lớn vẫn tốt, cái gì cũng có bán.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Editor: Voicoi08

Hôm đó cha Trương, mẹ Trương vui vẻ nên làm một mạch sáu món ăn, thật ra mẹ Trương muốn Tứ nha gọi cả con gái lớn đến, làm mẹ vẫn luôn như vậy, chỉ cần có một đứa không ở nhà thì sẽ nhớ thương đến đứa đó, chỉ hận không thể để mỗi đứa con luôn ở bên cạnh mình, nhưng cha Trương nghĩ vẫn nên thôi đi, dù sao cô con gái này chỉ cần hơi mở miệng là không tốt, lại thêm nhị nha thích tham gia rồi lại hát đệm thêm cái gì làm tam nha tức giận thì cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì? Trường Lâm không ở nhà thì cũng thôi, hiếm lắm mới về được một lần, để đứa nhỏ được yên tĩnh một chút đi.

Thật ra cha Trương không biết, bây giờ cô còn gái thứ hai của ông lại về một phe với cô con gái thứ ba rồi, cho nên Trương Xảo Quyên có đến đây cũng chỉ bị chọc tức thôi, ông thật sự đã suy nghĩ nhiều rồi.

Lúc ăn cơm, Cổ Chí Kiệt cũng đến, dù sao anh ta cũng chỉ là chột dạ mà thôi, cũng không có chuyện gì, nghỉ ngơi một lát là tốt rồi.

Bữa cơm này cha Trương uống rất thoải mái, con rể mua cho ông rượu ngon, con rể lại cùng uống rượu với ông, lại nói hai năm nữa Trường Lâm cũng có thể thăng quan, trong lòng ông cũng thoải mái đến không còn biên giới.

Cổ Chí Kiệt vốn sợ hãi Tống Trường Lâm, lại nghe nói sau này đối phương sẽ có tiền đồ. Anh ta nhìn về phía con trai bảo bối, nên sự nhiệt tình với em rể ba không chỉ thêm một bậc, mở miệng một tiếng cũng là gọi em rể, còn thân thiết hơn anh trai ruột của anh ta nhiều.

Hai vợ chồng Tống Trường Lâm vui vẻ thoải mái ở nhà mẹ vợ một ngày, sau khi ăn xong cơm chiều mới về nhà, đến nhà, việc đầu tiên Trương Xảo Phương làm là cho đám gà bảo bối của cô ăn, Tống Trường Lâm thấy vợ không rảnh để ý đến anh, anh lại chạy về nhà cha mẹ ngồi một chút, quanh năm anh không ở bên cạnh cha mẹ, mãi mới được về một lần anh cũng muốn ở bên cạnh nói chuyện với cha mẹ nhiều hơn, kết quả anh đi với tâm trạng vui vẻ nhưng lại nghe thấy mẹ anh kể lể Tống Trường Vinh có bao nhiêu vất vả?

Tống Trường Lâm nhìn vẻ mặt lo lắng của mẹ, anh kìm nén sự không vui trong lòng cười nói: "Mẹ, mẹ không cần phải lo lắng đâu, Trường Vinh cũng lớn như vậy rồi làm chút việc thì mệt đến đâu chứ? Lại nói đây là nó đi làm thuê cho người ta,lqd, có mệt thì càng thêm tiền, không giống như lúc bọn con

tham gia quân ngũ, có mệt cũng chẳng có ai thèm nhìn đến? Trời mưa to bọn con vẫn phải nằm yên ngoài trời hai tiếng đồng hồ không được nhúc nhích, nếu ông chủ của bọn họ mà làm như vậy thì đã bị tố cáo từ sớm rồi."

Mẹ Tống vừa nghe thấy con trai nói như vậy bà cũng không thể nói tiếp được, bà không phải không biết con trai thứ hai vất vả, nhưng trong nhà Trường Vinh là nhỏ nhất, bà luôn cảm thấy Trường Vinh còn nhỏ hơn bọn Trường Lâm rất nhiều, luôn không nỡ để nó phải chịu khổ, chẳng lẽ trong lòng bà thật sự thiên vị?

"Trường Vinh mệt cũng là đáng đời, ai bảo nó thích nghe lời vợ? Trường Lâm và Trường Sơn cũng không giống như nó, vợ nó chỉ cần nói một sẽ là một, bà đừng có mà nói nó khổ trước mặt tôi nữa." Cha Tống vừa đi từ bên ngoài vào đúng lúc nghe thấy con trai nói hết câu, ông tức giận trừng mắt lườm bạn già, đúng là mẹ hiền nhiều con hư, đã bảo bà không được tìm Trường Lâm, vậy mà bà còn dám tố khổ với con trai?

"Trường Lâm à, con đã chuẩn bị đầy đủ chưa? Đến trường không thể so với lúc còn trong quân đội, còn thiếu cái gì không?" Ông nói đến đây lại lườm bạn già một cái, con trai muốn đến trường bà không quan tâm? Vậy mà lại đi nhớ đến cái đứa hư hỏng kia.

"Con cũng không phải chuẩn bị cái gì, đây là Xảo Phương sợ con đến trường học không có quần áo mặc nên mua cho con hai bộ quần áo, dù sao ở đó cũng không giống bộ đội, nếu ăn mặc không đàng hoàng sẽ bị người khác coi thường, hành lý thì con cầm từ bên kia đến, đồ ăn thì có nhà ăn, nếu thật không được nữa thì tự tiêu tiền mua, lại nói ở đó cách nhà cũng gần, một tháng con cũng có thể về nhà một hai lần nên cũng có thể mang thêm chút dưa muối hoặc cái gì đó, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm, hôm nay cha vợ con cũng cho một túi thuốc lớn, bảo con mang theo để phòng thân, nếu thật sự bị chút bệnh cũng có thể chuẩn bị, còn lại cũng không có gì, nếu thật sự thiếu thì đến đó mua thêm." Nói trắng ra là chỉ cần sau khi người đến đó thì có tiền có thể giải quyết hết mọi việc, vấn đề là bây giờ nhà anh là do vợ anh kiếm tiền, cho nên mẹ cũng đừng nhớ thương nữa.

Nói thật, nếu bên kia Trường Vinh thật sự không thể trả được tiền mà bị cảnh sát bắt đi thì nhất định anh cũng sẽ giúp em trai nghĩ cách, nhưng lúc này thì không được, anh muốn Trường Vinh vất vả hai năm làm công kiếm tiền, hai vợ chồng nó vất vả kiếm tiền hai năm thì cũng học được nhiều hơn, đúng không? Nếu trong lòng có suy nghĩ muốn dựa vào nhà họ, lần sau không thể nói trước được là sẽ gây ra chuyện lớn gì, cho nên, cho dù anh có tiền anh cũng không muốn giúp đỡ chứ đừng nói đến chuyện không có tiền.

Mẹ Tống thấy con trai nói phải mang theo dưa muối, trong lòng bà cũng không dễ chịu, lại bị bạn già trừng mắt, bà cũng tỉnh táo lại, năm nay không nói đến chuyện con thứ hai của bà không kiếm được tiền mà trong nhà còn phải thêm tiền vào, nếu lại bảo con bà về nói muốn lấy thêm tiền với vợ nó thì chẳng phải con dâu bà sẽ càng khó chịu hơn sao? Bà không thể vì nhà con thứ ba mà làm hỏng gia đình con thứ hai được.

Thật ra, mẹ Tống chính là tiêu chuẩn của tai mềm, vừa nghe thấy con trai tố khổ bà lại nghiêng về bên đó, nếu đổi chỗ lại thì lòng bà lại nghiêng sang hướng khác, dù sao lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, cho nên bà thấy bên nào đáng thương thì bà sẽ nghiêng về bên đó.

Tống Trường Lâm ngồi cùng cha mẹ thêm một lát rồi đứng dậy về nhà, lqd, vợ anh còn đang ở nhà chờ anh, anh muốn nhân mấy ngày nay thêm chút sức, tranh thủ sang năm có thể sinh con.

Sáu ngày nghe thì rất dài nhưng cũng không lâu, Tống Trường Lâm không có việc gì lại đến bên cạnh vợ, rồi sang nhà cha mẹ, nhoáng cái đã hết, sáu ngày nghỉ cũng nhanh chóng trôi qua.

Lần này Tống Trường Lâm không đi một mình mà là Trương Xảo Phương đi cùng anh, anh không muốn vợ anh phải đi, anh cảm thấy chưa nói đến chuyện tốn tiền đi đường mà còn phải mệt mỏi, nhưng Xảo Phương nhất định muốn đi, chồng cô cũng lớn như vậy rồi cô cũng không lo lắng những cái khác, cô sợ anh tiếc tiền mà làm bản thân phải chịu ủy khuất, anh đến bộ đội cô không cần chuẩn bị hành lý cho anh, nhưng đến trường học thì không giống vậy, nếu thực sự thiếu cái gì cô không đến thì Trường Lâm cũng sẽ tiếc tiền không mua.

Mẹ Tống cũng cảm thấy tốn tiền nếu con dâu đi, nhưng bà muốn quản cũng không có cách nào quản được, bây giờ con dâu bà luôn nắm quyền quyết định, nói muốn đi đâu là lập tức nhấc chân đi, nói muốn mua gì thì trong túi người ta cũng có tiền, tóm lại là bà có nói cũng không có giá trị.

Tống Trường Lâm nhìn vợ đang giúp anh thu dọn đồ đạc, anh có chút không bỏ được, bước đến ôm người vào lòng: "Xảo Phương, thật ra ngày mai em không cần đi cùng anh, nếu thiếu cái gì anh nhất định sẽ mua, đoạn đường này cũng phải năm sáu giờ, cả đi cả về cũng mất hơn mười giờ, rất vất vả." Đây cũng không giống như đi tàu còn có giường nằm, ngồi lâu như vậy vợ anh sẽ mệt thành thế nào chứ?

"Nhưng mà em lo lắng." Trương Xảo Phương đóng xong hành lý, cô miễn cưỡng tựa vào ngực chồng cô: "Làm sao em biết được ngoài miệng thì anh nói mua đến lúc đó anh lại mù quáng tiết kiệm thì sao? Em muốn đi cùng anh." Nói xong, cô quay đầu nghiên mặt nhìn chồng: "Hơn nữa em cũng chưa từng đến trường quân đội đâu, cũng đi thăm dò đường, đến lúc đó nếu anh không tiện về thì em có thể đến thăm anh, anh có về cũng chỉ có thể ở một đêm, nếu em đến đó thì chúng ta có thể ở cùng nhau ba đêm."

Tống Trường Lâm nhìn ba ngón tay trắng nõn trước mặt, anh có chút động tâm, nếu mỗi tuần anh được gặp vợ anh ba đêm? A, ngừng lại, không nói đến chuyện là sẽ tốn bao nhiêu tiền đi đường, mà vợ anh sẽ vất vả thành thế nào chứ? Tuy rằng anh cũng biết suy nghĩ này không đáng tin, nhưng thỉnh thoảng một hai lần cũng được, nghĩ vậy, anh cũng không khuyên mà trực tiếp ôm vợ lên, một đêm cuối cùng anh phải nắm chặt mà cố gắng.

Sáng sớm hôm sau, hai người đến nhà cha mẹ ở cách vách để chào, sau đó Tống Trường Lâm mang theo hành lý đưa vợ lên huyện, bọn họ sẽ đổi xe trong huyện, sau đó ngồi xe đường dài đến thành phố A.

Gọi là xe đường dài thật sự rất dài, đoạn đường này luôn lảo đảo khiến Trương Xảo Phương ngủ mà cũng lắc lư, sắp đến nơi Tống Trường Lâm mới gọi cô.

"Hả? Nhanh vậy đã đến rồi ạ?" Trương Xảo Phương dụi dụi đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, cô nhìn ra bên ngoài, phát hiện quả thật là thành phố cũng không biết còn cách trạm xa lắm không?

"Ừ, lái xe nói khoảng hai mươi phút nữa sẽ đến trạm, em đó, nóng vậy mà cũng có thể ngủ được? Em không sợ nóng sao?" Tống Trường Lâm nhìn gương mặt hồng hồng vì vừa tỉnh ngủ của vợ mà thấy buồn cười, anh lấy trong túi một chiếc khăn mặt đổ nước làm ướt rồi đưa vợ anh lau mặt. Vừa rồi vợ anh tựa vào vai anh ngủ rất say, anh nóng đến đổ mồ hôi mà vẫn không dám động, anh thì quá nóng mà cô thì vẫn nhẹ nhàng thoải mái, chẳng lẽ cơ thể đàn ông và phụ nữ khác nhau nhiều đến thế sao? Hay là chỉ vì do cơ địa vợ anh không hay đổ mồ hôi đây?

Trương Xảo Phương nhận lấy khăn lông lau mặt xong cảm thấy thoải mái hơn nhiều, cô quay lại thấy trán chồng cô đều là mồ hôi, cô cười tủm tỉm tự tay lau cho anh. Tống Trường Lâm thấy động tác của vợ thì muốn nhận lấy khăn lông đồng thời nhìn về phía xung quanh, thấy không ai nhìn về phía họ mới đỏ mặt nói nhỏ: "Để tự anh làm là được." Hai người ở nhà thế nào cũng được, nhưng đến chỗ đông người thì anh thật sự thấy rất ngại ngùng.

Trương Xảo Phương bị hành động của chồng cô chọc cười, cái người này, ở nhà cô chưa từng thấy anh đứng đắn như vậy.

Tống Trường Lâm thấy vợ anh không nhịn được mà bật cười, anh giả như đang lườm cô một cái, sau đó chính anh cũng không nhịn được mà muốn cười, hai người họ cũng không phải người ngoài, có gì mà phải ngại ngùng chứ? Nhưng ở bên ngoài, anh thật sự có chút không dám thoải mái.

Không lâu sau, xe đến trạm, hai người xuống xe, thấy bây giờ đã hơn năm giờ tất nhiên bây giờ cũng không thể đến trường học báo danh, hai người tìm một khách sạn nhỏ sạch sẽ ở gần đây để ở lại một đêm.

Bây giờ khách sạn cũng không rẻ, một đêm mà mất tám đồng, cũng bằng một phần mười tiền lương của Tống Trường Lâm, nếu không phải vợ anh ở nhà còn thêu hoa thì có đánh chết Tống Trường Lâm cũng không ở, đêm nay anh có thể chạy đến trường học xin ở nhờ trong kí túc xá, nhưng có vợ anh ở đây thì anh không thể để vợ anh như thế được, hơn nữa cho dù anh muốn thì người ta cũng không đồng ý, cho nên anh chỉ có thể nhịn đau đến ở khách sạn, may mắn là anh có một người vợ có thể kiếm tiền, nếu không hai năm này có thể sống được không cũng là cả một vấn đề.

Hai người cất xong hành lý lại đến một của hàng nhỏ cạnh đó ăn cơm, Tống Trường Lâm nhìn trên bàn cũng chỉ có hai món ăn đơn giản mà cũng mất đến bảy tám đồng, suy nghĩ muốn để vợ đến thăm của anh cũng biến mất hoàn toàn, một lần vợ anh đến ở khoảng ba ngày cũng mất khoảng gần một trăm đồng, cho dù vợ anh có thể kiếm tiền cũng không thể tiêu hoang phí như thế được, không được, đến lúc đó tự anh về nhà, thật sự có thể tiết kiệm không ít tiền.

Trương Xảo Phương không biết trong lòng chồng cô đang rối rắm vì tiền, cô gắp cho anh một miếng thịt, miệng cũng không quên dặn dò: "Cũng không biết nhà ăn trong trường như thế nào, nếu thật sự khó ăn thì anh được nghỉ ra ngoài mà ăn, anh đừng gò bó bản thân quá." Ừ, tỏi rêu này thật là tươi, thậm chí còn có cả linh khí. Ai, thành phố lớn vẫn tốt, cái gì cũng có bán.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Editor: Voicoi08

"Em yên tâm, anh sẽ chăm sóc tốt cho bản thân." Vợ anh nói chuyện khiến Tống Trường Lâm cảm thấy ấm áp trong lòng, anh muốn ôm cô vào lòng nhưng bên ngoài rất nhiều người đi lại, thật sự là anh có lòng cũng không đủ dũng cảm, lần trước để Triệu Dũng nhìn thấy cũng thôi, nhưng ở đây anh vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Anh nhìn đồng hồ, cười nói: "Chúng ta cũng đã dọn dẹp xong rồi, anh đưa em ra ngoài đi dạo được không?" Vợ anh hiếm khi được đến thành phố lớn, lần trước cô đến bộ đội anh cũng không có thời gian đưa cô ra ngoài đi dạo, đúng lúc hôm nay có thời gian đương nhiên anh không thể lãng phí được.

“Vâng, chúng ta cũng chưa từng đi dạo phố cùng nhau.” Trương Xảo Phương lập tức sáng bừng hai mắt, nụ cười càng thêm tươi tắn hơn.

Tống Trường Lâm thấy vợ anh vui vẻ như vậy anh sờ sờ mặt cô, rồi cười cười lấy chìa khóa khóa cửa, dẫn vợ anh ra ngoài. Người đến sau vào bằng cách nào sao? Để bọn họ đi tìm quản lý đi.

Hai người đi dạo một ngày, tất nhiên cuối cùng là thắng lợi trở về. Đối với Tống Trường Lâm mà nói một ngày này thật sự là đau cũng vui vẻ, cùng đi dạo phố với vợ anh, dỗ vợ anh vui vẻ anh cũng thoải mái, vợ anh có tiêu một bó tiền anh cũng không để ý, nhưng tiền này không phải là anh kiếm được, trong lòng anh cũng cảm thấy không được thoải mái lắm.

Đêm đó hai người tìm một khách sạn nhỏ, hai người lặng lẽ nói chuyện đến nửa đêm, hôm sau Tống Trường Lâm đưa Trương Xảo Phương lên xe, còn anh về trường học. Tuy trong lòng anh không nỡ, nhưng dù sao trường học cũng gần nhà, muốn về nhà cũng tiện, cho nên việc anh cần làm là cố gắng học tập, như vậy anh mới không phụ với sự hi vọng của Xảo Phương, mới có cơ hội mang lại vinh dự tốt nhất cho cô.

Trương Xảo Phương không biết trong lòng chồng cô đang có chí khí hào hùng,lqd, cô cũng có chút không nỡ về nhà, cô không chỉ nhớ đến chồng ,mà cô còn nhớ thành phố này, ai, cái gì cũng đủ hết, đặc biệt là ở chợ có bán ti vi to, còn tốt hơn ti vi nhà chị hai cô nhiều, cô thật sự rất muốn ôm về nhà. Tóm lại, người này có oán niệm rất sâu với ti vi, chưa thực hiện được ước mơ về ti vi thì cô vĩnh viễn cũng không thể cam lòng được.

Cô giống như bình thường mà mua thêm chút đồ ăn, lại mua thêm miếng thịt, cả đường cô đều ngủ nên về đến nhà tinh thần cũng thoải mái. Cô để đồ đạc vào nhà, sau đó đi nhìn đám gà bảo bối của cô, rồi lại mang theo đồ ăn đến nhà cha mẹ chồng cô ở bên cạnh, kết quả là cô ngạc nhiên phát hiện ra Từ Tiểu Mai đã về?

“Tiểu Mai, sao em lại về? Mấy hôm trước mẹ còn nhớ thương hai vợ chồng em, nói hai người ở người cũng không gửi thư về khiến mọi người lo lắng.” Trương Xảo Phương cười cười chào hỏi đối phương, cố gắng cố định tầm mắt trên mặt mẹ đứa nhỏ, cô âm thầm cảm thấy có lỗi vì Nữu Nữu đang theo cô, người phụ nữ này vốn đã khó chịu với cô, cô vẫn không nên vội vàng tìm phiền phức thì tốt hơn.

“Chị dâu, chị về rồi à?” Lần này thái độ của Từ Tiểu Mai tốt hơn nhiều, hoàn toàn không còn sự kiêu ngạo lúc đầu và sự oán trách về sau này, thấy con gái vươn cánh tay nhỏ bé về phía chị dâu thứ hai, cô ta cố gắng kìm chế sự không vui trong lòng, vội cười nói: “Chị dâu, chị xem Nữu Nữu thật thích chị, thấy chị về còn vui vẻ hơn khi thấy người mẹ như em, còn vươn người muốn bác hai ôm này.” Nói xong cô còn đi đến bên cạnh, cười tủm tỉm đưa con gái sang.

‘Không có việc mà ân cần, không gian trá cũng trộm cắp.’, trong đầu Trương Xảo Phương hiện lên những lời này, nhưng cô vẫn nhanh chóng đón đứa nhỏ, nếu cô không nhận lấy thì con nhóc này sắp khóc rồi, cô lại không muốn đứa nhỏ này phải chịu khổ.

Trương Xảo Phương thấy đứa nhỏ ở trong lòng cô nở nụ cười không răng, cô cười an ủi: “Cũng lâu rồi em không về nhà, đứa nhỏ còn bé, có chút lạ mắt, mặc kệ nói thế nào thì đứa nhỏ vẫn thân với mẹ hơn, qua mấy hôm thì tốt rồi.” Nói xong cô thuận tay lấy khăn giúp đứa nhỏ lau nước miếng chảy ra khóe miệng, cười cười nói với mẹ đứa nhỏ: “Trường Vinh có về cùng em không? Lần này hai người có thể ở nhà chơi hai ngày không?” Cô nghĩ rằng đây là hai vợ chồng nhớ đứa nhỏ nên mới về thăm người thân, nhưng nhìn biểu cảm xấu hổ trên mặt đối phương, trong lòng cô dâng lên cảm giác không ổn, có phải sau này cô thường xuyên phải nhìn thấy người phụ nữ này không? Không thể nào?

“A, Trường Vinh không về cùng em, anh ấy còn làm việc ở trên huyện, lần này một mình em về, em muốn ở nhà mấy ngày.” Từ Tiểu Mai nở nụ cười có chút cứng ngắc, lời nói che che lấp lấp, nhưng cũng để Trương Xảo Phương hiểu rõ ràng, đối phương về một mình, hơn nữa cũng chuẩn bị không đi nữa.

Trương Xảo Phương nhìn đứa nhỏ đang cười hì hì trong lòng cô, bất đắc dĩ thầm than: Ai, đứa nhỏ đáng yêu như vậy, tiếc là sau này cô cũng không nhìn được mấy lần.

Trong lòng cô tiếc nuối, nhưng nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi: “Cũng tốt, đứa nhỏ còn bé, em đi thời gian dài thì đứa nhỏ cũng nhớ mẹ.” Nếu như vậy mới là lạ đó, từ trước đến giờ Nữu Nữu cũng không biết nó còn một người mẹ.

Tống Trường Lâm vừa nghe lời này, nụ cười trên mặt cũng chân thành hơn một chút, liên tục gật đầu đồng ý nói: “Đúng vậy, em cũng nghĩ như vậy, đứa nhỏ vẫn nên ở cùng mẹ mới tốt, người xưa cũng đã nói. . .”

“Người xưa nói cái gì? Đối với người mẹ như cô thì bà nội như tôi có thể ngược đãi cháu gái tôi sao? Đứa nhỏ này được nuôi bằng sữa bột còn béo hơn lúc cô ở nhà đó, không muốn làm việc thì nói không muốn làm, đừng có mà kiếm cớ.” Mẹ Tống vừa bước một chân vào cửa, bà đang đi về phía này thì thấy cô con dâu kia nói cái gì mà người xưa nói, tuy rằng bà cũng không biết cô ta muốn nói đến câu nói nào của người xưa?Có thể nói càng khiến bà tức giận, con trai bà vừa khổ vừa mệt mà vẫn phải ở ngoài cố gắng, cô ta thì khen ngược, mới làm hơn một tháng không chịu nổi thì thôi, vậy mà còn đánh nhau với ông chủ? Chẳng những không kiếm được một đồng tiền lương, mà còn phải bồi thường hẳn 100 đồng? Đây thật là một người có bản lĩnh.

Từ Tiểu Mai có chút không nén được giận,lqd, nhưng lại không dám nói gì, dù sao những ngày này cô ta sống bên ngoài cũng không được hài lòng như mong muốn, cô ta nhờ người xin cho được chân bưng bê trong một nhà hàng, mỗi ngày về đến nhà chân đều như muốn rụng, cửa kính trong nhà cô ta thì cả mùa đông cô ta cũng không lau được một lần, nhưng cửa kính trong nhà hàng một tháng cô ta phải lau đến mấy lần, ông chủ luôn tìm được việc cho những người rảnh rỗi, dù sao cũng không để cho ai có thể ngồi không mà lấy tiền lương.

Những ngày này không tính đến chuyện mệt mỏi, buổi tối cô ta thường xuyên qua nửa đêm mới ngủ được, khiến cho cô ta không thể chịu nổi chính là có một số người uống vào cái gì cũng nói, sao cô ta có thể nghe được chứ? Mấy hôm trước có người mồm miệng không sạch sẽ nói cô ta mấy câu, cô ta khó chịu nói trả hai câu, kết quả bà chủ không đồng ý, trực tiếp kéo cô ta đến nhận lỗi trước mặt đám lưu manh kia, bà chủ cũng mặc kệ chuyện cô ta tức giận, nhưng không ngờ người kia còn muốn trừ tiền lương của cô ta? Cô khó chịu nổi giận với bà chủ, không ngờ lại làm đổ bình hoa. Mọi người trong khách sạn đều vây quanh cô ta, cứ vậy bắt cô ta bồi thường tiền cái bình hoa? Cô ta sống một tháng này còn vất vả hơn một năm trước kia.

Cô ta ra ngoài một chuyến cuối cùng cũng phát hiện, trong nhà cho dù mẹ chồng có trách mắng cô nhưng những ngày cô ta ở cữ cũng không không cắt cơm của cô ta, cô ta cũng không phải làm gì, cho dù bà có nói lời không xuôi tai, nhưng ngay cả nước lạnh cô ta cũng không phải đụng đến, so sánh với bên ngoài, thì những càu nhàu bị nghe lúc trong nhà thật sự không là gì.

Mẹ Tống thấy con dâu thứ ba không nói gì, bà lườm cô ta một cái, bà cũng không còn cách nào chỉ có thể ngậm miệng,lqd, trong lòng bà thật sự rất tức giận, bảo nó ra ngoài kiếm tiền nó không kiếm thì cũng đừng bắt người khác phải bồi thường tiền vào chứ, con trai của bà mỗi ngày dễ chịu lắm sao? Một lần này của cô ta con trai bà càng phải vất vả thêm bao nhiêu ngày chứ? Bà có thể không lo lắng sao?

Tống Trường Hà vừa cất xong đồ ăn em dâu mang về, vào nhà thấy không khí không tốt, chị cũng biết là mẹ chị vừa nói Tiểu Mai, thấy Xảo Phương đang đứng bên cạnh xấu hổ, chị cười cười nói với Xảo Phương: "Xảo Phương, em mua tỏi rêu kia phải làm thế nào? Trong nhà chị chưa làm bao giờ, em đến làm thử xem." Đây là đồ ăn tươi, vẫn là Xảo Phương ăn qua ở thành phố A sau đó mua về, trong huyện cũng không bán.

"Chị ơi cái đó dễ làm lắm, chị để em đến làm." Trong lòng Trương Xảo Phương rất vui mừng, cô vội đưa đứa bé cho Từ Tiểu Mai, xoay người ra ngoài nấu cơm với Tống Trường Hà.

"Chị ơi, sao Tiểu Mai lại về thế ạ?" Trương Xảo Phương cắt tỏi rêu, nhỏ giọng hỏi cô cả. Không phải mọi chuyện đang rất tốt sao, tại sao lại về nhà chứ?

"Ai, em đừng nói đến nữa. . ." Tống Trường Hà nhỏ giọng kể lại những chuyện đã qua, sau đó bất đắc dĩ nói: "Thật ra cha mẹ cũng biết chuyện này không thể hoàn toàn trách Tiểu Mai, nhưng mà trong lòng mẹ cũng tức giận, em nói xem cứ mặc kệ là được rồi, sao lại làm đến mức cuối cùng phải bồi thường tiền chứ? 100 đồng cũng đâu phải số tiền nhỏ, nó cũng không thèm nghĩ lại xem nhà nó bây giờ khó khăn đến thế nào?"

Trong lòng Trương Xảo Phương cũng buồn thay Từ Tiểu Mai, cô cũng cảm thấy chuyện này cô ta rất oan uổng, dù sao là một người phụ nữ đứng đắn thì sao có thể nghe được những người đàn ông kia nói lời không sạch sẽ chứ? Nhưng mà cô ta cũng hay quá, chẳng những không lấy lại được công bằng mà còn phải bồi thường tiền.

Cô nhớ đến những chuyện cô nhìn thấy khi đi dạo cùng chồng ở thành phố A, cô nhỏ giọng hỏi cô cả: "Chị ơi, hai vợ chồng Trường Vinh ở đâu vậy? Bọn họ tự thuê phòng ở sao?"

"Đúng vậy, Trường Vinh và một người làm thuê khác cũng ở thôn mình cùng thuê một phòng, mỗi tháng 30 đồng, phòng cũng không lớn, nhưng hai người ở cũng thoải mái." Chỉ là khi nó đi làm một ngày mệt mỏi về đến nhà còn phải tự nấu cơm, đôi khi về nhà muộn thì lúc nào mới được ăn cơm chứ.

30 đồng? Quá rẻ đi, cô và Trường Lâm ở một đêm mà còn mất 8 đồng kìa, nói vậy thì cô ở khách sạn bốn ngày có thể thuê được cả một phòng trọ nhỏ rồi? Khách sạn làm ăn đen tối quá. Nhưng mà nếu rẻ như vậy, cô nghĩ đến chút việc có thể làm.

"Chị ơi, nếu rẻ như lời chị nói thì em cảm thấy Tiểu Mai cũng không cần phải làm việc cho người khác, em thấy trong thành phố lớn có người bán kem, bán khoai lang nướng, đây đều là những quán nhỏ cũng không kém, đặc biệt là quầy bán hạt dưa trước cửa rạp chiếu phim, ngay cả một người phụ nữ cũng sẽ mua một túi hạt dưa, ở chỗ chúng ta hạt dưa rẻ vô cùng, nhưng cái đó cũng chỉ bán những túi nhỏ." Nói xong, cô chỉ chỉ vào cái cốc nhỏ bên cạnh: "Cái đó đựng được nhiều hơn cái cốc của cha vẫn uống rượu kia một chút, chỉ một cốc nhỏ như vậy mà bán 5 xu, những người có thể đi xem phim tất nhiên cũng không thiếu năm xu này, người này năm xu, người kia năm xu, một ngày nếu bán được 50 cốc như cậy cũng có 250 rồi, căn bản là không cần nhiều tiền vốn, chị, em vốn cảm thấy chuyện này chị làm rất tốt, nếu hai người cùng làm thì mua thêm hai loại, còn tốt hơn đi làm công cho người ta nhiều." Lúc đó cô chỉ nhìn cũng cảm thấy chuyện này không tồi, thích hợp để cô cả làm, nếu không thì chỉ dựa vào mảnh đất thì đến bao giờ mới khá lên được?

"Bán hạt dưa sao? Thật sự được không em?" Tống Trường Hà cũng động tâm, nếu lời này mà người khác nói thì chị không tin, nhưng Xảo Phương nói thì cô nhất định sẽ tin, lại nói cũng giống như Xảo Phương nói vậy, cũng không cần nhiều tiền vốn, ngay cả không bán được thì một bao hạt dưa nhỏ có tốn bao nhiêu tiền đâu.

"Chị cứ thử xem, cùng lắm là không bán được thì mang về nhà mình ăn, dù sao Trường Vinh cũng có nơi ở, cũng không cần phải chạy đi chạy lại, nếu được, mọi người cùng nhau thuê một phòng ở, nấu cơm cũng tiện, cũng không cần phải thuê với người khác." Tuy vợ Trường Vinh không tốt, nhưng em chồng cô và Nữu Nữu cũng không kém, nếu bọn họ thật sự kiếm được chút tiền thì bản thân cô cũng vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Editor: Voicoi08

"Được, chị sẽ lập tức nói chuyện với cha mẹ một chút, cha mẹ đồng ý thì hai ngày nữa chị và Tiểu Mai sẽ đi thử." Không chỉ nhà em trai chị thiếu tiền mà ngay cả chị cũng muốn tiền đến đỏ mắt, con trai chị lớn vậy, sau này học phí ngày càng nhiều hơn thì phải làm sao bây giờ? Nếu con chị không được đến trường thì làm sao? Tương lai con trai chị còn phải lấy vợ thì làm thế nào? Một chút bút, giấy cũng cần đến tiền mà. Chị có nằm mơ cũng muốn kiếm chút việc làm lấy tiền, nhưng chỉ có thể nghĩ mà không thể làm, nếu chủ ý của Xảo Phương có thể thành thì chị cũng có thể xoay người rồi.

Lúc ăn cơm, Tống Trường Hà nói lại suy nghĩ của Trương Xảo Phương một lần, cha Tống mẹ Tống vừa nghe đều nhíu mày: "Bán hạt dưa sao?" Cái đó hai đồng đó thể mua được một đống, ai tiêu năm xu mua một chút như vậy chứ?

"Chị dâu, như vậy có được không? Cái đó có thể bán được bao nhiêu tiền chứ?" Từ Tiểu Mai cũng cảm thấy không đáng tin, mấy xu mấy xu, đến khi nào cô ta mới có thể trả hết nợ chứ? Nghĩ lại Trương Xảo Phương bán một bức tranh thêu cũng được một nghìn đồng, trong lòng cô ta càng không thoải mái, chỉ là cô ta cũng sợ cha mẹ chồng mà không dám thể hiện ra ngoài.

"Cha, mẹ, có thể bán được hay không thì con không biết, dù sao con cũng chưa từng làm, nhưng quả thực con và Trường Lâm đều nhìn thấy có người mua, hơn nữa cái đó cũng rẻ, đặc biệt là ở thôn ta thì nhà nào cũng có, nhưng trong huyện lại khác, bọn họ mỗi nhà cũng không trồng được, hơn nữa cho dù có nhà có thì có ai mà đi xem phim còn cố ý mang theo cái đó đi chứ? Đến xem một bộ phim điện ảnh cũng hơn một tiếng, có lẽ người ta còn cảm thấy tiêu 5 xu ở ngoài cửa lúc xem phim cũng có cái ăn nên rất thích hợp." Trương Xảo Phương cũng không đảm nhiệm nhiều việc, bởi vì cô cũng không biết có thể thành hay không, cô hi vọng cô cả có thể kiếm thêm chút tiền để thoải mái hơn một chút, cô cũng càng hi vọng nhà Trường Vinh sớm trả hết nợ, bản thân cô cũng sớm mua được ti vi.

Cha Tống mẹ Tống thấy con dâu nói như vậy, ông bà cũng cảm thấy có thể làm, dù sao cũng giống như con gái nó, thứ này cũng không cần đến tiền vốn, có thể bán được là tốt, không thể bán được thì để ăn cũng không mất cái gì?

Vợ chồng ông bà nghĩ vậy nên cũng đồng ý, còn Từ Tiểu Mai thì thật sự thấy không vừa lòng với ý tưởng của chị dâu thứ hai, nhưng cô ta cũng không dám biểu hiện ra mặt, chỉ nghĩ đến, dù sao cô cả cũng làm, cũng không cần cô ta phải bỏ tiền, như vậy thì tùy thôi.

Tống Trường Hà và Từ Tiểu Mai hỏi thăm kĩ càng Trương Xảo Phương về chuyện người ta bán thế nào, sau đó hôm sau trong lòng hai người đều tràn đầy hi vọng mà thoải mái rời đi. Hai người đi rồi chỉ khổ mẹ Tống, bởi vì bà phải chăm sóc Nữu Nữu, còn cả Tống Chi Hiếu, ít nhất bà cũng phải giặt quần áo nấu cơm cho nó, một ngày khiến bà bận rộn đến mức quay tít.Diễn_đàn_lê_quý_đôn

Lúc Trương Xảo Phương mang theo toàn bộ trứng gà từ hai ngày trước sang cho mẹ chồng, cô ngạc nhiên phát hiện Tống Chi Hiếu đang ôm Nữu Nữu dỗ dành trong sân.

"Mợ hai." Tống Chi Hiếu thấy mợ hai, lập tức được giải thoát mà chạy đến. "Mợ hai, mợ đến rồi ạ, bà xuống ruộng hái đậu đũa, Nữu Nữu không biết làm sao, vừa cái lại khóc ngay, cháu dỗ thế nào cũng không được." Ngày bình thường cậu nhóc cũng không phải trông cô em gái này, lúc đầu cậu nhóc cũng chỉ tò mò nhìn thêm hai cái, nhưng hôm nay bà không ở nhà, ông ngoại bị cô em gái này khóc đến mức tức giận, cậu nhóc không thể mặc kệ em gái khóc được, nhưng cậu nhóc cũng không biết dỗ trẻ con.

Trương Xảo Phương vội để trứng gà sang một bên, nhận lấy Nữu Nữu đang nhìn cô bằng ánh mắt tủi thân, cô cười nói: "Nữu Nữu thật hư, cháu nhìn cháu làm anh mệt thế nào kìa? Lớn lên Nữu Nữu nhất định phải đối tốt với anh trai biết không, nếu không thím hai nhất định sẽ đánh vào cái mông nhỏ của cháu." Nói xong, cô vỗ nhẹ nhẹ lên cái mông của Nữu Nữu.

"Cháu không cần em ấy đối tốt với cháu, chỉ cần em ấy không khóc nháo cháu đã rất cám ơn trời đất rồi." Tống Chi Hiếu đặt mông ngồi xuống ghế, cậu nhóc chỉ cảm thấy chưa bao giờ mệt như vậy. Con b* nó, trẻ con thật đáng sợ, càng đáng buồn hơn là đứa bé đó lại là em gái cậu, cậu nhóc không thể không quan tâm.

"Ha ha, chỉ cần chịu khó chút thì đứa nhỏ cũng không như vậy. Hồi nhỏ cháu cũng thế mà." Trương Xảo Phương đổi một tư thế thoải mái cho Nữu Nữu, cô chuẩn bị vào phòng dỗ đứa nhỏ ngủ, cô nhóc này nhất định là mệt mỏi, nếu không cũng không quấy khóc như vậy.

"Bà đi lâu chưa cháu, trong nhà nấu cơm chưa?" Mỗi ngày đến giờ này đã ăn cơm từ lâu rồi.

"Bà nấu cơm xong rồi ạ, nhưng còn chưa làm đồ ăn, cháu vừa đi học về được một lúc thấy ông ngoại nói hôm nay em quấy suốt, bà ngoại luôn phải dỗ nó." Tối hôm qua, Tống Chi Hiếu biết mẹ cậu bé có thể kiếm được tiền, sau khi sự vui vẻ qua đi thì bây giờ cũng chỉ còn đau đầu, sau này cậu bé đi học về sẽ phải trông em gái sao? Cậu nhóc không muốn đâu.

Quấy suốt? Trương Xảo Phương nhìn Nữu Nữu trong lòng cô đã nhắm lim dim mắt, cô có chút hiểu, không phải Nữu Nữu quấy, mà là bình thường ở nhà có cô cả giúp đỡ trông đứa nhỏ, nhưng công việc hai người cùng làm bây giờ chỉ có một người làm, cũng không tránh được việc mẹ chồng cô bận đến không chịu nổi, dù sao cha chồng cô là người có chủ nghĩa đàn ông, ra sức làm việc còn được chứ bảo ông dỗ trẻ con, nấu cơm thì sao được? Đó là điều không cần phải suy nghĩ, xem ra, việc này có chút khó giải quyết.

Trong lòng cô đang tính xem phải làm gì, cô ôm đứa nhỏ lắc lư, một lát sau Nữu Nữu đã ngủ, cô đặt Nữu Nữu vào nhà sau đó đến phòng bếp rán trứng gà.

Mẹ Tống về đến nhà thì con dâu đã nấu xong hết đồ ăn, trong lòng bà cũng nhẹ nhàng thở ra, một ngày nay bà bận đến mức muốn hôn mê, bà kéo tay con dâu không nhịn được mà oán giận: "Con nhóc kia được chị con thường cho ra ngoài chơi, nhưng nó càng ngày càng béo, mẹ ôm cũng khó khăn, cả ngày nay mẹ mệt muốn chết." Không biết con gái và con dâu bà có thể kiếm tiền không, không kiếm được tiền thì mau về nhà thôi, bạn già của bà cũng không giúp được gì, nếu thời gian dài như vậy thì thật sự là muốn mạng già này của bà rồi.

Trương Xảo Phương biết mẹ chồng cô cũng chỉ là đang trút tức giận mà thôi, tính tình cô tốt nên cũng chỉ cười nói: "Ngày mai con có thời gian nên mẹ để con ôm Nữu Nữu về nhà con đi, mẹ cũng được nghỉ ngơi một chút." Thế nào đi nữa cô cũng không thể để mẹ chồng cô mệt muốn chết được.

"Không được, một ngày con kiếm được bao nhiêu là tiền? Sao mẹ có thể để con bị chậm trễ chứ? Mẹ chỉ là bất ngờ nên có chút không quen mà thôi, qua hai ngày nữa là tốt rồi." Cuộc sống của gia đình Trường Lâm đều là dựa vào việc vợ nó thêu hoa, bà có mệt cũng không thể khiến con dâu chậm trễ

việc kiếm tiền được. "Mẹ chỉ muốn lải nhải lải nhải, con đừng để trong lòng, không cần đến con, mẹ có thể làm được."

Trương Xảo Phương đối với sự kiên quyết của mẹ chồng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười rồi đi về, lqd, cô phải xem việc làm ăn của cô cả thế nào? Nếu việc này có thể thành thì vấn đề về Nữu Nữu phải nghĩ cách giải quyết thôi.

Buổi sáng hôm sau, mẹ Tống ôm đứa nhỏ tươi cười đầy mặt đến nhà con dâu thứ hai, vừa nhìn thấy Xảo Phương b à càng vui vẻ hơn: "Xảo Phương à, việc vui, đại hỉ đó."

Trương Xảo Phương nhận lấy Nữu Nữu, sau đó cười nói: "Có việc gì vui vậy ạ? Chị con gửi tin về sao ạ?" Vừa rồi cô có nghe thấy loa của thôn vang lên, xem ra là chuyện làm ăn kia có thể thành công.

"Đúng vậy, vừa rồi Trường Hà gọi điện về, hai chị em nó hôm qua bán được hơn một trăm chén hạt dưa, có thể kiếm được sáu bảy mươi đồng đó." Sáu bảy mươi đồng, cũng sắp vượt qua một tháng tiền lương của một người, bà nghe con gái nói hai chị em nó đều kiếm được như vậy, trong lòng bà cũng vui đến nở hoa rồi.

"Thật sao ạ? Nhiều thế sao?" Trương Xảo Phương vừa ngạc nhiên vừa vui vẻ hỏi lại, cô cũng không ngờ lại được nhiều đến vậy.

"Thật đó, thật đó, nếu không thật thì sao chúng có thể gọi về cho mẹ chứ? Trường Hà còn bảo mẹ phải cám ơn con kìa, Xảo Phương, nếu không phải con đưa ra ý tưởng như vậy thì lúc nào Trường Vinh mới có thể trả hết tiền nợ chứ?" Trong lòng mẹ Tống tràn đầy vui vẻ, con thứ ba của bà một tháng mệt sống mệt chết mới kiếm được gần một trăm đồng, bây giờ thì tốt rồi, có con đường kiếm tiền này, con thứ ba của bà cũng không đi đến đường chết.

"Ha ha, mẹ, nhìn mẹ nói kìa, cảm ơn gì chứ? Một người là chị, một người là em trai, hai người kiếm được tiền con cũng vui vẻ mà." Trương Xảo Phương vui vẻ hớn hở nói, quả thực cô cười đến không thấy mắt, ti vi a, cách cô gần thêm một bước.

"Đúng đúng đúng, đều là người một nhà, đều là người một nhà." Là mẹ tất nhiên đều thích nghe lời này, chuyện hòa thuận giữa con cái đều là niềm vui của mỗi người phụ nữ.

Trương Xảo Phương tiễn mẹ chồng vẫn đang xúc động về, cô quyết định ngày mai phải vào huyện một chuyến, không phải vì chuyện khác mà chuyện Nữu Nữu phải nhanh chóng được giải quyết, một công việc kiếm tiền như vậy, cho dù Tống Trường Hà có muốn về thì cô cũng không thể để chị ấy phải bỏ về được, nhưng mẹ chồng cô cũng có tuổi rồi, cũng không thể để mẹ chồng cô phải mệt mỏi được, cô vẫn nên mua một chiếc xe đẩy thì hơn, ở chợ cô có nhìn thấy, có loại xe đẩy để cho đứa nhỏ ngồi, cô muốn để sau này khi cô có con thì mua một cái, bây giờ trước tiên cô phải mua cho cháu gái một cái đã.

Thật ra, ở nông thôn mẹ chồng đều giặt quần áo, nấu cơm, trông cháu là chuyện bình thường, thậm chí còn trông cùng lúc mấy đứa cháu, chỉ là có mệt cũng không mệt đến mức như mẹ Tống, bởi vì nhà chồng cô còn có Tống Trường Hà luôn ở nhà, căn bản chưa gả ra ngoài, cho nên mẹ Tống cũng quen việc có người giúp đỡ chia sẻ công việc nhà, bây giờ con gái không ở nhà, có thế này mới cảm thấy bận rộn.

Nhà người ta là tập mãi thành quen, Trương Xảo Phương cũng không thể nhìn thấy mẹ chồng mệt mà làm như không thấy được, dù sao cô có điều kiện nên có thể để mẹ chồng thoải mái hơn một chút, vậy thì tại sao không làm? Nếu không để mẹ chồng cô mệt đến thành bệnh thì càng phiền phức hơn.

Trương Xảo Phương có suy nghĩ này, sáng hôm sau cô vào huyện, xuống xe, việc đầu tiên cô làm là đến chợ mua một chiếc xe đẩy, sau khi nghe ngóng giá thì cơ bản cũng chỉ tầm 100 đồng, cô chọn một kiểu dáng tinh tế một chút, cuối cùng cô chọn được một cái màu xanh lam, dù sao trong nhà cũng phải nhóm lửa làm cơm, màu sắc quá sáng cũng dễ bẩn, nếu thế thì mẹ chồng cô lại mất công lau rửa.

Cô mua xong xe đẩy cũng chưa về nhà ngay mà đi mua thêm món ăn rồi lại trực tiếp hỏi thăm đến rạp chiếu phim.

Rất xa, Trương Xảo Phương đã thấy cô cả và Từ Tiểu Mai, hai người cầm một cái ghế ngồi chỗ rạp chiếu phim, trước mặt một người có một thùng kem, còn người kia bày túi hạt dưa, tuy rằng xung quanh không có ai, nhưng vẻ mặt hai người vẫn vui vẻ, rõ ràng là tâm trạng rất tốt.

"Chị dâu?" Từ Tiểu Mai mắt sắc nhìn thấy Trương Xảo Phương đến, vẻ mặt cô ta như rất xúc động, giống như nhìn thấy mẹ, vội vàng đứng lên đón: "Chị dâu, sao chị lại đến đây? Trời nóng đến hỏng rồi đúng không? Mau, em lấy cho chị một que kem ăn cho mát mẻ một chút." Nói xong, cô ta lập tức quay người lấy một que kem trong thùng, không phải đang giả vờ khách sáo mời.

Bây giờ Từ Tiểu Mai thật sự muốn cảm ơn Trương Xảo Phương, dù sao không có cách của Trương Xảo Phương cô ta cũng không thể kiếm được nhiều tiền như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Editor: Voicoi08

Tống Trường Hà vừa thấy Trương Xảo Phương đến cũng rất vui vẻ, vội nhường lại ghế của mình, vui vẻ nói: "Xảo Phương, sao em lại đến đây? Có phải mẹ lo lắng không? Chị và Tiểu Mai đều rất tốt, trong nhà không cần phải lo lắng." Bây giờ tâm trạng chị vô cùng tốt, chút hậm hực trên mặt cũng đã mất, dù sao chị cũng nhìn thấy hi vọng, cuối cùng bản thân chị cũng có thể kiếm tiền rồi.

"Không phải, hôm qua mẹ vui đến mức muốn hỏng, mẹ vừa nhận được điện thoại của hai người đã lập tức chạy đến báo tin tức tốt với em, hôm nay em vào huyện mua chút đồ, cho nên thuận đường đến xem hai người thế nào." Trương Xảo Phương cũng không khách sáo nhận lấy que kem cắn một miếng, cô thật sự rất thích món này, đáng tiếc là trong thôn không bán.

Mua đồ? Hai người đều nhìn về phía chiếc xe đẩy cô mua: "Xảo Phương, em mua cái này làm gì?" Tống Trường Hà chưa từng thấy loại xe đẩy nhỏ như vậy, dù sao chị cũng rất ít khi vào huyện, cũng chỉ có một lần lúc đó, hơn nữa chị cũng cả ngày đều trong bệnh viện, cho nên chị cũng không biết đây là cái gì.

Chị không biết không có nghĩa là Từ Tiểu Mai không biết, nghĩ nghĩ những người có thể dùng xe đẩy, cô ta có chút không tự nhiên nói: "Chị dâu, chị, đây là chị mua cho Nữu Nữu đúng không?" Cô ta nhớ đến mới hôm trước cô ta còn ghen tỵ vì con gái thích chị dâu thứ hai hơn người mẹ như cô ta, nhưng lúc này nhìn lại, cũng không thể trách được đứa nhỏ như vậy, bác dâu thứ hai này của nó luôn đối xử tốt với nó.

Trương Xảo Phương nhìn gương mặt không được tự nhiên của vợ Trường Vinh, cô mỉm cười nói: "Lần này chị cả đi, mẹ vừa thu xếp công việc nhà vừa phải chăm sóc đứa nhỏ, em thấy mẹ bận tối mắt, vậy nên em muốn mua chiếc xe đẩy, cha không có việc gì cũng có thể giúp mẹ đẩy đứa nhỏ ra ngoài chơi, vậy nên mẹ cũng sẽ thoải mái hơn chút." Nếu thực sự khiến mẹ chồng cô mệt thành bệnh thì người phải lo lắng công việc có lẽ vẫn là cô, cho nên cô vẫn nên phòng trừ trước những rắc rối có thể có thôi.

"Chị dâu, chị. . ." Từ Tiểu Mai có chút thích ganh đua so sánh, thích thể hiện tính tình, hay ghen tỵ, nhưng không có nghĩa là cô ta không biết ai tốt với mình, con gái có bệnh vẫn là Trương Xảo Phương giúp đỡ tiền, cách bán hạt dưa cũng là chị dâu hai này nghĩ cách, sữa bột của đứa nhỏ đều là bác dâu thứ hai này mua, bây giờ lại mua xe đẩy nhỏ? Cô ta nghĩ lại những hành vi của mình, mặt cô ta lập tức đỏ lên, cô cảm thấy Trương Xảo Phương thật có lỗi với bản thân, cô muốn đổ sự không may mắn của gia đình cô ta lên người Trương Xảo Phương, nhưng nghĩ lại mỗi chuyện này cô ta đều có chút coi thường mình.

Nghĩ vậy, cô ta kéo cánh tay Trương Xảo Phương, đỏ mắt nói: "Chị dâu, em xin lỗi, trước kia em có lỗi với chị, chị đừng chấp nhặt với em, sau này nhất định em sẽ sửa, hai chúng ta cùng là chị em dâu sẽ cùng sống tốt." Lúc có chuyện mới có thể nhìn thấy ai là người thân, cô tự nhận nhà mẹ đẻ của cô ta cũng không tồi, nhưng cô ta gặp khó khăn, trong nhà không có một ai nghĩ đến chuyện giúp cô ta.

Lúc này, cô ta một lòng nghĩ đến Trương Xảo Phương nên đã quên, bây giờ anh trai cô ta cũng thảm không kém gì cô ra, trong nhà chị gái không có ai cũng không nói, ra ngoài liên tục bị người khác chỉ chỉ trỏ trỏ, xem ra cô ta cũng nhận người chị dâu như Trương Xảo Phương rồi, nhưng tật xấu trốn tránh trách nhiệm cũng không chịu sửa.

"Được rồi, em cũng nói chúng ta là chị em dâu, đều là người một nhà, có gì mà cảm ơn chứ? Lại nói chị sợ mẹ mệt, xe này cũng mua cho Nữu Nữu, em xúc động cái gì?" Trương Xảo Phương thề, cô tuyệt đối ăn ngay nói thật, lqd, nhưng Từ Tiểu Mai nghe xong lời nói thật của cô lại thành cô sợ cô ta phải suy nghĩ nhiều, chính là làm chuyện tốt không cần báo đáp, thật sự là một người tốt.

Trương Xảo Phương thấy người này xúc động còn muốn cảm ơn, cô vội hỏi: "Đừng cảm ơn, nếu em muốn cảm ơn thì lại lấy cho chị thêm que kem đi, chị đi cả đoạn đường thật sự có chút khát." Chủ yếu là kem này ăn cũng ngon, hiếm khi đến một lần tất nhiên cô muốn ăn hai que.

"A." Không nói đến chuyện Từ Tiểu Mai dễ dàng đồng ý, cô ta lập tức quay người lấy ra hai que kem không chút đau lòng để chị dâu được ăn thoải mái.

Trương Xảo Phương ăn xong kem, lại hỏi thăm hai người về chuyện buôn bán hôm qua, Tống Trường Hà không nói để Từ Tiểu Mai nói, vợ Trường Vinh cũng mặt mày hớn hở kể lại, chị ngồi bên cạnh cũng vui vẻ cười.

Trương Xảo Phương hỏi thăm mọi chuyện xong lại nói cho hai người biết mọi chuyện ở nhà, Tống Trường Hà thấy con trai chị còn biết dỗ Nữu Nữu, chị không nhịn được mà dùng vẻ mặt nghi ngờ hỏi lại, lúc chị ở nhà, Chi Hiếu đến ôm cũng không chịu ôm, đây là sau khi người mẹ như chị đi làm thì con chị bắt đầu lớn lên hiểu chuyện sao?

Ba người đang nói chuyện thì Tống Trường Vinh vội vàng đưa cơm đến cho hai chị em bên này, phim tuy là chiếu từng thời gian, nhưng không thể nói rõ lúc nào có người ra mua, cho nên hai chị em Tống Trường Hà cũng đã làm xong cơm từ trước, giữa trưa Tống Trường Vinh về nhà hâm nóng lại rồi mang đến.

Tống Trường Vinh thấy Trương Xảo Phương, vẻ mặt cũng rất cảm kích, biết đối phương lại mua xe đẩy cho Nữu Nữu, trong lòng anh ta càng không biết phải cảm ơn như nào mới tốt, chỉ nghiêm túc nói: "Chị dâu, sữa bột hằng ngày của Nữu Nữu cũng là chị mua cho, sao em có thể để chị tốn kém nữa? Tiền này chị cứ xem như em mượn chị, đến lúc đó có tiền em sẽ trả cùng 1000 đồng kia." Không nói đến chuyện chị dâu thứ hai giúp nghĩ cách kiếm tiền? Ngay cả khi không có việc này thì anh ta cũng không thể chiếm tiện nghi của người ta nhiều như vậy được. Người ta mua sữa bột cho con gái đã là tốt rồi, vậy mà còn muốn người ta phải tiêu phí đến thế nào nữa.

Từ Tiểu Mai nghe chồng nói vậy cũng có chút đau lòng, cái xe đẩy này vừa nhìn cũng biết là không rẻ, tốn bao nhiêu tiền đây? Nhưng nghĩ lại, công việc của cô ta bây giờ cũng là người ta nghĩ cách cho, vừa rồi cô còn cảm ơn người ta, bây giờ lại không muốn đưa ra thành ý thì sao được. Cô ta nhịn đau lòng, nhìn Trương Xảo Phương gật đầu nói: "Đúng vậy, chị dâu, Trường Vinh nói đúng, tiền này bọn em không thể để chị tiêu được." Sau khi nói xong cô ta cảm thấy trong lòng thoải mái hơn một chút, con gái sinh ra cũng chỉ ăn sữa của cô hơn một tháng, bây giờ đến cái xe đẩy này cũng để bác dâu thứ hai mua, vậy thì người mẹ như cô ta để làm gì chứ?

Trương Xảo Phương mua xe đẩy vì sợ mẹ chồng mệt,lqd, nhưng cô không ngờ hai vợ chồng chú em lại cảm kích đến vậy. Cô thấy gương mặt cảm kích của hai vợ chồng, không nhịn được cười nói: "Tiền xe này hai vợ chồng em cũng đừng tranh giành với chị, chờ khi hai em có tiền trong tay thì mua cho chị cái gì chị cũng thoải mái nhận, bây giờ cái xe này xem như chị mua, các em phải biết rằng Nữu Nữu không chỉ là con gái em mà còn là cháu gái của chị đấy, nếu sau này chị không có con gái thì cũng chờ Nữu Nữu hiếu thuận với chị đấy, vậy nên không ai được phép ngăn cản chị và đứa nhỏ liên hệ tình cảm."

Tống Trường Vinh và Từ Tiểu Mai vừa nghe lời nay hai người cũng không lên tiền, nhưng trong lòng họ cũng nghĩ sau này Trương Xảo Phương có đứa nhỏ, lúc họ có tiền nhất định sẽ trả lại.

"Chị dâu, chị chưa ăn cơm trưa đúng không? Chúng ta đến cửa hàng cơm nhỏ bên cạnh ăn một chút đi, sau đó em đưa chị về." Tống Trường Vinh biết đồ ăn anh ta mang đến cũng không có gì ngon, nhớ đến chuyện chị dâu thứ hai luôn đối tốt với nhà họ, anh ta nghĩ mình phải tiêu tiền mời chị bữa cơm, bồi thường cho người ta một chút.

"Vừa rồi lúc chị đi chợ có mua hai cái bánh bao ăn rồi, bây giờ cũng không thấy đói, mọi người ăn đi, đúng lúc chị trông quán cho." Nói xong Trương Xảo Phương ngồi vào chiếc ghế Tống Trường Hà nhường cho cô, hào hứng trông hàng, chờ có người đến mua đồ.

Tống Trường Vinh thấy chị dâu nói đã ăn cơm, anh ta cũng không khách sáo, lấy cặp lồng cơm và bát đũa ra, ba người ngồi xổm một bên bắt đầu ăn cơm.

Một lúc sau bộ phim kết thúc, có vài người đi ra mua chút hạt dưa, que kem, Trương Xảo Phương thu tiền, rồi đưa hàng cho khách, ánh mắt cô nhìn về phía vợ chồng Tống Trường Vinh đang ăn cơm, anh ta đưa chiếc bánh mì trong bát mình cho Từ Tiểu Mai, còn anh ta chỉ ăn cái bánh màn thầu. . .

Cô cảm thấy không trách được Tống Trường Vinh và chồng cô là anh em, đều là những người biết đối tốt với vợ, lúc Trường Lâm ở nhà cũng vậy, có đồ ăn ngon anh đều để cho cô, cho dù sau này cô mua đồ ăn ngon hơn, anh vẫn quen việc để miếng ngon lại cho cô, thấy cô ăn no anh mới ăn hết đồ ăn còn lại.

Nhớ đi nhớ lại, Trương Xảo Phương cảm thấy không biết là mùi vị gì, cô ầm thầm nhìn về phía Từ Tiểu Mai một cái, trong lòng cô có chút lên men: Nhìn xem, bản thân cô không có con gái, cô ta có, bản thân cô không có chồng bên cạnh, cô ta có, cô ta luôn mạnh hơn cô, vậy mà cô ta còn làm ầm ĩ cái gì chứ? Cô ta còn dám làm ầm ĩ, cẩn thận tôi khiến cho cô phải hối hận.

Tống Trường Vinh không biết trong lòng chị dâu đang khen anh ta tốt, lòng dạ hẹp hòi ghen tị với vợ mình, anh ta thấy người đến mua đồ đã đi, cười nói với Trương Xảo Phương: "Chị dâu, Tiểu Mai có nói với em, chị nói có thể bán khoai lang nướng đúng không? Cái đó có khó nướng không chị? Nếu không khó lắm thì mấy hôm nữa em cũng làm, sau đó cùng bán với hai chị em họ." Ban đầu anh ta cảm thấy không muốn kiếm chút tiền nhỏ này, bây giờ anh ta mới hiểu cái gì là tích tiểu thành đại, cái này thật sự có lợi nhuận rất nhiều.

Nướng khoai lang? "Cái đó chị cũng không hiểu lắm, lúc đó chị thấy hạt dưa và kem que dễ kiếm, cho dù không bán được thì chúng ta cũng không bị lỗ, nếu không để mai Trường Lâm được nghỉ chị bảo anh ấy ra ngoài xem hộ các em một chút." Thật ra trong huyện cũng có hai nhà bán, nhưng đồng hành là oan gia, cho nên vẫn nên cách xa một chút thì tốt hơn.

"Vâng, vậy nhờ anh hỏi giúp bọn em một chút, hỏi xem phải làm thế nào, em cũng không đi làm công cho người ta nữa mà cùng làm một trận với Tiểu Mai , sau khi trả xong nợ thì tranh thủ mua một căn nhà trong huyện, đến lúc đó để Nữu Nữu thành cô gái trong huyện." Tống Trường Vinh bị gió thổi lên mặt nhưng trên mặt vẫn là nụ cười thỏa mãn, tuy rằng trong nhà không có phòng ở, nhưng anh ta lại thấy hi vọng, chỉ muốn làm thật tốt, anh ta có thể làm bất cứ việc gì.

Mua nhà trong huyện? Trương Xảo Phương nhìn chằm chằm chú em chồng, cô cảm thấy ý tưởng này có thể thực hiện được.

"Anh mới kiếm tiền được hai ngày mà đã nghĩ đến chuyện mua nhà à, anh không sợ chị dâu cười sao?" Từ Tiểu Mai trừng mắt lườm chồng một cái, nhưng có thể nhìn thấy khóe môi đang không ngừng nhếch lên, có thể thấy được cô ta cũng tràn đầy hi vọng cho cuộc sống sau này.

Tống Trường Vinh bị vợ lườm cũng chỉ cười ha ha, đột nhiên Trương Xảo Phương cảm thấy đầu óc cô bị biến choáng váng, chồng cô không ở bộ đội, tại sao cô còn ngây ngốc ở nhà chờ anh về thăm chứ? Hai vợ chồng Trường Vinh đều thuê phòng bên ngoài, cho dù trong tay cô không đủ tiền để mua

nhà, nhưng cũng có thể thêu mà đúng không?

Cô thuê một căn nhà tốt một chút ở thành phố A, cô muốn mua cái gì thì mua cái đó, muốn làm gì thì làm, hơn nữa cứ thứ sáu Trường Lâm cũng có thể về nhà, cộng thêm thứ bảy và chủ nhật là anh có thể ở nhà ba ngày, còn tốt hơn nhiều so với chuyện về một đêm ở một đêm đúng không? Hơn nữa còn tránh được mười mấy tiếng đồng hồ vất vả đi trên đường.

Càng nghĩ, Trương Xảo Phương càng cảm thấy sao cô lại ngốc vậy, vì sao chứ? Cô cảm thấy cô rất thông minh mà? Sao cô lại bắt đầu làm chuyện hồ đồ thế chứ?

Cô một lòng muốn đến thành phố A nên có chút đứng ngồi không yên, thấy ba người đã ăn cơm xong, cô vội vàng cười nói: "Em thấy mọi người tốt em cũng yên tâm, chị, em về trước nha, em mang xe này về sớm một chút, mẹ cũng có thể thoải mái hơn một chút."

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Editor: Voicoi08

Tống Trường Hà vừa thấy cô nói muốn về nhà, vội vàng gật đầu nói: "Được, vậy em về trước đi. Để Trường Vinh đưa em về, bọn chị đều không ở nhà, Xảo Phương, trong nhà phải nhờ em chú ý thêm nha." Bản thân chị không ở nhà, chuyện trong nhà đều đến tay mẹ chị, mẹ cũng mệt quá thôi.

Từ Tiểu Mai vừa nghe cũng vội vàng giục chồng đưa chị dâu về, dù sao ở nhà mệt nhất cũng vì con gái cô ta, Trương Xảo Phương vất vả vội vàng cũng vì ai chứ, cô ta có thể hiểu rõ ràng hơn ai hết.

Trương Xảo Phương muốn nói là không cần đưa, những cái này cũng không nặng, cô lên xe cũng là xe chở nhưng nhìn lại ba người đều là dáng vẻ nếu không làm gì cho cô thì sẽ mất mặt nên cô cũng chỉ có thể bất đắc dĩ ngậm miệng, cười cười vẫy tay với hai người, để Tống Trường Vinh giúp mang xe đưa cô đến nhà ga.

Cô ngồi trên xe, trong lòng cô bắt đầu lo lắng, bao giờ cô có thể đi đây? Cô có nên để chồng cô về nói một tiếng không? Hôm nay mới là thứ ba, Trường Lâm cũng vừa đến trường, chắc chờ đến khi anh về cũng còn lâu, viết thư cũng chậm, nếu không được thì cô cứ tiền trảm hậu tấu thôi? Trong lòng cô đang tính toán, xe khách cũng nhanh chóng đến trạm.

Cô mang xe về, dưới ánh mắt tò mò đánh giá của người trong thôn cô cũng chỉ lạnh nhạt đi về nhà mẹ chồng.

Cha Tống mẹ Tống vừa ăn cơm xong, thấy con dâu đẩy một chiếc xe nhỏ vào nhà ông bà cũng có chút tò mò, khi biết đây là mua cho Nữu Nữu, ngoài miệng hai người không nói gì nhưng trong lòng lại cảm thấy dư thừa, trong thôn, đứa nhỏ chỉ cần có cái nôi cũng coi như quý, ai muốn tốn tiền mua cái này chứ? Tuy rằng tiền này không phải của họ, nhưng tiền con dâu cũng không thể lãng phí như vậy được.

"Mẹ, cái xe này không tệ đâu ạ, mẹ đừng thấy nó quý, có nó bớt không ít việc đâu ạ." Nói xong, Trương Xảo Phương đem Nữu Nữu đặt vào trong xe, đẩy Nữu Nữu đi một vòng.

"Gì? Hình như không tệ." Mẹ tống nhìn ra cửa, lại nghĩ muốn đi ra ngoài chỉ cần đẩy đứa nhỏ đi là được, không cần ôm, bà có thể tiết kiệm được bao nhiêu sức lực?

"Ha ha, mẹ, không chỉ mẹ đỡ tốn sức, nếu mẹ nấu cơm hoặc giặt quần áo cha con cũng có thể giúp mẹ đẩy Nữu Nữu đi chơi, mẹ cũng không cần phải vội vàng." Cha chồng cô không ôm đứa nhỏ, nhưng có để đẩy đi đúng không? Có cái xe này tuyệt đối thoải mái vui vẻ.

Cha Tống vừa thấy có phần của ông, lqd, ông cũng đến bên cạnh nhìn, phát hiện ra quả thật cái xe này không tệ, ông cũng không nói gì mà tiến lên giúp đẩy đứa nhỏ đi chơi.

A . . . Trương Xảo Phương phát hiện tính cách của cha chồng cô cũng có đặc điểm như vậy, vừa đó mà đã diễn tập cho mẹ chồng cô nhìn.

Mẹ Tống thấy bạn già giúp đưa đứa nhỏ đi rồi, bà buồn cười nói: "Không phải mẹ nói chứ, đây là lần đầu tiên cha con đưa đứa nhỏ đi chơi đó, Xảo Phương, con mua cái này cũng không phí, sau này mẹ cũng có thể thoải mái không ít." Bạn già bình thường rất ít khi ôm đứa nhỏ, nhìn đứa nhỏ một lúc cũng là tốt lắm rồi, lúc đứa nhỏ quấy lập tức đẩy nó ra ngoài, chuyện gì cũng có thể giảm bớt.

"Ha ha, con chỉ nghĩ mẹ mệt quá, con cũng không giúp mẹ được gì, nếu để mẹ mệt hơn thì Trường Lâm sẽ gấp đến thế nào chứ?" nếu không thì cô cũng

không rảnh rỗi mà kiếm chuyện như vậy?

Mẹ Tống quay đầu nhìn con dâu, bà vui mừng nói: "Xảo Phương, mẹ biết con hiếu thuận, hai năm nay Trường Lâm đi làm kiếm tiền, con lại mua đồ này nọ cho mọi người, có một người con dâu như con thì còn mạnh hơn ba tên nhóc kia." Tuy rằng trong lòng bà cũng nhớ thương con trai, nhưng ai tốt với bà thì sao bà không biết chứ? Hai người con dâu kia của bà cho dù ngoài miệng nói thế nào nhưng cũng không giúp được bà cái gì, chỉ có một cô con dâu là Xảo Phương, không chỉ mua này mua nọ cho hai ông bà, mà còn luôn nghĩ cách giúp gia đình.

Bây giờ, trong mắt mẹ Tống, con dâu này của bà cái gì cũng tốt, chỉ là Trường Lâm còn thiếu một đứa con, nếu có một đứa nhỏ. . .

"Xảo Phương, bây giờ Trường Lâm cũng ở gần đây, nó có nói bao lâu thì về một chuyến không?" Nếu có khả năng, bà chỉ hận không thể để con trai tuần nào cũng về, đến khi bà có thể ôm cháu trai mới thôi.

Trong lòng bà đang gấp nha, ba người con trai, sinh cho bà hai cháu gái, nếu Trường Lâm cũng sinh con gái thì nhà họ Tống bọn họ chẳng phải là bị chặt đứt gốc rễ sao? Cho nên con thứ hai và con dâu của bà phải cố gắng, cháu trai của bà, quả thực chính là gốc rễ của nhà họ Tống. Bây giờ bà chỉ cần nhìn thấy nhà ai có cháu trai là trong lòng bà lại cảm thấy buồn vô cùng, tuy rằng bà cũng thích cháu gái nhà mình, nhưng nhìn thằng nhóc béo mập nhà người ta bà vẫn thấy vô cùng ghen tỵ.

Bao lâu? Trương Xảo Phương cũng hiểu được rõ ràng suy nghĩ của mẹ chồng cô,lqd, cô nhớ đến ý tưởng muốn đến thành phố A, lúc này mới bất đắc dĩ nói: "Nói là gần nhưng vẫn là xa, mỗi lần đi đi về về mất hơn mười mấy tiếng đồng hồ, ở nhà vội vàng một ngày lại phải nhanh chóng chạy đi ạ." Nói đến đây cô có chút ngượng ngùng nói: "Mẹ, con thấy Trường Vinh và Tiểu Mai thuê một cái phòng cũng tiện, một tháng cũng chỉ mất 30 đồng, con rẻ hơn lộ phí đi đường nhiều."

Trong lòng mẹ Tống đang tính xem lúc nào con trai thứ hai có thể về nhà, vừa thấy con dâu nói vậy bà cũng không phản ứng kịp.

Trương Xảo Phương thấy mẹ chồng không hiểu ý cô, cô đỏ mặt nói: "Con muốn đến thành phố A thuê một phòng ở, dù sao con ở nhà cũng không làm chỉ, chỉ cần có thêu tuyến thì ở đâu con cũng thêu được, như vậy thì một tuần Trường Lâm có thể ở nhà ba ngày, cũng không cần phải chạy đến chạy đi. Hai vợ chồng con kết hôn được hơn hai năm, cũng nên có một đứa nhỏ rồi ạ." Cô nói đến cuối cùng, âm thanh càng ngày càng nhỏ, mặt cùng hồng lên, rõ ràng là nói đến chuyện này khiến cô có chút khó mở miệng.

Cuối cùng mẹ Tống cũng hiểu rõ ý con dâu, bà nghĩ nghĩ cũng cảm thấy có lý, bây giờ Xảo Phương cũng chưa mang thai còn không phải vì con trai bà không ở nhà sao? Nhưng bà càng nhìn càng thấy con dâu ngày càng xinh đẹp, nhìn con dâu bà cũng chỉ giống một cô gái mới lớn, bà có chút lo lắng, nếu con dâu bà ra ngoài không có người nhìn nếu xảy ra vấn đề gì thì phải làm sao bây giờ?

Trương Xảo Phương thấy mẹ chồng do dự, cô làm như không phát hiện mà tiếp tục nói: "Mẹ, vừa rồi con ngồi xe có một bà lão, con và bà lão có nói chuyện với nhau, bà nói nếu hai tháng này con có thể mang thai thì nhất định sẽ là một thằng nhóc. . .." Dù sao không phải con trai cũng là con gái, thế nào cũng không thể chạy khỏi hai trường hợp này được.

Bà cũng không cần phải nói những câu sau, lập tức vắt suy nghĩ trong đầu đi, nắm chặt tay con dâu, hai mắt tỏa sáng nói: "Bà ấy thật sự nói vậy sao? Nếu có thể mang thai trong hai tháng này thì sẽ là thằng nhóc sao?" Cháu trai của bà, bà luôn nhớ mong cháu trai lớn của bà.

"Vâng, bà ấy nói như vậy." Trương Xảo Phương khẳng định gật đầu, dù sao nếu vạn nhất không đúng, thì cũng không thể tính được lên đầu cô, đi tìm bà lão không còn bóng dáng kia đi.

"Được, ngay mai con thu dọn đồ đạc đi, mẹ bảo Trường Sơn đưa con đi." Trường Lâm ở trường không ra được, bà bảo con trai lớn giúp đỡ tìm một căn phòng, chờ khi Trường Lâm về nhà là có thể sinh cháu trai cho bà. Mẹ Tống cho rằng trên vấn đề về cháu trai, bà nhất định phải giành giật từng giây, nếu lỡ mất một chút thời gian cũng lỡ mất cháu trai của bà rồi.

Bà lão là dân quê nên rất tin những điều này, bà biết thật sự có người biết bấm ngón tay, cho nên bà cảm thấy chuyện này nhất định do cao nhân chỉ điểm.

Trương Xảo Phương cũng không quan tâm đến chuyện trong lòng mẹ chồng cô đang nghĩ thế nào, dù sao chỉ cần cô có thể đi là được, nghe thấy mẹ chồng nói vậy cô cảm thấy chuyện về chồng cô và cái ti vi đều đang mở rộng vòng ôm với cô, nhiệt tình chào đón cô, lúc này cô cũng không nghĩ gì chỉ vui vẻ gật đầu nói: "Vâng, con về nhà dọn dẹp một chút, đến lúc đó nhờ anh cả đưa con đi một chuyến." Tuy rằng cô cảm thấy mình cô mang theo hành lý đi vẫn thoải mái, nhưng vì quan tâm đến cảm xúc của mẹ chồng cô vẫn để anh cả của chồng cô đưa đi thì hơn.

Về nhà, Trương Xảo Phương mới phát hiện cô quên mất một chuyện vô cùng quan trọng: Gà bảo bối của cô, cô đi rồi thì gà của cô phải làm sao bây giờ? Hổ tử thì cô mặc kệ, chỉ cần mang nó sang nhà cha mẹ chồng là được, nhưng gà của cô phải làm thế nào đây? Chủ yếu là trứng gà của cô phải làm sao bây giờ? Cô càng nghĩ càng thấy đau lòng, càng nghĩ càng nóng nảy, để bản thân không đau lòng, cô bắt một con tối làm thịt luôn, chuyện sau này tính sau, bây giờ cô có thể ăn một con cũng tốt.

Đêm đó, cô chạy về nhà mẹ đẻ nói lại chuyện cô muốn đến thành phố A, hai vợ chồng già nhà họ Trương vừa nghe xong cũng có chút lo lắng, cái họ lo không giống với mẹ Tống, chủ yếu là họ sợ mình con gái ở ngoài bị người ta bắt nạt, Trương Xảo Phương cũng hiểu điều cha mẹ cô lo lắng, cô cười đảm bảo: "Cha mẹ, không có việc gì đâu, đến đó con sẽ tìm một căn nhà ở gần trường học, bình thường cũng chỉ mua đồ ăn, thời gian còn lại cũng chỉ ở nhà thêu hoa, nếu con muốn đi dạo cũng sẽ chờ đến khi Trường Lâm được nghỉ, không sao đâu ạ." Ngay cả có người xấu cũng chưa chắc đã bắt nạt được cô.

Trương Xảo Phương khuyên can mãi, cuối cùng cũng thuyết phục được cha mẹ cô, kết quả khi cô quay người lại thì thấy tứ nha đang hưng phấn: "Chị, chị muốn đến thành phố A sao? Có phải chỗ đó rất xinh đẹp đúng không? Có phải ở đó còn lớn hơn trong huyện đúng không? Có phải người ở đó ăn

mặc đều rất phong cách đúng không. . .” Cô đi nhiều nhất cũng mới đến huyện, bây giờ chị gái cô lại muốn đến chỗ xa ở, trong lòng cô như có con mèo không ngừng cào cào, chỉ hận không thể đi theo.

“Em đó, em hỏi nhiều như vậy chị biết trả lời thế nào? Em ngoan ngoãn đợi ở nhà đi, đừng khiến cha mẹ tức giận, chờ khi chị sắp xếp ổn thỏa sẽ đón em đến đó ở mấy hôm.” Trương Xảo Phương từ khi biết chuyện của Từ Hồng Quân kia, ấn tượng của cô về tứ nha cũng không kém, ít nhất đứa nhỏ này còn nghe người khác khuyên, không phải người chỉ biết làm điều hồ đồ.

“A, chị, chị thật tốt, em nhất định sẽ nghe lời, tuyệt đối không làm cha mẹ tức giận.” Trương Xảo Trân vui vẻ ôm chị ba, cô bắt đầu nghĩ đến chuyện lúc đi sẽ mặc quần áo gì, trời lạ, thành phố lớn như vậy, nhất định rất vui.

Trương Xảo Phương ngồi thêm một chút rồi đứng dậy về nhà, dù sao mai cũng bắt đầu chuẩn bị, cô muốn thu dọn gọn gàng nhà cửa, nhìn xem những đồ không thể để lâu thì mang cho người khác.

Trong lòng cô có chút không nhịn được, nhưng cô vẫn mang những con gà cô vất vả nuôi được đưa về hai bên cha mẹ, hai con gà mái cô thích nhất thì cô mang về nhà mẹ đẻ, lúc đi còn phải dặn dò cẩn thận: “Mẹ, hai con gà này mẹ đừng giết vội, con muốn đến đó thu xếp ổn thỏa sau đó thời gian ngắn con sẽ về lấy.” Hai con gà này từ sau khi về nhà cô luôn chăm chỉ đẻ trứng, rất ít khi nghỉ ngơi, cô thật sự không nỡ giết.

“Được rồi, được rồi, sao mẹ lại cảm thấy con coi mấy con gà mái này như mẹ thế hả? Đối với mẹ ruột con cũng không lưu luyến như vậy, nhanh đi đi, nhất định sẽ không giết gà của con.” Mẹ Trương đang có chút buồn bã vì phải chia cách với con gái nhưng cô con gái không có chút để tâm để ý của bà đã đuổi đi sạch, nó đang luyến tiếc gà chứ có nhớ nhung gì đến mẹ nó đâu?

Trương Xảo Phương bị mắng nên vuốt mũi rời đi, cô sáng suốt không nói ra lời nói trong lòng, bởi vì cô có nhớ nhung cũng không nhớ gì đến mẹ.

Trương Xảo Phương mang theo hành lý đơn giản, cùng Tống Trường Sơn ngồi xe đến thành phố A, nhìn bác cả ngồi bên cạnh cô có chút buồn bực, nếu Trường Lâm ở đây cô có thể dựa vào người chồng mà ngủ ngon lành, còn là một người không quen biết cô cũng có thể dựa vào ghế mà ngủ, nhưng bên cạnh cô lại là anh trai cả của chồng cô, cô cũng ngại không dám ngủ, ai, năm sáu tiếng đồng hồ này phải qua như thế nào đây?

Kết quả là cô cũng không phải lo lắng quá lâu, Tống Trường Sơn ngồi bên cạnh cũng nhanh chóng ngủ, dù sao trong xe luôn lắc lư cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Cả quãng đường đi đến thành phố A đều không có tiếng nói chuyện, hai người xuống xe, đi đến gần trường học tìm một căn nhà, vừa đi tìm mới phát hiện ra có rất nhiều phòng, hai năm qua theo công cuộc cải cách xâm nhập, cuộc sống của người dân cũng được nâng cao, người thành phố bắt đầu mua nhà mới, cho nên có những căn nhà cũ cũng không làm gì, bây giờ Trương Xảo Phương lại được lợi.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Editor: Voicoi08

Cuối cùng Trương Xảo Phương tìm được một căn nhà có cổng và vườn riêng, phòng ở phân thành hai khu, để bọn họ ở có chút rộng, càng nhìn càng thấy thích hợp cho tam đại đồng đường, nhưng cô không nhịn được vì cái sân lớn, cô liếc mắt nhìn khu vườn rộng, cô có thể nuôi gà lấy trứng, cho nên việc này tốt hơn bất kì cái gì khác.

Chủ nhà muốn cô phải thuê cả hai khu, như vậy phòng ở cũng không phải chia, nhưng tiền thêu cũng nhiều hơn một chút. Trương Xảo Phương nghĩ nghĩ vẫn không đồng ý, cùng những người không quen biết cùng nhau sống cô cảm thấy rất kỳ lạ, lại nói một tháng cũng chỉ nhiều hơn hai ba mươi đồng, đối với cô cũng không phải chuyện lớn.

Hai bên bàn bạc xong giá cả, đưa trước nửa năm tiền thêu, Trương Xảo Phương nhìn chìa khóa tới tay, cô cảm thấy rất thỏa mãn, điều đáng tiếc duy nhất là chồng cô chỉ có thể ở thành phố A hai năm, nếu không cô sẽ mua luôn căn nhà này, cũng không kém.

Cuối cùng hôm nay Tống Trường Sơn cũng nhìn thấy vợ em trai tiêu tiền thế nào, rõ ràng một nửa giá có thể thuê được phòng ở mà cô lại cứ thích dùng gấp đôi tiền, nhưng nghĩ lại, tiền này cũng là người ta tự kiếm, anh cũng không thể nói gì, nhìn phòng ở trống rỗng anh cười nói: “Xảo Phương, cần mua cái gì, hôm nay anh đi mua với em, sáng mai anh về nhà một mình em cũng không mang được đồ.” Vợ em trai anh nhìn cũng biết là người không có sức lực, những đồ nặng nề thì cô phải mang về nhà như thế nào chứ?

Trương Xảo Phương vừa thấy bác cả nói vậy, Trương Xảo Phương cũng không khách sáo, người ta cùng cô đến thành phố A, bây giờ cô có khách sáo thì cũng muộn rồi, cho nên nhân lúc có người giúp đỡ, cô đi ra ngoài mua luôn đồ cần dùng.

Nói là mua đồ thì cũng chỉ là nồi bát muôi đũa các loại, còn mua thêm chút vải bông, vải bông mua về làm chăn. . . thật ra nếu theo ý của mẹ Tống thì những thứ này phải cầm từ nhà đi, nhưng Trương Xảo Phương không muốn vậy, môi trường ở đây khác, lqd, trong túi cô cũng không phải không có tiền? Tại sao phải ép đến ép đi như vậy? Mua mới hết.

Cô mua ào ào một trận, đến cuối cùng Tống Trường Sơn cũng đã chết lặng khi nhìn giá tiền, dù sao cũng không dùng tiền của anh, anh cũng không dùng, người ta thích mua cái gì thì mua cái đó đi, thoải mái.

Tối đó hai người cũng không nấu cơm mà ra một quán nhỏ ăn cơm, buổi tối vội vàng làm xong chăn, hai người thì một người ở phòng phía đông, một người ở phòng phía tây, cố gắng qua một đêm.

Sáng sớm hôm sau, Trương Xảo Phương rời giường dậy mua bánh quẩy và sữa đậu lành, Tống Trường Sơn ăn xong điểm tâm mới mang theo quần áo Trương Xảo Phương mua cho con gái anh ra ga về nhà.

Trương Xảo Phương thấy anh trai của chồng đã đi, cô cũng thả lỏng tâm trạng hơn, cô khóa cửa chạy đến chợ mua một cái nồi cơm điện mới nhất, thật ra hôm qua cô đã rất thích cái này, nấu cơm cũng tiện, mà còn không ít tác dụng khác, nhưng anh trai của chồng đi bên cạnh cô luôn nhíu mày đến mức ép chết cả con muỗi, nghĩ nghĩ, cô cũng không muốn kích thích đối phương vậy nên tạm thời không mua thì tốt hơn.

Cô mang theo nồi cơm bảo bối và tâm trạng thoải mái về nhà, bắt tay vào dọn dẹp nhà ở, thật ra nhà này chắc cũng mới quét lại vôi thì chủ phòng đã chuyển đi, với mức độ này trong mắt Tống Trường Sơn đã đủ trắng nhưng trong mắt Trương Xảo Phương lại không được, cô vẫn mua một túi vôi lớn rồi ngâm vào thùng nước, sau đó mới bắt đầu nghiên cứu cách bày trí trong phòng.

Trong nhà cũng còn chút đồ dùng của chủ cũ, có thể sử dụng thì dùng, không dùng được thì vất, tóm lại, vất vả một ngày cũng khiến cô vừa lòng hơn một chút.

Trương Xảo Phương ăn cơm mới nấu từ nồi cơm điện mới, cô cảm thấy thật dễ chịu: Đây mới là cuộc sống của cô, muốn làm thế nào thì làm thế ấy, muốn cái gì cũng không sợ người khác nhìn vào, đâu có giống như lúc ở trong thôn chứ? Không nói đến chuyện nghẹn phát bực vì chuyện muốn mua gì cũng không có, cho dù có thì đa phần cũng không dám mua, quả thực là vô cùng đau khổ, cô cũng không muốn trở lại như vậy nữa.

Trương Xảo Phương ăn xong cơm chiều lại bắt tay vào quét tường, tuy rằng tốc độ quét tường của cô khiến người khác sợ hãi, nhưng khi thấy những căn phòng đều được quét hai lần, thì cũng đã đến nửa đêm, cô thu dọn trong ngoài sạch sẽ, cô lại tự làm nước hoa quả uống, sau đó mới thoải mái nằm trong phòng, cuối cùng cô cũng thấy thoải mái chìm vào giấc ngủ.

Một mình cô ngủ trong nhà cũng không có ai đến quản cô mấy giờ rời giường, Trương Xảo Phương thoải mái ngủ nướng, sau đó từ từ dậy, rửa mặt xong, cô nhìn phòng bếp trống không, cô muốn ra ngoài mua chút đồ ăn về nấu. Vị trí nhà cô ở một nơi rất tốt, ra khỏi con phố nhỏ này, rẽ trái qua hai con đường chính là đến khu chợ lớn, rẽ phải qua hai con đường lớn là đến chỗ trường quân sự chồng cô đang học.

Chợ này từ sáng sớm đã có những người đến bán đồ ăn tươi mới nhà làm ra, đồ ăn có linh khí lại không cần tự tay làm, thật sự là vô cùng thuận tiện.

Trương Xảo Phương cười tủm tỉm khóa kĩ cửa, cô bước những bước chân nhẹ nhàng đi mua đồ ăn, cô vừa ra khỏi ngõ nhỏ đã lập tức dừng lại.

Cô ngạc nhiên quay đầu lại, cô cảm thấy người đàn ông vừa đi qua con phố nhỏ kia hình như là Tống Trường Lâm chồng cô? Theo lý thuyết thì đúng, nhưng lúc này Trường Lâm còn đang trong trường học mà, nhưng cô sẽ không nhận sai bóng dáng của chồng cô, cô cũng không nhìn lầm quần áo của chồng cô, cho dù bóng dáng kia chỉ thoáng qua, dựa vào ánh mắt cô thì cô không nghĩ rằng cô đã nhìn nhầm đâu.

Trong lòng cô đang thấy nghi ngờ nhưng bước chân đã tự giác đi về phía đó, lqd, tuy rằng cô không biết tại sao bây giờ chồng cô lại đi ra ngoài, nhưng có thể nhìn thấy anh, cô muốn nói với anh một tiếng là cô đã đến đây, để thứ sáu cô đỡ phải đến trường học tìm anh.

--- ----.

Tống Trường Lâm run run tay rút ra một điếu thuốc, đặt lên miệng đốt, anh hít một hơi thật mạnh, sau đó lại chậm rãi phun ra, khói bay tràn ngập cũng không che được sự chua xót nói khóe mắt anh, anh cười lạnh một tiếng, anh không muốn đi tiếp nên xoay người ngồi xuống cạnh tường, anh cúi đầu tiếp tục hút thuốc.

Anh cũng không biết bao lâu rồi anh không hút thuốc? Hình như từ rất nhiều năm rồi, có người nói hút thuốc có thể làm cảm giác bình tĩnh lại, giảm bớt áp lực, nhưng anh luôn cảm thấy là người đàn ông nếu uất ức đến mức cần ngoại lực đến chống đỡ áp lực thì đó không gọi là một người đàn ông, nhưng hôm nay anh mới phát hiện ra, hóa ra anh cũng chỉ là một kẻ vô dụng.

Anh hút hết một điếu thuốc, nhưng chẳng những trong lòng anh không bình tĩnh lại được, mà càng cảm thấy áy náy, với tình hình bây giờ anh phải nói với người nhà như thế nào đây? Anh phải nói với vợ mình như thế nào? Lúc Xảo Phương biết anh phải đến trường quân sự học có bao nhiêu là ủng hộ? Kết quả chẳng những anh không thể cho cô được thêm nhiều vinh dự, mà lại khiến tình hình biến thành như bây giờ. . .

Anh cảm thấy phiền chán lại rút thêm một điếu thuốc ra nhét vào miệng, anh vừa bật lửa thì lại thấy một đôi giày quen thuộc trong tầm mắt, Tống Trường Lâm chậm rãi ngẩng đầu lên, bóng người trước mặt khiến anh ngây ngẩn cả người, anh chớp chớp mắt, có chút không dám tin thử gọi: "Xảo Phương?" Thật sự là vợ anh sao? Sao vợ anh lại ở đây?

Trương Xảo Phương nhìn chồng rõ ràng vẫn sạch sẽ chỉnh tề, nhưng rõ ràng tinh thần chồng cô không đúng, cô cười nhẹ nói: "Em cảm thấy anh chạy đến chạy đi rất vất vả, cho nên em nói với cha mẹ rồi, em đến đây thuê một căn nhà, hôm qua đã dọn đến đây."

Đã dọn đến đây? Sợ anh vất vả? Tống Trường Lâm cảm thấy trong lòng anh hiện lên rõ ràng sự chua xót và đau khổ, anh há miệng thở dốc, nhưng lại không biết phải giải thích với vợ anh thế nào, rõ ràng anh nên đến trường, tại sao lại ở bên ngoài trường học.

“Chỗ này cách nhà mình rất gần, anh có muốn về nhà nhìn xem không?” Trương Xảo Phương thấy trong mắt chồng cô có sự chua xót, cô cũng không tìm hiểu, cô chỉ nhẹ nhàng hỏi anh có muốn về nhà không thôi.

Về nhà? Tống Trường Lâm nghe thấy lời nói của vợ, anh đứng thẳng người, ném điếu thuốc trong tay xuống, hơi câu nệ nhìn về phía vợ mình, khóe miệng hơi giật giật, rồi anh lại buồn bã phát hiện anh không thể cười nổi, anh nuốt nước miếng, liếm đôi môi khô khốc, giọng anh có chút khô khốc: “Được, về thăm nhà một chút.”

Anh cũng không biết tại sao anh lại nói ra những lời này, vợ anh vì anh mà chạy từ ngàn dặm xa xôi đến đây tạo một mái nhà, mà anh lại. . .

Anh nắm chặt gói thuốc trong bàn tay trái, nhưng anh vẫn không tự giác được mà bóp mạnh hơn, cất bước theo vợ anh đi về phía nhà mới.

“Hôm trước anh cả đến với em, muốn tìm một căn phòng ở đây, em nghĩ anh về nhà cũng tiện, phòng ở này cũng không kém, trong nhà có hai phòng lớn, sân mở rộng, em muốn nuôi con gì cũng được. . .”

Tống Trường Lâm thấy vợ anh giống như bình thường không có chuyện gì mà kể lại những chuyện mấy ngày nay với anh, cuối cùng anh không nhịn được mà nắm chặt tay vợ, nhìn chằm chằm vào cô một lúc lâu sau đó mới nhẹ nhàng phun ra một câu: “Xảo Phương, có khả năng anh không được học ở trường quân sự nữa, cũng có khả năng sẽ không thể trở lại là một người lính.” Không phải có khả năng mà là nhất định, nhưng nhìn vẻ mặt dịu dàng của vợ anh lại không biết phải nói thế nào.

Đầu tháng chín, thời tiết vẫn còn rất nóng, vậy mà Trương Xảo Phương cảm thấy tay chồng cô rất lạnh, anh nắm chặt tay cô, bàn tay anh còn mang theo chút run rẩy, cô nở nụ cười nhẹ nhàng, nhẹ giọng hỏi anh: “Sao vậy anh?” Vừa rồi cô phát hiện tình trạng của anh không đúng, không ngờ chuyện lại nghiêm trọng như vậy.

“Anh. . .” Tống Trường Lâm hít sâu một hơi, nuốt xuống sự chua xót trong miệng, anh không do dự chậm rãi kể lại: “Tối hôm em về nhà, mấy người trong kí túc cũng đến đủ, mọi người nghĩ hai năm này cũng ở cùng nhau nên rủ nhau ra ngoài ăn một bữa cơm. . .”

Lúc ăn cơm, anh ra ngoài mua thuốc cho mọi người, không ngờ lại thấy trộm cướp, Tống Trường Lâm là người lính nên anh sẽ không bỏ qua chuyện này? Anh lập tức ngăn tên trộm kia lại, cũng đánh ngã tên cướp xuống đất lúc hắn ta muốn phản kháng, sau đó người bị cướp kia gọi cảnh sát đến, lập tức bắt tên cướp đi.

Đây vốn là một chuyện tốt, chẳng những người bị cướp liên tục cảm ơn anh mà trường học cũng khen ngợi anh, nhưng không ngờ, sau khi tên cướp kia bị bắt không lâu thì bắt đầu nôn mửa, sau đó trực tiếp hôn mê bất tỉnh, đến bệnh viện chụp phim mới phát hiện đầu hắn ta bị va chạm mạnh đến mức chảy máu trong. Bác sĩ cũng không dám chậm trễ, lập tức mổ não, tuy rằng cuộc phẫu thuật thành công, nhưng đến bây giờ tên cướp kia cũng không tỉnh lại.

Tống Trường Lâm rõ ràng là anh hùng bắt cướp, nhưng trong nháy mắt anh lại bị đổi vị trí, bây giờ tên cướp kia còn không rõ sống chết thế nào, thân phần của anh càng thêm tiến thoái lưỡng nan.

Trương Xảo Phương nghe chồng kể xong, cô cảm nhận được sự oan uổng của chồng, cô càng tức giận, Trường Lâm nhà cô rõ ràng là anh hùng, tại sao lại vì tên khốn kia mà bị như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47

Editor: Voicoi08

“Nếu tên cướp ấy vẫn không tỉnh lại thì anh phải chịu trách nghiệm đúng không?” Trương Xảo Phương cũng không để ý đến chuyện chồng cô có thể làm lính không, cô không để ý đến chuyện giúp tên khốn kia một chút, cho hắn sớm siêu độ.

“Có lẽ. . . Anh sẽ phải chịu phạt.” Tống Trường Lâm hơi nhắm mắt, quả thực anh không dám nhìn thẳng vào mắt vợ anh, không nói đến chuyện không còn tương lai sáng ngời, nếu anh phải vào tù, vậy thì anh đâu còn mặt mũi nào gặp lại vợ anh.

Hình phạt? Trương Xảo Phương quyết định, cô phải cho tên khốn khiếp kia một công việc tốt, chẳng những không chút bệnh tật mà còn phải sống thọ và chết tại nhà.

“Vậy nếu hắn tỉnh, hơn nữa sẽ khôi phục hoàn toàn thì sao?” Anh có thể tiếp tục đến trường không? Thật ra Trương Xảo Phương cũng không thèm để ý chuyện chồng cô làm gì, đời trước vinh dự của cô còn chưa đủ nhiều sao? Cô để ý mấy cái này làm gì? Nhưng cô biết Trường Lâm để ý, anh làm lính nhiều năm như vậy, anh chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ rời khỏi bộ đội, tuy rằng vất vả, nhưng từ lời nói cũng hiểu được anh thật lòng thích bộ đội, nếu rời đi như vậy, trong lòng anh sẽ khó chịu đến mức nào?

Tống Trường Lâm thấy trong giọng nói của vợ anh mang theo chút chờ mong, hốc mắt anh cũng đỏ lên, anh nhìn vợ với vẻ mặt xin lỗi, khàn khàn nói: “Tình huống hiện tại khó mà nói trước được, hơn nữa, coi như hắn có tỉnh lại thì đây cũng là một lỗi lớn, rõ ràng đã vượt qua giới hạn phòng vệ, cho dù anh có được ở lại bộ đội thì kiếp sống quân lữ cũng vĩnh viễn ở chỗ tối nhất, không chừng đến chức vị cũng không còn.” diễn-đàn-lê-quý-đôn

Hóa ra đến chức vị cũng khó giữ? Trương Xảo Phương cảm thấy suy nghĩ muốn để chồng cô ở lại bộ đội lập tức biến mất không thấy tăm hơi, cô còn nghĩ nếu chồng cô lên chức thì anh cũng không cần vất vả vậy nữa, điều này cũng tốt, một lần hăng hái làm việc nghĩa lại bị đánh đến không còn nguyên hình. Vậy thì còn đợi trong đó làm gì nữa?

Trong lòng cô bùng lên ngọn lửa tức giận, nhìn dáng vẻ mất hồn mất vía của chồng, cô không nhịn được cảm thấy đau lòng, áp chế cơn giận xuống đáy lòng, cô cười khẽ nói: “Anh không làm lính cũng tốt, em cũng không phải buồn phiền ba năm nữa sẽ thế nào, đi từ bộ đội ra ngoài một chuyến rất mất công, vừa phải chờ xe vừa phải tìm người, khó khăn lắm mới ra ngoài được một chuyến, mua này mua nọ thêm hàng tết nữa cũng mệt hết cả người, anh xem, bây giờ rất thuận tiện, trong nhà thiếu gì cũng có thể ra ngoài mua ngay lập tức, đồ ăn cũng tươi mới, hơn nữa anh ở bộ đội, mỗi năm cũng không được mặc quần áo đẹp mấy lần, mỗi ngày đều mò mẫm lăn lộn, em nhìn cũng thấy mệt thay anh. . .”

Cô còn chưa nói xong, đã bị Tống Trường Lâm ôm vào lòng, cô cảm nhận được từng cái run trong ngực chồng cô, cô chỉ thấy xót xa, cô ôm chặt lấy người đàn ông luôn kiên cường này, vỗ vỗ phía sau lưng anh nói: “Không sao đâu anh, nếu không phải vì anh phải đi lính thì chúng ta đã sớm có đứa nhỏ rồi, bây giờ không cần tách ra nữa, em sinh con trai cho anh.”

Tống Trường Lâm ôm chặt vợ anh, nhắm chặt đôi mắt phiếm hồng gật đầu thật mạnh, anh thật sự chỉ hận sao vợ anh không trách mắng anh mấy câu, Xảo Phương như vậy trong lòng anh càng khó chịu hơn. . .

“Thím Triệu, nghe nói hôm qua cô mua. . .” Xa xa truyền đến tiếng nói chuyện, khiến hai người đang ôm nhau vội vàng buông tay, Tống Trường Lâm phát hiện anh lại ôm vợ anh giữa đường, gương mặt anh nhanh chóng chuyển hồng, trong lòng anh đang thầm mắng mình không nhìn địa điểm.

Có lẽ do vợ giải thích và an ủi, áp lực trong lòng anh cũng được giảm bớt, tuy rằng Tống Trường Lâm vẫn cảm thấy rất khó chịu, nhưng cũng tốt hơn trước nhiều, nghĩ đến dáng vẻ không có tiền đồ vừa rồi của mình, anh ngại ngùng hắng giọng một cái: “Khụ khụ, chúng ta về nhà đi, anh mới từ bệnh viện về, lát nữa còn phải về trường học.” Anh không ngờ vợ anh lại nhanh như vậy, mới có mấy ngày mà đã chuyển nhà đến đây.

“Bây giờ anh không cần về trường học, ở đây chúng ta cũng có nhà, đi, chúng ta về nhà, tí nữa em đi mua đồ ăn, giữa trưa em làm đồ ăn ngon cho anh.” Trương Xảo Phương thấy tâm trạng chồng cô không còn sa sút như lúc trước nên tâm trạng cô cũng thoải mái hơn nhiều. Cô không chút để ý mà lôi kéo chồng cô về nhà, cô nở nụ cười chân thành đáp lại hai bác gái đang ngạc nhiên nhìn hai người ở cách đó không xa.

Nhìn lại đi, nhìn lại đi, hai người họ có giấy chứng nhận, không làm lính thì sao đâu? Cô có thể thêu hoa kiếm tiền, Trường Lâm cũng có thể làm, trong thành phố này cũng có nhiều công việc như vậy, hai người bọn họ có thể bị đói chết sao?

Ban đầu, mọi chuyện phải có lãnh đạo phê duyệt, bây giờ lớn nhất là trời, Tống Trường Lâm là thứ hai, hoàn toàn nói về chính mình, như vậy có gì không tốt chứ? Về nhà ăn cơm thôi.

Tống Trường Lâm không đành lòng từ chối vợ, anh đỏ mặt để vợ một mạch kéo về nhà.

Mở cửa ra, anh nhìn thấy nhà mới trong miệng vợ anh, anh có chút ngẩn cả người, cô nói hôm kia mới đến, anh cho là cô vội vàng tìm phòng ở, bây giờ trong nhà đều rất loạn, cần cái gì cũng không có, nhưng không ngờ chẳng những phòng bếp nhà anh không thiếu thứ gì, ngay cả rèm cửa, trang trí trong nhà cũng đã được bày thỏa đáng.

Anh quay đầu nhìn về phía vợ, cô vẫn luôn nhìn anh cười, anh chỉ cảm thấy trong lòng luôn nôn nóng bất an cũng lập tức tỉnh táo lại, tuy rằng trong lòng anh vẫn thấy đau khổ, anh từng cho rằng đó là sự nghiệp cả đời của anh, nhưng dù sao cũng không phải toàn bộ sinh mệnh, anh có nhà, có người thân, cho dù anh chỉ có hai bàn tay trắng, phía sau anh vẫn có cô gái này luôn nhìn anh, đây thật sự là đủ rồi.

Đồng chí Trương Xảo Phương theo chủ nghĩa hiện thực không biết cảm nhận trong lòng chồng cô lúc này, cô thấy cảm xúc của chồng cô đã tốt hơn nhiều, cô lại nhìn thời gian cũng sắp đến trưa, cô vội vàng kéo chồng cô đến bên cạnh giường đất, cười nói: “Anh mệt mỏi rồi, để bản thân nghỉ ngơi một chút đi, đừng suy nghĩ nhiều, em đi mua thức ăn, nấu xong cơm em sẽ gọi anh.” Mới mấy ngày không gặp mà anh đã gầy đi một vòng, có thể thấy được mấy hôm nay anh phải chịu kích thích lớn đến thế nào.

“Được.” Tống Trường Lâm nhẹ giọng trả lời, anh ngồi lên giường đất, cuối cùng cũng thả lòng tâm trạng lộ ra nụ cười. Mấy ngày này áp lực của anh thật sự rất lớn, anh không hối hận chuyện đánh cướp cứu người, nhưng rời khỏi bộ đội, khiến người thân thất vọng, áp lực lần này thật sự quá lớn, mỗi lần nghĩ vậy, trong lòng anh đều hiện lên vẻ mặt đau lòng, thất vọng của vợ anh, hôm nay anh thấy vợ anh vẫn ủng hộ anh như trước, vẫn quan tâm anh, trong lòng anh lập tức được buông lỏng, mọi mệt mỏi đều dâng lên, anh nghe lời nằm trên giường, một chốc sau đã chìm vào giấc ngủ.

Anh cảm giác mình ngủ chưa lâu, đến khi Trương Xảo Phương gọi anh mới mơ màng mở mắt ra: “Xảo Phương, mấy giờ rồi?” Sao anh cảm thấy thời gian anh ngủ rất lâu nhỉ.

“Bây giờ là bốn giờ chiều rồi, em thấy anh ngủ ngon nên cũng không gọi anh, nếu bây giờ không gọi thì anh sẽ bỏ cả cơm chiều mất.” Trương Xảo Phương thấy trán chồng cô đều là mồ hôi, cô cầm khăn lông lau cho anh, lại lấy cho anh cốc nước.

Tống Trường Lâm uống một cốc nước, lập tức cảm thấy tỉnh táo không ít, anh ngủ một giấc cũng có tinh thần hơn nhiều, nhìn thời gian, anh vội vàng đi giầy nói: “Anh phải về trường học nói một tiếng, giờ này còn chưa về lại khiến người ta nghĩ anh chạy án thì không tốt.” Anh vẫn luôn ở nội trú, hai ngày nay cứ xong việc đến buổi trưa là về, không ngờ vừa rồi anh lại ngủ say như vậy, thoáng cái đã sắp tối, nếu không về thì lãnh đạo trường học sẽ nghĩ thế nào chứ?

Trương Xảo Phương tức giận trừng mắt, nói: “Người nghĩ vậy thì có cái đầu như nào chứ, tên khốn kia còn chưa chết đâu, anh trốn cái gì mà trốn.” Nói vậy, nhưng cô lại nhanh chóng đến phòng bếp mang một cốc sữa vào: “Anh uống lót bụng trước, cơm xong ngay rồi, chờ anh về anh cơm có lâu lắm không?”

“Không đâu, anh đi nói với lãnh đạo một tiếng, em thuê phòng ở đây, anh cũng không cần về trường nữa.” Tống Trường Lâm nhanh chóng uống hết cốc sữa, anh để cốc sang một bên, sau đó quay người nhìn vợ anh, nghiêm túc nói: “Xảo Phương, em yên tâm, cho dù anh không làm lính vẫn có thể cho em qua ngày lành như cũ, anh sẽ cố gắng làm việc.” Anh có lòng tin vững chắc, nuôi gia đình là trách nhiệm của người đàn ông,lqd, tuyệt đối không thể dựa vào người phụ nữ được.

Trương Xảo Phương giúp anh sửa lại quần áo, sau đó cười gật đầu nói: “Ừ, em tin anh, em luôn tin chồng em có ở đâu cũng không kém.” Đối với một người đàn ông thì sự tự tin rất quan trọng, tuyệt đối không thể đánh mất được.

Quả nhiên, Tống Trường Lâm nghe vợ nói vật, tâm trạng anh lại tốt hơn nhiều, anh sờ sờ mặt vợ, sau đó bước ra khỏi nhà.

Trở lại trường học, tâm trạng của anh hoàn toàn khác so với lúc đi buổi sáng, anh đi đến văn phòng lãnh đạo báo cáo tình huống của anh, sau đó nói vợ anh đã thuê phòng ở, anh muốn trực tiếp chuyển đi.

Lãnh đạo trường cũng không hề do dự mà lập tức đồng ý với anh, thật ra bọn họ đều thấy tiếc thay Tống Trường Lâm, nhưng cũng không có cách nào, theo lời nói của Trương Xảo Phương thì chính là ai bảo tên cướp kia không chống lại? Chặt gãy sống mũi còn dễ nói, nhưng bây giờ xảy ra vấn đề ở đầu óc, thật sự là phiền toái.

Tống Trường Lâm chào tạm biệt với vị lãnh đạo đang không biết phải an ủi anh thế nào, anh về ký túc xá, đúng lúc mấy người Tôn Quốc Bân cũng ở trong phòng, thấy Tống Trường Lâm về muộn mọi người đều có chút lo lắng, tuy rằng ở chung không lâu nhưng một người trong phòng lại đi ra ngoài mới xảy ra chuyện này, trong lòng mọi người đều không thoải mái.

“Anh Tống, sao giờ này anh mới về? Tên khốn kia không có chuyện gì đúng không anh?” Bây giờ, đám người Tôn Quốc Bân sợ nhất là tên kia đã chết, dù sao hắn không chết thì cùng lắm là Tống Trường Lâm phải rời khỏi bộ đội, nhưng nếu hắn chết thì có thể anh sẽ bị phạt.

“Hắn không có chuyện gì, còn hôn mê bất tỉnh, lúc anh về thì gặp vợ anh, cô ấy nghĩ anh muốn ở đây hai năm nên thuê một căn phòng cho dễ đi lại, vừa rồi anh về nhà.” Tống Trường Lâm vừa nói chuyện anh vừa đến giường mình thu dọn đồ đạc, mấy thứ này cũng không cần để lại đây, vẫn nên cầm đi thì tốt hơn.

Mấy người trong ký túc xá vừa nghe xong cũng thấy khó chịu thay anh, bốn người khác tuy rằng chưa gặp Trương Xảo Phương, nhưng cũng nghe Tôn Quốc Bân mồm rộng nói qua, vợ Tống Trường Lâm chẳng những có khí chất tốt mà con người cũng hiền lành dịu dàng, bây giờ vợ anh lại đến đây, anh lại gặp phải chuyện này? Ai. . .

“Anh Tống, anh nói chuyện cùng chị dâu thật tốt. . .” Cho dù anh cũng biết Trương Xảo Phương không phải người thích gây sự như bạn gái anh, nhưng Tôn Quốc Bân vẫn cảm thấy làm gì có người nào có tính cách tốt đến vậy, đang êm đẹp lại hăng hái làm việc nghĩa, rồi lấy lại kết quả không mấy tốt đẹp, dù trong lòng ai thì cũng thấy khó chịu thôi. Thử đổi chỗ để suy nghĩ, anh cũng không chịu nổi.

“Không sao.” Tống Trường Lâm dọn xong đồ của mình vào túi, anh quay đầu cười nói: “Vợ anh nói, cô ấy còn sợ ba năm nữa phải theo quân kìa, ra vào cũng không tiện, mua đồ cũng không thoải mái, bây giờ đúng lúc cô ấy cũng không phải lo lắng nữa.” tuy rằng anh biết cô đang an ủi anh, nhưng anh vẫn cảm thấy tự hào, một người vợ chu đáo như vậy không phải ai cũng có, nhà anh có hiền thê, sau này anh muốn làm gì chẳng được?

Mấy thằng nhóc trong phòng, cho dù kết hôn hay chưa kết hôn cũng không nhịn được mà nhìn anh với ánh mắt hâm mộ, nhìn tố chất của vợ người ta kìa? Ai, thật sự là khiến người ta khó chịu mà.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Editor: Voicoi08

Tống Trường Lâm cũng không để ý đến sự khó chịu trong lòng mấy tên nhóc kia, anh mang theo đồ của mình, vẫy tay chào tạm biệt mấy người rồi về nhà.

Anh về đến nhà thì thấy vợ anh đã bày xong thức anh, bây giờ trời nóng nên cũng không sợ thức ăn bị nguội, cô đặt thức ăn trên bàn, còn cô ngồi một bên làm rèm cửa sổ bằng những tấm lụa mỏng.

Trời mùa hè nhiều muỗi, hai ngày nay Tống Trường Lâm không ở nhà, cô vội vàng dọn dẹp phòng ở nên cũng không chú ý đến vấn đề này, nhưng đêm nay lại không giống vậy, muỗi không dám cắn cô nhưng không có nghĩa là sẽ không cắn chồng cô, lại nói, ruồi bọ vào nhà cũng sẽ khiến vách tường trắng của cô bị bẩn, cô vẫn treo lên từ sớm mới tốt.

Tống Trường Lâm thấy vợ anh một tay cầm rèm cửa sổ bằng lụa, một tay đóng đinh vào khung cửa, anh vội vàng buông đồ trong tay, cầm lấy hộp đinh đóng, nhanh chóng đóng xong mấy tấm rèm. Trước kia những công việc thế này vợ anh đều phải làm, sau này anh ở nhà, những công việc cần đến sức lực tất nhiên anh phải làm.

Tống Trường Lâm treo xong rèm cửa bằng lụa kia, anh vừa quay người đã thấy đôi mắt tràn đầy ý cười của vợ, anh cảm thấy trong lòng nóng hầm hập, đột nhiên anh lại thấy mình ở nhà cũng rất tốt, nhìn xem, anh chỉ giúp vợ treo một cái rèm cửa mà cô đã vui vẻ đến vậy, có thể thấy được là trước kia anh làm được quá ít chuyện.

"Anh nói xong với lãnh đạo chưa? Tối nay anh không cần đi, có thể ở nhà đúng không?" Trương Xảo Phương vừa hỏi vừa đi ra ngoài múc nước rửa mặt cho chồng cô.

"Ừ, anh báo cáo rồi, từ ngày mai anh cũng không cần đi nữa, chỉ phải đến bệnh viện nhìn tình hình của tên Vương Cường kia thôi, còn lại là chờ kết quả cuối cùng." Tống Trường Lâm nhận chậu nước vợ anh múc cho, cúi đầu để rửa mặt, sau đó lại thay bộ quân phục rồi chuẩn bị ăn cơm.

Tuy trong lòng anh còn chút lo lắng, nhưng bác sĩ cũng đã nói người kia không nguy hiểm đến tính mạng, bây giờ cũng không biết bao giờ anh ta có thể tỉnh lại, nếu đã như vậy thì anh cũng không thể ngày nào cũng đăm chiêu ủ dột rồi làm ảnh hưởng đến vợ anh được, vậy nên anh cũng đã nghĩ thông, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, chuyện đến đâu thì tính đến đó.

Trương Xảo Phương thấy tâm trạng của chồng cô không tồi, cô cười cười lấy cơm đưa anh: "Anh đừng lo lắng, lúc đầu anh cũng nói là người kia không sao mà, vậy nên vấn đề cũng không quá lớn, ngày mai em đi cùng anh." Cô tiện đường nhìn xem tên khốn khiếp kia còn mấy hơi thở.

Tống Trường Lâm vừa nghe thấy vợ nói vậy, tay gắp thức ăn của anh hơi dừng một chút, sau đó gắp một đũa thức ăn vào bát, cười cười nhìn vợ: "Xảo Phương, ngày mai em không cần phải đến bệnh viện với anh đâu, bệnh viện loạn lắm, bên ngoài cũng nóng, hơn nữa nhà mình cũng chưa dọn xong, một mình anh đi là được rồi." Không phải anh không muốn vợ anh đi cùng, lqd, nhưng thật sự là thái độ của người nhà tên kia không được tốt, thật ra anh cũng có thể hiểu được cảm nhận của người ta, nhìn thấy Vương Cường nằm hôn mê bất tỉnh, anh cũng không dễ chịu, cho dù hắn ta có trộm cướp thì tội cũng không đáng chết, vì anh không biết nhẹ nặng nên mới khiến hắn ta thành như bây giờ, trong lòng anh thật sự rất áy náy.

Trương Xảo Phương thấy chồng cô đưa tay muốn gắp miếng cá chua ngọt nhưng cuối cùng lại gắp một đũa rau xào tỏi gừng, cô cười gật đầu nói: "Được, ngày mai em không đi, em cũng muốn dọn dẹp sân vườn để nuôi thêm mấy con gà. . ." Nói đến đây cô lại ngẩng đầu nhìn Tống Trường Lâm: "Trường Lâm, phòng ở này em đã trả nửa năm tiền thuê nhà, sau này chúng ta cứ ở đây được không?" Trước đó định ở đây hai năm nhưng không được, chờ việc này qua đi bọn họ đi theo là được, nhưng cô cũng không muốn về thôn, trong thôn cuộc sống không thể tốt lên được.

Tống Trường Lâm nhận mệnh ăn miếng rau xào tỏi gừng gắp về, anh thuận miệng hỏi: "Em muốn ở đâu?" Nói là hỏi vợ nhưng thật ra lại là hỏi chính mình, không phải anh không nghĩ đến chuyện về sống cùng cha mẹ, bên trong anh vẫn là một người lưu luyến gia đình, nhưng bây giờ mà về thì phải làm sao bây giờ? Coi như anh chấp nhận để vợ anh phải chịu đựng những lời đồn thổi đó cùng anh, nhưng anh về phải làm sao? Anh phải làm gì để gia đình có cơm ăn?

Trương Xảo Phương thấy chồng hỏi ý kiến của cô, cô thành thật nói: "Tuy rằng ở nhà cũng rất tốt, nhưng ở bên này càng tiện lợi hơn, mùa hè ở thôn mình phải mất bao nhiêu thời gian mới có thể ăn được miếng thịt, nhưng ở đây thì ngày nào cũng có thể mua." Đời này cô cũng không thích cái gì, chỉ là mỗi ngày phải ăn chút đồ ăn ngon mang theo linh khí, chồng cô tốt với cô, sau này lại sinh thêm cục cưng mập mạp, cô đã cảm thấy rất mĩ mãn, yêu cầu của cô thật sự không cao.

Vừa rồi Tống Trường Lâm cười là vì không muốn vợ anh phải lo lắng, anh phải tỏ ra kiên cường, nhưng bây giờ nghe xong lời nói của vợ, anh thật sự muốn cười, anh gắp miếng bong bóng cá vào bát vợ, buồn cười nói: "Em ăn đi, chúng ta kết hôn hơn hai năm mà anh không biết là anh lại cưới về một cô mèo tham ăn đấy."

"Ăn uống là chuyện đại sự của đời người, tại sao lại là tham chứ?" Trương Xảo Phương nghiêm túc giải thích cho bản thân, rồi lại thoải mái ăn thức ăn chồng cô gắp cho.

"Vậy chúng ta không về nữa, anh ở đây tìm chút việc làm, nhìn tình huống đã, nếu không được lại nói sau." Tống Trường Lâm tự nói với bản thân,lqd, dù

sao vợ anh cũng thích ở nơi này, hơn nữa tiền thuê nhà cũng trả rồi, vậy thì cứ ở đi đã, thành phố lớn nhiều người cũng dễ tìm việc, dù sao cũng dễ sống hơn ở những địa phương nhỏ.

Anh quyết định không quay về nên trong lòng anh cũng thả lỏng hơn nhiều, vừa có tâm trạng là bắt đầu thấy đói bụng, Tống Trường Lâm cảm thấy tay nghề nấu nướng của vợ anh còn tốt hơn trước nhiều, món cá chua ngọt này rất ngon, món thịt này cũng vừa miệng, thật sự là không hổ là vợ anh,

Hai người ăn xong cơm, Trương Xảo Phương rửa bát, Tống Trường Lâm muốn ở bên cạnh vợ nên cũng đi giặt quần áo của mình, nhiều năm rồi anh đều tự chăm sóc mình, anh thật sự không có thói quan để vợ phải phục vụ anh.

"Đúng rồi, Trường Lâm, chị cả và Tiểu Mai lên huyện bán hạt dưa rồi." Trương Xảo Phương đổi một chậu nước sạch để rửa bát, cô nhớ đến chuyện cô cả đi làm ăn.

"Bán hạt dưa?" Tống Trường Lâm ngẩn người rồi lại quan tâm hỏi: "Chị cả nhiều năm rồi chưa từng ra khỏi nhà, chị ấy có làm được không?" Anh không phải là coi thường phụ nữ, mà những người phụ nữ anh tiếp xúc đều ở nhà giặt quần áo nấu cơm, chỉ có một người không giống vậy là vợ anh, nhưng vợ anh cũng kiếm tiền ở nhà, bây giờ chị anh lại ra ngoài, anh có chút lo lắng.

"Không phải còn Tiểu Mai sao? Hai người bọn họ thuê một căn phòng ở trong huyện để ở. . ." Trương Xảo Phương vừa rửa bát vừa kể lại mọi chuyện. "E, cảm thấy chị cả làm rất tốt, Chi Hiếu cũng lớn vậy rồi, sau này chị ấy có rất nhiều chỗ phải tiêu tiền, trong lòng chị cũng lo lắng. Anh không biết đâu, hai hôm trước em có vào huyện thăm chị, cả người chị đều rất có tinh thần, tốt hơn nhiều so với khi cả ngày chỉ vây quanh bệ bếp."

Trương Xảo Phương úp bát lên giá, cô lại lấy ra hai quả hồng, tràn đầy mong chờ bắt đầu rửa, quả hồng này nhìn rất tươi, không biết có phải mới hái không? Không biết có linh khí không?

Tống Trường Lâm bắt đầu giặt quần áo, anh cười nói: "Không ngờ chỉ là buôn bán nhỏ mà có thể kiếm được tiền như vậy?Quả thật là em thông minh hơn anh nhiều, anh đi đi về về bao nhiêu lần, nhìn nhiều như vậy mà không nghĩ đến, em chỉ ngồi xe hai lần cũng có thể nghĩ cách làm ăn cho chị cả." Anh cảm thấy vợ anh rất thông minh, phương pháp này cũng rất tốt, sau này nếu anh không có cách nào kiếm sống thì cũng có thể tìm một chỗ bán khoai lang nướng.

Trương Xảo Phương dùng khăn lông lau khô quả hồng, sau đó cô ngồi xổm xuống bên cạnh chồng: "Anh có ngồi bao nhiêu lần đi nữa cũng không để ý đến đồ ăn, có đói bụng đến thế nào cũng chỉ mua cái bánh quai chèo, có thể nghĩ được ra mới là lạ đó." Nói xong cô cắn một miếng hồng, sau đó vừa lòng gật đầu: Ừ, quả nhiên là tươi mới, có linh khí.

Cô vừa ăn vừa cầm quả hồng đút cho chồng ăn, chờ khi hai người ăn hồng xong, chồng cô cũng giặt quần áo xong.

Tống Trường Lâm phơi quần áo ra bên ngoài, sau đó anh bắt đầu giúp vợ thu dọn mảnh vườn phía đông, trước đây chắc chủ nhà cũng trồng đồ ăn trên mảnh vườn này, bây giờ là thời gian dài không ai để ý, rất nhiều cỏ dại mọc lên, anh biết vợ anh không muốn trồng rau mà chỉ muốn nuôi gà, anh thấy thời gian còn sớm nên tranh thủ giúp vợ anh chuẩn bị cho tốt, dù sao không ai nói trước được, Vương Cường đang nằm trong bệnh viện có gặp cái gì nguy hiểm không, nếu thật sự có cái vạn nhất, bây giờ anh cũng phải nắm chặt thời gian, có thể giúp vợ anh thêm chút nào thì được chút đó.

Trương Xảo Phương không biết trong lòng chồng cô đang suy nghĩ tiêu cực, cô vui vẻ mở cửa chuồng gà của cô, cô chuẩn bị ngày mai sau khi đi bệnh viện về phải bắt thêm mấy con gà, lần này cô đã rút ra bài học, cô muốn mua cả gà to và gà con, tuyệt đối không thể để gà giống như ở quê được, nuôi đến cuối cùng lại không chờ được gà đẻ trứng.

Người ta luôn nói nam nữ phối hợp làm việc sẽ có hiệu quả cao, lại nói hai người đều là người nhanh nhẹn, trời chưa tối hai người đã chuẩn bị xong chỗ cho gà con, Trương Xảo Phương dùng thùng lấy nước tắm rửa rồi mới vào phòng, cô chuẩn bị cùng chồng chùm chăn sinh cục cưng.

Cô suy nghĩ rất tốt, nhưng khi hai người nằm hơn mười phút mà bên kia vẫn không tỏ vẻ gì. Anh mệt mỏi sao? Chắc không phải nguyên nhân này, trước kia lúc anh đi huấn luyện về còn mệt đến không còn hình dáng cơ mà? Nhưng anh vẫn giống như làm bao nhiêu lần cũng không đủ, hôm nay là sao thế này? Tại sao anh lại cách cô xa đến vậy, chuyện này rất không khoa học? Ách, được rồi, Trương Xảo Phương đến từ nơi tu chân nên cô cũng không hiểu được khoa học, nhưng cô vẫn cảm thấy không thích hợp, vô cùng không thích hợp.

Núi không dựa ta thì ta dựa nói thôi, dù sao cũng không phải người ngoài, cho nên Trương Xảo Phương rất tự nhiên dán sát vào người chồng, cô cảm nhận được hơi lạnh trên người anh do vừa tắm rửa xong, cô cười nói: "Em còn tưởng là anh thấy nóng kìa, anh nằm cách xa em đến vậy?"

Tống Trường Lâm phát hiện anh vừa bình tĩnh lại thì lại bắt đầu xúc động muốn ra trận, anh tỏ vẻ bình tĩnh nói: "Đúng vậy, trời nóng, bây giờ cũng là tháng chín rồi, cách xa một chút cho mát mẻ." Cũng không trách được anh miên man suy nghĩ, nếu Vương Cường thật sự chết đi, thì anh có thể sẽ phải ngồi tù, nếu mười năm, hai mươi năm đều không thể ra ngoài thì chẳng phải anh đang lừa gạt vợ anh hay sao? May mắn là hai người còn chưa có đứa nhỏ, nếu thật sự có ngày như vậy thì Xảo Phương cũng có thể tìm một nhà khá giả khác.

Mát mẻ? Trương Xảo Phương xác định, người này nhất định có vấn đề, mấy hôm trước còn nóng hơn thế này nhiều, nhưng người này lại luôn áp vào cô không chịu tách ra, vậy mà bây giờ lại nói muốn mát mẻ? Anh đang lừa quỷ à?

Cô hơi trượt ngón tay xuống đã bị đối phương bắt được, trong bóng đêm, giọng nói của Tống Trường Lâm vang lên đầy bất đắc dĩ lại mệt mỏi: "Xảo Phương, anh mệt mỏi, chúng ta nghỉ ngơi sớm một chút được không."

Nếu là người phụ nữ khác có lẽ đã sớm bị đả kích mà sinh lòng bất mãn, nhưng đồng chí Trương Xảo Phương của chúng ta không như vậy, bởi vì cô biết, mười năm sau có lẽ Tống Trường Lâm sẽ di tình biệt luyến, nhưng hiện tại, Tống Trường Lâm luôn toàn tâm toàn ý với cô, cho nên tình huống như hôm nay, nếu không phải tật xấu của sinh lý thì chỉ có thể lý giải là bệnh của tâm lý thôi.

Cô nghĩ nghĩ rồi gác chân lên người chồng, sau đó cô vạn phần khẳng định, người này có bệnh trong lòng, sinh lý của anh tuyệt đối bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Editor: Voicoi08

Trương Xảo Phương không ngốc, cô suy nghĩ lại toàn bộ chuyện xảy ra, sau đó cũng hiểu rõ ràng tại sao chồng cô lại như vậy, đối với tinh thần kính dâng của chồng, trong lòng cô vừa tức giận lại đau lòng, anh nghĩ em không có đứa nhỏ thì có thể đã gả cho anh còn gả cho người khác nữa sao? Đây là chuyện gì đang xảy ra chứ?

Tống Trường Lâm nhịn đến khó chịu, anh thấy vợ anh gác chân đến anh vội vàng nhích người sang bên cạnh, có chút khẩn trương nói: "Xảo Phương, hôm nay thời tiết nóng, chúng ta vẫn tránh xa một chút thì tốt hơn." Anh đã quyết định, trước khi tên Vương Cường kia tỉnh lại, anh tuyệt đối sẽ không động vào vợ anh, nếu anh thật sự đi vào, vợ anh lại mang theo đứa nhỏ đau khổ chờ đợi ở ngoài, thì anh ở bên trong sẽ khó chịu như nào chứ?

Hả? Bây giờ anh còn tránh cô như tránh rắn rết rồi hả? Ha ha, Tống Trường Lâm, anh giỏi lắm, chúng ta cứ chờ xem.

Trương Xảo Phương nghiến răng nghiến lợi trong lòng, cô cố nén xúc động muốn tiến lên cắn anh một cái, giọng nói có chút cô đơn: "Em, em chỉ là có chút nhớ anh. . ." Nói xong, người cô cũng chậm rãi lùi về chỗ mình, sau tai có chút xấu hổ nói: "Ngủ đi, ha ha, anh mệt mỏi cả ngày rồi, đi ngủ sớm một chút." Cô vừa nói chuyện vừa quay người lại, đưa lưng về phía Tống Trường Lâm, bả vai khẽ nhúc nhích, giống như đang đau lòng nức nở.

Tống Trường Lâm đau lòng đến không chịu nổi, anh không muốn làm vợ anh phải đau lòng, anh thà rằng bản thân anh phải chịu khổ cũng không nỡ để vợ anh phải đau lòng, lqd, nhưng việc này anh lại không thể nói thành lời với cô. Từ khi Xảo Phương biết chuyện này cô luôn ở bên cạnh an ủi anh, nếu cô biết suy nghĩ lúc này của anh, nhất định sẽ không đồng ý để anh làm vậy, nhưng anh thật sự không thể để cô bị liên lụy được.

Nghĩ lại, vợ anh vô cùng vui mừng theo anh đến đây, vậy là anh lại làm tổn thương cô đến vậy? Quả thực, mẹ nó, anh đúng là không phải người, anh cố nén xúc động muốn đưa tay ôm cô, Tống Trường Lâm đỏ mắt cắn chặt môi, bản thân anh nằm đó đau khổ rối rắm, nhưng anh không biết, người vợ anh nghĩ đang đau lòng bất lực đã sớm ngủ say, trong mơ cô đang hạnh phúc với cả sân đầy gà.

Sáng sớm hôm sau, Tống Trường Lâm vừa mới ngủ đã nghe được âm thanh vợ anh dậy, anh vội trợn mắt nhìn qua, anh muốn nói gì đó nhưng anh lại thấy Trương Xảo Phương luôn cúi đầu, yên lặng mặc quần áo không thèm nhìn đến anh, anh lặng lẽ nuốt lời muốn nói vào, nói ra thì được cái gì đâu? Không biết đến bao giờ tên Vương Cường kia mới tỉnh lại, đêm nay anh cũng vẫn phải giữ một khoảng cách với cô thôi.

Trương Xảo Phương vẫn luôn duy trì tư thế cúi đầu không nói chuyện nấu cơm, ăn cơm, trong lòng cô đang tính xem nên mua mấy con gà con, mấy ngày nay không được uống trứng gà tươi mới, cô có chút nhớ mong rồi.

Tống Trường Lâm cũng không có tâm trạng gắp thức ăn, anh luôn lặng lẽ gặm màn thầu đến nghẹn, trong lúc ăn cơm anh không ngừng nhìn lén vợ anh đang cúi đầu, anh phát hiện ra mặt vợ anh có chút tái nhợt, chắc là tối qua cô ngủ không ngon, trong mắt vợ anh hình như còn có nước mắt, hẳn là cô còn đang tủi thân. . .

Anh trai à, anh suy nghĩ nhiều rồi, vợ anh là muốn ngáp mà không dám, đó là nghẹn đó.

Hai người ăn xong bữa sáng đau khổ, Tống Trường Lâm nhanh chân nhanh tay thu dọn bát đũa, nhìn thời gian, anh thấp giọng nói: "Xảo Phương, anh phải đến bệnh viện rồi." Mỗi ngày anh đều phải đến đó chờ tin tức, anh cũng không biết anh sẽ đợi được tin tức gì?

"Ừ. . ." Tống Trường Lâm thấy Trương Xảo Phương cúi đầu lau bát cũng không hề ngẩng lên, anh há miệng thở dốc, ngăn chặn tiếng than nhẹ trong ngực, xoay người đi ra ngoài.

Trương Xảo Phương phát hiện người chọc giận cô đi rồi, cô nhanh chóng dọn sạch bát đũa trong tay, sau đó lau khô tay, cởi tạp dề, sau khi khóa cửa nhà, cô không nhanh không chậm đi theo hơi thở của chồng cô.

Thật ra cô chỉ muốn nhìn một chút xem tên khốn khiếp kia có thể tỉnh lại hay không? Nếu vấn đề không lớn, cô cũng không ra tay, dù sao linh khí của cô cũng không dễ kiếm, thật sự là cô không cần phải lãng phí với loại người này, dù sao cô cũng hiểu rõ ràng ý tứ trong lời nói của chồng cô, chỉ cần người này không chết, ngoại trừ việc chồng cô không thể tiếp tục làm lính ra thì những vấn đề còn lại cũng không lớn, nhưng cô cũng không nghĩ tới, sau khi đến bệnh viện lại nhìn được cảnh khiến cô tức giận.

Người phụ nữ đang vừa khóc vừa gào lôi kéo chồng cô không tha là ai? Bà già vừa mắng vừa lấy đầu đụng chồng cô kia là ai? Mẹ nó, lão hổ không phát uy thì các người tưởng là mèo bệnh sao? Các người nghĩ người đàn ông của Trương Xảo Phương tôi dễ bắt nạt đúng không? Trách không được hôm qua Trường Lâm không cho cô đến, hóa ra là tình huống này?

Trương Xảo Phương tức giận, cánh tay cô đã đưa về phía trước, nhưng cô nghĩ việc đánh người này sẽ làm ảnh hưởng đến chồng cô, cô cắn chặt răng, nhịn xuống cơn tức này, xoay người lén lút vào phòng bệnh.

Lúc này, trong phòng bệnh không có người khác, bởi vì mẹ và vợ của Vương Cường đều ở góc rẽ gây khó rễ cho Tống Trường Lâm.

Trương Xảo Phương vào phòng bệnh rồi khóa cửa lại, lqd, cô không chậm trễ mà lập tức đi đến trước giường bệnh, trên giường có một người đàn ông hơn hai mươi tuổi, là người mày rậm mắt to, nếu không biết thì không ai nghĩ là người xấu, Trương Xảo Phương nhìn người đang ngủ say kia khiến cô không vui, anh nói anh làm trộm mà cũng không dưỡng thân thể cho tốt, một phát đã thành thế này, mẹ nó, nói ra có bẽ mặt không chứ?

Cô khinh bỉ trợn mắt nhìn hắn, cô để tay lên đầu người đàn ông kia, nhắm mắt cẩn thận cảm nhận một lát, sau đó cô phát hiện trong đầu người đàn ông này không có vấn đề gì, bây giờ không tỉnh lại chắc là do thiếu kích thích mà thôi.

Cô nhớ đến vừa rồi bên ngoài kia, người phụ nữ vừa khóc vừa gào, rồi lại nhớ đến bà già mắng chồng cô là đến tám đời con cháu cũng sẽ tổn hại, Trương Xảo Phương chậm rãi nhếch khóe môi, Trường Lâm nhà cô bị thằng nhóc này hại thảm như vậy, lại còn đến tám đời con cháu cũng tổn hại nữa chứ? Ha ha, một khi đã như vậy, cô không làm chút gì đó chẳng phải sẽ có lỗi với cả gia đình cực phẩm kia hay sao?

Cô nhìn gương mặt yên tĩnh của người đàn ông trên giường, cô suy nghĩ xong, lấy chút đồ trong không trung nhét vào đầu người đàn ông kia làm thuốc bổ, sau đó thảnh thơi vỗ vỗ tay làm rơi chút bụi bẩn không hề tồn tại, cô đi đến trước cửa, nhìn ra xa thấy Tống Trường Lâm đang sứt đầu mẻ trán, cô vui vẻ cười.

Lại nói đến Vương Cường đang nằm trên giường, hắn ta đang ngủ đến vô cùng thoải mái, hoàn toàn không muốn tỉnh lại, kết quả hôm nay hắn ta đang ngủ say đột nhiên thấy vợ hắn ta mỉm cười vẫy tay với hắn: "Cường tử, đến đây, em cho anh xem thứ tốt."

Cái gì tốt, Vương Cường không cần, bởi vì anh ta phát hiện ra hôm nay vợ anh ta vô cùng xinh đẹp, cái váy này ngắn đến không thể ngắn hơn, gương mặt nhỏ nhắn bôi son bôi phấn, hơn nữa khi nói chuyện lại xấu hổ ngại ngùng, hoàn toàn không lớn giọng giống bình thường.

Vương Cường nuốt nước miếng một cái, cũng chưa nghĩ gì đã vươn tay xông lên: "Vợ ơi. . ." Một câu bảo bối phía sau còn chưa kịp nói thì gương mặt nũng nịu của vợ anh đã thay đổi, nháy mắt, vợ anh đã lấy một con dao dài hai thước từ phía sau ra, dao chém tới, ánh sáng lòe lòe trên con dao bắn ra, không đợi anh ta suy nghĩ cẩn thận, vợ anh đã vung con dao kia đến, chỉ thấy đối phương vung tay một cái, sau đó hắn trơ mắt nhìn vật nối dõi tông đường của mình rời đi, một phát mất luôn, máu tuôn bay đầy trời.

"A. . ."

Một tiếng hét kinh thiên động địa, tiếng hét lạnh tóc gáy, khiến mọi người trên hành lang đều sợ ngây người, Tống Trường Lâm đang bị vây lại cũng kinh ngạc, không biết trong bệnh viện này xảy ra chuyện gì.

Hôm nay anh đến nhưng không dám vào phòng bệnh, dù sao người nọ trộm cướp cũng thế, cướp giật cũng thế, đối phương cũng không làm hại người khác, thật sự có tội nhưng cũng không đáng chết, cho nên đối với sự trách móc của người nhà Vương Cường, trong lòng anh cũng đều là áy náy nên anh luôn nhịn, nói là nhẫn nhưng anh cũng không vội vàng đi tìm ngược, cho nên sáng nay anh vừa đến đã trực tiếp đi tìm bác sĩ điều trị của Vương Cường, muốn hỏi tình huống của hắn ta, cũng tránh việc phải nhìn thấy người nhà hắn.

Anh suy nghĩ rất tốt nhưng không ngờ người nhà họ Vương đã sớm chờ ở đây, cho nên mới có những chuyện phía sau.

Từ sau khi bà Vương biết con mình có thể nguy hiểm tính mạng, trong nháy mắt từ người nhà phạm nhân đã biến thành người nhà của người bị hại, bà hận thấu xương người đã ra tay với con bà, bà biết Tống Trường Lâm không dám ra tay với hai người phụ nữ, trong lòng hai người đều phẫn hận, mỗi lần nhìn thấy anh đều phải đại náo một hồi, hai ngày nay hai người phát hiện Tống Trường Lâm thông minh hơn, thế nhưng lại không đến phòng bệnh nữa? Cho nên hai người cứ buổi sáng lại đến hành lang tuần tra, chờ Tống Trường Lâm chui đầu vào lưới.

Hôm nay Tống Trường Lâm vừa chui đầu vào lưới, con dâu bà tuổi còn trẻ nên vừa khóc vừa nháo, bà già ở bên cạnh cậy già lên mặt, liên tục lấy đầu đụng đối phương, hai người đang khóc đến là hăng hái thì nghe thấy tiếng hét lạnh người của Vương Cường, tiếng hét rất thảm thiết, hai người đều sợ ngây người, giọng nói của con trai cho dù biến thành dạng gì thì người làm mẹ đều có thể nhận lấy, lúc này bà cũng không để ý gì nữa vội vàng chạy vào phòng bệnh.

Vương Cường nằm trên giường trừng lớn hai mắt, chịu đựng sự đau đớn ở tim, tự tay sờ đến nơi của quý của mình, sau đó yên tâm phát hiện, của quý của hắn vẫn còn, hóa ra chỉ là ác mộng, tuy rằng hắn không biết tại sao nằm mơ mà cũng đau, nhưng của quý của hắn vẫn còn là tốt rồi, không bị mất đi là được.

Hắn vừa muốn lau mồ hôi lạnh trên đầu thì phát hiện ra mình đang nằm trên giường bệnh? Hắn ta chưa kịp suy nghĩ cẩn thận xem chuyện gì đang xảy ra thì cửa mở ra, mẹ anh ta vọt vào trước tiên. . .

Những chuyện phía sau cũng dễ nói rồi, bác sĩ có đến kiểm tra một lần, phát hiện tất cả đều bình thường, bác sĩ nói quan sát thêm mấy hôm, mấy hôm nữa có thể ra viện, về phần tại sao hắn lại kêu thảm thiết như vậy? Ai quy định người hôm mê khi tỉnh lại sẽ không kêu lên đâu? …. Hừ, nhiều chuyện, người ta là bác sĩ đâu có thời gian để ý đến loại người như thế này?

Không nói đến Tống Trường Lâm có thể yên tâm đặt trái tim lại vị trí, ngay cả Vương Cường cũng âm thầm vui mừng, dù sao hắn bị thương, cho nên hình phạt cũng được nới lỏng, hắn hôm mê mấy ngày liền, ngay cả đau đớn khi phẫu thuật cũng không thấy, lúc này hắn được ăn được uống, chỉ cảm thấy ông trời quá ưu ái hắn, trời xanh có mắt mà.

Hiện tại hắn đang cảm thấy hạnh phúc bốc lên mà không biết, chờ khi hắn ra viện, lúc muốn thân thiết mới vợ sẽ phát hiện, cảnh trong mơ được hiện lên một cách chân thật, chưa bao giờ có cơ hội buông lỏng, cho nên phần đáng thương của hắn còn ở phía sau kìa, bây giờ cả nhà này vui vẻ còn quá sớm đi. . .

Trương Xảo Phương mang theo tâm trạng tốt lượn một vòng ở chợ, sau đó cô vui vẻ phát hiện có người bán gà to. Theo thường lệ, cô mua hai con gà mái, lại thêm hai mươi con gà con, tay trái cô xách một túi to, tay phải ôm một hộp lớn, bước chân nhẹ nhàng về nhà.

Cô vừa vào nhà đã thấy chồng cô vui vẻ vọt ra: "Xảo Phương, Vương Cường tỉnh rồi, hắn tỉnh rồi, anh không sao rồi." Anh không phải ngồi tù, anh có thể cùng sinh con trai với vợ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Editor: Voicoi08

Sau khi hi sinh, kính dâng quyết tâm mà vẫn không thu lại được kết quả tốt, mỗi lần Tống Trường Lâm nghĩ đến bản thân phải ngồi tù, nghĩ đến chuyện phải chắp tay nhường một người vợ tốt như vậy cho người khác, trái tim của anh đau giống như có người dùng dao cứa, vì vậy, so sánh với chuyện này thì chuyện đau khổ khi phải rời khỏi quân đội cũng chỉ nhỏ bé không đáng kể, bây giờ cuối cùng anh cũng nhìn thấy hi vọng, anh biết mình không phải ngồi tù, Tống Trường Lâm hưng phấn đến mức muốn bay lên trời.

"Hắn tỉnh rồi sao?" Trương Xảo Phương cũng hiện lên vẻ vui mừng và kinh ngạc, sau đó nhanh chóng hỏi: "Bác sĩ nói thế nào? Bây giờ hắn được coi là không có chuyện gì rồi đúng không?"

"Không có chuyện gì rồi, bác sĩ nói hắn phải ở lại bệnh viện quan sát thêm mấy ngày là có thể ra viện, tuyệt đối không nguy hiểm đến tính mạng." Tống Trường Lâm vui vẻ ra mặt, anh thấy vợ xách mấy túi to, vội vàng vươn tay nhận lấy, cũng cười, trách móc: "Em muốn mua nhiều gà như vậy mà không đợi đến buổi chiều anh về rồi cùng đi với em? Mấy túi to như này em không sợ nặng sao?" Anh ném được đống chuyện phiền não ra sau đầu, anh lại bắt đầu đau lòng vợ anh, dù sao vợ anh mua cũng là con vật sống, nó lại nhảy nhảy không ngừng nên cũng không dễ xách.

Trương Xảo Phương nghe chồng nói ở bệnh viện không còn chuyện gì, cô nở nụ cười nhạt, cơ thể nhanh chóng lách đi tránh tay chồng cô, nhàn nhạt nói: "Không có chuyện gì, em có thể làm được, anh còn bận." Nói xong cô mang theo gói to đi đến bên cạnh chuồng gà, sau đó cô lại tự mang chuồng gà đến phòng phía tây.

Lúc này Tống Trường Lâm mới nhớ đến, anh chỉ mải vui vẻ mà quên mất chuyện đêm qua? Tối hôm qua anh tránh việc thân thiết với vợ làm vợ anh đau lòng, , bây giờ nhớ lại anh lại thấy tức giận, tên khốn kia sao không tỉnh lại sớm một ngày chứ? Nếu sớm một ngày thì anh cũng sẽ không đẩy vợ anh ra ngoài?

Tống Trường Lâm thấy vợ đã vào phòng phía tây, anh vội vàng mang gà mà vợ anh để ở cửa chuồng đi vào phòng, sau đó vui vẻ chạy đến phòng phía tây, đến gần vợ cười nói: "Anh để gà này vào trong, Xảo Phương, hai con gà này rất béo, vừa nhìn là biết có thể đẻ trứng."

Trương Xảo Phương dùng vẻ mặt không biểu cảm nhìn anh, lặng lẽ không tiếng động cúi đầu, tiếp tục bắt gà con vào trong thùng, sau đó cô lại đổ gạo kê đã chuẩn bị sẵn vào một cái máng, đặt thêm một đĩa nước, nhìn cả đám gà con vui vẻ chạy đến ăn, cuối cùng trên mặt cô cũng hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

"Xảo Phương, đám gà con thật hăng hái. . ." Tống Trường Lâm thấy vợ anh nở nụ cười, lqd, anh vội vàng đến gần cô nhìn cô với vẻ mặt lấy lòng, kết quả là Trương Xảo Phương vừa nhìn thấy mặt anh, khóe môi vừa nhếch lên lại rũ xuống, cô trầm mặc không nói mà quay người rời đi.

Cách mạng chưa thành công, đồng chí cần cố gắng. Tống Trường Lâm tự lấy lại dũng khí cho bản thân, anh không hề nổi giận mà lập tức chạy theo cô, anh căn cứ theo chính sách kiên trì đi theo vợ, âm thầm hạ quyết tâm nhất định phải dỗ được vợ anh vui vẻ.

Trương Xảo Phương cho gà ăn, anh giúp đổ nước, Trương Xảo Phương nấu cơm anh giúp cô hái rau, vì dỗ vợ vui vẻ, anh còn tự mình xuống bếp thể hiện một phen tài nghệ, kết quả là anh không biết dùng nồi cơm điện, chảo điện mới mua nên xào lạt tiêu cháy đen.

Trương Xảo Phương lạnh mặt ăn món lạt tiêu xào cháy đen, nhưng thật ra trong lòng cô đang âm thầm vui sướng nghĩ: Anh dám miên man suy nghĩ chọc giận em à? Hừ, em chính là không thèm để ý đến anh.

Tống Trường Lâm thấy vợ anh ăn món lạt tiêu xào cháy anh nấu, anh vội vàng xoay mâm để món đó đến trước mặt mình, lại gắp cho vợ miếng tam tiên: "Xảo Phương, em ăn tam tiên đi, ăn lạt tiêu nóng lắm, tam tiên ngon hơn." Lạt tiêu xanh biếc bị anh xào thành màu đen, vậy mà vợ anh vẫn có thể ăn được, nhưng anh lại không thể nhìn được như vậy.

Trương Xảo Phương trừng mắt nhìn tam tiên trong bát cô, sau đó dưới cái nhìn chăm chú của chồng cô nuốt xuống, cô vẫn tiếc nuối nhìn qua món lạt tiêu cháy đen, rồi lại cúi đầu ăn tam tiêu trong bát. Thật ra cô rất muốn ăn lạt tiêu, bởi vì rõ ràng lạt tiêu mới hái, ăn có linh khí, ai, sớm biết thế này thì cô sẽ

không để anh làm hỏng lạt tiêu của cô, thật lãng phí. . .

Tống Trường Lâm không biết vợ anh vẫn còn thèm món lạt tiêu trước mặt anh đâu, anh căn cứ theo nguyên tắc không lãng phí, anh ăn liền ba bát cơm hết cả đĩa lạt tiêu xào cháy kia, tuy bị cháy nhưng nhiều dầu, nhiều thịt cho nên vẫn rất thơm ngon.

Hai người ăn cơm xong, Trương Xảo Phương đang muốn rửa bát lại bị anh dỗ vào phòng, Tống Trường Lâm nhanh chóng rửa bát, dọn dẹp phòng bếp, chuẩn bị bày hết khả năng thể hiện bản thân một phen, kết quả là anh làm xong hết mọi chuyện nhưng vợ anh vẫn không vui.

"Xảo Phương, em đừng tức giận, tối hôm qua anh thật sự không cố ý đâu." Tống Trường Lâm ngồi trước mặt vợ, cô đang thêu hoa, lúc này anh cũng không che lấp, thẳng thắn nhận lỗi.

"Em biết, anh nóng." Trương Xảo Phương buộc xong một sợi chỉ vàng, cô lại lấy thêm một sợi chỉ bạc lên thêu.

Tống Trường Lâm cũng không biết nói gì, một lát lâu sau anh nhìn vợ với ánh mắt bất đắc dĩ, nói: "Xảo Phương, anh biết sai rồi, anh thực sự sợ Vương Cường kia sẽ xảy ra chuyện, em nói xem nếu chẳng may anh phải ngồi tù mà để một mình em mang theo đứa nhỏ thì sẽ thế nào chứ?" May mắn là Vương Cường không chết, may mắn là vợ vẫn là của anh.

"Nói như vậy có phải em nên cảm ơn anh đã suy nghĩ cho em đúng không?" Trương Xảo Phương buông kim chỉ trong tay xuống, vẻ mặt bình tĩnh nhìn chồng.

Ách, tuy rằng Tống Trường Lâm biết anh suy nghĩ vì đối phương, nhưng giọng điệu vợ anh thế này, cho dù anh có ngốc đến thế nào thì cũng biết là không thích hợp, Tống Trường Lâm vội vàng lắc đầu nói: "Không, là anh sai, là anh suy nghĩ miên mang, anh sai rồi, em tha lỗi cho anh một lần được không?"

"Anh không sai, anh rất vĩ đại, chỉ là anh suy nghĩ chưa đủ chu toàn mà thôi." Trương Xảo Phương nói xong, cô lại tiếp tục cầm lấy kim chỉ tiếp tục thêu đuôi cá: "Trước hết anh phải gọi điện về nhà nhờ cha mẹ giúp đỡ hỏi thăm xem người đàn ông kia có đồng ý chấp nhận em không? Rồi anh còn phải hỏi xem đối phương khi uống say có đánh vợ không, chẳng may nếu anh đi vào, bản thân em không biết rõ ràng đã gả sai người thì người khác cũng không biết Trương Xảo Phương em đáng thương thế nào, mà người ta chỉ biết nói em vứt bỏ chồng trước khi chồng gặp khó khăn, em xứng đáng nhận lấy kết quả như vậy, anh nói xem, nếu anh nghe được thì anh sẽ hối hận nhiều thế nào chứ?"

Tống Trường Lâm run rất khóe miệng, anh chỉ nghĩ đến vợ anh tái giá anh đã đủ đau khổ lắm rồi? Vậy mà còn tìm người đồng ý chấp nhận nữa sao? Anh còn ngại mình chưa đủ đau lòng sao?

"Lại chẳng may, em không hiểu được khổ tâm của anh, một lòng một dạ ngốc nghếch chờ đợi, thực sự chờ anh mười năm, hai mười năm, lúc đó có người tìm loại vợ không thể sinh được sao, lúc đó em cũng là hoa tàn bướm ít, đến một đứa trẻ cũng không có, anh nói xem cuộc đời này của em có đủ thất bại không?" Trương Xảo Phương nói đến đây cuối cùng cô cũng lộ ra vẻ mặt trách móc với chồng: "Anh muốn đẩy em ra ngoài thì có thể nói rõ với em, đầu óc em ngu ngốc, nhìn không hiểu đâu."

"Vợ ơi, anh thật sự biết sai rồi, em đừng nói nữa." Tống Trường Lâm cũng không để ý trong tay vợ anh đang có kim, anh mang vẻ mặt đau khổ ôm chặt lấy vợ, nếu để cô nói tiếp thì anh lại thành Trần Thế Mỹ khốn khiếp vất bỏ vợ rồi. anh chỉ muốn chịu trách nhiệm với vợ mình, cho nên anh mới lo lắng nhiều hơn, tại sao từ miệng vợ anh nói ra lại biến thành như vậy?

"Buông tay, nóng." Trương Xảo Phương tức giận giãy tay, cô muốn tránh khỏi cái ôm của chồng. Anh chỉ nói một câu biết sai rồi mà muốn cô hết giận sao? Không có cửa đâu.

"Anh không nóng, Xảo Phương, anh ở cùng chỗ với em một chút cũng không nóng." Tống Trường Lâm ôm chặt vợ, mặc cho vợ anh giãy dụa như nào cũng không lay chuyển được. Anh đã nhận ra được, một chút cẩn thận dè dặt đều không dùng được với vợ anh, giây phút mấu chốt phải phát huy đặc trưng của đàn ông, lqd, phát huy đến cùng ưu điểm da mặt dày.

"Anh không nóng nhưng em nóng, Tống Trường Lâm, anh buông tay ra cho em." Tối hôm qua cô chỉ hơi chạm vào anh cũng kêu nóng, bây giờ lại chạy đến dán lên người cô, nghĩ hay nhỉ?

"Anh không buông tay, em là vợ anh, anh sẽ không buông tay." Tống Trường Lâm ôm chặt lấy vợ, giống như muốn dính lên người cô, nói cái gì cũng không chịu buông tay.

"Anh không buông tay thì có thể ôm cả ngày được sao?" Trương Xảo Phương liếc mắt nhìn anh, cô thiếu chút tức điên vì dáng vẻ vô lại của anh.

"Ách, khi nào em không còn tức giận nữa thì anh sẽ buông tay." Đây là điểm mấu chốt của anh, dù sao bây giờ anh cũng không thể chịu nổi cảnh vợ anh không để ý đến anh, nhất định phải nhanh chóng bình thường lại.

"Vậy anh ôm đi." Trương Xảo Phương không giãy dụa nữa, cô tựa lên người anh nhưng lại không nhìn anh.

Tống Trường Lâm không ngờ, cũng có ngày vợ anh lại lưu manh như vậy? Anh buồn cười thay đổi tư thế cho cô, để cô thoải mái dựa vào người anh, anh cúi đầu dán miệng lên tai cô, nhẹ giọng dỗ dành: "Em đừng tức giận nữa, anh thật sự biết lỗi rồi mà, mấy ngày nay nói không sợ là giả, anh không sợ ngồi tù, mà anh sợ khi anh ra sẽ không gặp được em, để em ở bên ngoài chịu khổ."

Đây là lời nói thật, tuy rằng anh cũng nhớ thương cha mẹ, nhưng dù sao anh vẫn có chị gái, anh trai, em trai, có những người này ở đây thì không lo không ai chăm sóc cha mẹ, nhưng vợ anh thì phải làm sao bây giờ? Một người phụ nữ từng kết hôn muốn tái giá cũng không phải chuyện dễ dàng như

vậy? Ngay cả khi cô chờ anh, vậy thì phải chờ bao nhiêu lâu chứ? Anh nghĩ đến chuyện sau này vợ anh vì anh, bị người khác chỉ chỉ trỏ trỏ xem thường, anh đã thấy khó chịu.

Trương Xảo Phương nghe thấy chồng nói, cuối cùng cô cũng mềm lòng, cô ủy khuất nhìn chồng, đỏ mắt nói: "Vậy anh cũng không thể đẩy em ra ngoài không để ý đến em chứ? Em muốn lại gần anh hơn một chút cũng không được, em còn nghĩ là anh ghét bỏ em chứ?" Nói xong, cô lại hít hít cái mũi, nhìn qua vô cùng đáng thương.

"Thật sự xin lỗi." Tống Trường Lâm đặt trán anh lên đầu vợ, giọng nói trầm thấp, trong lòng vô cùng khó chịu.

Lúc trước, khi anh cưới vợ, anh cũng biết công việc của anh có chút nguy hiểm, thật sự một cái chẳng may xảy ra đã là lừa gạt nhà gái, nhưng lúc đó anh vẫn vui mừng cưới vợ, lúc phải chống lũ cứu nạn, anh cũng không hề lo lắng mà xung phong tiến về phía trước, anh không hề nghĩ đến chuyện vợ anh ở nhà có lo lắng cho anh không? Nhưng lần này không giống vậy, anh thật sự rất sợ, anh rất sợ anh làm vợ anh đau lòng, anh càng sợ anh sẽ thành gánh nặng cho cô khi còn sống.

Đến cùng thì anh cũng đã lớn tuổi, anh cũng đã qua cái tuổi có thể cạnh tranh? Trong lòng anh không chỉ có danh vọng anh muốn mang lại cho vợ, mà anh còn mong chờ vợ anh có thể sinh đứa nhỏ cho anh?

"Trường Lâm. .." Trương Xảo Phương đóng kịch đủ rồi, cô xoay người ôm chồng, tựa đầu trước ngực anh, nhỏ giọng nói: "Chúng ta là vợ chồng, nếu xảy ra vấn đề gì thì hai người phải cùng nhau đối mặt, tại sao anh có thể đẩy em ra ngoài chứ? Nếu mọi chuyện đều nói như vậy, tai họa đến đều chạy, thì còn kết hôn làm gì chứ? Trực tiếp kết nhóm qua ngày không phải bớt việc hơn sao?"

Tống Trường Lâm không ngừng gật đầu, ôm chặt vợ anh, trong lòng anh ấm áp không nói lên lời: "Có lẽ, khi kết hôn vợ chỉ là một cái tên, sau khi kết hôn, vợ là trách nhiệm của anh, bây giờ, vợ là người mà cả đời này anh đều không bỏ được, là người anh vô cùng yêu thương.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 51

Editor: Voicoi08

"Được rồi, được rồi, em hết giận rồi, anh buông ra được rồi đó, trời nóng thế này mà anh không sợ nóng sao?" Trương Xảo Phương thật sự cảm thấy nóng, nhiệt độ hôm nay còn cao hơn hôm qua năm độ, chồng cô còn ôm chặt lấy cô, thật sự là khiến người khác phát nghẹn.

Tống Trường Lâm cũng muốn gần vợ hơn một chút, nhưng anh thấy trán vợ anh đều là mồ hôi, anh có chút tiếc nuối buông tay ra, nghĩ: Đúng là giữa trưa trời quá nóng, thôi, buổi tối hãy làm việc.

Anh dùng tay lau mồ hôi trên trán vợ, cười nói: "Việc này cuối cùng cũng kết thúc, buổi chiều anh đến trường học báo cáo một chút để bọn họ nhanh chóng xử lí, anh cũng có thể đi tìm việc làm sớm." Trải qua chuyện của mấy ngày nay, trong lòng anh, sự thiết tha với bộ đội cũng giảm nhiều, đã nhất định phải rời đi thì dù trong lòng anh có lưu luyến cũng vô dụng, không bằng sớm kết thúc anh cũng sớm có thể đi ra ngoài kiếm tiền, bây giờ anh không đi học, cũng không thể để vợ anh nuôi gia đình được.

Hai người nói chuyện một lát, thấy thời gian không sai biệt lắm, Tống Trường Lâm đứng dậy đến trường học, lúc anh đến trường học mới biết được bệnh viện đã chuyển tin tức đến đây, sau khi bộ đội và trường học họp, đã có kết quả cuối cùng.

Vốn dựa vào cấp bậc hiện tại của Tống Trường Lâm, coi như mặc kệ cũng có thể chuyển nghề, nhưng bởi vì việc lần này ảnh hưởng không tốt lắm, nên không thể chuyển nghề, anh chỉ có thể phục viên, điều duy nhất an ủi chính là phí phục viên cũng không ít, nhưng làm người ta dở khóc dở cười hơn là phí dụng này không đến tay anh đã trực tiếp bị chuyển đến bệnh viện đưa Vương Cường khám bệnh rồi.

Tống Trường Lâm trải qua một buổi chiều, lqd, đến khoảng bốn giờ chiều mới lấy được thư phục viên, nhìn thư phục viên trong tay, trong lòng anh không biết là cảm giác gì, đây thật sự là đến cũng trống trơn mà đi cũng trốn trơn, lúc anh vào, anh chỉ mang theo hành lý đi vào, bây giờ anh đi, vẫn chỉ là mang theo hành lý, trừ bỏ tuổi lớn hơn chút thì cái gì anh cũng không có.

Tuy trong lòng anh không thoải mái, nhưng dù sao người không có chuyện gì là tốt rồi, anh cũng không phải loại người vừa tiến vào ngõ cụt đã không thể ra ngoài được, anh nở nụ cười tự giễu, cất thư phục viên vào túi, anh đến chợ mua trứng gà cho vợ, trong nhà không có trứng gà, vợ anh lại thích uống cái kia, anh mua thêm chút thì hơn, vợ anh mua hai con gà kia tuy béo nhưng thấy thế nào cũng không giống loại gà sẽ đẻ trứng, vẫn không nên chờ đợi thì tốt hơn.

Lúc Tống Trường Lâm về nhà, vợ hiền của anh vẫn còn đang nghiên cứu hai con gà mái, tại sao lại không đẻ trứng chứ? Lúc trước trong huyện cô mua về hai ngày là đẻ ngay mà, tại sao lần này lại không giống chứ?

"Xảo Phương, anh về rồi." Tống Trường Lâm mang theo trứng gà, mở cửa vào nhà.

“Anh về rồi sao? Thế nào rồi anh? Lãnh đạo nói thế nào?” Trương Xảo Phương bỏ con gà không đáng tin kia xuống, đứng dậy đón chồng.

“Không có chuyện gì, bây giờ anh là phục viên, sau này không còn quan hệ gì với bộ đội nữa rồi.” Nói đến đây, anh khẽ than, có chút xin lỗi vợ , nói: “Bộ đội đưa phí phục viên cũng không ít, nhưng đều đưa đến chỗ Vương Cường hết rồi, anh không còn một đồng.” Tuy anh biết vợ anh sẽ không khóc giống với anh vì số tiền này, nhưng trong lòng anh vẫn cảm thấy rất xin lỗi vợ anh, với số tiên đó, sau này hai vợ chồng anh có muốn làm gì cũng thoải mái hơn không ít, vợ anh cũng không cần phải thêu hoa vất vả như vậy.

Trương Xảo Phương biết chồng cô an toàn, cô cười nói: “Coi như tiêu tài miễn tai thôi, tiền còn có thể kiếm về, người không có chuyện gì là tốt rồi.” Nói là nói như vậy, nhưng trong lòng cô cũng cảm thấy có chút đáng tiếc, nếu có số tiền nghe nói không hề nhỏ này, có phải bây giờ cô có thể mua ti vi rồi đúng không? Ti vi của cô, đến bao giờ mới có thể về đến nhà đây?”

“Đúng rồi, anh mua cho em chút trứng gà, không phải em thích uống nước trứng gà sao? Buổi tối anh pha cho em.” Tống Trường Lâm không muốn nhắc lại chuyện trong trường học để không thoải mái, anh đưa túi trứng gà vừa mua cho vợ anh xem.

Trương Xảo Phương nghe thấy hai chữ trứng gà, cô u oán nhìn về phía hai con gà mái: “Em thích uống trứng gà vừa đẻ xong cơ, nhưng hai bọn chúng lại không chịu đẻ trứng cho em.” Hai con thay phiên cũng được mà, nhưng tại sao lại một con cũng không chịu đẻ chứ?

Tống Trường Lâm không đành lòng nói với vợ anh, hai con gà này có móng thành kén như vậy, không biết đã nuôi bao nhiêu năm, khả năng hai con gà này có thể đẻ trứng là rất thấp, anh kéo vợ vào nhà, vừa đi vừa an ủi: “Gà mới đến nơi ở mới cũng phải thích ứng một chút, qua hai ngày thì tốt rồi, nhất định nó sẽ đẻ trứng.” Vợ anh chỉ có một chút yêu thích như vậy, cô thích uống nước trứng gà mới đẻ, xem ra ngày mai anh phải đi mua thêm hai con gà mái, còn nếu chờ hai con gà mái trong nhà này chắc là không bao giờ có ăn.diễn_đàn_lê_quý_đôn

Tống Trường Lâm vừa há to miệng ăn đồ ăn vợ anh nấu, vừa nói chuyện với vợ: “Bây giờ thư thông báo cũng xuống đến nơi rồi, anh cũng không cần phải chạy đến chạy đi nữa, ngày mai anh ra ngoài đi dạo, xem có việc gì thích hợp để anh làm không?” Anh làm lính nhiều năm như vậy, mỗi ngày đều lăn lộn huấn luyện trong quân đội, chắc là cũng không có nhiều nghề thích hợp với anh.

“Vâng, anh đừng gấp, công việc cũng không phải một ngày mà tìm được, anh ra ngoài tìm hiểu một chút, tạm thời không tìm thấy thì coi như giải sầu thôi.” Tuy Trương Xảo Phương không hiểu rõ lắm về xã hội bây giờ, nhưng từ chuyện của vợ chồng Trường Vinh cũng có thể hiểu ra là hiện tại ra ngoài tìm việc cũng không phải dễ dàng, nhưng Trường Lâm là một người đàn ông, cô cũng không thể để anh ở nhà đợi không có việc gì làm, vậy nên cô chỉ có thể hy vọng chồng cô không cần gấp gáp vội vàng, cô thật sự không để ý đến việc lúc nào có thể tìm được việc làm.

“Ha ha, em yên tâm, anh biết không dễ tìm việc, dù sao anh cũng không tham gia vào xã hội nhiều năm, nhưng em cũng không cần lo lắng, nếu thật sự không được thì anh cũng có thể đi bán khoai lang nướng như vợ chồng Trường Vinh thôi, anh sẽ không vội vàng.” Tống Trường Lâm hiểu ý vợ anh, anh nhìn về phía vợ, thoải mái nói. Người ở vị trí nào thì nói thế đó, bây giờ anh đang là người không có công việc, đương nhiên anh cũng không dám thả lỏng quá, nhưng anh cũng sẽ không oán trời trách đất.

Đêm đó, Tống Trường Lâm liên tục lôi kéo vợ anh tập luyện, không quan tâm đến việc cả người Trương Xảo Phương đều là mồ hôi, Tống Trường Lâm vẫn ôm chặt lấy cô đi ngủ, lúc ngủ cũng không hề buông tay, có lẽ hôm nay anh đã mất đi công việc yêu thích nhất, cho nên anh nhất định phải nắm chặt người phụ nữ trong lòng, vĩnh viễn không buông tay.

Sáng sớm hôm sau, sau khi ăn sáng xong, Tống Trường Lâm đứng dậy ra ngoài tìm việc. Trước hết anh quan sát một vòng, đúng như anh nghĩ, công việc thích hợp với anh không nhiều, công ty lớn cũng thông báo tuyển dụng, nhưng anh không có bằng cấp nên không thể đi, khách sạn nhỏ, quán hàng nhỏ thì tiền lương lại thấp đến đáng thương, thật sự không thích hợp cho một người đàn ông có gia đình làm.

Cuối cùng, anh đi đến mức miệng nứt lưỡi khô thì cũng xác định, trừ bỏ làm lái xe cho người ta hoặc đến công ty làm bảo vệ thì anh chỉ có thể tự mình kinh doanh, nhưng trong tay anh không có tiền vốn, trong lòng anh càng nhớ đến số tiền phục viên không đến tay anh kia, có số tiền kia thì sự lựa chọn của anh sẽ lớn hơn nhiều.

Tống Trường Lâm liếm liếm đôi môi khô ráp, anh không dám mua nước, sờ sờ tiền trong túi, anh muốn đi mua cho vợ anh hai con gà mái, anh nhớ đến tối qua khi vợ anh uống nước trứng gà nhưng mặt cô vẫn chảy xuống, tâm trạng nôn nóng của anh cũng bình tĩnh lại, trong lòng lại tràn ngập nhiệt tình, giống như tối hôm qua đã nói, nếu thật sự không tìm được việc thì anh sẽ đi nướng khoai lang bán, người sống đến như vậy rồi chẳng lẽ lại bị chút chuyện nhỏ này làm nghẹn chết sao? Ít tiền hơn một chút thì có sao, còn tốt hơn việc cả đời đi làm bảo vệ cho người ta, có muốn phát triển hơn cũng không được.

Nếu là người khác, thì làm bảo vệ sẽ có nhiều thể diện hơn so với đi bán khoai lang nướng, nhưng Tống Trường Lâm lại không nghĩ như vậy, ngay từ đầu anh vẫn cảm thấy làm cái gì không quan trọng, quan trọng là có thể kiếm được tiền hay không, có thể tiến thêm một bước để phát triển hay không, chỉ cần anh không ăn trộm ăn cắp thì làm gì mà chẳng là làm? Cái thứ gọi là thể diện kia có thể đổi được cơm ăn hay sao? Có thể để vợ anh không phải làm gì, một bước lên trời à? Hi vọng lớn nhất của anh chính là để vợ anh sống cuộc sống thoải mái, cho nên anh không làm lính thì ý tưởng của anh cũng không thay đổi.

Trong trí nhớ của Tống Trường Lâm, anh chưa từng đi qua chợ lớn, trước lúc mười tám tuổi anh chưa từng đi, sau khi mười tám tuổi anh lại không có cơ hội để đi, bây giờ anh đang đến khu chợ buôn bán lớn nhất, nhìn đến nhìn đi thấy cái gì cũng đều tươi mới.

Lần này anh đến mua gà cho vợ, nhưng anh cũng có tâm nhãn, vừa đi vừa đánh giá đồ vật được bày bán trong chợ, bán đồ ăn cũng tốt, bán thịt cũng thế, nếu không có lợi nhuận thì ai lại mất công mỗi ngày đều đến đây chịu gió thổi nắng chiếu để bán chứ? Vấn đề là, cái gì mới mang lại lợi nhuận lớn nhất đây? Cái gì mới thích hợp với anh nhất?

Anh đang suy nghĩ thì nghe thấy tiếng gọi thử: “Anh là đội trưởng Tống ạ?”

Tống Trường Lâm quay người lại, thấy phía sau anh là một thằng nhóc khoảng hơn hai mươi tuổi, vẻ mặt kinh ngạc và vui mừng nhìn anh.

"Tiểu Sơn? Sao cậu lại ở đây?" Anh rời khỏi bộ đội lại gặp được lính anh từng huấn luyện, không thể nghi ngờ, tâm trạng anh đang rất kích động, nhưng lại nhìn thấy trong mắt đối phương không chỉ vui mừng và kinh ngạc mà còn mang theo sự mệt mỏi, trong lòng anh lại cảm thấy chút đè nén. Thằng nhóc năm đó không sợ trời không sợ đất cũng đã hòa nhập vào xã hội này, sợ là cũng phải vì cuộc sống mà giao tranh rồi.

"Đội trưởng Tống, thật sự là anh sao? Ha ha, em còn tưởng là em nhìn nhầm rồi cơ, anh đi đâu vậy? Sao anh lại đến thành phố A, anh đến chơi bao lâu, bao giờ anh đi?" Lưu Hải Sơn gặp lại đội trưởng cũ, trong lòng vui vẻ đến không biết nói gì cho phải, anh thật sự không ngờ, cách nhiều năm như vậy còn có thể gặp lại người lãnh đạo của anh lúc còn ở bộ đội.

Tống Trường Lâm bị một chuỗi vấn đề của thằng nhóc này làm anh buồn cười, vỗ vỗ vai đối phương nói: "Cậu đừng gọi anh là đội trưởng, anh rời khỏi bộ đội rồi, gọi anh là anh Tống là được, bây giờ nhà anh sống ở thành phố A, cậu đang làm gì, ở đâu? Nếu có thời gian thì đến nhà anh ngồi nói chuyện đi."

Anh ở thành phố A cũng chỉ quen với mấy người ở trong trường học, còn lại không quen biết một ai, hôm nay thấy một người quen, anh rất vui vẻ, hơn nữa nhìn dáng vẻ của đối phương giống như cũng đã ở thành phố A rất lâu, bây giờ anh đang muốn buôn bán, anh muốn hỏi thăm một chút thì tìm người đáng tin cậy vẫn là tốt hơn.

Lưu Hải Sơn thấy đối phương mời anh đến nhà, trong lòng anh rất vui vẻ, nhiều năm không gặp, anh cũng muốn nói chuyện với đội trưởng, anh cười gật đầu nói: "Vâng, anh Tống, anh chờ em một chút, em đi nói với bọn họ một tiếng." Nói xong anh quay đầu nhìn về phía mấy thằng nhóc ở phía sau, hô một tiếng: "Công việc này tôi không làm nữa, mấy người phân nhau làm đi, tôi gặp người bạn cũ, đi trước đây." Nói xong anh quay đầu cười hề hề với Tống Trường Lâm: "Anh Tống, chúng ta đi thôi."

Tống Trường Lâm nhìn phía sau Lưu Hải Sơn thấy mấy thằng nhóc kia đang làm việc, anh có chút lo lắng nói: "Cậu làm gì vậy, đến nhà anh thì buổi tối đi cũng được, đừng làm ảnh hưởng đến công việc của cậu, với quan hệ của chúng ta không cần phải khách sáo như vậy."

"Không có việc gì đâu anh." Lưu Hải Sơn cầm lấy bình nước trên xe đạp uống một hơi, sau đó lấy khăn lau mặt, cười nói: "Bây giờ em đang làm khuân vác, không có việc gì lại cùng mấy thằng nhóc kia cùng chuyển đồ cho người ta, em vừa làm xong một cái chuyển nhà, bên kia lại thêm cái dỡ hàng thôi, không sao, trời nóng, quá phí sức, nhờ ánh sáng của anh Tống, em cũng cho phép bản thân được nghỉ phép." Mỗi một ngày đều là làm việc, làm việc, anh cũng sắp không thể chịu đựng nổi nữa rồi.

Tuy trên mặt Lưu Hải Sơn có nụ cười, nhưng Tống Trường Lâm nghe được trong giọng điệu của anh có chút bất đắc dĩ, thấy đối phương chảy đầy mồ hôi, anh cười nói: "Đi, trước cùng anh đi mua chút đồ, trưa nay muốn ăn gì? Chúng ta đi mua về để chị dâu cậu nấu cho cậu."

"Chị dâu?" Lưu Hải Sơn hỏi lại một câu, sau đó cười nói. "Đúng đúng đúng, em cũng quên mất, chúng ta đã bốn năm rồi chưa gặp nhau, anh Tống, được đấy, mấy năm không gặp mà anh cũng có chị dâu rồi, mấy thằng nhóc bọn em còn lo lắng anh độc thân cả đời đấy." Anh nhớ rõ ràng, anh Tống mỗi lần nhận được thư nhà đều sẽ bốc hỏa, vì trong nhà luôn thúc giục anh nhanh chóng về nhà thăm đối tượng, bây giờ xem ra đây là thoát khổ chuyển sướng rồi?

"Đi, dựa vào nhân phẩm anh Tống của cậu mà còn sợ không tìm được vợ sao? Lúc trước là tôi không muốn tìm, chứ không phải là không tìm được nhá." Khi nói chuyện hai người đã đến chỗ bán gà.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Editor: Voicoi08

Lưu Hải Sơn thấy Tống Trường Lâm ngồi xổm xuống chọn gà mái, anh cũng dừng xe đến bên cạnh, cùng ngồi xổm xuống, nghiêng người nói: "Chị dâu có rồi sao anh?" Nếu không thì chọn gà mái làm gì?

Tống Trường Lâm vừa nghe tức giận trừng mắt lườm lại, thật sự là không mở bình thì ai biết được trong bình có gì? "Không có thì không thể mua gà mái sao?" Sao lại có người khiến người ta khó chịu thế chứ, nói chuyện chuyên môn đâm thẳng vào tim người khác.

"Ách, không phải người ta nói ăn gà mái để xuống sữa sao?" Chẳng lẽ không đúng sao? Vừa rồi anh còn nghĩ trong túi anh có đủ tiền để mua đồ đến nhà người ta không cơ.

"Bây giờ anh nói cho cậu biết, mua gà có thể giữ lại để đẻ trứng." Tống Trường Lâm lườm Lưu Hải Sơn một cái, cho gà mái vào một gói to, trực tiếp để vào giá xe của đối phương, sau đó quay người tiếp tục mua đồ ăn. Nhiều năm hai người chưa gặp nhau, lần đầu đối phương đến nhà chơi anh cũng phải mua chút đồ ăn ngon mới được.

Tuy rằng Lưu Hải Sơn nói cái gì cũng có thể ăn, không cần khách sáo, nhưng Tống Trường Lâm vẫn mua con cá, lại thêm chút thức ăn chín, thêm chút dưa chuột, chuẩn bị mang về làm chút rau trộn.

Tống Trường Lâm mua đồ này nọ, Lưu Hải Sơn dắt xe đạp, hai người cùng nhau về nhà, trên đường Tống Trường Lâm cũng nói rõ lí do tại sao anh lại ở đây, Lưu Hải Sơn nghe xong tức giận, tiền đồ tốt vô cùng cứ vậy mà bị hủy đi, lại còn phải bồi thường thêm tiền thuốc men cho tên khốn kia?

"Anh Tống, thằng khốn đó là ai? Anh cứ bỏ qua cơn tức này như vậy sao?" Lưu Hải Sơn càng nghĩ càng không cam lòng, dựa vào cái gì chứ?

"Cậu không cần cảm thấy bất bình thay anh, tuy rằng vì hắn nên tiền đồ của anh cũng biến mất, nhưng đây cũng không nhất định là chuyện xấu, nhiều năm rồi anh luôn ở trong bộ đội, nếu không phải vì chuyện này có lẽ nửa đời sau anh cũng sẽ ở đó, lại nói hôm nay đến chợ cũng là lần đầu tiên anh đến, bình thường muốn ở cùng người nhà thêm một chút cũng không có thời gian, kết hôn hơn hai năm, anh ở cùng chị dâu cậu không nổi hai tháng, sau này anh ở nhà, có chuyện gì anh cũng có thể giúp cô ấy." Nếu không thì vợ anh quá vất vả.

Lưu Hải Sơn nghe Tống Trường Lâm nhắc đến chị dâu, anh có chút do dự: "Anh Tống, hay là để hai hôm nữa em hẵn đến nhà anh được không? Việc của anh vừa mới xong, em vẫn không nên đến làm phiền chị dâu thì hơn." Nếu vợ anh mà gặp phải chuyện này thì không biết sẽ gây chuyện với anh thế nào đâu? Lúc này anh đến nhà người ta không phải là cố ý gây thêm chuyện cho người ta hay sao?

Cuối cùng anh ta cũng hiểu rõ ràng tại sao Tống Trường Lâm lại mua gà mái, hóa ra là vì dỗ vợ?

A? Lúc đầu Tống Trường Lâm cũng không hiểu được ý của Lưu Hải Sơn, đến khi hiểu ra, anh buồn cười vỗ vỗ vai Lưu Hải Sơn: "Cậu, cái thằng nhóc thối này, nghĩ cái gì thế hả? Anh nói cho cậu biết, chị dâu cậu vừa hiền lành lại hiểu lí lẽ, lại nói anh là một người đàn ông, nếu chút chuyện ấy cũng không hiểu được lạnh nóng thì lúc trước sao anh có thể quản lí được đám nhóc các cậu." Nghĩ đến chuyện vợ anh khéo hiểu lòng người, Tống Trường Lâm đắc ý vô cùng, anh sớm đã quên mất dáng vẻ khuất phục nịnh hót ngày hôm qua, càng quên mất cuộc sống của anh hai năm trước là như thế nào.

Lưu Hải Sơn bĩu môi, anh cảm thấy lạnh nóng thế nào thì phải để một tí nữa mới biết được, bây giờ có nói lên đến trên trời anh cũng không tin.

Hai anh em vừa đi vừa nói chuyện, lqd, một chốc đã đến nhà Tống Trường Lâm, vừa mở cổng thấy vườn nhỏ bên trong, Lưu Hải Sơn cười nói: "Anh Tống, em thuê một căn phòng cũng giống thế này, nhà hai anh em mình cũng không khác lắm." Điều khác nhau duy nhất là bọn họ thuê cùng với những người khác trong một vườn, nhà của Tống Trường Lâm lại là một mình một vườn.

"Những ngôi nhà cũ đa số đều theo phong cách này, nghe nói những ngôi nhà mới bây giờ đều là một nhà một vườn, nhìn cũng thấy gọn gàng hơn đây." Tống Trường Lâm vừa nói chuyện vừa lấy đồ từ trên xe xuống.

Trương Xảo Phương ở trong phòng nghe thấy bên ngoài có tiếng động, cô nghe thấy chồng cô đã về, mà còn có thêm người ngoài, cô vội vàng buông đồ thêu trên tay xuống đi ra ngoài.

"Xảo Phương, đây là Hải Sơn, lúc ở bộ đội hai người bọn anh ở cùng một đơn vị, vừa rồi anh gặp cậu ấy ở chợ nên mời cậu ấy về nhà mình chơi." Tống Trường Lâm thấy vợ anh ra ngoài, anh vội vàng giới thiệu hai người. "Hải Sơn, đây là vợ anh, Trương Xảo Phương, cậu cứ gọi là chị dâu là được."

"Em chào chị dâu, em là Lưu Hải Sơn, lúc trước em là lính dưới tay anh Tống, ha ha, vừa rồi em mới gặp lại anh ấy nên đến làm phiền chị." Lưu Hải Sơn nhìn Trương Xảo Phương rõ ràng không giống một cô gái ở nông thôn, anh có chút ngại ngùng, trên đường đi anh còn nghĩ vợ của anh Tống sẽ có dáng vẻ thế nào, không ngờ chị dâu lại xinh đẹp như vậy?

"Ha ha, vậy chị cũng gọi cậu là Hải Sơn nhé, mau vào nhà đi, anh Tống nhà cậu khó lắm mới gặp được người quen ở đây, sau này cậu cần phải đến chơi thường xuyên nha." Trương Xảo Phương luôn đối xử hòa nhã với người khác, lúc này biết đối phương là bạn cũ của chồng nên cô càng thêm nhiệt tình, vội vàng cười mời vào nhà.

"Vâng." Lưu Hải Sơn cười đồng ý, trong lòng anh đang thầm khen: Khó trách người ta có thể lên làm đội trưởng? Bản thân anh ta chỉ là binh lính quèn, nhìn vợ người ta mà xem? Xảy ra chuyện lớn như vậy mà cũng không hề nhăn mặt, vừa mới ra đã là gương mặt tươi cười chào đón, quả thật rất phong độ.

"Đúng rồi, Xảo Phương, vừa rồi anh có đi dạo trong chợ, nhìn thấy trong chợ có người bán hai con gà, người bán gà này nói hôm qua còn đẻ trứng đó, nhất định không sai được." Sáng nay lúc anh đi vợ anh còn đang ngồi ở chuồng gà quan sát đó,hi vọng có hai con gà này vợ anh sẽ không phải chỉ nhìn không.

"Anh lại mua thêm hai con gà sao?" Trương Xảo Phương vui vẻ xách gà vào chuồng, nhìn bốn con gà chia làm hai phe nhìn nhau, cô có chút lo lắng: "Chúng nó có đánh nhau không?" Gà đánh nhau hỏng cô không đau lòng, nhưng nếu chúng nó đánh nhau làm vỡ trứng thì phải làm sao, nếu thế thì thật sự rất đáng tiếc. Dù sao thì người cũng sẽ sinh non, ai biết được gà có bị hỏng trứng không chứ?

"Em yên tâm đi, đều là gà mái thôi, có đánh cũng không sao." Tống Trường Lâm thấy vợ anh nhìn gà mái vui vẻ, anh cười đón Lưu Hải Sơn, hai người cùng mang cá và đồ ăn vào phòng, chuẩn bị thu thập trước.

"Chị dâu em thích gà mái sao?" Anh rõ ràng cảm giác được ánh mắt chị dâu khi nhìn gà mái còn nhiệt tình hơn khi nhìn thấy anh Tống.

Nhắc đến sở thích nhỏ của vợ, nụ cười của Tống Trường Lâm càng thêm rõ ràng: "Bình thường cô ấy cũng chỉ thích nuôi gà thêu hoa, ban đầu ở nhà cô ấy nuôi không ít gà, kết quả là gà vừa đẻ trứng thì phải chuyển đến nơi này, mấy hôm trước cô ấy lại đi mua hai con, nhưng mà gà này không đẻ nổi một quả trứng, anh thấy cô ấy ngày nào cũng trông ngóng nên mua thêm hai con để tránh cô ấy chờ đến nóng vội." Dáng vẻ vợ anh khi uống nước trứng gà hạnh phúc vô cùng, hôm qua nhìn gương mặt ủ xìu của vợ, anh có chút đau lòng, lúc đó anh nghĩ, hôm nay anh thà không tìm được việc cũng nhất định

phải giải quyết được vấn đề gà mái.

Lưu Hải Sơn thấy Tống Trường Lâm nói mà không dấu được ý cười, anh có cảm giác quái dị, anh Tống thật sự là đau lòng vợ sao? Xác định là anh ấy không phải đang chiều đứa nhỏ chứ?

"Em đi nấu cơm, hai anh em lên nhà nói chuyện đi, không cần hai người ở đây." Trương Xảo Phương xem gà đến khi cảm thấy mỹ mãn, cười tủm tỉm đi vào.

"Hải Sơn vào nhà trước đi, anh chuẩn bị con cá này xong sẽ vào." Tống Trường Lâm cầm dao đập vài cái lên đầu cái, con cá ngất xỉu anh lại tiếp tục đánh vẩy cá, trước kia anh không ở nhà thì coi như xong, sau này anh ở nhà, những công việc này tất nhiên vợ anh sẽ không phải làm.

"Em cũng không vào nhà, ở ngoài mát mẻ hơn, lại nói em cũng không phải người ngoài, không cần phải khách sáo với em." Nói xong, Lưu Hải Sơn trực tiếp mở túi ni lông bắt đầu nhặt rau.

Trương Xảo Phương thấy hai người nói như vậy, cô cũng không khách sáo, lấy rau hẹ chồng cô vừa mua, chuẩn bị rửa để xào với thịt, bình thường trong nhà ăn cũng không kém, hôm nay có khách đến càng phải chú trọng đến món ngon.

Tống Trường Lâm làm xong cá, thấy Lưu Hải Sơn cũng rửa sạch đồ ăn, anh kéo đối phương vào nhà nói chuyện, nhiều năm không gặp, hai người có rất nhiều chuyện muốn nói.

"Ha ha, anh Tống thật sự quá may mắn, chị dâu thật đảm đang." Vừa rồi anh thấy Trương Xảo Phương rửa rau thái thịt đều mạnh mẽ lưu loát, vừa nhìn cũng biết người tài giỏi, vào phòng lại nhìn trên kháng có bức tranh thêu rất lớn, Lưu Hải Sơn càng khen không dứt miệng. Người hiện đại không giống cổ đại, có rất ít người biết thêu hoa làm quần áo, bất ngờ lại gặp được một người, lqd, là ai cũng không nhịn được mà điểm tô đẹp thêm ba phần.

"Ha ha, cậu cũng không thèm nghĩ xem anh đợi đến 27 tuổi mới lấy vợ, không chọn được người tốt sao anh có thể cam lòng cưới chứ?" Tống Trường Lâm thấy người khác khen vợ anh, anh chẳng những không ngại ngùng mà con có chút dương dương đắc ý.

Lưu Hải Sơn trực tiếp trợn mắt nói: "Ai biết được anh làm cách nào để lừa chị ấy đến tay chứ? Lúc trước không có việc gì anh lại chạy đi đọc sách, thật thà đọc sách, vậy nên ánh mắt của anh cũng phải hơn người khác chứ." Nói xong, anh lại có chút hối hận, đối phương tự học nhiều năm như vậy, hiện tại đều thành uổng phí rồi.

"Được rồi, anh cũng không khó chịu, cậu khó chịu làm gì? Bây giờ người bốc hỏa cao nhất hẳn là Triệu Dũng, còn một lòng chờ anh về đó, lúc này cũng không cần chờ nữa rồi." Tống Trường Lâm rót hai cốc nước đun sôi để nguội mà vợ anh nấu, Tống Trường Lâm một ly, để Lưu Hải Sơn một cốc, hai người ngồi trên giường bắt đầu hỏi mấy năm nay cuộc sống của đối phương trải qua như thế nào.

Nghe anh hỏi, Lưu Hải Sơn cũng không dấu, trực tiếp nói rõ một năm một mười cuộc sống mấy năm sau khi xuất ngũ.

Thằng nhóc này tham gia quân ngũ ba năm, sau khi xuất ngũ trực tiếp về nhà lấy vợ, không ngờ mới lấy vợ không lâu thì cha bị bệnh, Lưu Hải Sơn phải mượn đông mượn tây lấy tiền cho cha chữa bệnh, kết quả là nợ đến mông thì cha anh cũng đi. Đến lúc trong tay không còn tiền, anh làm gì cũng không được, chỉ có thể để con gái hai tuổi ở nhà nhờ mẹ trông, cả hai vợ chồng cùng ra ngoài làm việc kiếm tiền trả nợ.

"Vậy cả hai vợ chồng cậu đều đến chợ làm công sao?" Tống Trường Lâm cảm thấy chuyện của Lưu Hải Sơn cũng giống như Trường Vinh, nhưng khác ở chỗ là người ta nợ tiền vì lấy tiền chữa bệnh cho cha, còn em trai anh lại vì tham vọng quá cao.

"Lúc đầu thì không, lúc em mới đến đây cũng suy nghĩ rất tốt, em luôn cho rằng thành phố lớn dễ kiếm sống, kết quả khi đến đây rồi mới phát hiện, không bằng cấp không tiền vốn thì đến cái rắm để dùng cũng không có, em đi làm bảo vệ cho người ta, hết chạy khách sạn lại ra đường, nhưng anh Tống à, trong nhà em còn cả món nợ, mấy đồng tiền này muốn tiêu cũng phải miễn cưỡng co bóp, vậy sao có thể dựa vào nó để trả nợ đây? Đến lúc nào em mới có thể trả xong chỗ nợ này?" Lưu Hải Sơn nhớ đến một đống giấy nợ phía sau khiến anh đau cả đầu.

"Vậy em dâu cũng đi làm việc sao?" Tống Trường Lâm thấy thằng nhóc lúc trước không thèm để tâm đến vấn đề gì, bây giờ lại buồn rầu suy nghĩ đến mức hiện cả nếp nhăn, Tống Trường Lâm cũng khó chịu trong lòng. Nghĩ lại, hai người đều có điều kiện gần giống nhau, nếu Hải Sơn chưa tìm được việc làm, bản thân anh có năng lực gì đây?

"Vâng, biết làm sao bây giờ? Cô ấy quét dọn vệ sinh cho một khách sạn, mỗi ngày đi sớm về muộn mà vẫn luôn bị ông chủ mắng,cô ấy đi theo em đúng là xui tám đời." Nghĩ lại, Tống Trường Lâm người ta vì để vợ vui vẻ mà có thể mua gà mái, anh chỉ mua cho vợ chút chân gà cũng sẽ bị cô mắng, đơn giản chỉ là vì hai vợ chồng còn phải gánh một số nợ lớn.

"Ai, ban đầu lúc còn ở bộ đội, anh chưa từng nghĩ lúc xuất ngũ lại khó tìm công việc đến vậy, sáng hôm nay anh đi dạo một vòng, kết quả cũng giống như cậu nói, không bảo vệ thì chỉ là làm trong khách sạn, còn những việc còn lại không có bằng cấp thì người ta cũng không thèm nhìn đến mình." Tống Trường Lâm nhớ đến kinh nghiệm thu được trong buổi sáng nay, anh cũng cảm thấy có chút buồn bực, chẳng lẽ thật sự phải đi bán khoai lang nướng? Đối với anh công việc này cúng không là gì, chỉ sợ vợ anh lại đau lòng anh nên không đồng ý, nhưng mà nếu nói như vậy thì kiếm tiền cũng nhanh hơn một chút, anh phải bàn bạc lại thật tốt với vợ anh mới được, làm mấy tháng cũng không phải là không thể được.

Anh vừa nghĩ vậy thì Trương Xảo Phương đi vào gọi: "Ăn cơm thôi, hai anh em muốn ăn ở đâu, muốn ngồi trên kháng hay xuống đất?"

"Ra ngoài phòng ăn đi." Tống Trường Lâm vừa lên tiếng vừa trực tiếp kéo Lưu Hải Sơn: "Đi, đi nếm thử tay nghề của chị dâu cậu, trên kháng quá nhiều đồ của cô ấy, thu dọn cũng phiền phức." Vợ anh để cả đống đồ thêu trên kháng, nếu thật bị bẩn thì công sức của cô sẽ uổng phí.

“Ha ha, vâng, vừa rồi em có nghe thấy anh Tống nói tay nghề của chị rất tốt, may quá, hôm nay em muốn nếm thử.” hai người vừa nói đùa vừa đi ra ngoài, thấy trên bàn có bốn món mặn một món canh, Lưu Hải Sơn thật sự có chút thèm, vì trả nợ, mỗi ngày trong nhà cũng không dám ăn chút thịt nào, có khi đi làm với những người khác, mọi người cùng nhau vào tiệm cơm gọi một bữa ngon, anh lại nhớ đến điều kiện trong nhà, mỗi lần có thể trốn là trốn, hôm nay cuối cùng cũng được ăn miếng.

“Thời gian có chút gấp, không làm được đồ ăn gì ngon, chờ hôm khác cậu qua chơi, chị làm thịt nướng mời cậu, món đó ngon hơn mấy món thực phẩm chín nhiều.” Trương Xảo Phương cười cười để lon bia lên bàn, nói với Lưu Hải Sơn.

“Ha ha, chị dâu vất vả rồi, bữa cơm hôm nay cũng rất phong phú rồi, nếu sau này bữa nào em đến chị cũng làm thế này thì em ngại chết mất.” Đối với nhà anh mà nói, ngày tết cũng chưa được như vậy, còn muốn gì nữa đâu.

“Có cái gì mà phải ngại? Lần sau cậu tới có gì thì ăn đó, chờ khi nào em dâu có thời gian cùng đến đây, thì để chị dâu cậu làm món ngon đãi mọi người.” Tống Trường Lâm thấy vợ anh còn mua cả bia, anh vụng trộm đưa cho vợ anh một ánh mắt cảm ơn, sau đó lại cười tiếp đón Lưu Hải Sơn.

“Hải Sơn kết hôn rồi sao?” Trương Xảo Phương ngạc nhiên hỏi, cô cảm thấy đối phương còn nhỏ hơn chồng cô mấy tuổi, vợ chồng cô cũng mới kết hôn được hai năm, vậy mà đối phương đã kết hôn rồi sao?

“Đứa nhỏ nhà người ta cũng đã hai tuổi rồi, chúng ta kết hôn muộn, nếu sớm mà nói thì đứa nhỏ cũng lên tiểu học rồi.” Tống Trường Lâm nghĩ lại thấy có chút lỡ, kết hôn muộn thì thôi, ngay cả đứa nhỏ cũng muộn, ,bây giờ còn chưa thấy bóng dáng đâu.

Lên tiểu học? Trương Xảo Phương vụng trộm trừng mắt lườm chồng, bản thân cô mới 22 tuổi, đứa nhỏ lên tiểu học, anh muốn cưới ai đây?

Tống Trường Lâm không biết mình vừa chọc vợ tức giận, anh rót bia cho Lưu Hải Sơn, hai anh em mỗi người một ly, vừa ăn vừa nói chuyện.

Trương Xảo Phương ăn cơm xong, thấy hai anh em mới uống được một nửa bia, cô cũng lười quản họ, cô đứng dậy ra ngoài cho gà ăn, lần này cô có bốn con gà đẻ trứng, nếu nuôi tốt, cô sẽ có nhiều trứng gà tươi mới để ăn đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Editor: Voicoi08

“Ai, bây giờ trong tay không có tiền vốn, dựa vào hắn, mẹ nó, ra hết sức lực cũng vẫn khó khăn.” Lưu Hải Sơn thấy chị dâu ăn cơm xong đã ra ngoài, anh uống một ngụm bia, lời nói trong ngoài cũng không phải chú ý nhiều: “Nói đến việc sáng nay của bọn em, có một người muốn thuê một chiếc xe ba bánh, ông anh có cái xe ba bánh kia cái gì cũng không làm, rảnh rỗi kéo hai chuyến hàng đã được 25, mấy người bọn em như khen ngược, mỗi người ôm ra ôm vào nhà không biết bao nhiêu lần nặng nhọc, nhà bọn họ hết phá than đá lại chuyển cọc gỗ, em mệt đến mức thắt lưng muốn gãy đôi mới kiếm được 8 đồng, anh nói xem em biết đi tìm ai nói lí bây giờ? Em muốn trong tay có tiền, cũng biết có một chiếc xe ba bánh, em á, mẹ nó, em cũng không cần phải làm vậy.”

Xe ba bánh? Tống Trường Lâm nghe có chút động tâm, anh cũng có thể lái xe chuyển hàng, anh ở trong bộ đội cũng không phải ở không, lái cái xe không thành vấn đề, cũng không biết xe này tốn bao nhiêu tiền? “Anh nhớ cậu cũng biết lái xe, xe này hết bao nhiêu tiền? Sao cậu không tạm hoãn nợ lần, mua một chiếc xe trước không được sao?” Ít nhất còn có thể nhìn thấy chút hi vọng, còn mạnh hơn như thế này nhiều.

“Em cũng muốn vậy, nhưng trong nhà không đủ điều kiện, nói thật, em làm đến mệt sống mệt chết như vậy, đi làm như vậy cảm giác tốt hơn đi làm cho người ta nhiều, nhưng trong nhà nợ lần cứ trồng chất, vợ em kiếm được chút tiền, cũng chỉ đủ để hai vợ chồng em tiêu dùng ở đây, tiền của em một phần để trả nợ, một phần gửi về nhà cho mẹ già và con gái, hai người ở nhà một già một bé, ở nhà mua gạo mua dầu cái nào mà không cần tiền chứ? Mỗi lần em nghe điện thoại của bọn đòi nợ gọi đến, em còn có ý định muốn đi tìm chết cũng có, cha em giống như một kẻ lừa gạt, ông đi rồi sao không kéo luôn em đi?” Nói đến đây, một người đàn ông như Lưu Hải Sơn cũng không nhịn được mà đỏ mắt, mỗi ngày biết trôi qua như thế nào đây?

Tống Trường Lâm cũng nhíu chặt chân mày, vỗ vỗ vai đối phương, không nói gì, ngày đó dù khổ cũng đã trải qua, Lưu Hải Sơn cũng không dễ dàng.

Lưu Hải Sơn hít hít mũi, có chút ngượng ngùng nói: “Anh Tống, anh đừng cười nhạo em, em cũng chỉ muốn lải lải với anh một chút, trong lòng em buồn cực kì, nhưng lại muốn nói cũng không có người để nói.” Ở nhà anh là nhất gia chi chủ, trước mặt vợ và con gái anh không được phép yếu đuối, ra bên ngoài anh lại càng không thể nói, gặp mặt liền tố khổ, người ta không phải cách anh càng xa sao, ai chẳng sợ anh sẽ vay tiền? Nhưng Tống Trường Lâm không giống vậy, ban đầu lúc ở quân đội anh luôn bình dị thoải mái giống như người anh trai, người cha, tuy rằng hai người cũng đã mấy năm không gặp, nhưng nói mấy câu đã tìm lại được cảm giác lúc trước, tình cảm ở bộ đội vẫn tương đối đơn giản, so với mấy người bạn mà anh quen bây giờ trong lòng anh vẫn cảm thấy Tống Trường Lâm còn thân thiết hơn nhiều.

“Anh hiểu được.” Tống Trường Lâm mở chai bia rót cho đối phương, trầm giọng nói: “Luôn nói ba mươi năm hà đông, ba mươi năm hà tây, Hải Sơn, người không phải lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, nhưng tất cả cũng phải đi qua, trong nhà còn có mẹ già, vợ và đứa nhỏ đều dựa vào cậu, cậu phải đứng thẳng lên, đừng để mình ngã xuống.” trong nhà Lưu Hải Sơn không có anh em trai, hai người chị gái đã sớm gả đi, nếu có thêm hai anh em trai thì trả

nợ cũng không khó khăn như vậy.

“Vâng, anh Tống, anh yên tâm, em sẽ không ngã, thật ra nghĩ lại, lúc trước em đi bộ đội ba năm cũng không uổng phí, nếu không có sự rèn luyện khi đó, có thể đến bây giờ em thật sự sẽ ngã xuống.” Lưu Hải Sơn nhớ đến những ngày tham gia quân ngũ, lqd, tuy rằng khổ nhưng trong lòng còn có hi vọng, ai ngờ ra khỏi bộ đội lại gặp chuyện như vậy?

Hai người vừa uống vừa nói chuyện, ngồi đến hơn một giờ mới xong việc, Tống Trường Lâm tiễn Lưu Hải Sơn có chút lắc lư ra khỏi nhà, anh vào nhà thì thấy vợ đang thu dọn bàn, thấy trên bàn cả đống chai bia, anh cười ôm lấy vợ: “Xảo Phương, em thật tốt.”

“Ừ, anh biết là tốt rồi.” Trương Xảo Phương không chút khách sáo quay lại liếc mắt nhìn chồng một cái, sau đó nghi ngờ hỏi, “Vừa rồi hai người nói gì vậy, sao lại để Hải Sơn phải khóc thế?” Vừa rồi cô tiến vào thấy hốc mắt đối phương đều đỏ lên, sợ Lưu Hải Sơn ngại ngùng nên cô trực tiếp đi vào trong nhà, cũng không dám đi vào bếp.

“Ai, cậu ấy cũng rất vất vả.” Tống Trường Lâm cảm khái thở dài, anh buông vợ ra cầm lấy cây chổi vừa quét rác vừa nói lại chuyện một lần.

“Em cảm thấy hai vợ chồng Trường Vinh đã rất vất vả, không ngờ bây giờ mới thấy hai vợ chồng họ còn hạnh phúc hơn nhiều.” Ít nhất không cần phải nuôi đứa nhỏ, không cần phải nuôi mẹ già.

“Bọn họ sao có thể giống nhau chứ? Hải Sơn người ta là giúp cha chữa bệnh, còn hai vợ chồng Trường Vinh chỉ lo cho mình, ngay cả chút an toàn cũng không để ý.” Tống Trường Lâm quét dọn xong lại thu dọn đống vỏ chai bia trên bàn, sau đó mới nhớ ra một chuyện.

“Xảo Phương. Anh bàn bạc với em một chuyện.” Tống Trường Lâm ân cần giúp vợ úp những cái bát đã rửa sạch lên giá, gương mặt tươi cười nhìn vợ.

“Nói.” Trương Xảo Phương cảnh giác nhìn chồng, cô có dự cảm, chuyện chồng cô sắp nói cô sẽ không thích.

“Anh thấy việc của Hải Sơn cũng được lắm, một ngày làm việc tốt có thể kiếm được 20, 30, anh cũng muốn đi làm thử.” Đối với anh mà nói, tiền lương đó đã là món lãi kếch xù rồi.

“Không được.” Trương Xảo Phương vừa lau bàn, đến tay cũng không dừng, mí mắt không nháy đã lập tức bác bỏ. Nếu thực sự đi bán hạt dưa cô cũng không nói gì, nhưng làm cái công việc đó thì sẽ mệt thành cái gì? Ngay cả thể trạng như Lưu Hải Sơn cũng sắp thành miệng cọp gan thỏ, đầu óc cô có bị nước vào đâu, mà trong nhà cũng không phải không có gì ăn, sao cô có thể để chồng cô đi làm cái công việc đó được?

Tống Trường Lâm không ngờ vợ anh không đồng ý nhanh đến vậy, anh còn tưởng ít ra cô cũng sẽ hỏi thăm trước một chút. Anh sờ sờ mũi, không ngừng cố gắng khuyên nhủ: “Anh cũng không làm lâu, làm mấy tháng là được rồi, vừa rồi anh có nghe Hải Sơn nói, hiện tại mua cái xe ba bánh chuyển hàng cho người ta cũng kiếm tiền được lắm, lại không phiền lụy đến ai, chờ khi anh đủ tiền cũng sẽ mua xe ba bánh, đến lúc đó không cần phải làm việc này nữa rồi.

“Xe ba bánh?” Trương Xảo Phương nhìn chồng, trong đầu nghĩ là cái gì, cuối cùng cũng nghĩ đến. “Là loại xe có ba bánh, giống như xe nhà nông đúng không?”

“Không sai, chính là loại đó, trở người hay chuyển hàng hóa đều được cả, ít tốn thời gian và sức lực, anh chỉ kiếm đủ tiền để mua nó rồi anh mặc kệ.” Về phần xe này có thể kiếm tiền được hay không còn chờ phần sau quyết định, nhưng hiện tại công việc không dễ tìm, anh cũng muốn cưỡi lừa tìm ngựa, nhưng đầu tiên phải thích ứng đã rồi mới nói được.

“Xe đó bao nhiêu tiền?” Trương Xảo Phương hỏi,lqd, trong lòng cô quyết định, lần sau Lưu Hải Sơn đến phải cảm ơn người ta, lái xe kéo hàng không tồi, ít nhất sau này công việc cũng linh hoạt, không cần phải bỏ sức nhiều.

“A, thế nào cũng phải gần hai, ba nghìn.” Cũng phải tùy chất lượng và kích thước lớn nhỏ, , nhưng ít nhất cũng cần đến khoảng hai nghìn đồng.

“Ừ, không đắt, ngày mai anh đi mua đi, không cần phải đi làm công, chúng ta có đủ tiền.” Thật là, cô còn tưởng hết bao nhiêu tiền cơ? Chỉ vì hơn hai nghìn đồng mà chồng cô phải mệt sống mệt chết, vậy không hề có lời chút nào.

Đủ tiền? “Xảo Phương, anh nhớ được là em cũng cầm không ít tiền giúp vợ chồng Trường Vinh, đến đây lại giao tiền thêu nhà và mua này nọ. . .” Tuy rằng anh không nghĩ là vợ anh sẽ lừa anh, nhưng trong nhà gần đây có rất nhiều chuyện phải tiêu tiền.

“Trời? Em chưa nói với anh sao? Trước khi đến đây em bán một bức tranh nhỏ, bán được hai nghìn, cho nên nhà chúng ta có tiền, anh muốn mua gì thì cứ mua đi.” Bức tranh đó cô vốn muốn treo trong nhà, nhưng kết quả là đột nhiên muốn chuyển nhà, cô sợ có việc cần mà trong tay lại không đủ tiền, cho nên nhân lúc đi mua xe đẩy đã bán luôn, cho nên bây giờ trong nhà cũng chỉ treo bức tranh đứa nhỏ béo mũm mĩm.

Tống Trường Lâm sớm biết vợ anh có thể kiếm tiền, nhưng lúc này anh mới cảm nhận được, vợ anh thật sự có thể kiếm được tiền, anh là một người chồng vừa áp lực lại thấy có động lực, vợ anh luôn ủng hộ anh như vậy, anh có gì mà không làm được chứ? Nhưng mà. . .

“Xảo Phương, anh phải đi làm mấy ngày để nhìn xem, dù sao anh cũng chỉ mới nghe Hải Sơn nói thế, đến cùng là như nào anh cũng muốn đi tìm hiểu một chút, nếu không thực sự mua về lại không làm được, thì số tiền này của chúng ta không phải là mất trắng sao?”

Trương Xảo Phương rất muốn nói phí phạm thì phí phạm đi, xe này cũng không chạy mất được, nhưng chồng cô dù sao cũng là nhất gia chi chủ, là một người đàn ông, cô cũng không cần can thiệp quá nhiều thì tốt hơn, nghĩ vậy, cô vươn một ngón tay, nghiêm túc nói: “Em chỉ đồng ý nhiều nhất là bảy ngày, anh không được vượt quá một tuần, nếu anh muốn đi làm công em tình nguyện để anh đi nướng khoai lang.”

“Ha ha, được, vậy thì một tuần, qua một tuần anh nhất định sẽ mặc kệ, vợ, em thật tốt.” Tống Trường Lâm thấy mong muốn được thỏa mãn, anh vui vẻ đi đến thân thiết với vợ lại bị vợ anh đẩy ra. “Cả người anh toàn mùi rượu, thối chết mất, anh mệt mỏi thì đi ngủ đi, không thì đi tắm rửa, ban ngày ban mặt đừng có quấn quít lấy em.” Trương Xảo Phương đẩy Tống Trường Lâm ra, rửa sạch tay chuẩn bị đi thêu hoa, ti vi của cô lại không có, cô phải nắm chặt thời gian thêu xong bức này, như vậy mới có thể chuẩn bị, có điều kiện phải đi mua ti vi.

Tống Trường Lâm không biết vợ anh đang mòn mỏi trông chờ ti vi, anh thấy vợ anh rửa xong bát lại đi thêu hoa, cảm thấy có chút đau lòng, vợ anh vất vả kiếm tiền đều dùng trên người anh, nếu anh không cố gắng phấn đấu kiếm chút thành tích thì thật sự là có lỗi với ý tốt của vợ anh.

Về phần chuyện ở trường học, bây giờ anh vẫn chưa nói với người trong nhà, chủ yếu là anh phải tìm việc trước rồi mới nói với người nhà, nếu không cho dù anh không phải tự mình đối mặt với ánh mắt thất vọng của cha mẹ thì anh cũng không biết phải mở miệng như thế nào, chuyện này quá khó khăn rồi.

Hôm đó Tống Trường Lâm uống hơi nhiều, anh ở nhà ngủ một thoáng hết buổi trưa, ngày thứ hai, sáng sớm tinh mơ anh đã chạy đến chợ, chuẩn bị cùng Lưu Hải Sơn chờ công việc.

Lưu Hải Sơn nhìn thấy Tống Trường Lâm cũng sửng sốt, dù sao ngày hôm qua anh đến nhà cũng biết điều kiện của hai vợ chồng họ không tệ, anh không ngờ lãnh đạo trước kia của anh cũng muốn là loại công việc tốn sức này, sau đó nghe đối phương giải thích, anh có chút hưng phấn: Phải biết rằng chờ công việc cũng không tốt như vậy, có đôi khi cả buổi sáng cũng không có công việc gì, nhưng nếu có xe thì không giống vậy, bây giờ chuyển nhà hay dỡ hàng đều rất nhiều, chỉ thấy người làm công rảnh rỗi không có việc gì chứ chưa từng thấy cái xe nào dừng cả buổi sáng không chạy, nếu Tống Trường Lâm thực sự mua xe, anh còn phải lăn lộn lẫn với mấy tên nhóc kia sao? Đi theo xe Tống Trường Lâm giúp anh dỡ hàng, vậy không phải là mỗi ngày đều dễ sống sao?

Nghĩ vậy, anh kéo Tống Trường Lâm bắt đầu giới thiệu chi tiết, một buổi sáng, Tống Trường Lâm cũng hiểu rõ ràng .

Buổi sáng, bọn họ giúp một cửa hàng bán lẻ chuyển nhà, mấy người vội một buổi sáng, đủ để chứa được ba chuyến xe, chờ làm xong lại nhanh chóng thanh toán tiền công, Tống Trường Lâm nhìn cũng đến giờ ăn cơm, anh vừa lau mồ hôi vừa nói với Lưu Hải Sơn: “Buổi trưa em dâu cũng không về nhà, cậu về nhà anh ăn cơm đi, đỡ phải tự mình về nhà nấu.” Một phần là anh cảm thấy bây giờ Lưu Hải Sơn cũng không dễ dàng, ngày hôm qua lúc ăn cơm tuy rằng đối phương có khống chế nhưng một bàn thịt cũng hết hơn nửa, một phần khác là nếu muốn làm thì một cây không thể thành rừng, sau này nếu anh muốn làm cái này thì cũng cần có người giúp đỡ.

“Em không đi đâu anh Tống, buổi sáng vợ em đã chuẩn bị cơm cho em, bữa trưa em chỉ cần về hâm nóng lại là được.” Lưu Hải Sơn không phải người có da mặt dầy, ngày hôm qua đến nhà người ta hết rượu lại thịt, anh cũng không phải là người không biết xấu hổ mà hôm nay lại đến ăn.

“Thằng nhóc này cậu khách sáo với anh làm gì? Nhanh lên đi, ta còn muốn hỏi cậu về chuyện xe, sau này nếu công việc tốt, hai anh em ta cùng làm một trận, cậu còn để ý một hai bữa cơm làm gì?” Nói xong, Tống Trường Lâm cũng không nhiều lời, trực tiếp kéo Lưu Hải Sơn đi.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Editor: Voicoi08

Tống Trường Lâm dẫn Lưu Hải Sơn về nhà, anh thấy vợ anh đã chuẩn bị xong đồ ăn, chờ anh về ăn cơm.

Trương Xảo Phương thấy chồng mặt mũi đỏ bừng, cô có chút đau lòng, thấy quần áo của anh đều bẩn cũng hiểu được là anh không hề nhàn rỗi.

Trương Xảo Phương lại thấy Lưu Hải Sơn đi sau chồng cô cũng chật vật như vậy, cô lướt qua chồng, trực tiếp cười nói với Lưu Hải Sơn: “Hải Sơn đến rồi à? Cả buổi sáng mệt chết rồi đúng không? Cậu mau đi rửa tay chân rồi ăn cơm, cơm nước xong lại nghỉ ngơi một lát.”

“Ai, em lại làm phiền chị dâu rồi.” Lưu Hải Sơn ngại ngùng cười, trong lòng lại nóng hầm hập vì sự quan tâm của chị dâu.

“Thêm một đôi đũa thôi có gì mà phiền toái. Mau ăn cơm thôi.” Trương Xảo Phương chỉ vào chỗ nước đã sớm chuẩn bị để hai người rửa mặt mũi, lại đưa cho mỗi người một cốc nước đun sôi để nguội, để hai người giải khát sau đó ăn cơm sẽ thấy ngon hơn.

Tống Trường Lâm nhân lúc Lưu Hải Sơn rửa mặt anh nhìn trên bàn, sau đó cười nói: “Ôi, em thật sự làm thịt nướng sao?” Vợ anh thật đủ tốc độ, hôm qua vừa mới nói làm thịt nướng, hôm nay đã thực hiện luôn.

Thịt nướng? tốc độ rửa mặt của Lưu Hải Sơn không tự giác mà nhanh hơn không ít, buổi sáng anh chỉ ăn dưa muối với hai bánh màn thầu, làm cả buổi sáng, trong bụng đã sớm kêu thì thầm rồi.

Buổi trưa Lưu Hải Sơn lại được há to mồm ăn thức ăn mặn, nói cho đỡ thèm, cả miếng thịt nướng to ăn vô cùng hăng hái, miếng thịt nửa lạc nửa mỡ ăn đến bóng nhoáng, đồ ăn kèm còn có đậu hũ ninh nát nhừ, Lưu Hải Sơn ăn đến mức hai mắt tỏa sáng, ngay cả Tống Trường Lâm cũng ăn nhiều hơn một

bát cơm.

Ăn cơm xong, hai người ở nhà nghỉ ngơi nửa giờ, sau đó tiếp tục mang theo nước đun sôi để nguội Trương Xảo Phương chuẩn bị đến chợ ngồi chờ, trước không đề cập đến việc có mua xe hay không, làm sư ngày nào thì gõ mõ ngày ấy, anh vẫn cố gắng làm tốt công việc làm thuê mấy ngày này.

Sau một tuần, Tống Trường Lâm theo Lưu Hải Sơn đi sớm về tối dỡ hàng, chuyển nhà, phá tường. . . Tóm lại, những nơi trước kia anh chưa từng đi qua, mấy ngày nay cơ bản anh đều chạy đến mấy lần, chậm rãi thăm dò toàn bộ chiêu số trong đó, anh cảm thấy nếu mua chiếc xe kéo hàng dỡ hàng cũng không kém, thành phố A rất lớn, đông dân cư, chuyển nhà, kéo hàng gì đó vẫn cần đến những chiếc xe ba bánh không lớn không nhỏ này.

Tống Trường Lâm hạ quyết tâm làm, anh nắm chặt ba nghìn đồng trong túi mà vợ anh mới đưa, cùng Lưu Hải Sơn đi ra ngoài mua xe ba bánh.

Không nói đến chuyện anh đi chọn xe, nói đến chuyện Trương Xảo Phương ở nhà thấy chồng vui vẻ thoải mái đi, cô tiếp tục ngồi trên kháng thêu hoa, đối với cô bây giờ thêu hoa không còn chỉ là kiếm tiền mà nó cũng là một loại ham thích, nếu không thì quả thật mỗi ngày cô không có chuyện gì để làm.

Thêu thêu, đột nhiên cô lại nhớ đến kinh nguyệt của cô tháng nào cũng đến, nhưng đến hôm nay còn chưa thấy mặt, theo lí thuyết thì đáng lẽ phải đến rồi mới đúng? Chẳng lẽ. . .?

Trương Xảo Phương xúc động đến mức không để ý đến việc thêu hoa, cô ném kim tuyến xuống lập tức nhắm mắt lại kiểm tra tình trạng cơ thể mình.

Một lát, cô hưng phấn mở mắt ra, kinh ngạc và vui vẻ vuốt ve bụng mình, cô biết bản thân cô phải làm mẹ rồi? Hơn nữa vừa rồi khi cô kiểm tra sinh mệnh trong bụng, hình như không phải chỉ có một nhóc con?

Nghĩ đến có thể là nữu nữu hoặc bảo bảo, cô vui vẻ cười: Nhiều cũng tốt, đứa nhỏ không chê ít, càng nhiều càng tốt.

Trương Xảo Phương biết mình mang thai, cô cũng không thêu hoa, cô cuốn bức tranh lại nhét vào tủ, chuẩn bị xuống giường làm đồ bổ cho mình, thật ra đời trước khi cô biết mình mang thai cô đã nghiên cứu không ít sách về phương diện này, cô luôn nhớ kĩ những biện pháp để chăm sóc và nuôi dưỡng tốt đứa nhỏ, đáng tiếc, đời trước cô không có cái duyên đó, cũng không ngờ đời này lại có cơ hội để dùng đến?

Ừ, trước tiên cô phải đi mua chút đồ tươi mới có linh khí để ăn, lqd, chỉ cần linh khí trong cơ thể cô sung túc, cho dù không thể bồi dưỡng đứa nhỏ thành cao thủ tu chân, nhưng cũng có thể để đứa nhỏ giống cô – tinh lực đều dư thừa, sức khỏe tốt, không có việc gì cũng có thể báo thù, gài bẫy người khác, đánh giá một chút qua ánh mắt cũng vẫn có thể.

Nói là làm, cô nhanh chóng đi mua đồ ăn.

Tống Trường Lâm lái xe về nhà thì phát hiện trong nhà không có người, anh để Lưu Hải Sơn ở nhà xem, còn anh thì chạy ra ngoài tìm vợ, trong xương cốt mỗi người đàn ông đều thích xe, cho dù xe này cũng không phải loại đẳng cấp, nhưng anh mua xe mới anh vẫn muốn được chia sẻ với vợ mình đầu tiên, kết quả anh vừa đi tới cửa thì thấy vợ anh xách một túi hoa quả và cá sống gương mặt vui vẻ đi về.

"Xảo Phương, đây là xe mới của chúng ta, em nhìn xem thế nào?" Tống Trường Lâm nhận những túi đồ trong tay vợ, anh vui vẻ để vợ anh ngắm chiếc xe dựng ven đường.

Trương Xảo Phương nhìn chiếc xe ba bánh mới tinh, cô cười càng rực rỡ: "Xe này thật đẹp mắt." So với những chiếc xe cô đã nhìn thấy ở trên đường còn đẹp hơn nhiều.

Cô cũng không nghĩ lại, đây là xe mới tất nhiên sẽ tốt hơn những chiếc xe đã chạy một thời gian kia rồi.

Tống Trường Lâm thấy vợ anh cũng thích, trong lòng anh càng thêm vui vẻ, anh xách xách đồ ăn trong tay, cười nói: "Em mua nhiều đồ ăn như vậy, trưa nay muốn chúc mừng một phen sao?"

Trương Xảo Phương vừa nghe xong, thần bí cười nói: "Đúng là muốn chúc mừng, nhưng không phải vì mua xe mới."

"Vậy thì vì sao?" Tống Trường Lâm có chút nghi ngờ? Mua xe mới không phải là chuyện vui lớn nhất trong nhà sao?

"Em mua đồ ăn là để ăn mừng, anh phải làm cha rồi." Trương Xảo Phương để cho chồng cô một niềm vui lớn rồi lại xoay người tiếp tục ngắm xe mới.

Cha, ba ba? Tống Trường Lâm ngây dại, mấy gói to trong tay nháy mắt đã rơi tán loạn trên đất.

"A? Hoa quả của em. . ." Trương Xảo Phương vừa định nhặt lại hoa quả thì lại bị chồng ôm chặt lấy.

"Xảo Phương, em có rồi sao? Chúng ta có con trai rồi sao?" trong lời nói của Tống Trường Lâm là vui vẻ và không dám tin, phải biết là qua mấy tháng nữa anh cũng đã ba mươi tuổi rồi, lúc này anh biết bản thân được làm cha, sao anh có thể không vui vẻ được cơ chứ?

"Đúng là em mang thai, nhưng không ai có thể nói với anh là trong đó nhất định là con trai chứ?" Trương Xảo Phương bị chồng ôm chặt, miệng trả lời chồng nhưng hai mắt cô vẫn khẩn trương nhìn về phía ngã tư đường hai bên, đây là giữa đường người đến người đi, nếu có người nhìn thấy thì cô biết giấu mặt vào đâu chứ?

"Giống nhau, đều giống nhau, con trai con gái đều được." Tống Trường Lâm nghĩ đến trong bụng vợ anh có đứa nhỏ, anh vội vàng buông vợ ra, nhưng tay anh vẫn giữ lấy vai vợ, lo lắng nói: "Làm sao mà biết được? Em không thoải mái ở đâu sao?" Anh nhớ người ta nói mang thai sẽ có phản ứng, vợ anh

cũng có phản ứng sao?

"Vấn đề này chúng ta vào nhà rồi nói được không?" Hai người đứng ở cổng chính nói đến việc riêng tư của phụ nữ khiến cô thấy rất ngại ngùng.

"A, đúng đúng, bây giờ em phải nghỉ ngơi nhiều hơn." Tống Trường Lâm không ngừng gật đầu, vội vàng đỡ vợ anh vào nhà.

"Đồ ăn của em." Trương Xảo Phương tức giận đẩy chồng ra, muốn nhặt đồ ăn, cô đi cả quãng đường cũng không làm rơi, anh lại khen ngược, đến cửa nhà còn làm rơi của cô.

"Anh nhặt, để anh nhặt, sau này những công việc phải ngồi ngàn vạn lần em đừng có làm, chờ anh về nhà sẽ làm." Tống Trường Lâm cẩn thận dặn dò vợ anh rồi ngồi xuống nhặt chỗ đồ ăn rơi tán loạn và cá lên.

Trương Xảo Phương mặc kệ chuyện có ngồi hay không ngồi, cơ thể cô tốt như nào cô là người rõ ràng nhất, có chạy mười vòng quanh sân cũng không phải vấn đề, vậy mà anh lại khẩn trương như vậy? Trương Xảo Phương thấy chồng nhặt hoa quả lên, cô vội vàng xách lên nhìn một cái, thấy táo vào hồng bên trong đều nguyên vẹn, lúc này mới yên tâm trừng mắt lườm chồng một cái, trách móc nói: "Anh cũng không biết cẩn thận một chút."

"Ha ha, là anh sai, em đừng nóng giận." Hiện tại Tống Trường Lâm không hề tức giận, mặc cho vợ anh tùy tiện mắng, thoải mái lườm, muốn nói gì thì nói.

"Chị dâu về rồi ạ? Tại sao còn chưa vào nhà?" Hai vợ chồng Tống Trường Lâm không ở nhà, Lưu Hải Sơn cũng ngại không vào nhà mà ngồi luôn ở ngoài phòng đợi. Anh ngồi ngoài phòng khoảng hai phút, nghĩ đợi bên ngoài thêm chút nữa, kết quả là anh lại nghe được tiếng hai vợ chồng đang nói gì đó ở cổng.

"Hải Sơn, anh phải làm cha rồi." Trong lòng Tống Trường Lâm tràn đầy vui mừng vội vàng công bố tin tức tốt này với Lưu Hải Sơn.

"Thật sự?" Lưu Hải Sơn mừng rỡ, kinh hỉ qua đi anh vội vàng lắc mình nhường đường, miệng còn không ngừng nói: "Chị dâu mau vào nhà nghỉ ngơi một lát, chúng ta bây giờ là song hỉ lâm môn, vui mừng gấp bội đó." Làm việc gì cũng luôn chú ý đến điềm tốt, bên này vừa mua xe, trở về nhà lại thấy vợ có thai, có thể thấy được anh Tống mua xe này rất tốt, sau này nhất định có thể kiếm được nhiều tiền.

"Ha ha, đúng, vui mừng gấp bội, vui mừng gấp bội." Tống Trường Lâm cũng vui vẻ đến mức không biết phải biểu hiện như thế nào, trên mặt chỉ còn nụ cười ngây ngô.

Lưu Hải Sơn thấy anh hộ tống vợ vào nhà mà giống như nhìn quốc bảo, anh cười nói: "Chị dâu, em còn có chút việc, em đi trước, anh Tống, ngày mai chúng ta gặp nhau ở chợ nha." Đừng nhìn anh nhỏ tuổi hơn Tống Trường Lâm, anh hiểu rõ tâm trạng lúc mới làm cha, lúc này việc muốn làm nhất chính là cả hai vợ chồng cùng nhau chia sẻ một chút, anh không nên ở đây làm bóng đèn.

Tuy rằng Tống Trường Lâm vui vẻ đến mức đầu thành tương hồ, nhưng anh vẫn biết đây là Lưu Hải Sơn muốn cho hai người có không gian riêng, anh vui tươi hớn hở tiễn người ra cửa, đóng cửa lại, vô cùng lo lắng chạy vào nhà.

"Xảo Phương, mau, mau, để anh sờ một chút, sờ sờ con trai chúng ta lớn bao nhiêu rồi?"

Lớn bao nhiêu rồi hả? Trương Xảo Phương giật giật khóe miệng, cô không nói gì mà nhìn chồng cô đang trẻ con ghé vào bụng cô, anh bắt đầu tìm kiếm cái gọi là con trai của anh.

Trương Xảo Phương thấy vị này càng tìm càng hăng hái, lỗ tai cũng sắp úp lên bụng cô rồi? Cô không biết làm sao nói: "Trường Lâm, nó còn chưa được một tháng mà." Anh có thể nghe được âm thanh gì đó thì mới là lạ đó.

A, thật ra chính cô cũng có thể cảm nhận được, sinh mệnh trong bụng cô rất mạnh mẽ, nhưng chính cô cũng không nói với anh, cô chuẩn bị để vui vẻ một mình.

Tống Trường Lâm vừa sờ, vừa nghe lại mân mê một lúc lâu, tâm trạng hưng phấn cũng từ từ bình tĩnh lại, trong lòng anh tính toán ngày, có chút buồn bực nói: "Đúng vậy, còn chưa đến một tháng đâu, còn khoảng chín tháng nữa mới sinh được." Trong lòng anh cũng rất gấp, anh chỉ hận không thể gặp đứa nhỏ ngay.

"Ha ha, thật ra đứa nhỏ rất ngoan, anh xem, nó biết ba ba không đi, mỗi ngày có thể ở cùng nó, cho nên nó đến ngay, quá thông minh." Trương Xảo Phương luôn luôn quan điểm là chồng cô là tốt nhất, tất nhiên đứa nhỏ của cô cũng thông minh nhất.

Làm mẹ luôn như vậy, làm ba cũng giống thế, bàn tay Tống Trường Lâm vẫn lưu luyến vuốt ve bụng vợ, anh gật đầu đồng ý, nói: "Anh cũng cảm thấy như vậy, nhà chúng ta hôm nay vừa mua xe mới, về nhà lại biết có đứa nhỏ, đứa nhỏ này rõ ràng đang vội đúng không? Sau này nhất định sẽ có tiền đồ." Có trời mới biết tiền đồ và việc anh mua xe có mấy xu quan hệ.

Tuy rằng không biết lí luận kiểu gì, nhưng không chịu nổi hai vợ chồng đều nghĩ như vậy, Trương Xảo Phương vui rạo rực gật đầu, thế nào cũng cảm thấy đứa nhỏ trong bụng mình tốt.

Hai vợ chồng không biết xấu hổ tự khen đứa nhỏ, cuối cùng Tống Trường Lâm cũng nhớ đến vợ anh đang mang thai, phải ăn ngon, anh vội vàng ra ngoài làm rửa sạch hoa quả mang vào, rồi mới tiếp tục đi làm cá. Vợ anh nói mang thai ăn cá sống thì đứa nhỏ sẽ thông minh, vì con của anh được thông minh, từ hôm nay trở đi, ngày nào anh cũng sẽ mua cá sống về cho vợ.

Trương Xảo Phương ăn xong cơm trưa chồng cô làm, cô lại được chồng khuyên đi nghỉ ngơi, Tống Trường Lâm ra ngoài gọi điện thoại cho cha mẹ báo

tin vui, thật ra điện thoại nên gọi từ sớm, cũng không nhất định vì cái gì, nhưng anh vẫn không dám gọi, hôm nay cũng là đúng lúc, vợ anh mang thai, anh lại mua xe mới, vui mừng gấp bội, lúc này mới có thể bù lại tiếc nuối trong lòng cha mẹ đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 55

Editor: Voicoi08

Mẹ Tống bị đả kích thiếu chút không thở nổi, bà luôn cho rằng hai năm sau con trai bà có thể làm quan lớn, không ngờ chỉ vì một lần thấy việc nghĩa hăng hái đi làm mà mất luôn công việc? Bà cảm thấy chân bà mềm nhũn, chỉ muốn ngã sấp xuống. . .

"Mẹ, Xảo Phương mang thai rồi." Ngay sau đó, Tống Trường Lâm lập tức nói ra tin tức tốt, giống như đưa cho mẹ Tống một liều thuốc trợ tim, bà lập tức quên mất chuyện công việc của con trai, nắm chặt điện thoại hỏi: "Thật sao? Xảo Phương thật sự mang thai rồi hả?"

"Thật đó mẹ, hôm nay bọn con mới biết, còn chưa đến một tháng đâu." Tống Trường Lâm nghe thấy giọng nói kích động của mẹ, cuối cùng anh cũng có thể nhẹ nhàng thở ra, anh đang cảm thán trong lòng, đứa nhỏ này đến thật đúng lúc, nếu không thì không biết cha mẹ anh sẽ đau lòng đến thế nào nữa.

"Tốt, tốt, tốt, có là tốt rồi, có là tốt rồi, mẹ nhớ có người từng xem qua cho Xảo Phương, nói, hai tháng này nếu mang thai nhất định sẽ là thằng nhóc, nhà họ Tống chúng ta có hậu rồi." Bà rất tin lời bà cụ trong miệng Xảo Phương, chỉ nghĩ mười tháng sau có thể được ôm cháu trai, trên mặt mẹ Tống vui mừng đến mức muốn nở hoa.

"Trường Lâm, nếu con không thể đến trường nữa, Xảo Phương cũng mang thai, hai đứa về nhà đi, ở gần mẹ cũng có thể giúp con chăm sóc." Tuy rằng mẹ Tống bảo con trai về nhà, nhưng Tống Trường Lâm vẫn nghe ra được, mẹ anh chỉ một lòng nhớ đến con dâu, căn bản không hề nhớ đến anh.

"Mẹ, bây giờ bọn con tạm không quay về, Xảo Phương cũng đã thuê phòng ở, con cũng tìm được công việc ở đây rồi, trước hết cứ làm ở đây đã, về nhà cũng không dễ tìm công việc, con có về nhà cũng không có gì để làm." Đây là lời nói thật, hơn nữa ở nhà tất cả mọi người đều biết anh muốn đến trường quân đội học, chưa làm được cái gì, anh thật sự không còn mặt mũi nào để về.

Mẹ Tống im lặng, bà nghĩ con trai vừa mới đi không được mấy hôm mà đã xảy ra chuyện như vậy, đúng là sống ở bên ngoài thì tốt hơn, nhưng con trai bà không về nghĩa là con dâu cũng không về đúng không? "Trường Lâm, nếu không thì mình con ở lại thôi, để Xảo Phương về đi, nếu có phản ứng này nọ thì mẹ ở gần cũng có thể chăm sóc con bé." Tóm lại là bà muốn nhìn thấy cháu trai trưởng thành.

Tống Trường Lâm quẫn, lần đầu tiên anh cảm thấy mẹ anh không chịu thông cảm cho anh, anh giật giật khóe miệng, bất đắc dĩ nói: "Mẹ, bây giờ Xảo Phương cũng không có phản ứng gì, lại nói con đi làm một ngày về nhà cũng mệt, có vợ con ở nhà,con về nhà còn có chút cơm nóng mà ăn, nếu không thời gian dài cơ thể con cũng không thể chịu nổi." Nếu vợ anh thật sự có phản ứng anh cũng không để cô về nhà, anh thà rằng mỗi ngày chỉ đi làm nửa ngày, nửa ngày về nhà phục vụ vợ chứ anh cũng không muốn để vợ anh về quê.

Mẹ Tống thấy hi vọng của bà bị đánh vợ, bà có chút không vui, nhưng nghĩ lại con trai bà cũng không dễ, bà chỉ có thể bỏ suy nghĩ muốn con dâu về nhà qua một bên, yên lặng lải nhải một đống điều phải chú ý, sau đó còn chưa thoải mái mà cúp điện thoại.

Tống Trường Lâm cũng cúp điện thoại, anh nhìn thời gian nói chuyện dài,lqd, có chút đau lòng đưa người ta hai đồng tiền, lúc quay người phải đi anh mới nhớ ra anh chưa nói với mẹ rằng anh đã mua xe mới, ai, chỉ mải nói đến đứa nhỏ mà quên mất vụ này, thôi, lần sau rồi nói.

Anh vừa về đến nhà thì thấy vợ anh cũng không ngủ mà đang nằm trên kháng cắn hồng, trong tay cô còn cầm một quyển 'Những điều cần chú ý của phụ nữ có thai', không biết cô lấy ở đâu ra, anh cũng đang học tập trên quyển này đó.

"Xảo Phương, anh về rồi." Tống Trường Lâm giải quyết xong vấn đề lớn nhất trong lòng, ngay cả giọng điệu khi nói chuyện của anh cũng thoải mái hơn nhiều.

"Anh về rồi à? Anh nói với mẹ chưa? Mẹ có nóng giận không?" Mấy ngày nay Trương Xảo Phương cũng không dám gọi điện thoại, cô cũng sợ cha mẹ chồng nóng ruột, nhưng biết làm sao bây giờ.

"Lúc đầu mẹ cũng nóng ruột, sau đó thấy anh nói em có thai, mẹ lập tức vất chuyện của anh ra sau đầu, một lòng một dạ muốn để em về nhà." Tống Trường Lâm nhớ đến mẹ anh nói, anh lại cảm thấy buồn cười, anh ngồi xuống bên cạnh vợ, thật vất vả anh mới có thể đoàn tụ với vợ, anh mới mặc kệ.

"Về nhà?" Trương Xảo Phương vốn không coi là quan trọng, cô vội vàng nuốt nốt miếng hồng vào bụng, sau đó khẩn trương kéo tay chồng cô, đáng thương nói: "Anh có đồng ý không? Em không muốn đi về, Trường Lâm, em muốn ở lại đây với anh." Nếu trở về quê sao có thể mua được nhiều đồ ăn ngon? Cô không cần trở về.

"Ha ha." Tống Trường Lâm không biết vấn đề đầu tiên vợ anh nhớ đến vẫn là ăn uống, anh vui vẻ ôm vợ cười nói: "Yên tâm, anh nói với mẹ, chúng ta sẽ không về, nếu phải về cũng phải chờ đến khi mừng năm mới, hai chúng ta bây giờ mới tính là được đoàn tụ, tại sao chỉ vì mang thai mà tách ra được

chứ." Anh cũng luyến tiếc.

"Ừ, ừ, Trường Lâm, anh thật tốt." Trương Xảo Phương cảm thấy mĩ mãn tựa vào lòng chồng cô, cô cảm thấy người đàn ông này không hổ là chồng cô, luôn hiểu được suy nghĩ của cô.

Tống Trường Lâm bị dáng vẻ làm nũng của vợ khiến cho ngứa ngáy trong lòng, nhưng vợ anh mang thai, anh chỉ có thể tiếc nuối ôm lấy vợ cọ sát một chút, sau đó mới đi ra ngoài làm nước trứng gà cho cô. Vừa rồi khi anh về nhà thấy có hai quả trứng gà trong chuồng, trước đây nhìn thấy trứng gà anh để giữ lại để vợ anh nhặt khiến cô vui vẻ, nhưng lúc này vợ anh mang thai, cho nên anh tiện tay nhặt về, chuẩn bị làm nước cho vợ anh uống.

Đúng rồi, tí nữa anh phải nói với vợ, lúc cho gà ăn phải chú ý, nếu không được thì chờ anh về, bây giờ trời đất bao la, đứa nhỏ là lớn nhất.

Tống Trường Lâm vui sướng một ngày, lúc ngủ cũng mơ thấy một thằng nhóc béo ôm anh gọi cha, sáng sớm hôm sau, lúc thức dậy, anh không dám gọi vợ, bản thân anh chỉ ăn chút cơm thừa hôm qua, trước khi đi anh còn đun sôi nước, cho gà ăn xong, sau đó mới yên tâm thoải mái mà đi.

Lái xe, anh đến thẳng chợ, lqd, ngày đầu tiên anh lái xe kiếm tiền, trong lòng có chút khẩn trương, không biết có việc hay không, có thể có chuyện gì tốt không?

Anh vừa đến chợ đợi một chút thì Lưu Hải Sơn đến, nhìn thấy Tống Trường Lâm đã chờ ở đây, anh cười đi đến, dựa vào cạnh xe nói chuyện, hai người mới nói được mấy câu thì có một người đàn ông nhã nhặn đi đến, người đàn ông kia nhìn xe của Tống Trường Lâm, lại nhìn về phía Tống Trường Lâm và Lưu Hải Sơn đang đứng bên cạnh, anh ta lên tiếng hỏi: "Người anh em có chạy xe chở đồ không?"

Tống Trường Lâm không ngờ công việc sẽ đến nhanh như vậy? Anh vội cười nói: "Chạy chứ, anh muốn trở cái gì?"

"A, chúng tôi muốn chuyển nhà, hai vợ chồng tôi đều bị điều động công tác, muốn chuyển nhà sang bên kia, không nhiều đồ đâu, tôi thấy khoảng một xe là được, anh có thể kiếm thêm một hai người tay chân vững chắc một chút, chuyển cẩn thận cho tôi được không? Tôi có cái giường và ti vi đều là mới mua, nếu chạm vào bị hỏng thì phiền toái rồi." người đàn ông này tìm Tống Trường Lâm cũng là vì thấy bên cạnh anh có người, hơn nữa hai người đứng sống lưng thẳng tắp, vừa nhìn cũng thấy hai người này không giống với những người khác.

"Hai người có đủ không?"

"Đủ, ván giường cũng có thể tháo xuống, hai người khiêng là được, hơn nữa cộng lại cũng không có nhiều đồ, không cần đến nhiều người đâu." Nhiều người lại loạn, nếu lại quăng đông vất tây thật sự không đáng.

"Được vậy thì hai an hem tôi, yên tâm, nhất định sẽ chuyển tốt cho anh, không để sất xát." Tống Trường Lâm đón Lưu Hải Sơn lên xe, Tống Trường Lâm lái xe theo người đàn ông đến một khu ở phía đông, đến nơi,hai người bắt đầu chuyển nhà.

Đồ vật cũng không nhiều lắm, chỉ là tháo dỡ ván giường có chút phiền toái, hôm qua Tống Trường Lâm đã chuẩn bị xong hết, trong xe đều có dây thừng vải bạt chất đống, mới chuyến đầu tiên đã có thể dùng tới.

Một đường vững vàng đưa đến nơi, lại dựa theo yêu cầu của người đàn ông kia bày biện xong, chủ thấy hai người làm việc rõ ràng, trong lòng vui vẻ, lấy ra bốn mươi đồng tiền đưa hai người nói: "Ha ha, hai anh em vất vả rồi, hôm nay hai người làm tốt lắm, lần sau có việc nhất định sẽ tìm hai người." Anh ta cảm thấy hai anh em này làm việc rất tốt, lúc làm việc không hề nói lời vô nghĩa, công việc trong tay cũng chính xác, bây giờ còn chưa đến tám giờ, đồ đạc trong nhà anh ta cũng được chuyển lưu loát, còn lời hơn là đi tìm người quen.

"Được, có chuyện gì anh cứ đến chợ tìm chúng tôi, chỉ cần những lúc không có việc chúng tôi đều ngồi chờ ở đó." Nhanh vậy đã lấy được tiền, Tống Trường Lâm cũng vui vẻ, anh khách sáo hai câu mới cùng Lưu Hải Sơn lên xe.

Vào trong xe, anh đưa Lưu Hải Sơn mười đồng, anh phải mua xe nên anh lấy hai mươi đồng, còn lại hai người chia đều.

Lưu Hải Sơn không khách sáo, nhanh chóng nhận tiền, trên mặt còn mang theo hưng phấn: "Anh Tống, vẫn là có xe thì tốt hơn, trước kia chỉ những lúc có công việc nhiều em mới có phần, nhưng những lúc có công việc nhiều thì giá tiền lại bị đè thấp, mệt sống mệt chết cũng không được nhiều như vậy."

"Ha ha, sau này hai anh em ta cùng nhau làm tốt, tranh thủ mấy năm cậu cũng trả hết tiền rồi mua chiếc xe." Đi làm thuê cũng phải mất hơn hai mươi, vậy mà bây giờ chưa hết tám tiếng đã được nhiều như vậy, trong lòng Tống Trường Lâm cũng rất vui vẻ, anh cảm thấy càng có hi vọng hơn với cuộc sống sau này.

"Ha ha, được ạ, đến lúc đó em cũng muốn mua nhà, đón mẹ em và con gái lại đây, người một nhà đoàn tụ lại một chỗ." Lưu Hải Sơn đi theo Tống Trường Lâm nên cũng nhìn thấy hi vọng ở phía trước, trước kia anh luôn hâm mộ người khác có xe để theo, không ngờ hôm nay anh cũng thành người được người khác hâm mộ.

Một buổi sáng, hai người làm hai chuyến xe, thật ra nếu tiếp tục còn có thể nhận thêm một phần công việc nữa, nhưng Tống Trường Lâm nhớ đến vợ anh còn ở nhà, dù sao anh cũng mới biết vợ anh mang thai, không biết một mình cô ở nhà thế nào, cho nên anh có chút lo lắng.

Anh bảo Lưu Hải Sơn đến nhà ăn cơm nhưng anh nói thế nào Lưu Hải Sơn cũng không chịu đi, dù sao sau này đều phải làm việc, anh không thể luôn đến nhà người ta ăn cơm, thỉnh thoảng một bữa thì được, chứ anh cũng không thể ngày nào cũng dày mặt sang nhà người ta ăn được.

Tống Trường Lâm thấy nói gì đối phương cũng không đi, anh đưa Lưu Hải Sơn về đến đầu ngõ nhà cậu, còn bản thân anh lại lái xe về nhà.

“Xảo Phương, anh về rồi.” Tống Trường Lâm mang theo dưa hấu và sườn mà sáng nay anh mua ở chợ vào, người còn chưa vào đến nhà đã lên tiếng gọi vợ anh. Một buổi sáng kiếm được hơn sáu mươi đồng, đương nhiên anh muốn mua chút đồ ăn ngon cho vợ anh.

“Anh về rồi sao?” Trương Xảo Phương ở nhà cũng sốt ruột,quan trọng là không biết công việc chạy xe của chồng cô có được không, nếu thật sự không được thì chẳng phải Trường Lâm càng lo lắng hơn sao? Lúc này, cô thấy giọng nói của chồng mang theo sự hưng phấn cô mới yên tâm, cười hỏi: “Buổi sáng công việc thế nào anh? Có việc gì không?”

“Có, một buổi sáng chở hai chuyến, kiếm được hơn sáu mươi đồng.” sau khi vào nhà, Tống Trường Lâm buông đồ trong tay xuống, sau đó bắt đầu nộp tiền lên. Anh đi ra ngoài kiếm tiền chứ không phải đi tiêu tiền, trong túi có chút tiền là được, nhưng cũng không cần nhiều như vậy.

“Nhiều vậy sao ạ? Hóa ra lái xe có thể kiếm được nhiều tiền thế? Một buổi sáng đã kiếm được hơn sáu mươi đồng, trời ạ, vậy sau một tháng chúng ta đã lấy lại được tiền mua xe rồi?” Trương Xảo Phương thật sự không ngờ lại có nhiều tiền như vậy? Tuy rằng cô cũng không để ý anh làm được nhiều hơn hay ít hơn, nhưng kiếm được thì vẫn hơn, chồng cô cao hứng, tất nhiên cô cũng vui vẻ.

“Ha ha, không sai, tuy rằng không nhất định ngày nào cũng đều tốt như vậy, nhưng nói tóm lại là cũng không kém.” Tống Trường Lâm dùng khăn ẩm lau mặt, anh quay đầu nhìn vợ cười: “Chờ tháng này anh kiếm được tiền, chúng ta cũng mua một cái ti vi đi, sáng hôm nay anh chuyển nhà cho người ta, nhìn ti vi to nhà người ta thấy thật tốt, đến lúc đó chúng ta cũng mua một cái, để em ở nhà cũng đỡ buồn.”

Lúc đó, anh nhìn thấy ti vi, anh đã nghĩ cuối năm nay đủ tiền anh cũng mua một cái, đến trưa anh làm xong hai phần việc, anh lại trực tiếp quyết định tháng sau sẽ mua, trong nhà có cái ti vi, vợ anh mang thai cũng có chút việc để làm, tránh việc cô nhịn không được lại đi thêu hoa, khiến bản thân mệt mỏi.

Tivi? Trương Xảo Phương vẫn luôn chờ đợi ti vi, cô trông mòn trông mỏi con mắt, không ngờ chồng cô lại khéo hiểu lòng người như vậy, chủ động nói mua ti vi cho cô.

“Ha ha, Trường Lâm, anh thật tốt.” Trương Xảo Phương bổ nhào vào người chồng cô, cô cảm thấy rất hạnh phúc, nhìn xem nhìn xem, Trường Lâm nhà cô thật tốt. Quả thực chồng cô rất hiểu lòng cô rồi.

“Nhẹ chút, nhẹ chút, cẩn thận đứa nhỏ.” Tống Trường Lâm nhanh chóng ôm vợ anh, nụ cười trên mặt càng lớn. Là một người đàn ông, có thể để vợ anh không lo lắng về vấn đề ăn mặc, có thể thỏa mãn hết những điều vợ anh muốn, đây chính là hạnh phúc lớn nhất của anh rồi.

Hai vợ chồng thân mật thắm thiết ăn xong cơm, Trương Xảo Phương cứng rắn lôi kéo chồng cô nghỉ trưa một chút, sau đó mới tiễn chồng cô ra cửa, bản thân cô lại về bế quan tu luyện.

A, tuy rằng mục tiêu về linh khí so với suy nghĩ của cô còn kém rất nhiều, muốn để đứa nhỏ dùng để lừa gạt còn chút khó khăn, nhưng để đứa nhỏ có thân thể khỏe mạnh, thông minh hơn những đứa nhỏ khác, thì hẳn là không thành vấn đề, vì cục cưng thông minh khỏe mạnh của cô, cố lên.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 56

Editor: Voicoi08

Có thể giờ phút này còn chưa có nhiều người đi làm, hơn nữa người có tiền thì mua xe máy, người không có tiền thì luyến tiếc không mua xe, cho nên số lượng nhỏ xe ba bánh vẫn chiếm ưu thế, ít nhất Tống Trường Lâm cảm thấy không kém, sau một tháng anh cũng kiếm được hơn hai nghìn. Không chỉ anh, Lưu Hải Sơn cũng kiếm được nhiều hơn bình thường ba trăm, bốn trăm.

Không nói đến chuyện trong lòng Lưu Hải Sơn cảm kích thế nào? Nói đến Tống Trường Lâm, anh đang cộng lại chút tiền trong nhà có, cảm giác không kém bao nhiêu, anh lại lái xe kéo vợ anh đi chợ mua ti vi. Lúc mua xe anh không mang theo Trương Xảo Phương, nhưng đó là vì cô cũng không hiểu gì về xe, cô cũng không có hứng thú, nhưng lúc này mua ti vi là vợ anh muốn xem, đương nhiên anh phải mua cái vợ anh vừa lòng mới tốt.

Bây giờ ti vi cũng không phải thứ đồ mới lạ, nhưng bình thường đa số mọi người đều dùng ti vi đen trắng, dù sao cái này muốn dùng cũng phải được mười mấy năm, có rất ít người nửa đường đã thay thế.

Hai vợ chồng đi hai vòng quanh chợ, tính đến tính đi, cuối cùng mất 2500 đồng, mua một chiếc ti vi 21 tấc Anh, là sản phẩm của Cầu Vồng, ti vi trong nước, thật ra tốt nhất ở đây hẳn là ti vi của Nhật Bản, nhưng ai bảo Tống Trường Lâm là người từng đi lính, trong khung xương của anh vẫn kiên quyết chống lại hàng hóa của người Nhật, cho nên Trương Xảo Phương chỉ có thể từ bỏ cái tốt nhất, ngược lại mua một cái hàng trong nước.

Tuy rằng không phải cái tốt nhất, nhưng Trương Xảo Phương vẫn cảm thấy thỏa mãn, đây chính là chiếc ti vi chồng cô kiếm tiền mua về cho cô, hơn nữa ti vi này còn lớn hơn cái ở nhà chị hai cô nhiều.

Tham khảo ý kiến của người bán hàng xong, hai người lại mua thêm một cái dây anten, nghe nói có thể làm tăng thêm số kênh, sau đó hai người vô cùng

cao hứng về nhà.

Hai người vừa về đến nhà, thấy vợ chồng Lưu Hải Sơn đang đứng ở cổng chờ, ngày hôm qua Tống Trường Lâm cũng nói với anh hôm nay buổi sáng không chạy xe, muốn đưa vợ đi mua tivi, Lưu Hải Sơn nghĩ mua tivi cũng là việc vui, lqd, hơn nữa anh cũng muốn giúp người ta mắc dây anten, vậy nên anh dẫn vợ đến.

Vợ Lưu Hải Sơn là Mã Ngọc Trân, cô cũng muốn đến gặp vợ chồng anh Tống trong miệng chồng cô từ sớm, không nói đến nhờ Tống Trường Lâm mua xe mà chồng cô thêm việc, kiếm thêm nhiều tiền, lại nói, tháng này chồng cô ăn không biết bao nhiêu bữa cơm ở nhà người ta? Hơn nữa, thường xuyên ăn cơm ở nhà người ta khiến lương thực trong nhà cũng giảm hơn .

"Thật ra em cũng nghĩ đến thăm chị dâu từ sớm, nhưng vẫn luôn phải đi làm không có thời gian, tan tầm về nhà tắm rửa xong cũng đã muộn, lâu vậy mới đến, chị dâu cũng đừng trách em nha." Mã Ngọc Trân lần đầu tiên tới cửa cũng không muốn đi tay không đến, cô cắn răng mua hai con gà mái ở chợ mang đến.

Cô vốn muốn mua chút sữa bột, thực phẩm dinh dưỡng linh tinh, tuy rằng có chút quý, nhưng chồng cô còn phải nhờ người ta nhiều, cũng chỉ là chạy người lấy tình, kết quả Lưu Hải Sơn nói, không cần mua những thứ không thiết thực như thế, có mua thì chị dâu cũng không thích, mang hai con gà mái đi là được, nhất định chị dâu sẽ vui vẻ, cho nên cô mới mang theo gà mái đến đây.

"Lạ cái gì mà lạ? Chị cũng đã nghe Hải Sơn nói qua, mỗi ngày em về nhà còn muộn hơn cậu ấy, vất vả làm việc, chị còn có thể ý kiến hay sao?" Trương Xảo Phương quả thật rất vui vẻ, trong nhà cô có bốn con gà thì đã làm thịt hai con, bây giờ cả chuồng gà lớn vậy cũng không có.

Ai bảo cô mua hai con gà mái không biết đẻ trứng? Cũng không thể nói nó không thể đẻ trứng, nhưng hai con gà đẻ không nổi ba quả, giữ lại cũng chỉ phí lương thực, còn không bằng giết đi bồi bổ cơ thể. Hơn nữa từ sau khi giết hai con gà mái kia, còn lại hai con vẫn luôn duy trì một ngày đẻ hai quả trứng, cũng không biết có phải nhờ câu 'một ngày một quả trứng, đao thái đứng sang một bên' không, dù sao hai con gà này vẫn rất có lợi.

Trương Xảo Phương vui tươi hớn hở đem hai con gà thả vào trong vườn, cô đón Mã Ngọc Trân vào nhà, bây giờ đã là tháng mười, bên ngoài trời cũng lạnh, tuy Trương Xảo Phương không sợ lạnh, nhưng Tống Trường Lâm luôn sợ vợ anh bị đông lạnh, cho nên sớm muộn đều thêm chút than, coi như là đốt kháng rồi.

Hai người Tống Trường Lâm ở bên kia lắp đặt ti vi, nghiên cứu dây anten, Mã Ngọc Trân đứng một bên đánh giá cách bày trí trong nhà, cô phát hiện cũng là phòng ở giống nhau, nhưng nhà Trương Xảo Phương trông rất ấm áp, nhà cô nhìn chỉ thấy loạn.

Trương Xảo Phương bưng đĩa hoa quả đi đến phòng ngoài, thấy Mã Ngọc Trân còn đứng, cô vội vàng đón người ngồi xuống: "Ngọc Trân, ngồi xuống đây đi, ăn quả táo, bây giờ cũng không được tốt như lúc trời hè, bao nhiêu loại hoa quả cũng không còn, chỉ có quả táo thôi." Ai bảo ở Đông Bắc mùa đông luôn đến sớm đâu, nghe nói phương Nam bốn mùa đều như mùa xuân, một năm bốn mùa hoa quả không ngừng, chỉ nghĩ đến đã thấy thèm.

"Chị dâu không cần vội, buổi sáng cũng mệt mỏi đi, mau ngồi xuống nghỉ ngơi một lát." Thật ra Mã Ngọc Trân cũng từng mang thai, đứa nhỏ nhà cô cũng đã hai tuổi, sao có thể không hiểu rõ được? Tuy rằng khi cô mang thai chuyện gì cũng phải làm, trên cơ bản là không hề chậm trễ công việc, nhưng cô nghe chồng nói, anh Tống rất thương vợ, từ lúc mang thai đã coi như bảo bối mà chăm sóc.

Cô nghe xong cũng thấy có chút quái dị, cô cảm thấy người vợ ở nông thôn cũng không phải cô gái trong thành có gì mà nuông chiều, phải là dạng gì mới có thể để chồng cưng chiều đến vậy? Hôm nay gặp mặt cô mới phát hiện, khó trách người ta được chồng chiều chuộng đến vậy, chị dâu nhỏ này thật sự không kém, không nói đến dáng vẻ tốt, đối xử với người khác cũng hòa khí, giọng điệu khi nói chuyện càng khiến người ta cảm thấy thoải mái.

"Cũng chỉ đi đến chợ một chuyến, có gì đâu mà mệt? Em đừng học anh Tống của em, mỗi ngày đều khẩn trương hề hề, anh ấy là chưa từng làm cha, nên mới đem mọi chuyện thành nghiêm trọng, em đã làm mẹ rồi, tí nữa em giúp chị nói một câu công bằng, tránh việc anh ấy không để chị làm gì cả, cái gì cũng nhường chị trước thì có gì vui." Ngay cả khi cô lấy thanh củi cũng sợ bị kéo đến, thật sự quá khẩn trương rồi.

"Ha ha, anh Tống cũng chỉ quan tâm chị thôi, em nghe Hải Sơn nói, mừng năm mới là anh Tống đã ba mươi, lớn tuổi như vậy mới làm cha nên không tránh được việc khẩn trương." Trong giọng nói của chị dâu nhỏ cũng không có ý phân biệt người ngoài, vậy nên giọng điệu của Mã Ngọc Trân cũng thoải mái hơn. Thật ra vừa rồi quả thật cô có chút khẩn trương,lqd, chỉ sợ chị dâu nhỏ sẽ khinh thường cô.

"Chị cũng biết anh ấy lo lắng cho chị, nhưng thật sự là không cần phải làm đến mức đó nha." Thật ra cô mang thi còn hạnh phúc hơn bất kì ai, một chút phản ứng nôn nghén cũng không có, mỗi ngày đều muốn ăn thì ăn, muốn uống thì uống, hạnh phúc quá trời, chỉ có duy nhất một điều chính là chồng cô quá khẩn trương.

"Chủ yếu là chị dâu cũng là người khéo léo, không giống em là người cẩu thả, vậy nên cũng không khiến người khác phải lo lắng." Mã Ngọc Trân cảm thấy cô đang nói lời thật, bản thân cô muốn kiếm tiền thì phải đi quét dọn vệ sinh, rửa bát lau nhà, lau chùi khắp nơi, hoàn toàn không chút rảnh rỗi, nhưng Trương Xảo Phương người ta muốn kiếm tiền chủ yên tĩnh ngồi trên giường thêu hoa, chồng cô nói chị dâu nhỏ thêu rất đẹp mắt, tiền anh Tống mua xe cũng là do chị dâu kiếm được, cũng không trách được anh Tống lại thương vợ đến vậy,là một người phụ nữ có dáng vẻ tốt như vậy còn biết kiếm tiền, vậy thì người đàn ông nào có thể không thích chứ?

Trương Xảo Phương không nói gì, cô chỉ như vậy cũng được coi là khéo léo? Bọn họ khiến cô có cảm giác bản thân cô không thể rơi xuống được? Cô vất hết sự tao nhã hào phóng của đời trước đi không còn một mảnh, cứ như vậy mà cũng có người thấy cô tốt? Cô còn tưởng rằng chồng cô sẽ ghét bỏ chứ?

"Xảo Phương, anh và Hải Sơn lên trên nhà lắp dây anten lên, hai chị em cứ xem tạm trước đi, trên tivi này cũng có sẵn hai kênh đó." Cuối cùng hai người Tống Trường Lâm cũng nghiên cứu rõ ràng xem bây giờ phải làm như thế nào, anh để điều khiển từ xa lên giường, cầm dây anten ra ngoài cùng Lưu Hải

Sơn.

"Hai người trèo lên trên phải cẩn thận một chút, chú ý an toàn." Trương Xảo Phương thấy chồng cô đi ra ngoài, cô có chút lo lắng, thật ra cô rất muốn bảo chồng cô để cô trèo lên, nhưng cô nghĩ đi nghĩ lại vẫn không dám nói ra, tuy rằng cô biết cô trèo lên nhất định sẽ thoải mái hơn hai người bọn họ nhiều.

"Chị dâu đừng lo lắng, hai người đàn ông bọn họ trèo lên mái nhà thì có gì đâu mà phải lo lắng? Họ sẽ nhanh chóng xuống thôi." Mã Ngọc Trân nhìn tivi 21 tấc Anh, trong lòng có chút hâm mộ, trong nhà nếu không phải chỗ nào cũng nợ thì với số tiền cô và chồng kiếm được cũng có thể mua tivi từ lâu rồi?

Trương Xảo Phương sợ đối phương nghĩ cô chuyện bé xé ra to, cô ngại ngùng cười nói: "Em đừng thấy bọn chị kết hôn hai năm nhưng thời gian ở cùng nhau cộng lại cũng chỉ khoảng hai tháng, trước kia chị cũng chưa từng thấy anh ấy trèo cao, lần đầu tiên chị thấy nên có chút lo lắng." Nếu không phải cô lo lắng chuyện vấn đề thể diện của người đàn ông, thì thật sự vừa rồi việc chuyển tivi cô thấy là cô càng hợp hơn.

Mã Ngọc Trân không nhịn được mà bật cười, sau đó cô nhét điều khiển vào tay chị dâu nhỏ, nói: "Được rồi, chị đừng lo lắng nữa, nhìn cái tivi to này mà xem, em hâm mộ chết mất."

Có thể nói sự hâm mộ trong lòng ra ngoài thì có thể biết được đó cũng là một người thoải mái, Trương Xảo Phương cũng yên tâm kết bạn với đối phương, cứ vậy chị một câu, em một câu, một lát sau hai người đã giống như chị em ruột vậy. À, thật ra xưng hô chị em còn phải tính lại, đừng thấy Mã Ngọc Trân mở miệng lại gọi chị dâu, nhưng thật ra cô còn lớn hơn Trương Xảo Phương hai tuổi, tuổi thật sự không nhỏ.

Trương Xảo Phương nhìn tivi nhà mình, trong lòng cô cũng vui vẻ, chờ khi hai người Tống Trường Lâm mắc xong dây anten, nhìn tiết mục trên tivi càng thêm đẹp mắt.

Người đàn ông bận rộn xong thì hai người phụ nữ cũng ra ngoài nấu cơm, tuy không nghĩ hai vợ chồng Lưu Hải Sơn có thể đến, nhưng trong nhà cũng không thiếu cái gì, bắt đầu làm cũng thuận tiện, dù sao bình thường Trương Xảo Phương cũng thích ăn đồ ngon, hơn nữa bây giờ cô lại là phụ nữ có thai?

Mã Ngọc Trân tiến đến giúp đỡ nhìn thấy Trương Xảo Phương nấu cơm, cuối cùng cô cũng tìm thấy cảm giác người vợ nông thôn trên người đối phương, hành động lưu loát mạnh mẽ không cần phải nhắc lên, hơn nữa nhìn đối phương bỏ rất nhiều công sức cho món ăn, thêm nước rồi lại thêm dầu, cuối cùng cô cũng hiểu tại sao chồng cô lại nói cô nấu cơm giống như lừa đảo: "Chị dâu, chị không ngại phiền phức sao? Bây giờ em nấu cơm có thể ăn là được, mỗi lần Hải Sơn về nhà đều bảo em phải đến học tập chị, còn nói đều là nguyên liệu giống nhau mà cứ vào tay em là giống như đều bị phá hỏng."

"Ha ha, học cái gì chứ? Mỗi ngày chị đều ở nhà không cần phải làm gì chỉ phải chuẩn bị bữa cơm, còn em ở bên ngoài mệt mỏi một ngày thì sao còn tâm trạng mà chú ý đến vậy chứ? Em nói cho cậu ấy biết, em nấu thế nào thì ăn như thế đi, chờ khi cuộc sống của hai vợ chồng em thoải mái hơn một chút thì tay nghề tự nhiên cũng sẽ được nâng cao hơn thôi." Cô ấy ra ngoài làm việc mệt mỏi cả ngày, ngay cả cơm cũng không muốn ăn thì sao còn đầu óc nào để suy nghĩ xem nên nấu món gì được chứ?

"Chị dâu, lời này của chị đúng là nói lên lời trong lòng em." Mã Ngọc Trân thấy có người hiểu được nỗi khổ của cô, trong lòng cô cũng thoải mái hơn một chút, thoải mái nhẹ nhàng lôi kéo chị dâu nhỏ kể khổ.

Cô thật sự rất khổ, lấy chồng được nửa năm thì cha chồng mắc bệnh, sau đó điều kiện trong nhà ngày một đi xuống, nếu không phải chồng cô vẫn luôn đối xử tốt với cô, cô cũng không biết phải sống đến hôm nay thế nào? Đứa nhỏ còn chưa dứt sữa, cô đã phải bỏ đứa nhỏ ở nhà để ra ngoài làm thuê, lúc mới đi cô thường xuyên nhớ con gái đến phát khóc, nhưng đến chỗ này lạ nước lạ cái, cô cũng không dám kể khổ với người khác?

Trương Xảo Phương vừa nấu cơm vừa nhẹ giọng khuyên nhủ, cô cảm thấy Mã Ngọc Trân không kém, cô ấy đồng lòng cùng chồng đi vay tiền để chữa bệnh cho cha chồng cũng đã nhìn ra được cô ấy là một người tốt, sau này nhất định sẽ có cuộc sống tốt hơn.

Ngoài miệng nói chuyện, nhưng công việc trong tay hai người cũng không bị dừng lại, bởi vì trong nhà có bát to, còn có chảo điện có cán, hơn nữa Lưu Hải Sơn lại thích ăn thịt nướng, Trương Xảo Phương làm thêm non nửa nồi thịt nướng, chưa đến giữa trưa, trên bàn đã đủ bốn món ăn, mọi người nghĩ đến buổi chiều còn phải làm việc nên cũng không mua rượu, ngay cả như vậy cũng khiến Lưu Hải Sơn quá vui vẻ, anh lôi kéo vợ ăn, luôn nói mỗi lần đến nhà chị dâu đều được ăn thoải mái đỡ thèm.

Ăn xong cơm, Mã Ngọc Trân giúp đỡ Trương Xảo Phương thu dọn bát đũa, hai người Tống Trường Lâm trực tiếp lái xe ra ngoài làm việc, thấy thu dọn xong xuôi, Mã Ngọc Trân muốn để Trương Xảo Phương nghỉ ngơi một chút nên cũng sớm rời đi.

Trương Xảo Phương một mình tựa vào đầu giường, xem phim Tây Du Kí trên tivi, trong lòng cô rất vui vẻ, không ngờ đến đây cũng thấy được trong chuyện xưa có cân đẩu vân? Ai, đáng tiếc, pháp bảo quá đơn điệu, quần áo cũng không đủ uy phong, nếu để cô của đời trước đến diễn xuất, nhất định còn đẹp mắt hơn thế này.

"Xảo Phương? Tỉnh, tỉnh lại đi em, nếu em không tỉnh lại thì trời cũng tối rồi." Tống Trường Lâm vừa về đến nhà thì nhìn thấy vợ anh đang nằm trên kháng ngủ say, anh cũng không muốn gọi vợ anh dậy, nhưng cũng sắp sáu giờ, cũng sắp đến giờ cơm tối. Mấy ngày nay vợ anh hay thèm ăn nhưng cũng mau đói, , nếu bây giờ không gọi cô dậy, nửa đêm cô bị đói bụng thì phải làm sao bây giờ?

"Hả?" Trương Xảo Phương mở to đôi mắt vẫn còn mông lung buồn ngủ, thấy chồng ngồi bên cạnh mình, cô miễn cưỡng nhắm mắt lại, cười cười dựa vào người chồng, mơ mơ màng màng nói: "Trường Lâm, anh về rồi à? Chiều nay em xem tivi đến mệt, ha ha, tivi nhà chúng ta thật đẹp mắt, còn tốt hơn nhiều cái ở nhà chị hai em."

Tống Trường Lâm bị dáng vẻ mơ hồ của vợ làm cho tâm mềm nhũn, anh cười sờ sờ mặt vợ anh, hạ giọng nói: "Em đó, anh về cũng không biết, nếu bị

người ôm chạy thì phải làm sao bây giờ?" Gần đây Trương Xảo Phương luôn mơ mơ màng màng, nhưng so với sự nôn nghén của người khác thì cũng cũng thấy đủ với việc cô chỉ mơ màng.

"Ai dám? Nếu có người dám đến nhà chúng ta quấy rối, em sẽ giống như công chúa Thiết Phiến, một quạt đem hắn hất đến tây thiên luôn." À, bây giờ không có cây quạt, nhưng cô cũng có thể đá hắn lên trời, không có gì khó khăn.

Tống Trường Lâm không biết vợ anh đang ăn ngay nói thật, anh chỉ buồn cười bóp bóp mặt vợ anh: "Được rồi, vợ ngốc của anh, đừng có nằm mơ nữa, mau tỉnh lại đi, anh đi nấu cơm, một lát nữa sẽ gọi em." Nói xong, anh chuyển cái đầu dưa của vợ sang một bên, rồi cười cười ra ngoài nấu cơm.

Trương Xảo Phương nằm trên giường tức giận nhìn theo bóng lưng của chồng cô, rõ ràng cô đang nói thật, tại sao anh lại không chịu tin cô cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Editor: Voicoi08

Hai người ăn xong cơm chiều, cùng nhau ngồi trên giường, vừa xem tivi vừa nói chuyện.

Tống Trường Lâm nhớ đến sáng nay anh không đi nên công việc cũng bị cướp mất khiến anh buồn bực: "Gần đây cũng nhiều việc, những khách hàng cũ đều giúp anh giới thiệu, đáng tiếc là anh và Hải Sơn thường xuyên không ở đó, người ta đi chụp hụt, hơn nữa lại không biết, cho nên đảo mắt đã bị người khác cướp đi.

"Bị cướp rồi ạ?" Trương Xảo Phương vẫn mệt mỏi nằm gối đầu lên đùi chồng cô, ánh mắt nhìn phía tivi, nhưng cô vừa nghĩ lại nói với chồng: "Ai, Trường Lâm, em thấy bây giờ có người mang theo cái gọi là gọi to hay là máy BB gì đó, cái kia giống như chuyên để liên hệ đúng không?"

"Máy BB?" Tống Trường Lâm nhớ đến quả thật có cái này, thật sự anh sớm nghĩ đến chuyện có điện thoại, nhưng hỏi một chút anh lại phát hiện ra cái này quá quý, cho nên anh nhanh chóng bỏ qua suy nghĩ này, nhưng máy BB cũng được, không nói đến chuyện mang đi cũng tiện, hơn nữa giá cũng không quá đắt.

Tống Trường Lâm nghĩ vậy, anh cúi đầu hôn một cái lên mặt vợ anh: "Xảo Phương, em thật thông minh." Có chút chuyện như vậy mà anh cũng để vợ giúp giải quyết, anh sẽ tiết kiệm được bao nhiêu cơ chứ?

"Hì hì, em biết em thông minh." Trương Xảo Phương cười cười quay người, trực tiếp đưa đầu cô vào lòng chồng, thật ra cô có một người chồng như vậy cô cũng thấy vừa lòng.

Ngày hôm sau, Tống Trường Lâm đến chợ mua một máy BB, cái này không lớn, nhưng thật sự không rẻ, một cái nhỏ nhỏ thế mà cũng hơn năm trăm? Ai, hi vọng có thể đáng giá, anh mua cái này xong vẫn thấy đau lòng.

Nếu đã mua rồi thì phải sử dụng một cách triệt để, vì Tống Trường Lâm muốn để mọi người không tìm nhầm, anh còn sơn lên ở mặt sau xe một dòng chữ lớn 'Vì dân chuyển nhà dỡ hàng, sau đó còn viết lên cách liên lạc với máy BB của anh, đồng thời anh cũng chuẩn bị trên xe một quyển sổ, nếu ai muốn cách liên lạc anh có thể trực tiếp viết cho người ta, chuẩn bị đầy đủ mọi đường.

Sự thật chứng minh, anh mua máy BB này cũng không uổng công, mỗi ngày đều có người gọi đến, một số người cũng không phải là khách hàng cũ, nhưng nghĩ mấy ngày nữa nhà mình cũng có công việc, cho nên lúc đi qua cũng xin luôn cách liên lạc, tránh việc đến lúc đó phải đến chợ tìm người, đã bớt việc lại thêm thuận tiện.

Nhiều việc hơn, hai người cùng làm tốc độ vẫn hơi chậm, dù sao thời gian cũng là tiền tài, làm xong công việc này còn nhận thêm công việc khác, cho nên lúc Tống Trường Lâm cùng khác khác chuyển hàng, anh lại tìm thêm một thằng nhóc đi làm chung, thằng nhóc này cũng là bộ đội xuất ngũ, nếu không phải thấy anh ta là linh xuất ngũ Tống Trường Lâm cũng không chọn anh ta, có lúc đội trưởng Tống cũng rất kén chọn.

Ba người làm việc nên cũng thoải mái hơn nhiều, tuy rằng tiền công cũng bị chia ra, nhưng tốc độ làm việc cũng nhanh hơn, cho nên nói tóm lại là vẫn có lời.

Hôm nay mấy người Tống Trường Lâm chuyển nhà cho một gia đình, nhà mới của đối phương rất lớn, nhà chính cũng chưa thu dọn xong, bày xong đồ đạc cho nhà người ta, người vợ của chủ nhà vừa trả tiền công vừa oán trách chồng: "Em đã bảo anh là chờ hai ngày nữa thu dọn xong rồi chuyển, anh lại quá nóng ruột, anh nhìn nhà ở này mà xem, bẩn thành dạng gì thế này? Không phải anh bảo em đêm nay ngủ trong ngôi nhà bẩn thế này chứ? Hai ngày nay em cũng quá mệt mỏi rồi, anh đừng hi vọng hôm nay em sẽ dọn dẹp cho anh. . ."

Người này càng nói càng hăng hái, nói xong lời cuối cùng lại trực tiếp nói đến chuyện chồng cô vừa lười lại tham, cái gì cũng không làm, Tống Trường Lâm nhìn người đàn ông kia bực tức, lại nhìn một sấp tiền trong tay người phụ nữ, anh cười nói: "Chị gái à, thật ra chị không muốn thu dọn phòng này thì có thể thuê người làm, chỉ mất mười, hai mươi đồng, không đến buổi tối là đã quét dọn sạch sẽ cho chị rồi."

Mấy ngày nay nơi làm việc của vợ Lưu Hải Sơn đang sửa chữa nên Mã Ngọc Trân cũng được nghỉ phép, mà vợ của Triệu Hi Thành cũng luôn ở nhà, hai người vợ này đều là những người có thể làm, tay chân cũng nhanh nhẹn sạch sẽ, nếu có thể giúp hai người thêm chút công việc cũng có thể kiếm thêm chút tiền tiêu vặt.

"Thuê người?" Người phụ nữ vừa nghe xong đã thấy hứng thú, "Bao nhiêu tiền?" Nếu quá đắt thì không được rồi.

Bao nhiêu tiền? Tống Trường Lâm đánh giá một vòng nhà ở, trong lòng anh tính toán một chút, sau đó cười nói: "16 đồng được không? Hai người đến, khoảng hơn hai tiếng là thu dọn xong, đến lúc đó chị cũng không cần làm gì, chỉ cần nói cho họ biết phải lau dọn ở đâu là được."

"Được. vậy cứ quyết định như vậy đi, một giờ chiều chú bảo hai người đó qua đây, nếu tôi sớm biết các chú còn có dịch vụ này thì tôi đã tìm các chú từ sớm, không đến mức phải mệt thành như vậy?" Chị gái này vừa nghe xong cũng thấy vui vẻ, sau đó lập tức quyết định.

Ba người vừa rời khỏi đây, Lưu Hải Sơn cười hỏi Tống Trường Lâm: "Anh Tống, anh muốn để hai người Ngọc Trân đến làm việc này sao?" Tiền này cũng dễ kiếm, vừa nhìn qua thì trong nhà kia cũng chỉ có bụi, cũng không phải dầu mỡ, cẩn thận lau là được, làm gì mà đau khổ đến vậy?

"Đúng vậy, anh nhớ hai người đó đều ở nhà không có chuyện gì, kiếm được một đồng thì thêm một đồng, mang về cải thiện thức ăn thôi." Tống Trường Lâm mở cửa lên xe, anh chuẩn bị đưa hai người đến một phố nhỏ gần nhất, bản thân anh về nhà ăn cơm, hai an hem này cũng không phải giàu có, có thể giúp thì giúp một chút, cuộc sống của họ trôi qua dễ chịu anh cũng vui vẻ.

"Ha ha, cám ơn anh Tống, yên tâm, chiều nay nhất định em sẽ bảo vợ em làm tốt." Triệu Hi Thành vui vẻ đến không cần nói, anh luôn cảm ơn vì Tống Trường Lâm luôn giúp đỡ, vợ anh không phải không muốn tìm việc làm, nhưng đứa nhỏ ở nhà còn quá nhỏ, nghĩ đến chuyện để cô đi làm một ngày có chút khó khăn, nhưng việc này quá tốt, toàn công việc cũng không mất quá hai giờ, gửi đứa nhỏ sang hàng xóm một chút, nó ngủ một giấc thì vợ anh cũng về.

"Đều là cùng nhau làm việc, sau này thời gian còn dài cũng sẽ tốt hơn, có cái gì mà phải cảm ơn? Cố gắng làm thật tốt, làm cho người ta vừa lòng, lần sau còn có thể tìm chúng ta." Có người cho rằng cuộc đời người này có thể chuyển nhà đến mấy lần, nhưng cũng coi như chỉ làm một lần, thật ra không phải, ai mà chẳng có họ hàng thân thích? Cái này đương nhiên có thể truyền miệng.

Khi hai người vợ ở nhà biết tin này đều rất vui vẻ, đặc biệt là Mã Ngọc Trân, cô đi quét dọn vệ sinh một tháng mới được bao nhiêu tiền chứ? Vậy mà chỉ cần làm hai giờ đồng hồ mà tiền công cũng sắp vượt hơn cả hai ngày tiền lương của cô? Sao cô có thể không cố gắng được chứ? Buổi chiều, hai chị em cô ra sức làm việc, cẩn thận vô cùng, khiến cho người phụ nữ kia cũng vui vẻ, còn nói tiền này tiêu cũng đáng, muốn thu dọn chỗ này cũng không thể nhanh đến vậy được.

Kéo hàng, dỡ hàng, chuyển nhà, quét dọn, chậm rãi mà biển hiệu xe ba bánh vì dân chuyển nhà của họ cũng bắt đầu nổi tiếng rồi.

Tống Trường Lâm ở bên ngoài vội vàng đến vui vẻ, Trương Xảo Phương ở nhà càng lúc càng lười, bây giờ đã là tháng 12, cô mang thai cũng sắp được bốn tháng, người khác mang thai bốn tháng thì chưa nhìn thấy gì, nhưng bụng cô lại giống một cái bao nhỏ, rất rõ ràng là đang mang thai. Tống Trường Lâm cũng không hiểu về chuyện này, anh chỉ cảm thấy thế là bình thường, Mã Ngọc Trân lại thấy tò mò, nhưng cũng không tiện hỏi kĩ càng.

Trương Xảo Phương nghĩ đến còn hơn một tháng nữa hai vợ chồng cô phải về quê mừng năm mới, cô tự chạy đến bệnh viện siêu âm, lúc trở về cô rất vui vẻ công bố với chồng, trong bụng cô có đến hai đứa nhỏ.

Tống Trường Lâm vừa nghe xong đã vui vẻ muốn điên rồi, một đứa nhỏ đã khiến anh hạnh phúc đến không thấy biên giới, càng đứng nói đến có hai đứa nhỏ? Anh đi lại mấy vòng cũng không biết phải thể hiện sự vui vẻ như thế nào, anh để vợ nằm lên giường, lập tức chạy đi gọi điện thoại cho mẹ anh.

Trương Xảo Phương thấy chồng cô vui vẻ chạy đi, cô chỉ thấy buồn cười lắc đầu, thật ra cô đi siêu âm cũng chỉ là lãng phí tiền, cô hiểu rõ hơn bất kì ai về đứa nhỏ, nhưng cô không thể không làm, tuy rằng Mã Ngọc Trân không nói rõ, nhưng cô cũng thấy được sự tò mò trong mắt cô ấy, rõ ràng là kì lạ, tại sao bụng cô lại lớn hơn bụng người khác nhiều đến vậy, nếu chồng cô luôn ở nhà thì còn dễ nói chuyện, nhưng ai bảo Tống Trường Lâm thường xuyên không ở nhà đâu? Lúc này đến năm mới, để người ta nhìn thấy bụng cô lại có chuyện để nói, thật quá tức giận, năm trước chị dâu cả của cô còn nói thấy có người ở ngoài tường nhà cô, năm nay nếu thấy bụng cô lớn như vậy, không chừng chị ta còn có thể nói thấy người đi vào phòng cô mất, cô vốn nghĩ rằng tiết kiệm ít nước miếng thì đỡ phải tức giận, vậy nên vẫn tiêu thêm chút tiền thì tốt hơn.

Một lát sau, Tống Trường Lâm nói chuyện điện thoại xong, mang theo hai chai nước quả về nhà, vào phòng, anh mở một lọ đổ ra một nửa, hâm nóng lên một chút, sau đó mang vào cho vợ anh.

"Xảo Phương, anh vừa hâm nóng lại rồi, không lạnh đâu, em mau uống đi." Tống Trường Lâm cười hì hì đưa cốc cho vợ anh, anh cảm thấy dù bụng vợ anh có lớn đến thế nào nhưng gương mặt cô vẫn rất dễ nhìn, không hề thay đổi chút nào.

"Anh cứ chiều em đi, em thấy vợ của Hải Sơn không nói rõ, nhưng mỗi lần anh mua cái gì về cho em, hai vợ chồng họ đều lén chê cười đó." Nói là nói như vậy, nhưng Trương Xảo Phương vẫn tủm tỉm cười nhận lấy cốc trong tay chồng cô, thoải mái uống.

"Vợ anh thì anh chiều, chờ khi đứa nhỏ trong bụng em ra ngoài, anh cũng sẽ chiều cả ba mẹ con em." Lúc trước là do anh không có điều kiện, muốn mua gì cũng thấy tiếc, bây giờ trong túi anh có tiền, anh không tiêu cho vợ anh thì tiêu cho ai? Huống chi trong bụng của vợ anh bây giờ đang có đến hai đứa nhỏ?

Tống Trường Lâm càng nghĩ càng vui vẻ, anh bỏ dép lê, ngồi lên kháng ngồi xuống bên cạnh vợ anh, anh muốn nghiên cứu cẩn thận một chút, bụng vợ anh nhỏ như vậy, tại sao bên trong lại chứa được đến hai đứa nhỏ?

Trương Xảo Phương thấy chồng cô không giấu được nụ cười, anh nằm sấp trên giường nghiêm túc vuốt ve bụng cô, cô cười cười để cốc sang một bên, đưa tay lên nghịch tóc chồng. Thoáng cái mà cô đã đến đây được một năm, không nói đến chuyện có chồng, bây giờ cô còn có cả đứa nhỏ, một đời này tuy ngắn ngủi, nhưng nếu có thể luôn hạnh phúc như vậy thì cô cũng không còn phải cầu xin gì nữa.

"A?" Tống Trường Lâm phát ra một tiếng kinh ngạc, anh kinh hỉ (vui mừng và kinh ngạc) nhìn về phía vợ anh, kích động nói: "Đứa nhỏ động, còn vừa mới động."

"Ha ha, bởi vì anh áp vào con đấy." Trương Xảo Phương cười cười giúp con phiên dịch, tuy Trường Lâm rất cẩn thận, nhưng thằng nhóc trong bụng cô vẫn thấy không thoải mái, cho nên mới động tay động chân trong bụng cô.

"Anh áp vào con sao?" Tống Trường Lâm nhìn nhìn lại vị trí của bản thân, anh kiên quyết lắc đầu: "Không phải đâu, là con trai chúng ta đang chào hỏi anh đấy, con biết anh là cha, anh không áp vào con." Nói xong, anh lại tiếp tục nằm sấp tựa vào bụng vợ anh, bắt đầu nói chuyện với con trai còn chưa sinh ra của anh.

Người ta cũng đã làm đến vậy mà anh còn không đi, mấy đứa nhóc không vừa lòng nên lại đá thêm mấy cái, kết quả là cuối cùng cha bọn chúng cũng không chịu đi, người cha nào đó đang hưng phấn lại càng thêm hăng say.

Mấy đứa nhỏ dù sao vẫn còn quá nhỏ, đá ba bốn cái đã mấy hết sức lực, Tống Trường Lâm nằm sấp một lúc lâu cũng không cảm nhận thấy động tác của đứa nhỏ, anh có chút tiếc nuối đứng dậy, ấm ức nói với vợ: "Hai đứa nhỏ này không để ý đến anh nữa rồi."

"Vâng, các con đều mệt mỏi rồi." Trương Xảo Phương bưng cốc lên, tâm trạng của cô rất tốt, cô lại tiếp tục ăn uống.

Tống Trường Lâm cảm thấy vợ anh nói cũng có lí, anh lại bắt đầu khuyên vợ anh nên ăn uống: "Em ăn nhiều một chút, em ăn no thì cơ thể đứa nhỏ càng tốt, lần sau các con có đá anh cũng càng thêm có sức."

Trương Xảo Phương không nói gì, người đàn ông này cứ động đến đứa nhỏ là lại bắt đầu phát huy năng lực nói của độ tuổi, thật sự là không còn thuốc cứu mà.

Tuy rằng công việc không kém, nhưng Tống Trường Lâm thấy sắp đến năm mới, mọi người đều phải về nhà mừng năm mới, anh thấy bụng vợ anh mới có năm tháng mà đã bằng bụng người ta lúc tám tháng, anh không dám đi xe ô tô, anh càng thêm suy nghĩ, nếu bản thân anh tự lái xe về, như vậy tốc độ đi trên đường cũng có thể tự điều chỉnh, lúc vợ anh khó chịu anh cũng có thể dừng lại nghỉ ngơi một lát.

Trương Xảo Phương thấy phải về nhà, cô tìm hai bức tranh cô thêu đucợ ra, chuẩn bị lần này về thì bán luôn, tránh việc để mãi trong hòm lại hỏng.

Cứ như vậy, đến khi cách lễ mừng năm mới khoảng bảy tám ngày, Tống Trường Lâm lái xe mang theo cả đống hàng hóa lớn, cộng thêm người vợ đang bầu bì đi về phía quê nhà.

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Thiếu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Voicoi08

Mẹ Tống ở nhà đã sớm không chờ kịp, hơn một tháng trước, Trường Lâm nói cho bà biết trong bụng Xảo Phương có đến hai đứa nhỏ, sự vui vẻ trong lòng bà còn chưa vơi đi, mỗi ngày bà đều nghĩ không biết bụng Xảo Phương to thế nào rồi? Đứa nhỏ có khỏe hay không? Bà biết hôm nay con trai về nhà, trong lòng bà càng thêm lo lắng, đường thì xa mà trời lại lạnh, không biết có xảy ra chuyện gì không?

"Bà cứ lắc lư liên tục ở đó làm gì? Đứa nhỏ nói xế chiều hôm nay mới đến, bà nhanh chóng đi xem nồi gà hầm thế nào rồi đi?" Cha Tống không nói ra ngoài miệng, nhưng trong lòng ông cũng đang rất nóng ruột, ông là đàn ông, so với bạn già thì ông càng thêm để ý xem có cháu trai hay không, bây giờ thấy nhà thằng cả và thằng ba đều là con gái, trong bụng của vợ Trường Lâm lại có đến hai đứa nhỏ, dù sao cũng phải có một cháu trai cho ông chứ?

"Hầm được rồi, bây giờ chỉ cần lấy ra là có thể ăn được, bây giờ đang hầm nhỏ lửa trên bếp đấy, chờ bọn nhỏ về nhà nữa thôi." Mẹ Tống vừa nói vừa bế Nữu Nữu ra khỏi xe đẩy, để bé lên kháng để bé tự lăn lông lốc, bà lại dặn dò bạn già nói: "Ông để ý cháu một tí, tôi ra ngoài xem, hôm nay có chút tuyết rơi, trên đường càng thêm trơn, tránh xảy ra chuyện gì."

"Bà nói cái gì không nói, nếu trơn thì bọn nhỏ sẽ đi chậm thôi, dù sao thì tối cũng về đến nhà, cả đoạn đường đều bình an, có thể xảy ra chuyện gì được chứ?" Cha Tống không thích nghe những lời này, mỗi ngày đều nói những lời không hay, cứ chuyện gì đến miệng bà thì đều là chuyện tốt đều biến thành chuyện xấu.

“Tôi cũng chỉ là nóng ruột thôi mà.” Trong lòng mẹ Tống cũng bốc hỏa, hai người ông một câu bà một câu, thấy sắp cãi nhau thì cửa lớn bị đẩy ra, hai vợ chồng Tống Trường Lâm đã về.

“Cha, mẹ, bọn con về rồi ạ.” Tống Trường Lâm sợ vợ anh bị trượt ngã, anh cũng chưa mang đồ vật mà muốn đỡ vợ anh vào nhà trước.

“A, Xảo Phương về rồi à? Mau mau, con cẩn thận một chút, tuyết rơi rồi, mẹ và cha con đang nói, sao các con vẫn chưa về đến, trời đang đổ tuyết, con còn mang thai đứa nhỏ, lại thêm lái xe về càng khiến người ta lo lắng.” trong mắt mẹ Tống chỉ có con dâu, căn bản không hề nhìn thấy con trai, bà tiến lên đỡ con dâu ngồi lên kháng.”

“Tuyết rơi đường trơn nên bọn con cũng không dám đi nhanh, Trường Lâm nói cha mẹ đang nóng ruột chờ, không biết hai người ở nhà lại lo lắng đến thế nào đâu.” Trương Xảo Phương nào dám để mẹ chồng đỡ cô? Cô thân thiết kéo tay mẹ chồng vào trong nhà, cởi áo bông to bên ngoài, lộ ra cái bụng to giống như sắp sinh vậy.

Vừa thấy cái bụng này của cô, đừng nói đến chuyện hai mắt mẹ tống tỏa sáng thế nào, ngay cả cha Tống đứng bên cạnh cũng ngại ngùng lén nhìn thêm mấy lần, cháu trai a, nhìn thế này nhất định là cháu trai mập mạp của bọn họ.

“Cha mẹ, mọi người nói chuyện đi, con ra ngoài lấy đồ vật.” Tống Trường Lâm nói một tiếng, thấy mẹ anh một lòng quan tâm đến vợ anh nên cũng không có thời gian để phản ứng lại anh, chỉ có cha anh vẫy tay ý bảo anh muốn làm gì thì làm, anh bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người ra ngoài lấy hàng tết vào. Anh còn nhớ rõ, năm ngoái vợ anh cãi nhau với anh cũng là vì không có hàng tết, cho nên năm nay trong túi anh cũng có tiền, nên anh mua cũng không ít, đầu tiên anh mang đồ mua về nhà vợ mang về nhà mình, sau đó mới chuyển đồ mua về nhà cha mẹ vào nhà.

Anh vừa vào nhà thì thấy vợ anh ngồi trên kháng, mẹ anh đang ngồi bên cạnh con dâu, nhìn bụng vợ anh cười toe toét.

Thật sự là, bà có cháu trai là không cần đến con trai nữa mà... Tống Trường Lâm âm thầm khinh bỉ hành động của mẹ anh, nhưng rõ ràng anh cũng đã quên, chính anh cũng không mạnh hơn mẹ anh là bao nhiêu.

Nữu Nữu nằm trên kháng, bé tò mò nhìn về phía thím hai mới đến, cô nhóc này cũng không nhớ, đã sớm đem Trương Xảo Phương quên đến không còn một mảnh rồi.

“Nữu Nữu đến đây nào, thím hai mua cho cháu bánh ngọt này, đến đây thím hai cho cháu nào.” Trương Xảo Phương cười cười gọi Nữu Nữu, cô lấy ra bánh bông lan từ trong đống túi chồng cô vừa mang vào.

Nữu Nữu thấy Trương Xảo Phương cầm đồ vật trong tay lại đang gọi bé, bé cũng không lạ mắt, cười ha ha lăn về phía đối phương, cô bé còn chưa biết đi nhưng lăn lộn lại rất thành thạo.

“Để mẹ cho Nữu Nữu ăn, bây giờ con đang bụng to, đừng để nó dựa vào con, con nhóc này sức lớn, nếu để Nữu Nữu đạp vào con thì phiền toái rồi.” Mẹ Tống nhận bánh ngọt trong tay con dâu, bà lại nhìn cái bụng phình lên của con dâu, càng nhìn càng thấy thích.

“Vâng, con sẽ cẩn thận, mẹ, Nữu Nữu lớn thật nhanh, nhoáng cái đã lớn như vậy rồi.” Trương Xảo Phương thấy Nữu Nữu không nhận ra cô, cô cũng không cảm thấy mất mát gì cả, lúc trước cô đối xử tốt với bé vì cô muốn làm như vậy, cũng không phải vì lí do gì cả, đây cũng không phải bản thân thân sinh, sao cô có thể có nhiều suy nghĩ như vậy được?

“Con còn nói Nữu Nữu nữa, cũng không nhìn lại bản thân con mà xem, lúc đi còn mảnh mai, bây giờ bụng con cũng lớn thế này rồi?” Mẹ Tống lại liếc nhìn về phía cái bụng đang lồi lên của con dâu, bà để cháu gái ngồi dựa vào gối đầu, đút từng miếng bánh ngọt cho bé ăn. “Thế nào rồi con? Mẹ thấy Trường Lâm nói con mang thai rất ổn định, thích ăn chua hay thích ăn cay hơn? Mẹ hỏi nó mấy lần mà nó cũng không chịu nói rõ, thật sự là làm mẹ gấp muốn chết.” Người ta luôn nói chua trai cay

gái, tuy rằng bà cảm thấy với cái bụng này của con dâu dù sao thì cũng có một cái, nhưng bà vẫn nóng lòng muốn xác nhận một chút.

“A, chỉ cần ăn ngon, chua hay cay con đều ăn, con cũng không đặc biệt muốn ăn món gì cả.” chồng cô ngày nào cũng ở chợ, muốn ăn gì thì mua cái đó, hai vợ chồng đều là người dám tiêu tiền, thực sự không có gì để cô thèm muốn cả.

Vong108
diendanquyen.com

Ha ha, ăn nhiêu một chút là tôt, ăn nhiêu một chút là tôt, mẹ đang hầm gà trên nồi cho con đấy, một lát nữa con uống nhiều canh gà lên một chút, đại bổ." Nói xong, bà lại cẩn thận sờ bụng con dâu, sờ đi sờ lại bà cũng không biết là bụng con dâu bà là tròn hay là nhọn, bà phát hiện ra những phương pháp bình thường nhận ra trai gái đều không thể sử dụng được, ai bảo đây là hai đứa nhỏ đâu. Diễn_đàn_lê_quý_đôn_voicoi08

"Vâng, con cũng rất đói bụng." Trương Xảo Phương nghĩ đến hương vị của canh gà, mặc dù cô cũng vừa ăn xong nhưng lại thấy đói. Thật ra chồng cô sợ cô đói nên chuẩn bị không ít đồ ăn để ăn trên đường, vậy mà đều bị cô tiêu hóa hết.

"Con đói bụng sao? Con chờ một chút, mẹ đi chuẩn bị đồ ăn, chúng ta chuẩn bị ăn cơm." Mẹ Tống vừa nghe thấy con dâu nói đói bụng, bà cũng không đút cho Nữu Nữu ăn nữa, mà lập tức xuống giường chuẩn bị đồ ăn, bây giờ ai cũng không to bằng con dâu đang mang thai, ai bị đói cũng được nhưng con dâu bà không thể bị đói được.

"Mẹ, để con đi cho." Tống Trường Lâm khó lắm mới về nhà được một lần, anh muốn cố gắng hiếu thảo, nhưng lại bị mẹ Tống đẩy lên giường, " Con đi lên, đi trông Nữu Nữu đi, đừng để nó đụng vào bụng Xảo Phương."

Tống Trường Lâm nhìn cháu gái mập mạp khiến anh có chút lo lắng, anh dứt khoát nghe lời ngồi lên giường đất, vừa tiếp tục cho cháu gái ăn, vừa nói chuyện với cha Tống.

"Con mua cái xe kia làm ăn có tốt không?" bây giờ cha Tống nhớ đến công việc của con trai vẫn thấy như trong

Ông nhớ đến công việc của con trai vẫn thấy hình trong lòng đang nhớ máu, nếu không có suy nghĩ là ông sắp có cháu trai thì thật sự hôm nay ông muốn đứng bật dậy mà chửi mẹ nó.

"Cũng được ạ, con và hai người nữa cùng nhau làm ăn, mỗi ngày cũng kiếm được mấy chục đồng, ở đó vừa trả tiền thuê phòng vừa tiền ăn uống thì cũng dư ra được một ít." Tống Trường Lâm hàm hồ nói xong, anh túm lấy Nữu Nữu đang muốn bò đến bên cạnh vợ anh lại, anh đặt cháu gái xuống, để cô bé tiếp tục lăn lông lốc tự chơi.

"Một ngày kiếm được mấy chục? Nhiều như vậy sao? Nếu con sống tốt thế thì quá năm để anh trai con và Trường Vinh cùng đi đi, mang thì người khác thì cũng là làm, hơn nữa để anh em trong nhà cùng nhau làm càng thêm bớt việc chứ sao?" mẹ Tống vừa vào nhà đã nghe thấy lời này lập tức tỉnh táo tinh thần, một ngày mấy chục đồng,? Chuyện tốt như vậy sao có thể không nghĩ đến hai đứa con trai khác của bà.

"Mẹ, một ngày mấy chục đồng là bà người cùng chia nhau, hơn nữa con lái xe nên được nhiều hơn một chút thôi." Tống Trường Lâm chỉ biết, nói kiếm được mẹ anh nhất định sẽ nghĩ như vậy, anh cũng không phải không nghĩ đến chuyện để anh trai anh và Trường Vinh cùng nhau kiếm tiền, đều là anh em ruột thịt, tất nhiên trong lòng anh cũng nhớ thương, nhưng bây giờ vợ anh đang mang thai, nếu bác cả và chú em đều đến trong nhà, thì vợ anh sao có thể yên tĩnh sinh đứa nhỏ được chứ? Anh cũng nhận ra là chị dâu và em dâu của anh cũng không phải kiểu người đèn đã cạn dầu, anh em có thương nhau cũng không thể thân hơn con trai, cho nên anh chỉ có thể nói xin lỗi, sau này có cơ hội thì nói sau.

"Đều đưa chúng nó lên đây làm gì? Bà muốn để Xảo Phương mang theo cái bụng bầu hầu hạ ai? Bọn chúng có bản lĩnh thì tự mình kiếm sống đi, bà già vậy rồi mà còn muốn trồng cây vào hai vợ chồng Trường Lâm làm gì? Bà nhanh ra ngoài chuyển bị đồ ăn đi, mỗi ngày đều nghĩ gì là nói cái đó." Cha Tống vẫn luôn chán ghét tính tình không công bằng của bạn già, ông cũng là từ trong nhà mà phân ra, tất nhiên ông cũng hiểu được suy nghĩ của con trai, tuy rằng đánh hổ thân huynh đệ, ra trận phụ tử binh, nhưng điều kiện tiên quyết là không đề cập đến tiền, không nói đến vợ, hai người con dâu kia của ông không phải là người thành thật, nếu theo cách nói của bà cho bọn chúng đến cùng nhau, vậy không phải chính là chờ đợi ba người con trai của ông nhảy vào cãi nhau hay sao?

Mẹ Tống bị mắng một trận trong lòng bà cũng không thoải mái, bà cảm thấy suy nghĩ của bà không sai, có cơ hội kiếm tiền không nghĩ đến anh em mà đi giúp người ngoài làm gì chứ?

"Mẹ, thật ra Trường Lâm cũng từng nói qua, công việc lái xe này cũng không kém, anh cả và Trường Vinh nếu học lái xe xong lại mua thêm hai chiếc xe, để mấy an hem cùng nhau làm một trận, thật đúng là quá tốt." Trương Xảo Phương thấy mẹ chồng không còn mặt mũi, cô vội vàng cười nói xen vào.

Bà vừa nghe xong trong lòng cũng thoải mái không ít, bà cảm thấy vẫn là con dâu bà hiểu rõ lí lẽ, đúng là người sắp làm mẹ nên cũng hiểu rõ hơn, nhưng mà học lái xe? "Vậy học lái xe có khó không, mua một chiếc xe thì mất bao nhiêu tiền?" Trường Vinh còn thiếu một nửa số nợ

nữa, trong nhà thật sự không có tiền.

Lúc này cũng có thể thấy được, Tống Trường Lâm và Trương Xảo Phương không hổ là vợ chồng, Tống Trường Lâm vừa nghe thấy vợ nói anh cũng hiểu ngay ý của vợ, anh cười nói với mẹ: "Không khó, lúc đầu con ở bộ đội học hơn hai tháng là được, thi cái bằng lái cùng chỉ mất khoảng 1000 đồng."

"Sao? Học lái xe còn muốn tiêu tiền sao?" Mẹ Tống ngạc nhiên nhìn con trai, trong lòng công lại, hai đứa con trai của bà là mấy 2000?

"Đúng vậy, nếu không có bằng lái xe sẽ bị phạt tiền thu xe, không thể tùy tiện chạy được, còn chiếc xe này của con cũng không quá quý, mua mất khoảng 2800 đồng." Tống Trường Lâm cười tủm tỉm chơi với cháu gái, anh tiếp tục ăn ngay nói thật.

Bao nhiêu hùng tâm tráng khí của mẹ Tống đều bị đả kích đến không còn, bà cũng không thể không biết xấu hổ mà bảo con trai thứ hai giúp đỡ dduocuvj, bà chỉ muốn các con đều được tốt, cũng không mang lận xận về nhà. Bà nghĩ nghĩ, có chút không hiểu hỏi con trai: "Tiền xe đắt như vậy, các con lấy đâu ra tiền?" 2800 cộng thêm với bằng lái 1000, thật sự quá đắt.

Tống Trường Lâm bị mẹ hỏi đến không nói được, lqd, lúc đó đúng lúc chuyện của Trường Vinh đang khóc than, bây giờ anh nên nói thế nào được.

"Mẹ, Trường Lâm luôn sợ cha mẹ đau lòng, luôn luôn không nói cho hai người." Trương Xảo Phương thấy

chồng cô khó xử, cô tiếp lời anh: "Vì kiếm số tiền này, con ngày đêm đều dùng để thêu tranh, bán được 1500, Trường Lâm đi đến chợ làm công, anh ấy đi vác bao tải cho người ta, đi chuyển gạch cho người ta, người đều mệt đến mức muốn hỏng." Nói xong cô đau lòng nhìn về phía chồng cô. Bảy ngày đó, chồng cô làm ở đó đủ bảy ngày, cô đau lòng muốn chết.

Mẹ Tống thấy con trai cúi đầu không nói chuyện, bà đau lòng đến mức đỏ cả vành mắt, bà nhanh chóng vứt cái suy nghĩ an hem cùng nhau làm giàu ra sau đầu, bà kéo tay con trai không nhịn được bắt đầu oán trách: "Con nói xem, tiền cũng không phải chỉ kiếm trong ngày một ngày hai, con gấp làm gì chứ? Nếu mệt mỏi thành bệnh, con bảo mẹ phải làm sao bây giờ?" Bà nói xong con trai lại bắt đầu nói con dâu: "Con cũng thế, chẳng những không khuyên chồng mà lại còn cùng nó làm bừa, trong bụng con còn có đứa nhỏ, con thêu hoa như vậy thì còn muốn ánh mắt nữa không hả? Nếu con mệt mỏi khiến đứa nhỏ cũng mệt mỏi thành bệnh thì sao bây giờ?"

Một đám kiếm tiền cũng không để bà bớt lo, không kiếm được tiền bà cũng không được yên tâm, không trách được người ta đều nói, nuôi con trai đều là của nợ.

"Mẹ, không phải mọi chuyện đều đã qua rồi sao? Bây giờ vợ chồng con sống rất tốt, mẹ đừng lo lắng." Tống Trường Lâm cảm khái trong lòng, bây giờ anh mới phát hiện ra vợ anh cũng biết lừa dối người khác.

"Về sau, mẹ không đồng ý để các con làm như vậy nữa, mẹ cũng không mong các con đại phú đại quý, nếu thật sự khó khăn quá thì về nhà, trong nhà dù sao cũng vẫn nuôi

được các con, tại sao phải ra ngoài chịu tội thế chứ!" Mẹ tống vừa chuyển đề tài lại bắt đầu khuyên con trai về nhà.

"Được rồi, bà một chút lại muốn con ra ngoài, một chút lại muốn nó trở về, bọn nhỏ cũng đói bụng rồi, bà nhanh đi chuẩn bị đồ ăn đi." Cha Tống khó chịu lên tiếng, thúc giục bạn già đi chuẩn bị đồ ăn. Vừa rồi con dâu ông cũng kêu đói bụng, bây giờ còn chưa được ăn đâu, cẩn thận không cháu trai ông cũng bị đói bụng.

Mẹ Tống cũng nhớ đến việc này, bà vội vàng lau khô nước mắt, lại nhanh chóng ra ngoài chuẩn bị đồ ăn.

Tống Trường Lâm đặt Nữu Nữu trên giường đất, hai vợ chồng cùng nhau ngồi xuống ăn cơm với cha mẹ, Trương Xảo Phương bưng bát lên mới nhớ đến: "Mẹ ơi, Chi Hiếu đâu ạ? Cháu không ở nhà sao ạ?" Vừa rồi cô cũng không chú ý đến, đến lúc ăn cơm mới nhớ đến còn thiếu một người nữa mà.

"Nó chạy vào huyện tìm chị cả con rồi, ở đó được ăn được chơi, nó cứ được nghỉ là lại chạy mất." Nhắc đến con gái, mẹ Tống cũng nở nụ cười, trước đó vài ngày con gái bà còn về nhà cho bà 200 đồng, có thể thấy được bây giờ việc làm ăn của con gái bà cũng không kém.

"Ha ha, công việc của chị hai và vợ chồng Trường Vinh có tốt không ạ?" Từ khi đi xa, Trương Xảo Phương cũng không liên lạc được với Tống Trường Hà, trong mấy người, cô vẫn nhớ thương nhất là cô cả, ai bảo thời gian hai người ở chung là lâu nhất đâu, hơn nữa tình cảm hai người cũng tốt nhất.

Xem thêm tại: http://diendanlequydon.com/viewtopic.php?p=3457067#p3457067

Bạn đang đọc truyện *Đoạt Xá Thành Thê* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.